

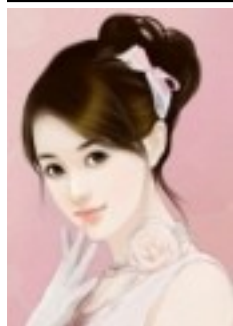
Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu

Contents

Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu	2
1. Chương 1: Trận Đòn Tàn Nhẫn	2
2. Chương 2-1: Tuyệt Vọng (1)	5
3. Chương 2-2: Tuyệt Vọng (2)	8
4. Chương 3: Cô Hãy Biến Đi	11
5. Chương 4: Nỗi Đau	14
6. Chương 5: Kiếp Này Không Gặp Nữa	17
7. Chương 6: Là Tôi Không Xứng Đáng	20
8. Chương 7: Làm Như Không Thấy	22
9. Chương 8: Không Thể Yên Lòng	25
10. Chương 9: Sợ Hãi	28
11. Chương 10: Độc Ác, Tàn Bạo	30
12. Chương 11: Lấy Lòng	33
13. Chương 12: Cường Bức Đến Biến Thái	36
14. Chương 13: Nhiệt Tình Như Lửa	39
15. Chương 14: Người Con Gái Can Đảm	42
16. Chương 15: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (1)	44
17. Chương 15-2: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (2)	46
18. Chương 15-2: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (2)	47
19. Chương 15-3: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (3)	48
20. Chương 16-1: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (3)	51
21. Chương 16-2: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (4)	51
22. Chương 17: Tất Cả Người Đẹp Đều Giống Như Mây	54
23. Chương 18: Một Chút Ngọt Ngào Nho Nhỏ	57
24. Chương 19: Buông Tay Cũng Không Được Quay Đầu Lại	60
25. Chương 20: Hóa Ra Là Trùng Phạt Đúng Tội	63
26. Chương 21: Dần Dần Để Ý	66
27. Chương 22: Anh Có Thích Em Không?	69
28. Chương 23: Xả Thân Vì Cô	72
29. Chương 24: Không Thỏa Mãn Được Em?	75
30. Chương 25: Dạy Dỗ Cô Gái Nhỏ	78
31. Chương 26	81
32. Chương 27-1: Lẻ Loi Trong Căn Phòng	84
33. Chương 27-2	86
34. Chương 28-1	88
35. Chương 28-2: Vợ Chồng Ân Ái	90
36. Chương 29-1	92
37. Chương 29-2	94
38. Chương 30	96
39. Chương 31: Con Gái Dịu Dàng Hiếu Thuận	98
40. Chương 32	101

41. Chương 33: Trốn Tránh Và Giận Đánh Đỗ Phương Phương	103
42. Chương 33-2	106
43. Chương 34	108
44. Chương 35: Mọi Người Đều Xa Lánh	110
45. Chương 36-1: Đi Gặp Cô	113
46. Chương 36-2	115
47. Chương 37-1: Coi Như Người Lạ	116
48. Chương 37-2	117
49. Chương 38-1: Tư Tư, Anh Đồng Ý Với Em, Anh Sẽ Buông Tay	119
50. Chương 38-2	122
51. Chương 39	124
52. Chương 40-1	126

Đừng Bỏ Lỡ Tình Yêu



Giới thiệu

Editor: Mẹ BầuBetaer: Mẹ BầuThể loại: Hiện đại, đô thị, nhà giàu, HENhân vật: Hà Dĩ Kiệt, Văn T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-bo-lo-tinh-yeu>

1. Chương 1: Trận Đòn Tàn Nhẫn

Lúc này đêm đã khuya, khu nhà trọ mười hai tầng lầu khu vườn hoa Cẩm Hồ ở thành phố A, cả ngày dường như cũng không có người ở, lúc này đang chột thay đổi náo nhiệt hẳn lên.

Một cô gái nhìn còn rất trẻ từ trong thang máy bước ra ngoài. Cô có đôi mắt xéch sáng như sao nổi bật trên gương mặt ngăm ngăm đen nhìn rất khỏe mạnh. Đi theo cô con có mười mấy người, thoát nhìn bộ dạng cũng nhận ra họ đã được huấn luyện rất nghiêm chỉnh. Tốp người chia làm hai nhóm đi theo hai bên người cô, lặng lẽ không tiếng động.

Đỗ Phương Phương thoáng nhìn cánh cửa đóng chặt, trên môi liền hiện lên nụ cười đầy vẻ khinh thường. Nghe nói sống trong đó là cô tình nhân bé bỏng của ông xã tương lai của cô. Hà Dĩ Kiệt không tiếc tiền mua căn hộ đẹp để này cho người đẹp bé bỏng ở, nghe đâu cô tình nhân nhỏ này đã đi theo Hà Dĩ Kiệt được bốn năm, thật đúng là hiếm có! Nhưng dù sao cũng phải nói, cô ta thật sự là người có chút thủ đoạn, chỉ có điều, những loại hồ ly tinh như vậy, có giữ lại cuối cùng cũng chỉ gieo họa mà thôi.

“Tiểu thư, phải hành động như vậy thật sao? Nếu như Tướng quân biết...” Người đàn ông kia vừa mới mở miệng, Đỗ Phương Phương liền liếc cặp mắt sắc như dao nhìn anh ta một cái, người nọ lập tức cúi đầu không dám lên tiếng nữa. Ai mà không biết tiểu thư là bảo bối, là viên ngọc quý, là trứng mỏng ở trên tay lão tướng quân chứ. Từ nhỏ ngài đã nuôi dưỡng cô ở bên giống như một bé trai, suốt ngày lăn lóc quậy phá ở trong ngoài doanh trại. Đỗ Phương Phương đã luyện được kỹ thuật cưỡi ngựa, bắn súng cực giỏi,

khiến lão tướng quân cực kỳ hài lòng, thậm chí mấy lần ngài còn thở dài nói với mấy tâm phúc rằng, chỉ tiếc nhà chỉ có một mình Phương Phương, lại không phải là một bé trai, bằng không cô sẽ kế thừa được sự nghiệp của ông!

Dù vậy trong ngày thường ông cũng vẫn luôn đánh giá cao về cô, còn phá lệ tự mình đưa cô theo bên mình để rèn luyện. Đỗ Phương Phương ở cùng với ông nội còn nhiều hơn là ở cùng với cha mẹ mình. . Tiểu thư Phương Phương đi theo Đỗ lão tướng quân có ai là không biết, chỉ cần một câu nói của Phương Phương đã thắng luôn nghìn vạn câu nói của người khác. Bình thường đương nhiên việc tiền hô hậu ủng ra sao, nịnh nọt thể nào cũng chiều đến đâu cũng không đủ. Dần dà, thậm chí những gia giáo tốt đẹp trong gia đình cũng phai nhạt dần đi, nhưng tính tình cao ngạo ương ngạnh cũng không khỏi bị nuôi lớn dần thêm. Huống chi lão tướng quân đối với cô lại rất thiên vị, mấy lần cô chọc họa cũng đều được lão tướng quân cố ý im đi, chỉ có vài lời trách cứ cô mà thôi. Sau một thời gian dài, Đỗ Phương Phương đã trở thành người đã nói một thì không có hai, ngay cả là ở trong gia đình, cha Đỗ có lúc cũng phải nhường cô mấy phần.

Cô đam mê cưỡi ngựa, bình thường chiếc roi da trâu cuộn lại thành ba vòng nhỏ tuyệt đối không rời khỏi tay. đi n đ àn lê q uý đ ôn Ở trong thành phố Bắc Kinh này, danh tiếng “Đỗ Tam mã tiên tiểu thư” nổi như cồn. (Đỗ Tam mã tiên tiểu thư: Tiểu thư ba vòng roi ngựa họ Đỗ) Thế nhưng nghe mấy vị quan là áo lượt (chỉ những người con nhà giàu sang quyền quý) đã từng hưởng qua mùi vị này, sau đó bàn tán với người khác rằng, Đỗ Tam tiểu thư quả đúng là người có lòng dạ độc ác, bọn họ cũng chỉ là nhìn dáng dấp đẹp dễ của cô không giống với những bộ dáng yếu điệu, ông ẽo của những thiên kim con nhà thế gia kia, mà mấy lần nổi lên ý định muốn quyến rũ cô. Ngờ đâu người phụ nữ kia lại giống như một ngọn núi lửa đang hoạt động, chưa nói được hai câu đã rút roi ra luôn ! Bọn họ bị dính hai roi đã phải nằm dưỡng bệnh suốt một tháng, lại còn có người YY(tự sướng) nói, nghe nói ngày trước Đỗ Tam mã tiên tiểu thư đã xin một cụ già người dân tộc sống du mục, thọ hơn trăm tuổi ở tận Mông Cổ đặc chế cho mình chiếc roi này. đi n đ àn lê q uý đ ôn Chiếc roi làm từ một thứ vật liệu rất hiếm có, ngâm tẩm suốt nửa năm, hơn nữa trên chiếc roi này còn gắn đầy những chiếc gai nhìn rất dọa người. Một roi quất xuống, cho dù là đàn ông thuộc loại “cương cân thiết cốt” (mình đồng da sắt), cũng phải bị rách da lóc thịt!

Lại có người dám to gan không muốn sống, đã gieo rắc đồn đại rằng, sau này người đàn ông nào cưới Đỗ Phương Phương, bộ phận kia của người ấy sẽ không thể... cứng nổi! Lời nói này sau đó đã truyền tới tai Đỗ lão tướng quân, ông già liền vỗ tay cười to, khen ngợi không ngừng, nói rằng không hổ là con gái sinh ra trong gia đình nhà tướng, thậm chí còn bảo, nếu sau này người nào không thu phục nổi Phương Phương thì không chấp nhận, lại càng không có tư cách làm con rể nhà họ Đỗ của ông!

Lời nói này nhất thời truyền ra, Đỗ Phương Phương lại càng thêm kiêu căng quá đáng. Những người thuộc dòng dõi hào môn quyền quý cũng núp xa xa để tránh cô, mặc dù trước kia trong những cuộc xã giao cô vẫn được mệnh danh là một đóa hoa hồng có gai, nhưng càng về sau này, càng dần dần ít có người tới hỏi han cô. Dù có là hoa hồng ngắt hương đi nữa, nếu bị gai đâm thì người ta thà đứng đằng xa để ngửi hương bay đến còn hơn, đương nhiên việc giữ lại mạng sống vẫn là chuyện quan trọng hơn.

Sau này cô tới sống ở thành phố A, do có chút thân thiết với Đặng Hoa, thiên kim của nhà họ Đặng, nên cũng hay đến nhà riêng của gia đình họ Đặng. Ở đây cô cũng đã tham gia một số buổi xã giao mấy lần, do đó mới quen biết Hà Dĩ Kiệt. Người đàn ông này có cái gì đó khác hẳn với mấy người con nhà thế gia thuộc phường giá áo túi cơm mà cô vẫn gặp thường ngày, vì vậy dần dần trong lòng Đỗ Phương Phương đã có cảm tình với anh. Nói đúng ra hai người cũng đã từng gặp gỡ nhau mấy lần, tình chàng ý thiếp cũng chỉ mấy tháng sau đã đính hôn...

Còn lúc này, chiếc roi da trong tay Đỗ Phương Phương đang quấn ở trên cổ tay nhỏ màu lúa mạch của cô, nghe thấy thuộc hạ nói như vậy, cô nhếch môi lên cười một tiếng, nhấc chiếc roi trong tay chỉ vào cánh cửa kia, hàm răng trắng như ngọc cắn vào đôi môi màu hồng, đôi mắt sáng như sao trời hiện ra chút chua ngoa, thế nhưng trong giọng nói vẫn mang âm điệu kiêu căng của con nhà quyền quý: “Phá cửa cho tôi!”

Bốn chữ nói ra như đinh chém sắt, thuộc hạ cũng không dám chậm trễ nữa, lập tức vung tay lên. Mấy người kia vốn dĩ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh liền xông tới, chỉ có hai ba lần, cánh cửa kia liền biến thành một đồng vớ vụn, rơi vung vãi đầy đất.

Đỗ Phương Phương đắc ý cười một tiếng, chiếc roi da đang quấn trên tay khê siết lại trong lòng bàn tay một chút. Đôi giày quân nhân dưới chân cô đạp trên mặt đất vang lên tiếng cộp cộp. Chiếc áo choàng dài

màu đen, bao lấy thân hình tuyệt đẹp nhưng lại không làm lộ ra hiện thân thể mảnh mai gầy yếu của cô. Mái tóc vừa được chỉnh trang lại rất đẹp, mang chút hương vị của sự hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng. Thoáng nhìn, cô vẫn là một thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung, thể nhưng đôi mắt kia lại có vẻ không phù hợp lắm với khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chung quy nó làm cho người ta có cảm giác cô rất chua ngoa.

Tương Tư đã đi ngủ từ lâu rồi. Thời tiết ở thành phố A gần đây thay đổi liên tục, đang vô cùng nóng nực như mùa hạ lại đột ngột cực kỳ lạnh như mùa đông. Từ nhỏ cô đã sợ lạnh, ngày còn chưa tối cô đã mở lò sưởi cho ấm sau đó chui vào trong lớp chăn mềm mại nằm xem tivi, sau đó nặng nề ngủ thiếp đi.

Khi cánh cửa bị phá đổ cô đang chìm trong một cơn ác mộng.

Trong mộng, Hà Dĩ Kiệt giống như thừa ban đầu mà cô quen biết, anh tàn nhẫn khát máu giống như một ma quỷ, anh tùy ý và thô lỗ chiếm đoạt cô, anh độc ác tự tay hại chết đứa con của bọn họ, sau đó, anh cứ hờ hững như thể nhìn cô toàn thân đầy máu, chỉ làm động tác khê nhếch môi nở nụ cười lạnh lùng...

Mồ hôi vã ra đầy đầu, đầy mặt Tương Tư, cô bị tiếng động đập phá cực làm cho giật mình tỉnh lại. Cô ngồi dậy, mái tóc dài mượt như tơ buông xoã trên vai bờ vai gầy guộc, còn chưa tới kịp mặc xong chiếc áo ngủ thật dày cô đã xuống giường đi xem ra động tĩnh. Nhưng lúc này bên ngoài cánh cửa phòng ngủ vang lên một tiếng đập thật lớn nghe rất dọa người, cửa phòng ngủ liền bị đập mở ra.

Tương Tư không kiềm nổi sợ hãi, cô run hết cả người. Tất cả những gì đã trải qua khi còn ở Cam Túc chợt giống như một cơn lốc ào tới, cô run lấy bẫy, cuống quýt kéo chăn muốn bao kín lấy mình, nhưng tay cô lại giống như không có một chút sức lực nào. Cũng vào một buổi tối giống như thế này, gió cũng thổi mạnh như thế, mưa cũng rơi rất to như thế, mấy tên du côn lưu manh kia cứ thế phá cửa sổ phòng cô, rồi sau đó chúng giữ chặt lấy người của cô. Cô sợ đến không thể phản kháng nổi, sợ hãi đến mức tay chân cũng như nhũn ra, khiến cho cô không còn một chút xíu sức lực nào nữa. Cô tuyệt vọng, người run rẩy, run rẩy, mong được sẽ có người nào đó từ trên trời giáng xuống để cứu mình. Nhưng tới phút cuối cùng, không ngờ khi người ở trên thân cô tuột chiếc quần của cô ra, cô lại sợ soạng thấy một cái dao cùn liền vùng lên chống đỡ lại mới thoát được một kiếp nạn, tâm tình của cô khi đó, cũng giống hệt như giờ phút này vậy...

Đèn của phòng khách bị người mới tới bật sáng, ánh sáng không hề bị ngăn trở ủa vào trong phòng ngủ. Một người phụ nữ trẻ tuổi, đứng tựa vào cạnh cửa, vóc dáng của cô gái thon thả, trên người choàng chiếc áo màu đen, đôi ủng da đến gối sáng bóng, bởi vì vị trí đứng bị khuất ánh sáng nên gương mặt của cô gái liền ẩn ở trong bóng tối, gần như không nhìn thấy rõ cô khoảng chừng bao nhiêu tuổi.

Sự cuồng loạn trong lòng của Tương Tư dần dần đã ổn định lại, cô kéo chăn lên che lại thân thể của mình, đôi mắt to sáng ngời khác thường trên gương mặt gầy gò. Cô quần chặt chẽ, giọng hơi run run hỏi thăm: “Cô, cô là ai?”

Nghe thấy vậy, Đỗ Phương Phương cúi đầu ánh mắt thoáng nhìn cây roi da đang quấn ở trên tay mình, cười cười hai tiếng khanh khách. Tương Tư sợ hãi, bả vai co rụt lại, theo phản xạ ngón tay sờ xuống dưới gối, định gọi điện thoại cho Hà Dĩ Kiệt.

Cô rất sợ, nỗi sợ hãi không thể nói ra được, mặc dù người xông vào trong phòng của cô chỉ là một phụ nữ, nhưng lại giống như đêm hôm ấy ở Cam Túc, cô cực kỳ sợ hãi, sợ muốn chết luôn!

Mà ánh mắt cô đã có thể nhìn được xung quanh, dù ánh sáng mờ nhạt, lay động, cô có thể nhận ra bên ngoài còn có người khác, nhưng đến tận cùng có bao nhiêu người, thì cô cũng không rõ.

Tương Tư muốn cố gắng để cho mình trấn tĩnh lại, muốn cố gắng lực lại trong hồi ức, xem rốt cuộc cô đã đắc tội với ai, nhưng lúc này trong đầu cô chỉ có sự trống rỗng...

Liệu có phải là kẻ thù đã hãm hại ba ba hay không? Thật sự cô cũng không biết. Ba ba cô đã chết, bốn năm qua cũng không thấy có người tìm tới làm phiền cô, tuy nói có thể do cô đi theo Hà Dĩ Kiệt, nhưng thực sự rất vô lý bởi thường ngày không hề có một chút động tĩnh gì hết, vậy đây có thể là ai chứ? Bạn bè cùng học trong trường cô đều có quan hệ rất tốt, không có ai ghét bỏ cô cả!

“Cô...cô, rốt cuộc cô là ai! Nếu không nói... tôi, tôi sẽ báo cảnh sát. . .”

Lúc này Tương Tư đã run hết cả người. Cô định giờ điện thoại di động lên dự định gọi điện thoại cho Hà Dĩ Kiệt, nhưng miệng lại nói báo cảnh sát định hù dọa Đỗ Phương Phương.

Ai ngờ, tay cô vừa rút ra khỏi chăn, còn chưa tới kịp giờ lên, chỉ nghe bên tai tiếng luồng gió vút qua một cái, lập tức trên cổ tay liền truyền đến một trận đau nhức, cái đau đốn mãnh liệt và độc ác vô cùng, nó giống như trọn đời cũng chưa từng được hưởng qua, nhưng sự đau đốn ấy lại cũng giống như cái đau của ngày đó, khi anh đích thân hại chết đứa con của bọn họ vậy, cái đau này còn dữ dội và bỏng rát hơn. . .

Cô bị đánh ngay ở trên giường, mái tóc dài bóng loáng như lụa xòa xuống mặt. Chiếc điện thoại di động rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh. Cả người cô vã ra một trận mồ hôi lạnh, sự đau đốn này đến cực hạn, vì thế ngay cả nước mắt cũng không thể tuôn rơi nổi.

Cô run rẩy, bò lổm ngổm ở đó, xương bả vai gầy guộc nhô cao lên, lúc này bởi vì quá đau nên không ngừng run rẩy.

Đỗ Phương Phương mắt nhìn mà trong lòng thấy vô cùng ghen ghét. Trời sinh cô bản tính vốn luôn cay cú lạnh lẽo, từ nhỏ đã sống lẫn lộn ở giữa đám đàn ông, chuyên đi đánh lộn, leo trèo mãi cho đến khi cô trưởng thành. Vì thế dĩ nhiên cô không nhìn nổi bộ dáng một cô gái không được rèn luyện, thân thể mềm mại yếu ớt như vậy. Ở trong mắt cô, những phụ nữ như vậy đều là họa thủy, đều là hồ ly tinh! Chính đàn ông đã bị các cô gái có bộ dáng kiều diễm đậm đà yêu như thế này lừa gạt, sau đó tâm trí trở nên điên loạn, chỉ biết vung tiền như rác để cưng chiều, bao nuôi, mà không cần biết đến những người vợ chính thức của mình đang ở đâu nữa!

Cô, Đỗ Phương Phương này, đương nhiên không phải quả hồng mềm, muốn cô người tình bé nhỏ không đứng đắn kia vào cửa để bóp bẹp cô sao, vậy cũng phải xem trước một chút rằng, cô, Đỗ Phương Phương này, có phải là người dễ dàng mặc kệ để người khác chà xát, bóp nặn hay không đã!

Chiếc roi ngựa trong tay rơi lại vung ra vút lên vai Tương Tư. Cô không nhịn được nữa, từ miệng cô phát ra một tiếng thét chói tai thê lương, cả người giống như bị điện giật lẫn lộn ở trên giường. Trên lưng của cô đã có một đường máu nằm vắt ngang rất nghiêm chỉnh, xé chiếc áo ngủ bằng vải bông mỏng manh cô đang mặc trên người rách thành mảnh vụn...

Tương Tư chỉ cảm thấy này sự đau đốn này tưởng chừng như còn khó chịu hơn cả việc lột da lột xương. Lực vút của chiếc roi trên đó có những chiếc gai, mạnh đến dọa người tạo thành vết thương đau đốn bỏng rát, nhân tiện kéo toạc một vết máu thịt lẫn lộn...

Nước mắt của cô ra sức tuôn rơi, cả người cô chật vật, nhìn giống như một con chó bị đánh rơi xuống nước vậy. Cô gào lên lẫn lộn, ngã từ trên giường xuống đất, nặng nề nhào vào trên thảm trải sàn, nhưng vẫn không sao chịu đựng nổi sự đau đốn. Cô lẫn lộn giãy giụa không ngừng, không sao dừng được. Sự đau đốn này không thể nào hình dung nổi... cô chỉ hận tại sao mình không chết đi, tại sao giờ phút này cô lại không chết đi giống như đứa con của mình, tại sao ở Cam Túc cô lại không bị những người kia đánh cho chết đi, tại sao lúc ba ba mẹ chết thì cô lại không chết theo luôn...

2. Chương 2-1: Tuyệt Vọng (1)

Cô chỉ hận tại sao mình không chết đi, tại sao giờ phút này cô lại không chết đi giống như đứa con của mình, tại sao ở Cam Túc cô lại không bị những người kia đánh cho chết đi, tại sao lúc ba ba mẹ chết thì cô lại không chết theo luôn...

Tại sao cô vẫn còn phải sống, tại sao lại phải sống giống như một con chó như vậy, bị người ta không thèm giải thích đã đánh cho thành như vậy?

Đỗ Phương Phương tựa vào cạnh cửa, chiếc roi ngựa trong tay vung lên đã nhanh chóng bị cô thu hồi lại. Cô cảm thấy trên thân chiếc roi ứa ướt nhẹp, chớp mũi cô đã loáng thoáng ngửi thấy mùi máu tanh. Lúc này cô mới cảm thấy sự nóng giận và ghen ghét vẫn luôn được tích tụ trong lồng ngực mình xem ra bây giờ mới như được xả ra một chút.

Nhưng vẫn còn chưa đủ, còn chưa đủ! Lúc trước khi không nhìn thấy Văn Tương Tư, cô cũng từng nghĩ, chẳng qua cô chỉ hung hăng dạy dỗ cho cô gái kia một trận rồi sau đó đuổi cô ta đi. Nhưng không biết tại sao, bây giờ khi nhìn thấy Văn Tương Tư, cô lại cảm thấy chói mắt. Trong tưởng tượng của cô, cô vẫn cho rằng người phụ nữ có thể làm cho một người đàn ông như Hà Dĩ Kiết mê luyến đến bốn năm như vậy, nhất định phải là người có tâm kế, có thủ đoạn, dĩ nhiên là phải có mưu đồ. Nhưng lúc này đây, sau khi đã nhìn thấy Văn Tương Tư, bộ dáng của cô gái này lại khác hẳn với suy đoán của cô!

Nhưng cái mà cô không ngờ nhất, không khỏi làm cho cô kinh hãi nhất, lại chính là thoạt nhìn đã thấy cô gái nhỏ này quá sạch sẽ và đơn thuần. Có lẽ không phải cô ta dùng sự khôn ngoan và tâm kế để chinh phục Hà Dĩ Kiết, mà chính sự thuần khiết và mềm yếu kia của cô đã hấp dẫn anh, nếu quả thật đúng là như vậy. . .

Cô không dám nghĩ, nếu biết được cô đánh Tương Tư thì Hà Dĩ Kiết sẽ có phản ứng như thế nào!

Có lẽ anh sẽ thờ ơ, nhưng nếu quả thật anh lại quá quan tâm đến người phụ nữ này, mà tức giận ngược lại đối với cô thì sao đây?

Chỉ có điều cho dù anh có tức giận thì cô cũng không sợ, người của cô đều đã bố trí ở nơi này rồi, chung quy Hà Dĩ Kiết cũng phải cân nhắc một chút, nếu anh đắc tội với nhà họ Đỗ bọn họ thì sẽ có kết quả thế nào.

Nghĩ tới đây, cô liền thấy an lòng, với thủ đoạn của cô, muốn cho một người nào đó mất tích trong yên lặng không có tiếng động, cũng không phải là một việc khó.

Quan trọng hơn, trực giác của cô đã mách bảo cho cô biết rằng, không thể giữ lại Văn Tương Tư được.

Cô đưa tay bật chiếc đèn phòng ngủ, lúc này cô mới nhận ra, gian phòng của cô gái kia được sang sửa lại hết sức đáng yêu và ấm áp. Phòng ngủ cũng không lớn lắm, nhưng làm cho người ta cảm giác hết sức ấm áp, buồn cười hơn nữa chính là, trong đó lại kê một chiếc giường công chúa!

Đỗ Phương Phương không nhịn được kinh thường liền bật cười, cô ta thật sự đã coi mình là một bé gái ngây thơ mới mấy tuổi sao?!

Đồng bộ với chiếc giường lớn gần như chiếm nửa nóc phòng là chiếc đèn thủy tinh rất đẹp, nhưng bởi vì dùng trong phòng ngủ, nên ánh sáng đèn được lựa chọn sử dụng có màu sắc ấm áp, sự ấm áp bao trùm cả trong phòng ngủ. Đỗ Phương Phương chậm rãi nhấc chân bước vào trong phòng. Sàn nhà được trải tấm thảm nổi tiếng của Ai Cập, trắng noãn như tuyết. Phương Phương đạp lên có chút oán hận, khiến trên mặt tấm thảm màu trắng có chút dơ bẩn.

Tương Tư đau quá đã ngất đi. Cô nằm co quắp ở trên đất, thân thể co rúm lại giật giật từng hồi. Mái tóc ướt đầm, xoa tung rối bời dán vào trên mặt trên cổ cô, chiếc áo ngủ bị một roi đánh vào xé rách thành hai mảnh, lộ ra thân thể trần trụi, gầy yếu, nằm úp sấp trên tấm thảm sàn tuyết trắng. Hơn nữa, trên lưng cô lộ rõ một mảng lớn đầy máu khiến người ta nhìn thấy mà giật mình kinh sợ!

Đỗ Phương Phương nhìn bộ dạng của Tương Tư giờ phút này, ngay cả người có trái tim mạnh mẽ như cô cũng thoáng thấy có chút đau lòng không nói ra được, nhưng ngay lập tức cô lại nghĩ, nếu để cho Hà Dĩ Kiết thấy được cảnh này, liệu anh sẽ có phản ứng thế nào nhỉ?

Cho tới bây giờ cô vẫn luôn là một người kiêu ngạo và tự tin. Đột nhiên cô nảy sinh ra một ý nghĩ, nếu như tối nay cô quyết định vạch trần chuyện này ra, vậy thì Hà Dĩ Kiết sẽ làm gì nhỉ?

Anh sẽ giận dữ đuổi cô đi vì người phụ nữ này, hay là sẽ đuổi người phụ nữ này cút để kết hôn với cô?

Suy nghĩ này vừa bật ra, liền đột nhiên không sao xóa bỏ nổi, cô tự tin vào thân thể của gia đình mình, tin vào tướng mạo của mình, nhất định Hà Dĩ Kiết sẽ không buông bỏ cô. Khoảng thời gian này mặc dù anh đối xử với cô không thể gọi là ân cần, nhưng cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thất hẹn lần gặp gỡ với cô hay cũng chưa từng lỡ một lần đối với chuyện tặng quà cáp, hoa tươi cho cô. Sau lễ đính hôn, đêm đó bọn họ đã ở chung một chỗ. Cô có thể cảm nhận được sự kinh ngạc lẫn khiếp sợ của anh khi thấy cô vẫn còn là con gái. Từ đó về sau, anh đối xử với cô lại càng thân mật thêm mấy phần. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đã tiến một bước lớn, vì thế lúc này Đỗ Phương Phương có sự tự tin, cũng không phải là không có lý!

Tương Tư nhắm hai mắt, răng cắn thật chặt, gần như chỉ có tiếng hít thở của cô. Đỗ Phương Phương nhìn bộ dạng giờ phút này của Tương Tư, bất giác bĩu môi một cái, đảo mắt nhìn sang bên cạnh, trên tủ đầu giường có nước lạnh băng còn lại một nửa, cô thuận tay cầm lên, không chút nghĩ ngợi liền hắt luôn vào trên mặt Tương Tư. . .

Tương Tư giật mình một cái, mí mắt nặng nề gần như không mở ra được, cô hơi giật giật, sự đau đớn trên lưng lập tức lan ra khắp toàn thân một trận hồi. Tương Tư không kiềm chế nổi liền hít một hơi luồng khí lạnh, đầy vẻ hoảng hoảng hốt hốt. Cô có cảm giác tựa như mình đã chết rồi, choáng váng, cả người giống như đang trôi lơ lửng ở trên mây vậy. Chỉ có sự đau đớn kia là rất rõ ràng, mãnh liệt, giống như là có những con sâu đang gặm nhấm tận trong xương tuỷ của cô, làm thế nào cũng vứt chúng đi được. . .

“Vẫn Tương Tư, nghe đại danh của cô đã lâu.” Đỗ Phương Phương đưa tay kéo một cái ghế ngồi xuống, hai chân gác lên nhau, bộ dạng của người ở trên cao nhìn xuống dưới, khoe miệng thoáng nở một nụ cười, đuôi mắt liền nhếch cao hơn, hơn hiện rõ vẻ cay nghiệt.

Tương Tư nằm phục ở nơi đó không thể động đậy, lúc này cô cảm thấy thân thể lúc nóng lúc lạnh, kèm theo đó sự đau đớn làm cô càng ngày càng trở nên khó chịu. Cô nghe thấy bên tai có tiếng người đang nói cái gì đó, nhưng từ miệng cô, ngoại trừ tiếng rên rỉ đau đớn thì không phát ra được âm thanh nào khác, mỗi một giây phút đều kéo dài giống như một năm, mười năm vậy, cực kỳ đau khổ.

“Vừa mới rồi chẳng phải cô đã hỏi tôi là ai sao?” Cái cười của Đỗ Phương Phương càng phát ra rực rỡ, chiếc roi ngựa được cô quấn trong tay rất cẩn thận. Trong phòng rất nóng, trên trán cô đã hiện ra một lớp mồ hôi hột, Đỗ Phương Phương tiện tay cởi chiếc cúc áo choàng ra, lập tức có người đi tới, kính cẩn đỡ lấy chiếc áo khoác ngoài, cẩn thận khoác trên cánh tay rất ngay ngắn.

Ở bên trong cô chỉ mặc bộ quần trang mỏng manh, mái tóc ngắn càng làm tôn thêm tư thế oai hùng rất hiên ngang mạnh mẽ. Chỉ có ở dưới điều tư thế hiên ngang oai hùng này, lại chứa đựng vẻ chua ngoa, hơn nữa vẻ ảm ức nóng nảy che phủ nơi mi tâm của cô đã làm cho khí chất của cô thoát nhìn đã bị hạ thấp xuống một chút.

Tương Tư vẫn không hề nhúc nhích như cũ, mà cô cũng không còn sức lực mà cử động nữa, thân thể cô tựa như đã bị ngọn roi kia vút xuống xé làm đôi.

Đỗ Phương Phương cúi người xuống, giữ lấy chiếc cằm của Tương Tư. Chiếc cằm thật gầy nhon, dường như chỉ cần ngón tay cô bóp mạnh một cái là sẽ bị vỡ nát ra. Đỗ Phương Phương kéo cao đầu của Tương Tư lên, liền thấy trong đôi mắt kia như có lớp sương mù dày đặc như đám mây phủ kín. Đây là kiểu ánh mắt gì vậy? Đôi mắt đen láy và trong suốt khiến người ta nhìn thấu tận bên trong của khi này đâu rồi? Nhưng dù sao rốt cuộc đôi mắt kia vẫn có vẻ hấp dẫn người khác đến không thể kìm hãm được bị, càng làm cho người ta chỉ muốn nhanh chóng muốn được nhìn cho thật rõ ràng, xem ở trong đó có những cảnh vật gì!

Mà giờ khắc này, trên hàng lông mi dài mịn vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt trong veo, nơi hốc mắt lại hơi phồng hồng bởi vì khóc thút thút lại càng tăng thêm mấy phần đầm đìa đáng yêu. Nhưng ở trong mắt của Đỗ Phương Phương, chỉ có sự thôi thúc ép buộc tính nóng này của cô càng tăng lên. Cô không nhịn nổi liền gia tăng lực trên tay bóp mạnh một cái, trên làn da trắng của chiếc cằm nhỏ liền hiện lên dấu tay đỏ thẫm. Mi tâm của Tương Tư nhíu chặt lại vì đau, một dòng nước mắt ào ạt tuôn ra lăn xuống, tựa như những hạt ngọc đang lăn đẹp đến động lòng người. . .

“Đồ hồ ly tinh!” Đỗ Phương Phương nhìn Tương Tư đến cắn răng nghiêng lợi. Cô buông tay đẩy Tương Tư ra, cô là người luyện võ, Tương Tư người gầy gò chỉ còn lại độ bảy tám chục cân (đơn vị đo lường của Trung Quốc, 1kg = 0, 5 kg theo tiêu chuẩn đơn vị đo lường quốc tế), bị Phương Phương đẩy một cái như vậy, cả người liền ngã ngửa ra đụng vào chiếc kê ở tủ đầu giường. Vết thương trầy da sứt thịt ở sau lưng đụng vào hộc tủ, miệng vết thương vừa vặn bị đập vào tay cầm ngăn kéo, Tương Tư đau đớn đến thét lên một tiếng kêu thê thảm. Cả người cô giống như bị nện mạnh một cái, mềm nhũn, nằm co quắp ở trên mặt đất. . .

Nhưng đau khổ nhất vĩnh viễn vẫn không phải là ở sự hành hạ.

Mặt Tương Tư áp sát tấm thảm trải sàn mềm mại, mà người phụ nữ có sức lực cực lớn kia đã chậm rãi đứng lên, chiếc roi ngựa đen nhánh giống như một con rắn độc quấn trên tay cô ta, chỉ hơi bắt cần sẽ xông

tới cắn cô một miếng. Thật sự cô rất sợ, sự đau đớn này quá khó chịu, khó chịu đến mức cô muốn sống cũng không được...

“Chính cái bộ dạng đáng thương như hoa Lê ngâm sương này của cô đã quyến rũ Dĩ Kiệt phải không?” Đỗ Phương Phương từng bước từng bước đi tới, từ trên cao hạ mắt xuống nhìn Tương Tư, khoé môi nhếch lên ý cười lạnh lẽo: “Cô mà xứng với anh ấy sao?”

3. Chương 2-2: Tuyệt Vọng (2)

Đỗ Phương Phương đưa ra chân, dậm vào trên mu bàn tay của Tương Tư, nhìn có vẻ như không dùng sức lực, nhẹ nhàng siết mạnh một chút, nhưng để giằng quân nhân bền chắc khác thường, lực dậm của Phương Phương lại khéo léo siết vừa phải. Tương Tư có cảm giác như xương của các ngón tay sắp bị vỡ nát, phát ra tiếng kêu lách cách. Cô muốn rút tay về, nhưng bị Phương Phương dậm xuống cố định lại không thể động đậy nổi. Cô đau đến mức thần kinh cũng co rút cả lại, cô gục trên mặt đất cả người run rẩy dữ dội, run run nói: “Có gan thì cô cứ giết tôi đi, giết tôi đi!”

Tương Tư chợt ngẩng đầu lên, tia sáng trong ánh mắt nhìn của cô làm cho Đỗ Phương Phương cũng thoáng vẻ sợ hãi. Cô gái kia thoát nhìn mềm yếu tưởng như gió vừa thổi liền gục ngay, vậy mà lại có ánh mắt sắc bén như vậy. Cô vừa mới nhìn thấy ánh mắt của cô gái mang theo vẻ rét lạnh lần cô độc mà gan dạ đến quyết liệt, giống như một con thú bị dồn đến đường cùng kia, liền ngẩn ra. Tương Tư cũng đã rút được tay về. Cả bàn tay nhỏ nhắn gầy đã sưng đỏ, cô run rẩy không dám đuổi thẳng ta, tựa như hít thở thôi cũng đã đau nhức...

“Cô đừng cho là tôi không dám!” Đỗ Phương Phương không ngờ cô gái nhỏ kia lại dám khiêu khích mình, chiếc roi đang quấn ở trên tay lập tức vung lên, Tương Tư cắn răng một cái, dùng hết sức lực toàn thân lần người một vòng trên mặt đất, rốt cuộc đã tránh được đòn của chiếc roi kia, chỉ có điều làn váy của cô bị chiếc roi quét qua, trong nháy mắt đã thành mảnh vụn...

Vết thương trên lưng khi cô lăn lộn ở trên đất đã bị dè mạnh lên, đau đến mức cô cắn đến gần nát đôi môi... diên-đàn-lê-quý-đôn Có một vài giọt máu đã rỉ ra, từ từ chảy xuống nơi khoe miệng, nhìn tựa như những viên ngọc san hô nơi đáy biển sâu đen ngòm, trong suốt, đỏ thắm.

“Tôi đã sắp được gả cho Dĩ Kiệt, cô cho rằng, cô, một nhân tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng sẽ quan trọng hơn, hay là tôi đây, một người vợ được cưới hỏi đàng hoàng sẽ quan trọng hơn? Vẫn còn chờ Dĩ Kiệt tới ra mặt giúp cô sao? Shit...”

Đỗ Phương Phương cắn môi cười lạnh, thu lại roi ngựa, cuộn từng vòng một thủ sẵn trong lòng bàn tay, chậm rãi dạo bước vòng quanh Tương Tư, trong tròng mắt lộ ra rõ vẻ trêu chọc, nói từng chữ từng câu rõ ràng: “Đừng có viễn vông nằm mơ giữa ban ngày!”

Giữa lúc này Tương Tư chợt như mất đi toàn bộ sự phản kháng lẫn khả năng mưu cầu cuộc sống. Cô nằm ở trên mặt đất, đôi môi bị cô cắn chặt hơn, máu tươi lại chảy ra thêm một chút, dần dần ở cằm cô máu đã thành một đường đỏ sẫm, bò quanh co qua cổ, mang theo chút lạnh giá lạnh ướt dính, rất khó chịu... Nhưng cảm giác này vẫn chưa phải là đáng sợ nhất.

Thật sự Tương Tư dường như đã bị mất khả năng tỉnh giác, mà dường như cũng đã bị mất cảm giác đau. Cảm giác đau rát của vết thương bởi ngọn roi gây nên lúc này, sự đau đớn của bàn tay, ngón tay vừa mới rồi, lúc này cũng chợt biến mất, bên tai cô là sự trống rỗng, ngay cả trước mắt cô cũng là một khoảng trống không.

Dường như tất cả mọi thứ chung quanh đều không nhìn rõ nữa, trong đầu cô chỉ lẫn lộn mấy chữ đứt quãng... Tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng ... Người vợ cưới hỏi đàng hoàng...?

Đột nhiên Tương Tư chợt bật cười ha ha, là ai đã đưa cô từ cái thôn nhỏ đáng sợ ở Cam Túc về đây, lúc trở lại, đã ôm lấy cô nói nhắc đi nhắc lại rằng, Tương Tư à, anh sẽ đối xử tốt với em suốt cuộc đời sau này, anh sẽ không để cho em phải lo lắng hãi hùng nữa.

Là ai đã mấy lần khi cô nghĩ muốn tìm cái chết, cả đêm đã ngồi để coi chừng cô, đã nói vô cùng rõ ràng với cô từng chữ từng câu rằng, Tương Tư em đừng sợ, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, vẫn luôn ở bên cạnh em...

Cô thật là ngu, rất ngu, cho nên, cô đã tin anh, nhưng sau khi cô tin thì đã nhận được cái gì đây?

Anh sắp kết hôn, cô dâu không phải là cô, hơn nữa anh còn gạt cô, giống như người phụ nữ kia đã nói, anh muốn cô làm một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng ư?

Tại sao anh lại có thể làm những chuyện hèn hạ vô sỉ như vậy chứ? Tại sao anh lại có thể lừa gạt cô hết lần này tới lần khác như vậy? Rốt cuộc anh coi cô là cái gì? Một thứ đồ chơi, hay chỉ là một con chim được anh nuôi nhốt trong chiếc lồng vàng?

Không... Cái mà cô muốn là tình yêu, tuyệt đối không phải như đóa hoa chỉ biết nở trong đêm đen vắng vẻ không người.

“Tư Tư của chúng ta ngoan nhất, xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất... Tư Tư của chúng ta sau này khi lớn lên sẽ có một người đàn ông rất tốt, cực kỳ tốt tới yêu thương ...”

“Tư Tư của chúng ta là người tinh táo nhất, sẽ không bao giờ rơi xuống cuộc sống sa đọa, cần quấy, quan hệ bừa bãi với đàn ông giống như những người con gái ở bên ngoài, . . .”

“ Tư Tư của chúng ta sau này khi lớn lên chỉ có một bạn trai là Quảng Nguyên, chỉ gả cho một mình Quảng Nguyên, cả đời trong sạch. Cái gì là quan trọng đối với phụ nữ nhỉ? Chẳng phải là được một người đàn ông tốt yêu thương mình, có một một gia đình tốt đẹp, có danh tiếng tốt đó sao?”

Những lời ngày xưa của mẹ vẫn còn vang vọng rõ ràng bên tai Tương Tư, cô vẫn còn nhớ rất rõ. Cô cũng từng cho là, đường nhiên cuộc sống của mình phải là như vậy, nhưng giờ phút này, đột nhiên cô nhận ra, mình đã sớm chối bỏ tâm nguyện của mẹ, đã sớm biến thành một cô gái vô cùng bản thủ, chẳng những thân thể của cô bẩn, ngay cả linh hồn cũng dơ bẩn!

Cô yêu Hà Dĩ Kiệt, yêu một người đàn ông đã hành hạ mình như vậy, mà kết cục của ngày hôm nay cũng chính tự cô đã tìm đến!

Phải rồi bỏ đi cũng là chuyện tốt.

Tiếng cười của Tương Tư làm cho Đỗ Phương Phương thoáng sững sờ, nhưng chợt có chút thẹn quá thành giận. Cô cũng không phải là một người phụ nữ có bụng dạ gì, khi làm việc lại càng muốn dùng cách gọn gàng dứt khoát hơn. Vì vậy, hiện tại khi tiếng cười kia của Tương Tư lọt vào trong tai của cô, lại giống như trở thành tiếng cười giễu cợt.

Mà Đỗ Phương Phương cô, là nhân vật có thân phận thế nào chứ? Đồ kỹ nữ kia còn muốn cười nhạo cô chẳng, còn không bằng dứt khoát cho cô ta một đao gọn gàng là xong!

Lửa giận nhất thời dâng trào, cô khom lưng túm lấy mái tóc của Tương Tư kéo đầu lên, đang định vung tay cho Tương Tư một bạt tai thì không ngờ thuộc hạ đang chờ ở ngoài cửa có chút hốt hoảng chạy vào, hần hơi cúi người, nói: “Tiểu thư, Hà tiên sinh đang ở bên ngoài.”

Tay của Đỗ Phương Phương đang giơ lên, liền cứng ngắc lại ở giữa không trung.

Tại sao đột nhiên Hà Dĩ Kiệt lại tới nơi này? Cô ở thành phố A ở một tuần, tám giờ tối hôm nay cô đã nói cho anh biết, cô phải về nhà một chuyến, sau đó ở sau lưng anh, cô đã tìm đến nơi ở của Văn Tương, thế nào mà chân trước cô vừa mới rời đi, anh đã tới tìm tình nhân bé nhỏ của mình rồi?

Đỗ Phương Phương bất giác cười lạnh một tiếng, cúi đầu liếc nhìn thấy trong con ngươi Tương Tư đang dấy lên chút xiú hi vọng, trong lòng cô lại thâm hận. Đỗ Phương Phương lại mạnh mẽ túm lấy cằm của Tương Tư nhắc lên như cũ. Cô, Đỗ Phương Phương này, đang muốn nhìn thật kỹ, Hà Dĩ Kiệt sẽ xử sự thế

nào. Người cô động đến chính là người con gái mà anh yêu mến, nhưng cô nhất định phải giống như cát, không thể nhào nặn được!

Nếu như anh dám có một chút xiu không bằng lòng, cô, Đỗ Phương Phương này thề rằng, nhất định phải đùa giỡn cô gái Văn Tương Tư kia cho đến chết!

Suy nghĩ xong, bàn tay đang lôi tóc của Tương Tư liền hơi nói lỏng ra, cô nhấc chân nhảy qua người Tương Tư, chậm rãi dạo bước ra phía ngoài cửa ra vào, hỏi thuộc hạ một câu: “Ồ chỗ nào?”

“Các anh em ở bên ngoài vẫn đang ngăn cản tiên sinh, không có chỉ thị của tiểu thư ngài, chúng tôi không dám để cho Hà tiên sinh đi vào. . .”

Thuộc hạ nói khúm núm nói, lông mày của Đỗ Phương Phương chợt dựng lên, vung ra một bạt tai, “Hỗn láo! Hà tiên sinh là ai? Là vị hôn phu của tôi, là chồng tương lai của tôi, mấy người các cậu còn dám ngăn cản cả anh ấy sao?”

Người thuộc hạ kia cũng không tránh né, cứng rắn chịu một bạt tai của cô, vẫn giữ bộ dạng cúi đầu về phục tùng như cũ: “Vâng, tiểu thư dạy rất phải .”

Đỗ Phương Phương thấy dáng vẻ của anh ta vẫn như một cây cọc gỗ, bất giác thấy có chút không vui mà, tay đập chỉ ra bên ngoài: “Còn không mau đi ra!”

Thuộc hạ vội vã tuân lệnh, bước nhanh ra khỏi căn phòng.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở cạnh cánh cửa bị vỡ thành mấy mảnh, mi tâm thoáng nhíu lại không dễ nhìn ra, nhưng anh cũng không dừng bước dù chỉ một giây đồng hồ, bước chân vẫn vững vàng như cũ đường hoàng bước vào trong gian phòng.

Đỗ Phương Phương đứng ở trước cửa sổ phòng khách quay lưng về phía Tương Tư. Ánh mắt của anh theo thói quen nhìn từ trên vai trái Phương Phương xuống dưới bàn tay trái của cô, quả nhiên cái roi kia vẫn đang quấn ở trên tay. Trái tim của anh không khỏi bị siết lại căng thẳng, khi bước đi ngang qua phòng ngủ của Tương Tư, anh thoáng hơi lưỡng lự, nhưng rồi vẫn cúi đầu, hơi cắn răng đi tới bên cạnh Đỗ Phương Phương.

“Phương Phương.” Anh cố đè thấp giọng mình xuống, nhưng lại mang theo âm hưởng trầm trầm đầy ngang ngược và chuyên chế của đàn ông. Xuyên qua khe cửa khép hờ, Tương Tư đã nghe được rất dễ dàng.

Cô hơi ngửa mặt lên, mắt nhắm lại, hai hàng nước mắt đã dâng lên từ lúc nào giờ đây trượt xuống. . .

Đỗ Phương Phương xoay người lại, trên mặt đã thấy nụ cười đáng yêu động lòng người. Cô đưa tay ôm lấy cổ Hà Dĩ Kiệt, trong đôi mắt tựa như thoáng hiện một chút dịu dàng: “Đã trễ thế này sao anh còn tới đây?”

Gì vậy?

Dĩ Kiệt giơ tay lên vòng vào hông của Phương Phương, khóe miệng nhếch lên vẻ khinh thường hơi cười cười, chỉ có điều nụ cười nhàn nhạt kia lại không hiện lên trong mắt.

“Chẳng phải là em nói đi Bắc Kinh sao?” Hà Dĩ Kiệt cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng hỏi ngược lại một câu. Khi nói chuyện, đồng thời anh giơ tay lên phẩy nhẹ một cái vào trán của cô, động tác nho nhỏ có chút mập mờ này, lập tức làm cho trái tim của Đỗ Phương Phương mềm mại xuống một chút, dường như đã quên ngay mất mấy câu đang muốn hỏi anh.

“Thế nào? Muốn em đi lắm phải không?” Đỗ Phương Phương nghiêng mặt khi anh khẽ đặt một chiếc hôn trên má. Đôi mắt dài hẹp hơi híp lại, ghé vào bên tai anh khẽ nói: “Em biết ngay là anh vẫn còn có phụ nữ khác bên ngoài, giờ thì em bắt được rồi nhé!”

Hà Dĩ Kiệt cười cười trầm trầm, ngón tay giơ cao nắm vào cằm của cô, đầu ngón tay hơi cọ xát một chút, đôi con ngươi đen như mực đầy hấp dẫn và thâm trầm khóa chặt trên khuôn mặt của cô. Anh hơi nâng lên cằm lên, đầy vẻ kiêu ngạo, chậm rãi nói: “Đàn ông mà, gặp dịp thì chơi thôi...”

Những lời này nói rất khế, nhưng bởi vì trong phòng quá yên tĩnh, Tương Tư chỉ nghe được đứt đoạn, nhưng lại nghe được trọn vẹn câu “gặp dịp thì chơi”, mặt của vùi vào trong tấm thảm mềm mại, nước mắt như đã nằm yên ở trong tuyến lệ. Cô xót xa cho số mệnh của mình, nhưng làm thế nào nước mắt cũng không sao

rơi xuống nổi. Ngón tay của cô nín lấy phía dưới thắm, thân thể gầy guộc lại bắt đầu run rẩy... Giữa lúc này tất cả sự đau đớn chợt giữa ập tới, chèn ép lên cô khiến cô gần như không thể chịu đựng nổi nữa, cô sắp sụp đổ mất.

Đỗ Phương Phương rất muốn biết, rốt cuộc tiếp theo Hà Dĩ Kiệt có thể làm gì với cô khi đã cô là gây ra chuyện kia. Hơn nữa cô còn muốn biết, tối nay anh sẽ giải quyết thế nào đối với cô, giải quyết thế nào đối với việc cô đã ngáng đường của cô tình nhân đang nằm ở dưới đất kia. . .

“Chỉ là gặp dịp thì chơi thật chứ?” Đột nhiên Đỗ Phương Phương hơi nghiêng nghiêng đầu cười cười, cô là người luôn luôn lạnh lẽo cay cú, chợt trở nên giống như một cô gái nhỏ xinh xắn nũng nịu. Đường như Hà Dĩ Kiệt rất là thích bộ dạng giờ phút này của cô, anh cúi đầu hôn lên trên đôi môi đỏ mọng của cô: “Anh lại còn lừa em sao?”

Đỗ Phương Phương cười khanh khách, hai cánh tay cũng ôm sát vào anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Hai người hôn nhau tựa như không phân được thắng bại, một lúc lâu, vẫn là Đỗ Phương Phương gần như không sao thở nổi nữa, lúc ấy cô liền nhẹ nhàng đẩy đẩy. Tác phong của cô tuy luôn luôn lớn mật, nhưng cũng có một chút xấu hổ, gương mặt hồng hào được ánh sáng rực rỡ của anh đèn chiếu vào, quả nhiên là một cô gái đẹp, Hà Dĩ Kiệt nhìn bộ dạng giờ phút này của Phương Phương, trong lòng cũng vẫn yên lặng giống như đầm sâu, nhưng trên mặt lại không hề để lộ ra một chút nào, thậm chí anh còn hết sức quan tâm vuốt ve nước đọng trên đôi môi của cô, khàn khàn hỏi sơ lược một câu: “Việc này không được sao?”

Đỗ Phương Phương hiểu thắng, nghe vậy lập tức cau mày lại: “Việc này anh không được!”

Nếp nhăn trên mặt Hà Dĩ Kiệt khi cười trở nên sâu hơn, trong giọng nói có một chút mập mờ: “Hôm nào thử một chút xem, chẳng phải sẽ biết anh có được hay không ngay ấy mà!”

Đỗ Phương Phương đang muốn trở về, con người chợt xoay chuyển, cô đưa tay đâm một cái vào ngực của anh, nhưng bộ dáng lại có chút thẹn thùng mở miệng nói: “Anh còn nói. . . Ngày đó lần đầu tiên của người ta, anh cũng không biết dịu dàng một chút. . .”

Hà Dĩ Kiệt cười ha ha, lại giơ tay ôm cô vào trong ngực, thì trán mình lên cái trán của cô: “Ai bảo em lại mê người như vậy chứ? Thật không hổ là đóa hoa hồng gai nổi tiếng khắp vùng Bắc Kinh, em không biết ngày hôm đó suýt nữa em đã cắn anh chết rồi đấy! Thực đúng một con mèo nhỏ hoang dã, đã cào thân người anh mấy vết máu...”

4. Chương 3: Cô Hãy Biến Đi

“Ai bảo em lại mê người như vậy chứ? Thật không hổ là đóa hoa hồng gai nổi tiếng khắp vùng Bắc Kinh, em không biết ngày hôm đó suýt nữa em đã cắn chết anh rồi đấy! Thực đúng một con mèo nhỏ hoang dã, đã cào thân người anh mấy vết máu...”

“Dĩ Kiệt!” Đỗ Phương Phương cũng trở nên thẹn thùng, đưa tay lên bịt kín miệng của anh, đôi tròng mắt long lanh nước chứa đầy tình cảm nhìn lại anh: “Anh còn nói nữa!”

“Được, được, được, anh không nói nữa.” đương nhiên Hà Dĩ Kiệt không muốn dây dưa nhiều hơn ở chỗ này, thấy cô xấu hổ, nên anh chuyển đề tài câu chuyện, nhẹ nhàng vơn về dải tai của cô, giọng nói đầy vẻ dịu dàng, hỏi: “Em đã tìm đến nơi này rồi, giờ còn đang định làm gì vậy? Lại mang roi ra để dọa người khác hả?”

Đỗ Phương Phương lập tức vênh mặt lên, hất chiếc cằm về đây cao ngạo nhìn lại anh: “Đúng vậy! Em đã cho cô ta mấy roi, ai bảo cô ta dám tranh giành người đàn ông của em!”

Hà Dĩ Kiệt cười khì một tiếng; “Thật đúng là trẻ con, cô ấy làm sao tranh giành người đàn ông của em được chứ?”

Đỗ Phương Phương không chấp nhận, vẫn không chịu buông tha: “Chúng ta đã sắp kết hôn, anh còn không chịu dọn dẹp sạch những phụ nữ ở bên cạnh đi!”

Hà Dĩ Kiệt kéo bàn tay của cô nhẹ nhàng vuốt ve, cố làm bộ khó xử, nói “Không phải là anh đang bận chuẩn bị hôn lễ đó sao, cho nên mới quên mất chuyện này, chuyện này chẳng qua đây chỉ râu ria thôi mà, người phụ nữ không được công khai kia, em cứ đuổi đi là được mà, việc gì phải ra tay đánh đập cô ta, thân phận của em đâu phải là nhỏ?”

Bọn họ nói chuyện với nhau giọng nói cũng hơi lớn, truyền đến tai Tương Tư khá rõ ràng, lời nói giống như một cú đâm nặng nề chọc thẳng vào trái tim của cô, suýt nữa thì cô phun ra một búng máu.

“Chẳng qua cũng vì em nhìn cô ta thấy không vừa mắt! Cho nên em phải đánh! Thế nào, anh đau lòng sao?” Đỗ Phương Phương nhìn anh đầy vẻ nghi ngờ. Hà Dĩ Kiệt cũng cười lạnh một tiếng: “Nói mê sảng gì thế? Chỉ là một cô gái được bao nuôi mà thôi, làm sao có thể so sánh với em được chứ?”

Lúc này Đỗ Phương Phương mới hài lòng nở nụ cười, kéo anh đi về phía phòng ngủ: “Vậy anh hãy đuổi cô ta đi, đuổi ngay hôm nay!”

Hà Dĩ Kiệt đi theo Đỗ Phương Phương, thấy cô ta nhấc chân đạp cánh cửa ra, anh lập tức nhìn sang. Thoáng một cái, ngũ tạng lục phủ của anh tựa như đã bị người ta cho lên xào nấu vậy, anh nhúu chặt hai hàng lông mày bởi đau đớn trong lòng, bàn tay đang cầm cái tay đã ra đòn của Đỗ Phương Phương, chợt siết chặt lại. Chắc là lực bóp khá lớn nên khiến Đỗ Phương Phương liền kêu lên một tiếng đau đớn...

Anh vội vàng buông tay ra, nhưng không vờ về cô ta ngay, anh nhìn Tương Tư đang nằm trên mặt đất, toàn thân cô gần như ** nằm ở chỗ đó, nhìn trên lưng thấy một lớp máu thịt nhầy nhụa, tóc dài xỏa tung rối bời, lẫn lộn máu tươi, cô nằm không hề nhúc nhích, giống như đã chết rồi.

Đương nhiên anh biết Đỗ Phương Phương sử dụng roi rất lợi hại. Một người đàn ông mình đồng da sắt bị đánh đòn cùng còn phải nằm liệt hai tháng, huống chi là Tương Tư? Cô vẫn còn đang bị ốm, người gầy chỉ còn lại độ hơn bảy mươi cân (tương đương hơn 35kg tiêu chuẩn quốc tế), làm sao cô có thể chịu đựng được chứ?

Đỗ Phương Phương thấy đôi mắt anh cứ nhìn chăm chăm thẳng vào Tương Tư, tựa như muốn phun ra lửa, cô bị chọc tức toàn thân liền run lên, không nhịn được liền lạnh lùng cất giọng: “Anh hay lắm Hà Dĩ Kiệt, em biết ngay là người phụ nữ này không tầm thường mà, anh đang đau lòng cho cô ta, đúng không? Anh còn yêu thương cô ta, thích cô ta, vậy anh còn lấy em làm gì? Để em lập tức trở về Bắc Kinh, chúng ta hủy bỏ hôn ước!”

Cô nói một câu đầy lửa giận, ở trong thân thể lại như gào thét sôi trào. Nhìn thấy hình dáng mảnh mai của Tương Tư đang nằm ở nơi đó, cô cảm thấy vô cùng chói mắt, liền vung tay một cái, chiếc roi đen nhánh vút lên đánh vào Tương Tư đang nằm đó...

“Đủ rồi!” Hà Dĩ Kiệt chợt đưa tay ra gạt lại, chiếc roi cuốn lấy cánh tay của anh, trong nháy mắt xé đã luôn ống tay áo của anh, bởi thời tiết lạnh, anh mặc áo khá dày, thế nhưng những chiếc gai kia đã xé rách lớp áo trên cánh tay anh, cào thành một vết rướm máu...

Anh bị đau đến cau chặt mày lại, chỉ cảm thấy sự đau đớn này quá mức nặng nề, quá mức ác độc, lòng oán giận lại càng tăng thêm vài phần. Lòng dạ nười phụ nữ này thật là độc ác! Cô ta gần như đã sử dụng hết sức lực của mình, rõ ràng cô ta muốn lấy mạng Tương Tư!

“Hà Dĩ Kiệt!” Đỗ Phương Phương vừa tức lại đau lòng, cô luôn luôn kiên cường giống như người đàn ông, vậy mà lúc này đột nhiên nước mắt trào ra, vòng quanh trong vành mắt.

Hà Dĩ Kiệt dần dần bình tĩnh lại, sự đau đớn trên cánh tay từng chút từng chút đã kéo anh trở về thực tế. Anh ép mình thu hồi lại ánh mắt, ép mình nhếch môi lên cười cợt, anh đưa tay ôm người phụ nữ trước mặt mình vào lòng: “Phương Phương, đừng có giận tính khí thích đùa bốn như trẻ con ra nữa!”

“Tại sao anh lại ngăn cản em? Có phải anh không bỏ được cô ta, có phải anh đau lòng hay không? Anh nói đi, anh nói cho rõ ràng đi!”

Đỗ Phương Phương kêu to, cô có lòng kiêu ngạo và tự ái của mình, không cho phép trong cuộc sống tình cảm của mình lại xuất hiện vết nhơ, dù chỉ là một chút xíu. Nếu cô đã chọn người đàn ông này, nhất định cô sẽ lấy anh làm chồng, tất yếu cả đời cô sẽ trung thành với người ấy, nên cô không cho phép trong lòng của anh vẫn còn nghĩ tới người khác!

“Phương Phương!” Hà Dĩ Kiệt hơi cau mày, đưa tay phất nhẹ giọt nước mắt rơi xuống trên gò má cô: “Em làm vậy nếu xảy ra án mạng thì biết làm sao bây giờ?”

“Sao có thể yếu ớt như vậy chứ? Chẳng qua cũng chỉ là bị hai roi thôi, cũng sẽ bị chết sao?” Đỗ Phương Phương liếc mành giầy giữa ở trong ngực anh; “Em mặc kệ, em ghét cô ta, em ghét cái loại hồ ly tinh chuyên đi quyến rũ người khác kia! Em chỉ muốn đánh chết cô ta, để xảy ra án mạng thì sao chứ, nhà họ Đỗ em không sợ!”

Cả gương mặt và mi tâm của Hà Dĩ Kiệt càng cau lại chặt hơn, cảm giác ghét bỏ đối với cô ta không khỏi tăng thêm mấy phần. Anh nắm hai cánh tay vẫn đang không ngừng quơ múa giầy giữa của cô ta, dùng sức ôm chặt cô ta vào trong ngực, cất tiếng nói, trong giọng điệu mang vài phần uy nghi: “Phương Phương, em hãy nghe anh nói đi!”

Đỗ Phương Phương bị giọng nói của anh làm cho dần dần trở lại bình tĩnh. Trong lòng vẫn thấy bất mãn, nhưng cô lại không muốn để anh chán ghét mình, vì vậy cô vẫn nói cứng rắn với Hà Dĩ Kiệt: “Anh nói đi!”

“Cô ấy là người thế nào chứ? Có đáng giá để em động chân động tay tới không? Em không muốn nhìn thấy cô ấy thì cứ nói một tiếng, anh sẽ lập tức làm cho cô ấy biến luôn, lặn đi thật xa. Tội gì em phải đến đây làm mọi chuyện âm ỷ lớn đến vậy, thật sự nếu có án mạng xảy ra, khi chúng ta kết hôn thì chẳng phải là sẽ bị mất hứng hay sao?”

“Anh nghĩ như vậy thật chứ?” Đỗ Phương Phương nghe thấy anh nói như vậy, tròng mắt không khỏi sáng lên, ngay trước mặt Văn Tương Tư mà anh lại nói như vậy, có thể thấy được là ở trong lòng anh người phụ nữ này căn bản không có gì đáng giá, cô đúng là nói quá phóng đại rồi.

“Vậy em muốn cô ta hãy biến mất ngay bây giờ, em không muốn nhìn thấy cô ta nữa!” Đỗ Phương Phương nói về đây kiêu căng, ngón tay chỉ ra bên ngoài, làm như mình là nữ hoàng ở nơi này vậy.

Hà Dĩ Kiệt vuốt vuốt gương mặt cô ta, cười nói: “Giờ thì em vui vẻ rồi chứ?”

Đỗ Phương Phương néo néo ở trong ngực anh: “Anh có đồng ý với em hay không đây?”

Hà Dĩ Kiệt đẩy cô ta ra, xoay người đi tới trước mặt Tương Tư, nâng hai bả vai của cô kéo lên, ngón tay vuốt lại mái tóc như mây của cô ra, nắm chính xác cái cằm gầy gò của cô nâng lên...

Một gương mặt tràn đầy nước mắt chậm rãi lộ ra, đôi mắt cô giống như đắm sâu nhìn lại anh, khóe miệng mang theo ý cười, nụ cười này giống như một lưỡi dao khoét sâu vào trong lòng anh, từng nhát từng nhát. Anh cảm thấy trong tim đau buốt... Anh rất muốn ôm cô một cái, rất muốn gạt hết những giọt nước mắt của cô đi, rất muốn hỏi cô một chút, Tương Tư, em có đau hay không?

Nhưng anh lại không thể nói gì, thậm chí anh lại còn đang mỉm cười, nụ cười kia, mãi về sau này, Tương Tư vẫn còn nhớ như in.

Cuộc đời này, cũng sẽ không có một người nào có lòng dạ ác độc hơn Hà Dĩ Kiệt được nữa, cuộc đời này, cũng nữa cũng sẽ không có một người nào vô tình hơn anh được nữa.

Tương Tư hiểu rất rõ, cô đã sớm rơi vào địa ngục A Tỳ, vĩnh viễn, không bao giờ được siêu sinh nữa.

Cô nhìn anh, không nói lời nào, anh nhìn cô, cũng không nói một câu

Có khoảnh khắc thậm chí Hà Dĩ Kiệt còn suy nghĩ mặc kệ tất cả, bất kể đó là chuyện gì, cái gì mà tiền đồ xán lạn, anh đây cũng bất kể, cái gì mà báo đáp ân tình anh cũng bất kể... Bằng bất cứ giá nào anh cũng phải đưa cô đi, đi đến bất kể nơi nào, một thành phố nhỏ, một thôn nhỏ, hoặc quá lắm thì đi ra khỏi đất nước này. Đến nơi nào cũng được, ở đâu cũng được, anh đều chấp nhận hết, anh yêu cô, anh không thể rời bỏ cô...

Nhưng suy nghĩ này chẳng qua chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủn, anh đang giãy giụa trong thực tế tàn khốc, chạy không thoát, trốn không xong.

Không ngồi ở vị trí đó, không thể biết được trong đó vất vả gian nan thế nào, mà đã vào trong cái vòng xoáy đó, nghĩ rằng có thể thoát ra được sao, nghe nói thì dễ lắm, nhưng...

“Cô đã nghe thấy rồi đấy, phu nhân của tôi, cô ấy không muốn còn phải nhìn thấy cô nữa, Văn Tương Tư, cho cô một tuần lễ, cô hãy rời khỏi nơi này, đừng bao giờ ... còn xuất hiện lại ở trước mặt của chúng tôi nữa!” Giọng nói của anh nghe thật hờ hững, không có một chút ấm áp.

Tương Tư xoay mình run lên một cái, trong lòng lại giống như bị một dao hung hăng xuyên qua. Cô cố nén nước mắt, cô không muốn anh được hài lòng thỏa mãn như vậy. Cô cười nhìn anh, nâng chiếc cằm nhọn lên đầy vẻ kiêu ngạo, lạnh giọng hỏi ngược lại: “Hà Dĩ Kiệt, anh đã nói muốn cả đời này cùng chung sống với tôi, anh nói muốn kết hôn với tôi...”

Cô nói còn chưa dứt lời, cằm đã chợt bị anh bấm chắc vào, một cơn đau nhức ập tới làm giọng nói của cô nghẹn lại, giống như vở kịch chợt bị tấm màn hạ xuống vậy.

Khuôn mặt của anh dữ tợn, gương mặt tuấn mỹ thế kia, tại sao anh phải làm ra vẻ mặt như thế? Hà Dĩ Kiệt... Anh hãy giữ nguyên bộ dạng cười tươi đi nào, để cho em còn cảm thấy tương đối an lòng... Tương Tư cười khúc khích, nhưng một dòng nước mắt lại đang rơi xuống...

Được, cô sẽ đi, cô sẽ rời đi.

“Văn Tương Tư, cô tự coi mình là gì vậy? Cô cho rằng tôi ngủ với cô suốt bốn năm nay thì phải cưới cô sao? Cô cũng không nhìn lại thân phận của mình một chút, đừng có *** nữa quẩn lấy tôi nữa! Hãy cầm theo va ly hành lý của mình và tờ chi phiếu này rồi biến đi thật xa, đừng có xuất hiện ở trước mặt của tôi nữa.”

Không biết từ lúc nào anh đã chuẩn bị xong một tờ chi phiếu, cứ thế vỗ vào trên mặt của cô. Tờ giấy thật mỏng, lực vỗ ở lên trên mặt cũng không phải là rất đau, nhưng không biết tại sao, đột nhiên cô cảm thấy hành động này của anh làm cô cực kỳ đau đớn, sự đau đớn còn vượt xa cả hai roi mà Đỗ Phương Phương đã đánh cô lúc này...

5. Chương 4: Nỗi Đau

Nhưng không biết tại sao, đột nhiên cô cảm thấy hành động này của anh làm cô cực kỳ đau đớn, sự đau đớn còn vượt xa cả hai roi mà Đỗ Phương Phương đã đánh cô lúc này...

Cô đứng bất động ở nơi đó, tờ chi phiếu sau khi bị nện vào trên mặt cô đã nhanh chóng rơi xuống đất, nó nhẹ nhàng bay lượn sau đó dừng lại ở bên chân của cô. Cô chợt nở nụ cười, cười tới nghiêng ngả, gương mặt đầy nước mắt. Cô né tránh khỏi Hà Dĩ Kiệt, cũng không thèm nhìn xem tờ chi phiếu kia ra sao, xoay người, đứng quay lưng về phía hai người kia, chỉ có giọng nói nhỏ nhỏ khê khàng vang lên, không hề đau thương, chỉ có sự bình tĩnh đến đáng sợ: “Được, tôi sẽ đi.”

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy trái tim mình bị một đòn nặng nề giáng vào, trong khoảnh khắc, thân hình anh chợt thoáng hơi lảo đảo một cái, phảng phất như có một thứ gì đó đang mất dần từng chút từng chút một, thế nhưng anh lại chỉ có thể trở mặt nhìn mà không cách nào ngăn trở.

“Vậy thì hãy đi đi, cút đi luôn ngay bây giờ!” Đỗ Phương Phương phách lối vung cánh tay lên, bộ mặt cười đắc ý. Đương nhiên cô ta rất hài lòng với lời giải thích của Hà Dĩ Kiệt, bất kể anh là thật tâm cũng tốt, giả vờ cũng được, ít nhất người đàn ông này đã nguyện ý làm như vậy, nguyện ý cho cô ta thể diện thật lớn trước mặt người con gái kia, như vậy là đủ rồi!

Cô lại không ngốc, những chuyện ngu xuẩn mà cứ nóng vội chỉ tổ sẽ bị tiền mất tật mang. Cô, Đỗ Phương Phương này, nhất định sẽ không đi làm những chuyện ngu ngốc như vậy!

Hà Dĩ Kiệt cũng nhẹ nhàng kéo Đỗ Phương Phương một cái, hơi cau mày, làm bộ liếc nhìn Văn Tương Tư một cái như rất chán ghét, rồi mới vừa rồi dịu dàng nói: “Phương Phương, lúc anh tới đây bên ngoài tuyết rơi rất lớn, hiện giờ đêm cũng đã khuya, chúng ta đã nói rõ với Văn tiểu thư rồi, anh cũng thanh toán một số tiền lớn, mọi chuyện giữa anh và cô ấy đều đã thanh toán xong xuôi. Đã như vậy, mình hãy để lại cho cô ấy một bậc thang đi, để sáng ngày mai cô ấy đi cũng được, em xem như vậy có được hay không?”

Đỗ Phương Phương giương mi lên mi, lời phản đối gần như đã thốt ra đến miệng, nhưng lại bị cô ta cứng rắn nhịn lại. Nhìn Hà Dĩ Kiệt cũng đã nói, những gì cần nói cũng đã nói rồi, cuộc vui giữa hai người bọn họ cũng đã xong rồi. Cô không thể không độ lượng một lần, thay vào đó cô sẽ được tiếng tốt, không chừng Hà Dĩ Kiệt cảm thấy cô bị uất ức sẽ càng yêu thương cô hơn!

Nghĩ đến đây, đôi con ngươi linh động của cô ta xoay mấy vòng, sau đó làm ra bộ dạng buồn buồn không vui lắm, gật đầu một cái: “Em cũng chỉ hờn dỗi nên mới nói như vậy thôi, anh nghĩ lại những lời mà anh đã hỏi em xem, người khác nghe thấy, không chừng lại tưởng rằng em là con người có lòng dạ độc ác, không chút tình cảm đâu, đã muộn thế này, dĩ nhiên cũng nên để đến sáng ngày mai cô ta ra đi.”

Đỗ Phương Phương nói xong liền quan sát thần sắc của Hà Dĩ Kiệt, quả nhiên thấy mi tâm của anh giãn ra, nét mặt của cô ta càng trở nên dịu dàng thêm mấy phần. Mặc dù trong lòng vẫn chưa phải đã cam chịu, nhưng lại vì lần này bản thân đã được anh đóng giữ là bảo bối rồi nên cô ta rất dương dương đắc ý.

“Này... Chúng ta trở về đi thôi, chứ ngồi đợi ở đây làm gì...” Hà Dĩ Kiệt thấy cô ta đồng ý liền vội vàng đưa ra ý kiến rời đi. Đương nhiên là Đỗ Phương Phương cũng không vui thích gì khi phải ngồi đợi ở chỗ này, cô ta đưa tay ôm lấy anh, hai người hôn nhẹ một cái rồi đi ra khỏi khu nhà trọ...

Không có tiếng đóng cửa, tiếng xì xào bàn tán cũng rất nhỏ, khi tắt cả tiếng huyền não, tiếng lộp cộp của bước chân đã đi xa, lúc này trong phòng mới yên tĩnh trở lại. Nhưng khi quá yên tĩnh, lại làm cho lòng người ta thấy quá khổ sở lớn hơn đến mấy chục lần. Tương Tư đứng ở đó rất lâu, cho đến lúc bốn phía đều đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại, thân thể căng thẳng của cô chợt mềm nhũn ra, lập tức nằm xoài xuống trên mặt đất.

Cô cứ duy trì tư thế này mãi, sau đó một mình chậm rãi bò dậy. Trong tủ quần áo, quần áo của cô được treo từng bộ từng bộ hết sức đẹp đẽ, nhưng cô làm như không thấy. Cô tìm được chiếc va li của mình... đúng rồi, Hà Dĩ Kiệt đã nói, cô hãy cầm va li của mình rồi rút... Cô sẽ không lấy đi một bất cứ một thứ gì không phải là đồ của mình, cô đã mang thứ gì đến đây, cũng sẽ mang tất cả những thứ đó đi. Những gì thuộc về anh, cô không muốn động đến.

Cô cũng không muốn mang theo thứ gì hết, cả con người của anh, cả tình cảm tàn nhẫn ích kỷ của anh, cả tờ chi phiếu với khoản tiền lớn kia, cả căn nhà đẹp đẽ cùng với tất cả mọi quần áo và đồ dùng cao cấp mà anh đã đặt mua, đã bày biện cho cô kia. Những cứng chiều hiềm có của anh đối với cô khiến cho người khác phải ao ước, những thứ anh mà anh mang đến cho cô, tất cả giờ đây chẳng qua chỉ là của phù vân đầy hư vô mờ mịt. Từ lúc ngón tay giữa của anh chỉ như thế, dù chỉ là một chút xú dẫu vết, anh ở trong cô cũng đã không còn nữa...

Từ lâu, vết thương trên lưng đau đến mức đã làm cả người cô như sắp chết lặng đi. Cô mặc lên mình bộ quần áo mà năm nào cô đã mặc, cái ngày khi cô theo Hà Dĩ Kiệt đến nơi này. Đây là chiếc áo choàng lông dê màu vàng nhạt của Hàn Quốc mà mẹ đã mua cho cô, kiểu dáng nhìn rất đáng yêu, kể từ ngày cô tới đây sống cùng anh, nó đã bị xếp xó. Đồ của cô cũng không nhiều lắm, cũng chỉ xếp gọn ở trong chiếc va li này là đủ. Cô lục lọi một lúc, nhưng không tìm được đôi giày của mình, không thể làm gì khác hơn, cô đành đến nơi để giày, lấy một đôi rẻ tiền nhất đi vào.

Khi tới thành phố A tài sản của cô chỉ có những thứ này, bây giờ khi cô rời đi đầy chật vật, tài sản cũng chỉ đủ xếp vào một chiếc vali nhỏ.

Cuộc sống giống như quay một vòng, lại trở về chỗ cũ, nhưng cô, Văn Tương Tư, đã sớm không còn là cô gái nhỏ ngày đó đầy hốt hoảng như chim sợ cung tên khi gặp phải biến cố, cũng sẽ không còn là người con gái ngày đó khi bị anh đoạt lấy trinh tiết. Cô cũng không còn là cô gái nhỏ đầy mộng muội, ôm đầu khóc ròng cả đêm, càng không phải người con gái ngày đó ở trong khách sạn, người đã bị anh tàn nhẫn tự tay giết chết đứa nhỏ mới hoài thai ở trong bụng mẹ không người giúp đỡ, không biết nên đi nơi nào. Trong

đi vắng, cuộc sống của cô chỉ biết chuyển động xung quanh anh, nhưng sau này, cuộc sống của cô cũng sẽ không còn người nào là Hà Dĩ Kiết nữa.

Cô sẽ để tất cả những thứ thuộc về mình đã từng xuất hiện trong cuộc sống của anh sẽ hoàn toàn biến mất. Cô sẽ không để lại một chút xíu dấu vết nào của mình ở trong thế giới của anh nữa.

Cô là một cô gái bướng bỉnh và quật cường. Cô nhất định dùng toàn bộ máu thịt gân cốt, sẽ dùng chính bản thân mình để chứng minh rằng, sẽ có một ngày Hà Dĩ Kiết phải hối hận, hối hận đến chết cũng không thể nào tự tha thứ cho chính anh.

Tương Tư kéo chiếc vali đi ra ngoài, tiến thẳng vào thang máy. Cô tựa vào người vào trên vách thang máy bóng loáng sáng ngời, bàn tay không kiềm chế nổi áp sát vào bụng của mình. Cô nhẹ nhàng thoảng nở nụ cười, các người nghìn tính vạn tính, cũng vẫn tính sai một điều...

Đêm hôm đó, thành phố A tuyết rơi lớn đến dị thường lớn, chỉ trong vòng hơn một giờ ngắn ngủn, đã nhuộm cả vùng đất thành một màu trắng xóa. Tương Tư chỉ đi một đôi giày mỏng manh đạp trên tuyết đọng, đứng ở trên đường phố trống trải không một bóng người. Cô dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, từng bông tuyết lớn giống như những giọt nước mắt không tiếng động từ trên bầu trời bay xuống, một nỗi yên lặng đầy tuyệt vọng.

Nhưng cô đã không còn khóc nữa, nơi đầu đường, vào lúc nửa đêm chỉ có một mình cô lủi thủi bước đi trong cô đơn.

Phụ nữ trên đời chỉ có hai loại, một là hạnh phúc một là kiên cường. Hạnh phúc được nâng niu ở lòng bàn tay nên không kiên cường, mà kiên cường thì cũng chính là không thể không kiên cường.

Giống như một bụi cỏ dại đã sai lầm mãi suốt một mùa, Văn Tương Tư không thể không kiên cường, kiên cường để sống, kiên cường để tiếp tục sống, sống để nhìn những người đó trải qua cuộc sống mà giờ phút này cô đã phải trải qua.

Trời đất bao la, Hà Dĩ Kiết, cuộc đời này của chúng ta nếu như có thể gặp lại nhau, thì lúc đó sẽ là lúc bắt đầu một cuộc sống mới.

Trở về biệt thự riêng của mình, khi Đỗ Phương Phương đi tắm, Hà Dĩ Kiết gọi điện thoại cho người trợ lý thân thiết mình xong, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cởi hàng cúc của chiếc áo choàng, anh đi tới trước tủ rượu lấy ra một chai Vodka, rượu lạnh như băng thuận theo dọc cổ họng chảy xuôi vào trong dạ dày. Cảm giác lạnh giá lan khắp người khiến anh bị kích động anh giật mình một cái, đồng thời ngay lập tức, dạ dày anh cũng bắt đầu đau kinh khủng. Anh cau chặt đầu mày, đầu ngón tay chống lên cuối lông mày, nhắm mắt lại ngồi bất động, chờ cơn đau này qua đi.

Nhưng dường như lại không có hiệu quả. Anh làm quan càng lúc càng lớn, tửu lượng càng lúc càng phải lớn hơn, còn dạ dày thì càng ngày càng kém đi. Sự đau đớn dai dẳng giống như lời xé những sợi bông đang bông bênh, đau đến vô chừng mực.

Quả thực anh không thể nào nhịn được nữa, bàn tay ôm lấy bụng, anh đứng lên đi tới phía trước hộc tủ để thuốc, lấy từ trong ngăn kéo thứ hai bên trái ra một cái hộp nhỏ màu xanh biếc...

Trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên anh tìm cũng rất chuẩn xác hộp thuốc đặc chế trị bệnh dạ dày mà anh vẫn uống. Nhưng giây phút khi anh lấy cái hộp nhỏ kia ra, một nỗi nhớ tràn đầy trời đất lại chợt bùng lên...

Anh siết chặt cái hộp đứng ở nơi đó, trong nháy mắt giống như mất hết khả năng cử động...

Cô cười tủm tỉm lập tức lấy ra một cái túi lớn để trên mặt bàn miệng túi hướng lên trên, vẻ mặt tươi tắn, đôi mắt tròn to xinh đẹp mang sắc thái như trẻ con trông rất đáng yêu, nhìn anh: “Thứ này, em đã phải mất rất nhiều sức lực để mang về đây, nghe nói thứ thuốc này được đặc chế để trị bệnh đau dạ dày có hiệu quả rất tốt, em thích quá nên đã mua cho anh rất nhiều, anh uống thử xem, nếu có hiệu quả tốt, em sẽ tiếp tục mua cho anh uống!”

Sau khi uống, quả nhiên hiệu quả của thuốc không tệ, anh vẫn thường uống loại thuốc này không lần nào quên. Cũng chính là cô đã đến nơi đó mua thuốc về cho anh uống, buộc anh phải ghi nhớ thật kỹ. Sau khi đi xã giao uống rượu quá nhiều trở về, đương nhiên là anh bị cô làm nũng cưỡng ép bằng được anh phải uống hai viên.

Khi cô ở đây dạ dày anh chưa từng bị đau, cô vừa rời đi, sự đau đớn của anh lại bắt đầu.

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy trong mắt mình có chút nhói nhói, dường như đèn trong phòng quá sáng, đã chọc vào tuyến lệ của anh từng hồi từng hồi đau đớn. Anh hơi ngửa mặt lên, chậm rãi mở to hai mắt, chiếc chụp đèn lồng lấy của chiếc đèn treo trên trần nhà, phẳng phất như thần sắc ánh mắt cô nhìn anh trong giây phút cuối cùng ...

“Tương Tư...” Anh khẽ gọi tên cô một tiếng, từ nơi sâu thẳm của trái tim nổi đau cứ lan tràn từng đợt, từng đợt liên miên. Anh cảm thấy khóe mắt hơi ươn ướt, vừa đưa tay lên sờ đã cảm thấy đầu ngón tay như chạm đến một nơi lạnh như băng.

Tương Tư, em hãy quên anh đi, em đừng yêu anh nữa, cả đời này, em cũng đừng nghĩ tha thứ cho anh nữa.

Khi Đỗ Phương Phương đi ra, cô ta nhìn thấy anh tác phong đầy tự đắc đang ngồi thong dong uống rượu ở nơi đó. Cô ta vừa lau mái tóc ướt, vừa cười hì hì đi tới, đưa tay ôm anh, hôn lên má anh: “Anh yêu, anh có đi tắm không?”

Hà Dĩ Kiệt đặt ly rượu xuống, giơ tay lên nắm lấy cằm cô ta. Đỗ Phương Phương cười khanh khách chui vào trong ngực anh, Hà Dĩ Kiệt bóp chặt lấy cằm của cô, nhìn cô một lúc thật kỹ càng, sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, giọng nhàn nhạt: “Ừ, anh đi tắm đây.”

6. Chương 5: Kiếp Này Không Gặp Nữa

Hà Dĩ Kiệt bóp chặt lấy cằm của cô, nhìn cô một lúc thật kỹ càng, sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cô ta ra, giọng nhàn nhạt: “Ừ, anh đi tắm đây.”

Anh đứng lên, tiện tay cởi cúc áo sơ mi, Đỗ Phương Phương bỏ chiếc khăn mặt xuống, từ phía sau vòng tay ôm lấy anh, ngón tay thon dài treo cánh tay của anh, nhẹ nhàng xoay người lại. Trong đôi mắt phượng như trời chọc ánh lên vẻ dịu dàng đáng yêu. Cô thoáng nhìn người đàn ông trước mặt mình, anh có một tướng mạo cực đỉnh.

Vóc dáng anh cực cao, làm cho người ta cảm thấy bị áp bức đè nén không phải chỉ vì vị trí cao cao tại thượng của anh. Nhưng dáng vẻ anh cũng không bị béo mập nung núc đầy mỡ như thường thấy ở những người khác trong quan trường, thân hình được anh gìn giữ vô cùng tốt. Mái tóc đen nhánh sáng bóng, ngũ quan kiên nghị và trong sáng. Anh đứng ở trước mặt chỉ mặc đơn giản chiếc áo sơ mi và quần dài nhưng lại toát ra một cảm giác oai vệ uy phong. Cuối cùng, Đỗ Phương Phương cũng phải thừa nhận rằng mình đúng là một người phụ nữ hay có kiểu trông mặt mà bắt hình dong.

Gia thế của cô như vậy, tính cách của cô như vậy, đương nhiên cô sẽ không vừa ý với những thành phần đầu chải bóng loáng, mặt mày phồn phơ, ăn chơi trác táng kia. Ngược lại, càng là những người đàn ông sâu sắc trầm ổn như Hà Dĩ Kiệt, có thể ngăn chặn được những cơn tức giận của cô, lại làm cho cô không thể tự thoát ra được.

Nhưng Đỗ Phương Phương biết rõ, Hà Dĩ Kiệt chấp nhận ở cùng một chỗ với cô, có lẽ cũng chỉ có một chút xíu khả năng là anh coi trọng gia thế của cô mà thôi. Nhưng cô cũng không cảm thấy không cam lòng hoặc thấy bất mãn. Gia thế của mình chính là một trong những mặt đã khiến cô luôn kiêu ngạo. Cô vĩnh viễn không chút thống hận anh bởi sự ảnh hưởng của mặt trái mà anh mang đến, bởi vì phúc lợi mà cô được hưởng thụ còn vượt xa cả những thứ kia.

“Dĩ Kiệt, chuyện tối nay, thực xin lỗi.” Đỗ Phương Phương đưa tay tháo một chiếc cúc cổ áo cho anh, ngón tay nhẹ nhàng nghịch nghịch những đường vân của chiếc cúc áo bằng gỗ: “Em đã quá kích động rồi.”

Hà Dĩ Kiệt hơi ngẩn người ra, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, rất nhanh anh cười lên một tiếng trầm thấp, nhắc cao chiếc cằm của cô lên, nhìn sâu vào trong mắt của cô, dịu dàng khẽ hỏi: “Em đã làm sai chỗ nào?”

Đỗ Phương Phương lắc lắc mái tóc ngắn ướt sũng, đôi tròng mắt sáng chói bức người, giọng điệu hàm chứa chút đáng yêu: “Em đã đánh người của anh, lại còn ra tay có chút hung ác.”

Hà Dĩ Kiệt nhìn cô chăm chú, một lát sau, anh lại cười một tiếng trầm thấp, ngón tay xoa nắn chiếc cằm của cô, đáy mắt thoáng qua chút mỉa mai không dễ nhận thấy, chỉ nói nhàn nhạt: “Một cô gái được mệnh danh nổi tiếng khắp trong kinh thành là đoá hoa Hồng gai, mà cũng chịu thừa nhận là mình sai hay sao?”

Đỗ Phương Phương liếc anh một cái đầy vẻ giận dữ, thuận thế rúc vào trong ngực của anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên da thịt bằng phẳng trên ngực anh: “Vây cũng phải nhìn xem người đó là ai đã, anh là người đàn ông của em, rốt cuộc em cũng phải để cho anh có chút thể diện chứ, chuyện lần này em đã quá đường đột, nhưng mà... tuy rằng em nhận sai, nhưng em không hối hận...”

“Vì sao vậy?” Hà Dĩ Kiệt có chút tò mò hỏi lại.

Đỗ Phương Phương cắn môi cười khê: “Ít nhất cũng đã để cho em biết rõ rằng, xem ra đối với em anh cũng đã có vài phần thực tâm, trong tình huống ấy anh đã chịu làm những chuyện vì em, em còn có điều gì mà còn chưa thoả mãn đây? Cái em muốn cũng không nhiều, bởi vì em không phải là một cô bé mới vài tuổi, em biết rõ bất kể là ai khi làm chuyện gì đó đều có mục đích của mình. Bất kể mục đích của anh là gì, em chỉ cần biết rằng, trong lòng của anh, anh đã coi em là vợ của anh, những người phụ nữ khác trong quá khứ, hay bất kể những chuyện gì khác, em đều không để ý.”

Hà Dĩ Kiệt không nói lời nào, nhưng mi tâm lại thoáng hơi nhíu lại một chút. Người phụ nữ này, thoạt nhìn cũng không phải một người chỉ biết đánh bao cò (người tập võ thường luyện tay bằng cách đâm vào các bao cò khô nén chặt. Ở đây ý nói con người hay có thái độ lỗ mãng), cô vừa đâm vừa xoa như vậy, ngược lại làm cho anh dù có tức giận cũng không có cách nào phát tiết cơn giận ra ngoài được. Chuyện lần này, rõ ràng cô làm không có đạo lý, nhưng với vài ba câu nói xuống nước như vậy, ngược lại khiến anh muốn buông lời quở trách cô cũng không thể nói được.

Cô đã có thái độ hạ thấp mình như vậy, anh không thể không bày ra tư thế rộng lượng với cô được.

“Là anh đã làm cho em phải chịu uất ức. Em yên tâm, chuyện như vậy, từ nay về sau quyết sẽ không để xảy ra nữa.” Anh nói xong, cúi đầu nhẹ đặt trên trán cô một nụ hôn, giọng nhỏ hơn một chút nữa: “Em lên giường nằm trước đi, đừng để bị lạnh, anh đi tắm rửa một chút, chờ anh.”

Đỗ Phương Phương cười một tiếng, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng!”

Hà Dĩ Kiệt xoay người đi về phía phòng tắm, đương nhiên sẽ không còn có chuyện như vậy xảy ra nữa, tình yêu, trải qua một lần máu đổ xương tan như vậy là đủ rồi.

Bởi vì đã dặn dò trợ lý đi đến chỗ của Tương Tư, mà ngày mai Đỗ Phương Phương sẽ phải về Bắc Kinh lý, cho nên lúc này Hà Dĩ Kiệt thấy rất yên lòng, nên bắt đầu nâng tinh thần lên để ứng phó với Đỗ Phương Phương. Tất nhiên một đêm xuân sắc đã trôi qua vô cùng điên loạn đảo phượng.

Buổi sáng anh đưa Đỗ Phương Phương đi sân bay. Cô vừa mới rời đi, anh liền lập tức cầm lấy điện thoại, vừa khởi động máy đã thấy tin nhắn trên điện thoại báo không ngừng, Hà Dĩ Kiệt ngồi trên xe, liếc qua màn hình đang lập loè không ngừng, bất chợt anh cảm thấy trong lòng mình bắt đầu trầm xuống. Anh nhắm mắt lại suy nghĩ một lát, không hiểu sao chợt cảm thấy cái dự cảm xấu kia càng ngày càng thêm mãnh liệt. Đột nhiên anh ngừng đầu, vội vã nói với tài xế: “Đi vườn hoa Cẩm Hồ, nhanh!”

Lái xe vừa mới ra khỏi đường lớn đi sân bay liền lập tức cho xe quay đầu lại, tăng tốc chạy về hướng vườn hoa Cẩm Hồ.

Điện thoại dần dần trở lại an tĩnh, Hà Dĩ Kiệt nhìn thấy toàn bộ đều là tin nhắn và điện thoại của trợ lý. Anh hiểu ngay, nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì đó rồi, nếu không trợ lý của anh tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại cho anh trong tình trạng anh đã tắt điện thoại, lại còn không ngừng gọi điện thoại và nhắn tin cho anh nữa.

Anh mở một cái tin nhắn gần nhất mà trợ lý đã gửi, vừa mở ra, trong đầu liền nổ ầm một tiếng.

Tin nhắn của trợ lý rất đơn giản, chỉ lơ thơ vài câu, báo rằng khi cậu ta đến khu nhà trọ Cẩm Hồ, Văn tiểu thư đã không còn ở đó nữa, tiếp đó cậu ta hỏi bây giờ phải làm gì .

Thời gian tin nhắn được gửi đi là lúc trời vừa rạng sáng, mà bây giờ đã là chín giờ sáng. Tám giờ đã trôi qua, nếu như cô chủ tâm muốn bỏ đi, trốn tránh anh, như vậy khả năng anh tìm được cô thật sự quá thấp.

Nhưng mà, cho dù anh có tìm được cô rồi thì sao chứ? Lại thay đổi nơi ở, bắt đầu vụng trộm nuôi dưỡng cô sao? Cô lại làm thân phận tình nhân nhỏ của anh không thể lộ ra ngoài ánh sáng như cũ ư? Bây giờ anh đã không thể lấy cô được, anh cũng không có cách nào... để thực hiện lời đã từng hứa với cô nữa rồi.

Nhưng lại cứ để cho cô đi như vậy hay sao? Sắc mặt của Hà Dĩ Kiệt trắng bệch, chỉ cảm thấy dường như trái tim mình đã bị ai đó ngắt đi mất rồi. Cô bị Đỗ Phương Phương đánh thành thương như thế, cô sẽ đi như thế nào, vãi lại đi đâu bây giờ?

Xe dừng lại, anh liền nhìn thấy bóng dáng của trợ lý ở dưới lầu đang vô cùng lo lắng nhìn quanh, anh liền đi tới. Dĩ nhiên trợ lý đã nhìn thấy anh, cậu ta vội vàng ra chào đón, trên mặt đầy đặc vẻ bất an: “Hà tiên sinh, tối hôm qua khi nhận được điện thoại của ngài, tôi đã lập tức tới đây luôn, nhưng mà Văn tiểu thư đã rời đi rồi. Tôi còn cố ý hỏi thăm an ninh, bảo vệ của khu nhà trọ, họ nói Văn tiểu thư đã rời đi ngay trước khi tôi tới khoảng chừng nửa canh giờ. Ngài xem, hiện giờ tôi phải làm sao đây?”

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt đã tính toán, nói cách khác, sau khi anh và Đỗ Phương Phương rời khỏi nơi này không lâu thì Tương Tư đã ra đi một mình!

Bước chân của anh hơi dừng lại, rồi lại tiến nhanh lên trước: “Cậu đi lên trước đi.”

Vào trong thang máy, anh vẫn nhếch môi như cũ không nói một lời, trợ lý đứng ở bên cạnh cũng không dám gây tiếng động gì, may mà quãng đường đi lên cũng không dài. Rất nhanh thang máy đã đi đến nơi, Hà Dĩ Kiệt bước nhanh đi ra ngoài, liền thấy gian phòng của Tương Tư vẫn giữ nguyên bộ dạng như lúc anh đi. Cửa phòng vỡ thành mấy mảnh vẫn nằm ở nơi đó, trong phòng ngổn ngang bừa bãi, không có bóng người.

“Cậu đứng bên ngoài chờ tôi.” Hà Dĩ Kiệt dặn lại trợ lý một câu, sau đó một mình tiến vào bên trong.

Trong phòng rất yên tĩnh, không có thêm thứ gì khác, ngoài những đồ vật ở bên ngoài đã bị phá hỏng, tất cả mọi thứ còn lại vẫn đều nguyên vẹn như cũ, ví dụ như vài bồn hoa mà Tương Tư thích nhất vẫn còn bày ở trên bệ cửa sổ, chỉ khác là mùa đông nên lá cây đã rơi rụng hết rồi. Ví dụ như trong phòng khách vẫn còn bày biện mấy chén nước, một đôi dép lê vẫn đặt xiêu xiêu vẹo vẹo ở trên mặt thảm, ví dụ như trong phòng ngủ, chiếc đèn treo khổng lồ bằng thủy tinh vẫn còn đang sáng. Tủ quần áo mở rộng ra, quần áo vẫn treo nguyên vẹn ở bên trong, không hề thiếu một bộ nào. Vài cuốn sách cô thường xem, mấy thứ đồ trang trí cô thích vẫn còn ở trên đầu giường. Hà Dĩ Kiệt đứng ở cửa phòng ngủ, trong nháy mắt anh thoáng chút hoảng hốt, dường như Tương Tư vẫn còn đang ở nơi này.

Vẫn như một sớm nào đó khi bọn họ ở cùng một chỗ, cô hoạt bát và tươi vui, nghịch ngợm giống như một đứa bé con. Cô hay có kiêu, khi anh không tìm thấy cô, đột nhiên cũng không biết từ một nơi nào đó trong phòng ngủ cô liền nhảy ra, thoáng cái nhảy đến lên trên người ôm lấy anh, nhìn anh bị giật mình nhảy dựng lên, sau đó cười khanh khách. Hay nhiều khi thỉnh thoảng buổi tối anh về nhà, nhìn thấy cô tay chân luống cuống chạy ra từ trong phòng tắm, trong miệng còn ngậm chiếc bàn chải đánh răng, hàm hậm hồ hồ kêu “Đến đây đến đây...” Sau đó nhìn anh, đôi mắt cười đến cong lên...

Những khoảng thời gian kia ngắn ngủi, giờ phút này nhớ lại vẫn làm anh không nhịn nổi mà nhếch khóe miệng lên. Nhưng giờ phút này, ở trong căn nhà mà anh mua cho cô, vẫn còn nguyên vẹn như lúc cô đến ở, nhưng sẽ không bao giờ còn có người nào đó bỗng đột nhiên xuất hiện bám ở trên người anh giống như con gấu Koala quấn quít lấy anh không chịu nhảy xuống.

Đột nhiên anh có ý nghĩ khác thường, muốn khóc lên một chút, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn lại được, đầu ngón tay đỡ vào huyết Thái Dương vuốt vuốt, cảm thấy mình đã ổn định lại một chút, anh bước vào phòng ngủ.

Trong tủ treo quần áo, tất cả quần áo đều không thiếu một bộ, trên kệ để giày bị thiếu một đôi, nhưng chỉ là một đôi giày vải mỏng manh, lại đi đến chỗ không gian nhỏ mà cô đã dành riêng trong góc để chứa đựng một số thứ, những đồ vật riêng tư mà cô đã từng sử dụng, quả nhiên anh nhìn thấy chiếc vali nhỏ của cô đã không còn ở đây nữa.

Anh đứng ở nơi đó, nhìn góc nhà trống không, đột nhiên trong lúc đó anh chợt có chút an tâm nhàn nhạt.

Có lẽ khi Tương Tư nhìn thấy những thứ kia, sau đó nỗi khổ sở của cô có thể được vơi đi một chút

Anh đi dạo một vòng trong phòng ngủ, sau đó ngồi xuống giường của Tương Tư. Chiếc giường lớn rất mềm mại rất mềm mại, ngọn đèn kia thật ấm áp thật ấm áp, khi ấy ba mẹ cô còn chưa có chết, trong nhà cô vẫn như mặt trời buổi trưa, Tương Tư đã nói cho anh biết, phòng ngủ của cô có hình dạng như thế nào. Sau đó anh đã không nói không rằng mua cho cô một căn phòng lớn khoảng chừng hai trăm mét vuông, sau đó sửa chữa lắp đặt thiết bị phòng ngủ của cô dựa theo hồi ức của cô. Điều này cũng xem như, lần đầu tiên trong đời anh đã để bụng lời nói trong lúc vô tình của một phụ nữ.

7. Chương 6: Là Tôi Không Xứng Đáng

Anh đã lắp đặt các thiết bị trong phòng ngủ kiểu mẫu dựa theo hồi ức của cô, điều này cũng xem như, lần đầu tiên trong đời anh đã để bụng lời nói trong lúc vô tình của một phụ nữ.

Anh còn nhớ rõ sau khi căn phòng được trùng tu xong, ngày đó, anh đã đưa cô đến đây. Đầu tiên là cô sưng sốt đến ngây người, mãi lâu sau, đột nhiên cô hét lên một tiếng ngã nhào vào trên giường quay cuồng như một đứa trẻ. Anh còn nhớ rõ buổi tối hôm đó cô đã vui đùa vào trong ngực của anh khóc suốt một đêm.. Cô nói Hà Dĩ Kiệt, từ nay về sau anh hãy đối đãi với em tốt một chút nhé, anh đừng đánh em, cũng đừng bắt nạt em. Em sợ nhất là bị đau, ba mẹ em cũng không còn nữa, trên đời này em chỉ còn có một mình, mà hiện tại em chỉ có mình anh thôi, nếu như anh đối xử với em không tốt, bây giờ em biết làm sao đây?

Cô lần qua lần lại nói rất nhiều rất nhiều, khi khóc lóc khi cười nói ở trong ngực anh. Cô kích động đến mức cả người vã đầy mồ hôi, suốt cả đêm đó thân thể cô cứ như được nhúng vào trong nước vậy. Anh cầm khăn mặt, không ngừng lau lưng cho cô. Có lẽ tận sâu thẳm trong xương đã từng có sự dịu dàng, có lẽ anh cũng đã từng gặp được tình yêu, nhưng giờ phút này, những bóng hồng xinh đẹp đã từng qua lại kia đều đã biến mất từ khi anh và cô sống cùng một chỗ.

Tương Tư, Tương Tư... Đột nhiên Hà Dĩ Kiệt nặng nề nện một quyền lên trên giường, nhưng nắm tay lại bị ngập sâu vào trong tấm đệm mềm mại của chiếc giường lớn, chỉ phát ra một tiếng động nặng nề. Anh ngồi ở chỗ kia, cúi đầu... Ngày mùa đông u ám, ánh sáng ban ngày chiếu xuyên qua cửa sổ cũng chỉ nhàn nhạt, nửa mặt anh ẩn trong bóng tối, loáng thoáng có thể nhìn thấy nước mắt ánh lên trong khoé mắt anh.

Anh ngồi đó thật lâu, trước khi đi, anh đi qua bàn trang điểm của cô, bước chân của anh hơi dừng lại một chút, nghĩ đến ngày đó cô lúc lắc cái đầu về vô cùng dí dỏm, ánh mắt sáng ngời cố ý bỏ qua những món đồ trang điểm nổi danh mà anh đã mua cho cô, đồng dạng nói với anh: “Trời xinh ra em vốn đã xinh đẹp rồi, em không cần phải trang điểm đâu, trang điểm vào sẽ che đi mất dung mạo mỹ miều của em!”

Đúng thế, nếu như không gặp được anh, nếu như giữa bọn họ không có những sự qua lại kia, nếu như quan hệ giữa hai nhà bọn họ không phải như thế, nếu như anh là một con người có ý định trả thù không mạnh mẽ như thế, nếu như anh là một người ôn hòa nho nhã lịch sự, như vậy cô sẽ không bị mắc phải tình yêu sai lầm với anh, nhất định sẽ có cuộc sống rất tốt, nhất định sẽ càng ngày càng hoạt bát, càng ngày càng xinh đẹp, mà sẽ không phải như hiện tại, phải sống trong một bầu không khí trầm lắng sống một mình ở trong căn phòng này, tựa như cánh hoa mỏng manh bị hong trong gió, đẹp nhưng lại héo rũ.

Có một cây son môi để ở trên bàn trang điểm kê ở bên vách tường, anh đưa tay cầm thỏi son lên, là son hương Bạc Hà. Thỏi son đã dùng được một nửa, còn lại có một nửa, anh xoáy mở ra, cúi đầu xuống nhẹ nhàng hít hà, mùi hương này rất quen thuộc. Đúng thế, dù cô không thích trang điểm, nhưng lại thích khẽ phớt qua một chút son môi, bởi vì cô không thích uống nước, về mùa đông miệng thường rất hay bị khô, cho nên trong túi áo cô luôn để một cây son, trong nhà cũng luôn để sẵn một cây. Mùi hương kia, chính là mỗi lần khi anh hôn cô thì đều có thể ngửi thấy mùi vị ấy.

Anh cảm thấy chung quanh hốc mắt mình đau ê ẩm, bàn tay nắm chặt cây son môi nho nhỏ, chỉ cảm thấy trong lòng đau dữ dội như bị dao cắt. Hiện giờ cô đã đi đâu? Thương thể của cô như thế nào rồi? Cô có ngoan ngoãn đi làm theo như sắp xếp của anh hay không? Cô đã từng nói với anh, cuộc đời này cô chỉ có thể dựa vào anh, liệu lần này cô có thể nghe lời anh hay không?

Không... Có lẽ cô không muốn nghe lời, cách anh càng xa càng tốt, càng xa càng tốt, nếu như có thể cả đời này sẽ không gặp lại nữa, nói không chừng hay đó lại là hạnh phúc của cô.

Anh cất cây son môi vào trong túi áo, dẫn lòng xoay người sang chỗ khác, nhanh chóng đi ra phía bên ngoài, đi ra khỏi căn phòng, vào thang máy. Khi con số nhảy đến tầng 2, anh đã khôi phục lại thái độ như bình thường, trở lại là một Hà Dĩ Kiệt trầm trầm kín đáo như cũ (nguyên văn: bất hiển sơn lộ thủy – không để lộ rõ sông núi), trở lại là một Hà Dĩ Kiệt trầm ổn âm u như cũ, trở lại là một Hà Dĩ Kiệt ở thành phố A chỉ nói một không nói hai lời như cũ, trở lại là một Hà Dĩ Kiệt mà người người đều nói là một con người không có tim như cũ, lúc này lại là Hà công tử, Hà tiên sinh, hay bộ trưởng Hà gì đó...

Nhưng anh không còn trở lại là con người, mà chỉ khi nào nghe miệng Văn Tương Tư gọi Dĩ Kiệt... Dĩ Kiệt... thì mới có thể lộ ra bộ dạng mềm dịu làm rung động lòng người kia...

“Trước hết cử người sửa sang lại căn phòng này lại, dọn dẹp lại hết những gì bị hư hỏng, những thứ khác để nguyên vị trí, đừng làm lộn xộn.” Hà Dĩ Kiệt đi ra thang máy, dặn lại một câu với trợ lý thư ký vẫn đang đứng chờ ở bên ngoài như trước, rồi nói tiếp: “Đi đến thị ủy.”

Hà Dĩ Kiệt trở lại thị ủy được một lát thì Mạnh Thiệu Đình bế Tiểu Khả cùng Tinh Tri và Thanh Thu bước vào.

“Tôi không hiểu rốt cuộc anh còn muốn như thế nào nữa! Hà Dĩ Kiệt, tôi nói chuyện với anh vì anh là bạn tốt của Thiệu Đình suốt nhiều năm qua, tôi nể anh là vì ở đây anh là nhân vật có tiếng tăm lớn, anh là một quan chức như bậc cha mẹ của mọi người, thế nhưng lần này, chẳng lẽ anh không cảm thấy rằng mình đã làm quá phạm hay sao? Tương Tư chỉ là một cô gái trẻ mới hai mươi tuổi đầu, cho dù hai nhà các người có là kẻ thù truyền kiếp, nhưng chuyện đó có liên quan gì đến cô ấy cơ chứ? Tinh Tri bật thốt lên nói một tràng.

Hà Dĩ Kiệt ngồi ở sau bàn làm việc, người thư ký ngồi bên cạnh sắc mặt tái xanh một mảnh, vẻ đầy lo sợ bất an nhìn mấy người này nhưng cũng không dám lên tiếng.

“Vậy rốt cuộc Tương Tư đã đi đâu chứ?” Tinh Tri thấy anh không nói lời nào, sự tức giận càng tăng thêm: “Anh đã không cần cô ấy, anh cưới người khác, cũng được, vậy hãy để cho Tương Tư cùng đi ra nước ngoài cùng với chúng tôi.

“Tôi thật sự không biết cô ấy đã đi đâu.” Hà Dĩ Kiệt không hề tức giận trước những lời nói kia của Tinh Tri, ngay cả thái độ cũng tỏ ra tốt đến khác thường, mở miệng nói.

Ngay cả Tinh Tri và Thanh Thu mà Tương Tư cũng không liên lạc...

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt chợt nổi lên chút sợ hãi.

Tinh Tri không sao chịu đựng nổi nữa, cô nói như phát cuồng: “Hà Dĩ Kiệt, thật sự không biết phải gọi anh là cái quái gì nữa! Lương tâm của anh cũng mang mà vứt cho chó ăn đi! Mất của Tương Tư đúng là đã bị mù rồi nên mới có thể yêu một người đàn ông như anh...”

“Hà Dĩ Kiệt anh không phải là người!” Giữa lúc đó Thanh Thu chợt thuận tay cầm lấy cái ly trà quảng luôn xuống đất, kêu “choang” một tiếng. Thanh Thu đứng ở đó, nhìn dáng vẻ không chút ngượng ngùng của

người đàn ông kia, cô nhớ tới Thẩm Bắc Thành, nhớ tới những gì đã trải qua giữa hai người bọn họ. Giờ đây lại đến lượt Tương Tư, thật sự cô cảm thấy dường như lịch sử lại đã lặp lại ...

Thanh Thu nghiêng chặt hàm răng, chợt cười lạnh một tiếng: “Hà Dĩ Kiệt, không trách được người khác nói, vật hợp theo loài, mấy người đều là dạng người ích kỷ! Đời này anh cũng đừng mơ tưởng được sống cùng với người mình thích! Bởi vì ... anh không xứng đáng có được điều đó!”

Thanh Thu nói xong, quay mặt lại bước ra phía bên ngoài, bỏ đi. Tỉnh Tri cũng xoay người lại đi ra ngoài.

Hà Dĩ Kiệt không nói gì, chỉ chống hai tay ở trên bàn làm việc, bàn tay chậm rãi cuộn chặt lại. Một lúc lâu sau, anh chợt nặng nề thở dài một hơi, nói rất nhỏ, tựa như nỗi đau thương đang bao phủ dày đặc trong lòng anh, ngữ điệu lộ rõ vẻ xa xăm: “Thanh Thu nói rất đúng, không phải là tôi không quan tâm, mà là tôi không xứng đáng, không có tư cách biểu hiện sự quan tâm của mình ra với cô ấy...”

Hàng Châu.

Trong một căn nhà nhỏ có sân vườn ở một nơi vắng vẻ, ở căn phòng ngủ ấm áp đơn giản, có một chiếc giường gỗ cũ kỹ chạm trổ hoa văn.

Ở dưới mái hiên treo mấy chuỗi ớt đỏ phơi khô, trên cánh cửa có treo mấy bức tranh tết đã bạc trắng. Trong phòng khách nhỏ nhỏ nằm chính giữa gian nhà treo một bức Tùng Hạc diên niên*, thẳng ngay bên dưới là một chiếc đồng hồ treo tường đang vọng ra tiếng tích tắc.

* Bức tranh phong thủy “Tùng Hạc Diên Niên” biểu hiện cho sự thịnh vượng, trường thọ, tranh có ý nghĩa rất tốt trong phong thủy. Cây tùng mọc trên núi cao, khô cằn, thiếu nguồn dinh dưỡng. Nó mọc ngay ở những mỏm núi chênh vênh, chịu nhiều sương gió, bão tuyết mà không chết không đổ thể hiện sức sống bền bỉ. Người xưa xem tùng là đại diện cho trăm cây, ngoài ý nghĩa trường thọ, tùng còn là đại diện của khí tiết. Ngoài ra, trong quan niệm của người Trung Hoa, tùng còn có khả năng trừ tà, xua đuổi ma quỷ rất mạnh, nên tùng mang lại sự bình yên, an lành cho con người.

Bầu không khí rất yên tĩnh, mờ mờ, ảo ảo, chợt từ trong phòng ngủ bên cạnh vọng ra mấy tiếng rên rỉ, thỉnh thoảng còn mơ hồ nghe thấy tiếng nói trong mơ.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, liền nhìn thấy trên chiếc giường gỗ cũ kỹ có một cô gái trẻ đang nằm sấp. Mái tóc dài của cô buông xòa trên vai trượt xuống mép giường nhẹ nhàng lay động. Trên lưng của cô là một vết máu nhìn rất chướng mắt.

Tương Tư nằm sấp ở trên giường, cô đang lên cơn sốt cao nên mê man trong cơn ác mộng không ngừng. Vết thương do chiếc roi gây ra ở trên vai trên cổ tay đã làm cho tình hình chuyển biến xấu đi. Cô không thể đứng, không thể ngồi, không thể nằm, chỉ có thể nằm sấp như vậy, chỉ cần nhúc nhích ngón tay, tựa như cũng sẽ tác động đến thần kinh làm cô đau đớn, khiến cô ngay cả khi đang hôn mê cũng bị vã ra một thân mồ hôi lạnh.

8. Chương 7: Làm Như Không Thấy

Cô không thể đứng, không thể ngồi, không thể nằm, chỉ có thể nằm sấp như vậy, chỉ cần nhúc nhích ngón tay, tựa như cũng sẽ tác động đến thần kinh làm cô đau đớn, khiến cô ngay cả khi đang hôn mê người cũng vã ra một thân mồ hôi lạnh.

Một bà cụ đã có tuổi, cầm chiếc khăn lông ướt sạch sẽ đang lau sạch những vết máu mủ trên lưng cô đang chảy ra, sau đó thoa lớp thuốc lên một lần nữa, rồi lấy băng gạc quấn lại từng vòng từng vòng, thỉnh thoảng khi bị chạm phải miệng vết thương, Tương Tư lại giật nảy mình, run lên vài cái, nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng sự đau nhức không sao chịu nổi kia lại không sao kiềm chế nổi những giọt nước mắt đang lăn xuống phía dưới. Những giọt nước mắt tròn rơi lên trên chiếc gối thêu uyên ương nghịch nước loang ra từng

khoảnh từng khoảnh nước đọng hình tròn. Người phụ nữ nhiều tuổi đứng ở bên cạnh cũng không sao ngăn được dòng nước mắt tuôn rơi...

“Tiểu thư, con hãy mau chóng khỏe lên đi... Đây là nghiệp chướng gì đây, sao lại đành người ta thành ra như vậy? Ngay cả khi thù hận có lớn hơn nữa, cũng không nên ra tay làm người ta trở thành ra thế này chứ... Tiểu thư, rốt cuộc con đã gặp chuyện phải chuyện gì? Khi ra đi vẫn còn là một người khỏe mạnh nguyên lành... Thế nào mà Hà tiên sinh kia, anh ta đã đưa con đi mà sao lại cũng không trông nom con thế?” Bà lão vén mái tóc dán vào vầng trán ẩm ướt của cô lên, nhìn thấy gương mặt gầy gò trắng bệch, rốt cuộc bà đau lòng đến rơi lệ. Đứa trẻ này bà đã trông nom từ nhỏ đến khi trưởng thành, thương yêu có khác gì đứa con bà dứt ruột đẻ ra đâu. Bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của cô, cửa nát nhà tan, lại còn đang mang thai như vậy, làm sao bà có thể không khó chịu đây?

Bà và chồng mình đều là lão bộc trong nhà họ Văn, được gọi bác Phúc và thím Phúc, lúc nhà họ Văn bị phá sản, ông Phúc chết đi, sau đó Tương Tư được Hà Dĩ Kiệt mang đi, chỉ để lại một mình thím Phúc ở lại Hàng Châu.

Nói về Tương Tư, đêm hôm ấy cô không còn chỗ nào để đến, cuối cùng, bởi tuyết rơi quá lớn nên làm toàn bộ quần áo trên người cô bị ướt hết khiến cô bắt đầu lên cơn sốt rất cao, người trở nên ngơ ngẩn. Cô chặn lại một chiếc taxi, thuê chở cô trở về Hàng Châu. May mắn là khoảng cách hai thành phố này cũng không xa nhau lắm, may mắn bác tài xế kia lại là người tốt, nghe rõ được địa chỉ mà cô thì thào nói khi đang hôn mê, vừa đi vừa hỏi thăm nên đã đưa đến đúng nhà thím Phúc nên cô mới có thể giữ lại được mạng sống.

Trên đời này, thực sự vẫn còn có người tốt, chỉ là từ trước đến nay cô toàn gặp phải những người xấu, những người đại gian đại ác.

Trong lúc mê sảng, nghe thấy ba chữ “Hà tiên sinh”, đột nhiên cô như bị sét đánh mở bừng mắt ra. Mồ hôi lạnh thấm ướt mái tóc dài của cô, xòa rối tung ở trên mặt, cô mạnh mẽ ngồi thẳng lên, thoáng cái miệng vết thương lại bị vỡ toác ra, băng vải vừa quấn lên đã lại thấm đầy máu. Cô bất chấp đau đớn, đưa tay kéo lung tung đóng chần mền lên che người, vừa túm lấy chiếc gối đặt lên trên đầu, cả người co quắp lại như con tôm, không ngừng run rẩy...

Thím Phúc thấy cô đột nhiên tỉnh lại, nhưng lại bộ dáng như vậy, không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng. Một lúc lâu bà mới như sực tỉnh lại, vội vàng định nhấc đỡ chần mền lên để nhìn xem vết thương của cô thế nào. Ai ngờ, Tương Tư liền hét lên một tiếng... Thoáng cái cô lại lăn lộn vào sát tận bên trong giường, gãi gao nắm lấy chiếc chần, đôi mắt mở lớn, nước mắt rơi xuống liên miên không ngừng. Người cô run rẩy, run rẩy, khe thì thào thật nhỏ thật nhỏ, như từ trong cổ họng phát ra: “Xin anh đừng... Hà Dĩ Kiệt... Anh đừng dẫn em đi... Em không muốn lại bị roi đánh nữa đâu... Em sợ bị đau lắm... Em đau không chịu nổi nữa rồi... Anh đừng đánh em... Anh cũng bảo cô ấy đừng đánh em nữa... Em đau... Em rất đau... Hà Dĩ Kiệt...”

Cô vừa nói vừa khóc, giọng nói nghẹn ngào, gần như không nghe rõ là cô đang nói cái gì. Thím Phúc cũng không nhận được nữa, quay sang che miệng lại, thân thể kịch liệt run rẩy cũng òa lên khóc...

Tương Tư bị sốt cao đến hồ đồ, chìm trong từng đợt, từng đợt mê man, cô cũng không rõ ràng lắm là mình đang ở đâu, người đứng trước mặt mình là ai.

Chỉ thỉnh thoảng khi nghe được mấy chữ mẩu chốt “Hà tiên sinh”, “Anh dẫn cô ta đi đi”, cô lại sợ hãi không nói ra được. Cô không muốn mình phải đi với anh, nếu như lại có chuyện nghiêm trọng xảy ra như trước kia, nếu như lại muốn cô phải lựa chọn như lần trước, tuyệt đối cô sẽ không vì cái gọi là ơn nghĩa mà dùng chính bản thân mình để đền bù cho anh. Cô cũng sẽ không ngu ngốc hồ đồ như vậy, cứ từng bước, từng bước một tiến vào trầm luân trong chiếc bẫy mà anh đã giương ra. Đến cuối cùng cô mới biết, hóa ra cô là kẻ thù của anh. Tất cả mọi thứ anh làm, cũng chỉ là vì anh muốn làm nhục cô, trả thù cô, làm cho anh không thể nào phát tiết được thù hận lên người cha của cô, nên đã phát tiết gấp bội ở trên người của cô...

Trải qua một trận dần vặt, ngay cả ăn uống cũng không nổi, cô ngày càng nặng nề rồi ngất đi. Thím Phúc sờ sờ vào trán của cô, chỉ cảm thấy ngày càng thêm nóng bỏng hơn, trong người sốt ruột, đành phải đi ra ngoài nghĩ cách nhờ hàng xóm đưa Tương Tư đến bệnh viện. Cô nhất định không chịu đi bệnh viện, nhưng hiện tại không còn cách nào khác, cô ngày càng sốt cao như thế, rất có thể đến mạng sống cũng không giữ được!

Hơn nữa vết thương trên lưng của cô cũng không thể chỉ xử lý đơn giản như vậy. Lúc này nó cũng đã bắt đầu bị nhiễm trùng, nếu như không tranh thủ thời gian để kiểm chế lại, không chừng cô sẽ còn phải chịu rất nhiều đau đớn.

Cô bác hàng xóm hỗ trợ thím Phúc khênh Tương Tư lên, đặt cô nằm trên chiếc xe bán bánh bao đã cũ, sau đó mọi người nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện gần nhất.

Sau cuộc tiểu phẫu, loại bỏ một chút những dthành phố At đã bị hoại tử, rắc thuốc lên lần nữa, những chỗ bị nặng còn phải khâu vài mũi, tiêm thuốc tiêu viêm, tình hình của Tương Tư mới coi như được ổn định lại, khi hôn mê cũng không còn nói mê sảng lung tung nữa, giấc ngủ đã yên ổn hơn.

Thím Phúc cẩn thận lấy chăn đắp kín cho cô, vừa ngắm nghía khuôn mặt nhỏ nhắn kia, so với trong trí nhớ của bà, giờ đây có đã gầy đi rất nhiều. Trong cặp mắt già nua chợt thấy cay cay, bà ngồi ở bên giường trông coi cô suốt cả đêm.

Bữa tiệc được tổ chức ăn uống linh đình, người người quần là áo lượt đông vui. Trong đại sảnh lộng lẫy xa hoa, đương nhiên Đỗ lão tướng quân, đang tại chuyện trò vui vẻ với một số những nhân vật nổi tiếng, đứng đầu trong giới thương mại ở Kinh Thành, cho dù những ngọn đèn ở đây sáng chói mắt như ban ngày cũng không thể sáng chói bằng. Trong đám người như nước chảy đó, Hà Dĩ Kiệt mặc cả bộ tây trang màu lam đậm, cài nơ trên cổ áo, ba chiếc khuy vàng đính trên ống tay áo thấp thoáng lóe ra thứ ánh sáng lộng lẫy nhìn mê người. Anh trước sau như một, điềm đạm và tao nhã, như cá gặp nước, không ngừng xã giao với khách, thỉnh thoảng lại giơ cao chiếc ly uống rượu cùng chạm cốc với mọi người, sau đó tức thời lại nghe một số những lời nói tán dương, hoặc là đưa ra một vài câu nói khen tặng bất ngờ, chọc cho những người đang nói chuyện với nhau đều vui mừng nường mày. Chỉ có điều những lúc như vậy Đỗ Phương Phương kéo anh từ trong đám người đi ra. Gần như sự xuất hiện của anh tại bữa tiệc mừng thọ lúc này đã tạo cho một số người hiểu rõ được một mạng lưới quan hệ, cũng để lại cho mọi người một ấn tượng sâu đậm .

Tuy Đỗ lão tướng quân đã mơ hồ có dấu hiệu muốn lui về, nhưng từ việc quan sát tình hình bữa tiệc mừng thọ lần này, cho dù ông có không còn ở vị trí này nữa, nhưng uy thế của ông vẫn còn cao lắm. Ở trong thành Bắc Kinh này có không ít quan chức, đều là những người hoặc nhiều hoặc ít có liên quan tới nhà họ Đỗ, không phải do một tay ông nâng đỡ lên, thì cũng chính là đi lên theo phương pháp “Ngư được Long Môn”(cá nhảy long môn, cá chép hoá rồng) của ông, hiện tại đã nắm giữ quyền thế rồi, nhưng ở trước mặt lão tướng quân vẫn tất cung tất kính như cũ. Bất giác Hà Dĩ Kiệt có chút bội phục, tình trạng làm quan đến như vậy, vừa rồi chứng kiến tựa như đã chân chân chính chính thăm dò vào được trong cửa ngõ rồi, hoà đồng vào trông đó như cá gặp nước, như rồng vào trong vực sâu.

Tối nay những người nổi tiếng trong kinh (chỉ thành phố Bắc Kinh) tới nơi này không ít, mỗi nhóm đều có những lễ lối riêng của mình, ví dụ như con trai của các gia đình quan chức, các thiên kim tiểu thư của các gia đình có máu mặt đều chọn lấy thời gian tụ tập này để đàm luận về thời thượng, khoe khoang những bộ trang phục, những đồ châu báu hay những người đàn ông của mình, nếu như túi tiền của mỏng thì ngay cả đứng bên cạnh người nổi tiếng thôi cũng không được!

Tuy Đỗ Phương Phương không phải là thiên kim tiểu thư đẹp nhất hiển hách nhất trong kinh thành, nhưng do thân phận địa vị của cô lại không thể khinh thường được, lại càng bởi vì hiểu rõ tính nết của cô như vậy nên không ai dám gây chuyện để bị đuổi ra khỏi hội những người nổi tiếng, do vậy hội trưởng danh dự hội những người nổi tiếng vẫn luôn là cô.

Mà lúc này Đỗ tướng quân mặc một thân quân trang, tuy là đã gần thất tuần (70 tuổi), nhưng khí sắc vẫn cực kỳ khỏe mạnh như ngày trước, ông ngồi ở chỗ đó lưng vẫn thẳng tắp, cảm giác rất rõ sự cứng cỏi của cái tuổi càng già càng dẻo dai. Ông vừa liếc mắt lên nhìn cặp trai gái kia, nam tuần dặt trâm ổn, nữ tư thế hiên ngang oai hùng, trong lòng già không kiềm chế nổi niềm vui sướng to lớn!

Hà Dĩ Kiệt và Đỗ Phương Phương sau khi đi mời rượu qua đó, Đỗ lão tướng quân liền ngoắc tay, ý bảo bọn họ đi tới, Đỗ Phương Phương cũng mặc một thân quân trang, tư thế có phần oai hùng, ở trong trường hợp này, cô càng khoe ra đầy cặp chân của mình, vịn vào cánh tay của Hà Dĩ Kiệt ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua bên cạnh một đồng phu nhân nổi tiếng, mơ hồ nghe thấy có người nào đó hạ thấp giọng dường như đang tán thưởng khí chất của Hà Dĩ Kiệt. Khóe môi của Đỗ Phương Phương biu ra một cái, đuôi mắt chứa đầy ý cười,

ai dám bảo cô, Đỗ Phương Phương này, đúng là một con người bị thịt, đầu óc ngu si tứ chi phát triển đây nhỉ?

9. Chương 8: Không Thể Yên Lòng

Khóe môi của Đỗ Phương Phương bĩu ra một cái, đuôi mắt chứa đầy ý cười, ai dám bảo cô, Đỗ Phương Phương này, đúng là một con người bị thịt, đầu óc ngu si tứ chi phát triển đây nhỉ?

Những cậu ấm ăn chơi trác táng trong kinh thành không chào đón cô, ngược lại cô cũng không vừa ý với bọn họ! Đàn ông không ra dáng người đàn ông, đầu chải bóng lộn, mặt mũi phồn phơ chỉ biết giết thời gian trong quán ăn đêm để tìm phụ nữ, thậm chí còn nuôi “Ông già thổ” (Ông già thổ là một đồ chơi của trẻ em trong dịp Tết Trung thu. “Ông già thổ” ở đây có thể hiểu là một loại búp bê tình dục)! Cả ngày chơi bởi những nhút bừa bãi đến mức thần trí mơ màng, sinh hoạt cá nhân bừa bãi lộn xộn, bọn họ mà muốn theo đuổi Đỗ Phương Phương cô sao, cô còn chưa rút roi ngựa ra cho bọn họ nếm thử mùi vị của nó kia đấy! Bọn họ xứng đáng sao!

Ngoài sáng trong tối đều nói cô là một cô gái không thể gả đi được, mà người đàn ông hiện nay cô đã tìm được nếu đem ra so sánh thì liệu có ai bằng anh ấy không? Mở to mắt ra nhìn khắp trong kinh thành này, xem có ai mới có 30 tuổi mà đã có phong thái tư cách như vậy, có địa vị như vậy hay chưa? Mà điều đáng càng quý khó tìm chính là, nhìn con người anh không hề thấy có một chút thái độ ỷ thế hiếp người và dương tự đắc, cũng không có cái kiểu vênh đuôi lên trời, Anh đã làm thay đổi cách nhìn đối với những cậu ấm đời thứ hai được hưởng bóng mát làm quan của cha mình.

Nguyên một đám thiên kim tiểu thư trong hội những người nổi tiếng kia làm ra vẻ nũng nịu, hơi một chút là giả vờ yếu ớt té xỉu kia, bình thường thấy không vừa mắt với tác phong làm việc của cô, nói cô thô lỗ dã man, hiện giờ thử nhìn một cái mà xem, các cô đã tìm được những kẻ vô tích sự nào, mà Đỗ Phương Phương cô đã tìm được người đàn ông có bộ dạng thế nào nhỉ? Mắt nhìn như gió quét qua, có thể nhìn thấy bộ dáng cả một đám những cô gái thường ngày vẫn thường nhìn cô vẻ không vừa ý kia đang đỏ hết mặt lên, Đỗ Phương Phương chỉ thấy có một cảm giác, thực hả giận!

Cô cảm thấy cực kỳ sung sướng, đến ngay cả nụ cười trên mặt đều rực rỡ thêm vài phần. Cô sinh ra vốn dĩ cũng là một cô gái xinh đẹp, chỉ có điều ngày trước mọi người lại không hay để ý bởi tác phong cứng nhắc như nam giới của cô, lần này thấy phong thái của cô toát ra vẻ kiêu diễm của một tiểu thư như thế, đặc biệt khi cô mặc trên người bộ quân trang vấy ngấn đến gối, thắt lưng buộc vòng quanh dáng người nhìn thật uyển chuyển và khỏe mạnh, quả thật tất cả những tiểu thư trang điểm son phấn dày đặc ở trong phòng lúc này đột nhiên trở thành nền để tôn cô nổi bật lên!

Hàng loạt những người đàn ông cúi đầu nhìn các cô gái đang vòng tay khoác lên khuỷu tay mình, hàng loạt những cô gái tóc dài như mây được búi cao lên đầu hàng loạt những nụ cười rụt rè cười, hàng loạt những gương mặt được trang điểm đậm, đột nhiên trong lúc này chợt thấy thật mất hết hứng thú.

Tuy nhiên hôm nay là chuyện vui của nhà họ Đỗ gia, những người phụ nữ đã tới nơi này làm gì có ai là đèn đã cạn dầu? Nguyên một đám mũ mào xênh xang dốc sức đọ tài trong cách ăn mặc, kể cả những bậc mệnh phụ phu nhân đã sớm rời khỏi chuyện xã giao, có bao nhiêu trang sức châu báu ngày thường cất giấu cũng mang ra đeo, không ai muốn mình ở thế hạ phong, bị đánh giá thấp hơn người. Đám đàn ông bị Hà Dĩ Kiệt đoạt mất danh tiếng, ở trong đáy lòng cũng phải thừa nhận bội phục, nhưng lúc này một số những phụ nữ ở bên cạnh người đàn ông thì lại không thấy yên lòng, cũng không tránh khỏi có vài phần oán hận, khi nhìn Đỗ Phương Phương thì ánh mắt lại không có chút thiện ý nào hết.

Đỗ Phương Phương làm như không thấy gì hết, càng tỏ ra thân thiết hơn, bàn tay siết chặt lấy cánh tay Hà Dĩ Kiệt hơn. Hai người cùng đi tới trước mặt Đỗ lão tướng quân, từ trước đến giờ Đỗ Phương Phương luôn được Đỗ lão tướng quân cực kỳ được cưng chiều, liền nói vài câu dí dỏm làm ông già vui vẻ cười to. Đỗ phu nhân đứng ở bên cạnh chồng mình đầy vẻ thẹn thùng, nhìn thấy bộ dáng con gái, ánh mắt cũng trở nên kiêu hãnh, khi ánh mắt rơi vào trên người Hà Dĩ Kiệt thì lại càng tăng thêm sự tán thưởng. Tính khí Phương Phương hay bị kích động, luôn táo bạo nóng như lửa, đứa nhỏ này thoát nhìn thấy có vẻ chín

chấn điềm tĩnh, sâu sắc, hành động cẩn trọng, trong bụng càng thêm hy vọng hai tính nét trái ngược phối hợp với nhau, càng nhìn thần sắc Hà Dĩ Kiệt bà càng hài lòng thêm vài phần, kiểu như “mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn trong lòng càng thấy thoả mãn”.

Đầu tiên Hà Dĩ Kiệt lễ phép nói lời chúc thọ Đỗ lão tướng quân, sau đó điềm tĩnh ân cần thăm hỏi Đỗ tiên sinh và Đỗ phu nhân. Khi nói chuyện với bậc trên, thái độ của anh khiêm tốn hòa nhã mà không bị mất đi sự tôn kính. Cha mẹ Đỗ Phương Phương đều không tham gia quân đội, ngược lại cả hai đều là người hiểu rất rõ tác phong làm việc của giới trí thức. Nhìn thấy phong thái Hà Dĩ Kiệt cũng không hề bị lấy nhiễm những thói quen xấu của giới quan trường, trong lòng hai người lại càng thêm hài lòng.

Đỗ Phương Phương liền đến trước mặt ông nội, Đỗ tiên sinh liền kéo Hà Dĩ Kiệt sang một bên, hỏi thăm vài câu ngắn gọn. Nghe anh đối đáp trôi chảy, kiến thức sâu rộng, cũng không phải loại người chỉ biết luồn cúi, lúc này Đỗ tiên sinh mới thấy thoả mãn, vừa kéo tay của anh, vừa nói ôn hoà: “Bác và phu nhân sống với nhau chỉ có một đứa con gái nhỏ này, bình thường, con bé được cha mẹ và mấy người anh họ của nó chiều chuộng nên sinh hư, lại thêm được ông nội cưng chiều nữa, vì vậy tính tình con bé cũng có chút không được hay, cháu hãy độ lượng với nó một chút, thực chất bên trong con người của Phương Phương vẫn là một đứa trẻ tốt bụng...”

“Bác trai xin ngài cứ yên tâm, Dĩ Kiệt nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Phương Phương. Tuy cô ấy tính tình có chút trẻ con, nhưng đa phần cô ấy vẫn hiểu biết được lễ nghĩa, một người vừa xinh đẹp vừa hoạt bát như vậy, được người vợ như thế, người chồng còn có gì đòi hỏi hơn nữa?”

Đỗ tiên sinh nghe anh nói như vậy, cũng thấy mình thật sự đã được an ủi, cười vỗ vỗ tay của anh: “Là con gái ruột của mình, bản thân bác cũng hiểu rõ về không ít về tính tình của nó, cũng may mắn gặp được cháu có thể ngăn chặn được nó chút ít, từ nay về sau, cháu đừng quá dung túng cho nó để bớt đi những rắc rối mà nó gây ra...”

“Mọi người nói chuyện sau lưng con, nói xấu con nhé!” Đỗ Phương Phương đột nhiên bu lại, bám lên trên vai cha mình không chịu buông: “Cha, ngài đã nói với Dĩ Kiệt chuyện gì đó? Có phải lại vừa kể tội của con không?”

Đỗ phu nhân thấy con gái như vậy, cuống quýt đưa tay kéo cô qua, sắc giọng trách: “Con bé này, càng ngày càng không biết thế nào là lớn nhỏ, ba ba của con và Dĩ Kiệt nói chuyện với nhau, con đừng có ngắt lời!”

Đỗ Phương Phương hất tay: “Con mặc kệ, không chừng cha nói ra chuyện gì đó, dọa Dĩ Kiệt chạy mất thì con làm sao bây giờ?” Đỗ Phương Phương lại nói, như trẻ con, cô chạy đến bên cạnh Hà Dĩ Kiệt bàn tay túm chặt lấy cánh tay của anh không rời. Đỗ phu nhân nhìn bộ dạng thái độ của con gái cũng đầy vẻ thẹn thùng mềm mại đáng yêu như vậy, gương mặt vui sướng, đôi mắt cười không khỏi cong lên: “Lại còn bướng bỉnh!”

Hà Dĩ Kiệt cũng dịu dàng khẽ cười, khẽ vuốt ve mái tóc của cô, giọng đầy vẻ ấm áp hỏi cô: “Em có một không, có muốn đi nghỉ ngơi một lát không?”

Đỗ tiên sinh cùng Đỗ phu nhân liếc nhau, thấy hai người anh em em em, tình cảm dịu dàng biểu lộ tự nhiên không nói ra được, trong lòng không khỏi yên tâm lớn, liền dắt tay nhau lặng lẽ rời đi, để lại không gian riêng tư cho đôi trẻ.

Đỗ Phương Phương tựa vào trong ngực của anh, giữa lúc này đột nhiên cô ngược đôi mắt phượng dài nhỏ lên, nhẹ nhàng nói: “Ông nội nói, qua lễ mừng đại thọ của ông sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của chúng ta, ông nói tuổi ông đã cao không chờ được...không chờ được... ông nói ông muốn ôm thẳng chất ngoại...”

Dù Đỗ Phương Phương có mạnh mẽ thế nào, khi nói đến đây, gương mặt cũng không khỏi ngượng nghịu đỏ bừng lên.

Lưng Hà Dĩ Kiệt thoáng cứng lại một chút, nhưng chỉ một lát, anh đã phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt rạng rỡ, cười nói: “Chẳng những là ông nội em không chờ được nữa, anh cũng vậy, không thể chờ đợi được, tất cả đều nghe theo sự sắp đặt của ông nội thôi.”

Gác nhỏ nghe mưa xuân trong đêm.

Mùa đông ở thành phố A luôn rất dài, tưởng chừng như vĩnh viễn cũng không thể chờ được đến mùa xuân. Mùa xuân thành phố A cũng rất ngắn, tựa như sau một đêm tỉnh dậy, ngày đông giá rét đã đi thẳng tới giữa hè rồi.

Vào lúc hoàng hôn, theo lệ cũ Tương Tư lại đẩy cửa sổ ra, làn gió mát mẽ lùa vào, tùy ý để cơn gió trêu đùa mái tóc hơi ẩm ướt vì mồ hôi của cô. Cô mang một cái ghế nhỏ ngồi ở phía trước cửa sổ, vì mang thai nên cô cũng rất sợ nóng. Đêm qua trời đổ một trận mưa, nhưng chút hơi nước này đã sớm bị ánh nắng chiếu vào làm bốc hơi sạch sành. Không khí bị dồn ép lại, ánh mặt trời gay gắt giống như miếng bọt biển hút hết hơi nước, làm con người cũng trở nên khô hanh.

Phải chờ lúc ban đêm mới thấy hơi se se lạnh, cũng đành phải chờ đến lúc này, mới có thể có được một chút nhàn rỗi hưởng thụ sự yên lặng này.

Cô không muốn rời khỏi thành phố này, cũng không thể nói nguyên nhân là vì cái gì. Cô nằm dưỡng thương trong bệnh viện suốt hai tháng, tiêu hết sạch số tiền mà thím Phúc đã tích góp được. Vì muốn chăm sóc cho cô, vì muốn bồi bổ thân thể cho cô, dù tuổi tác đã cao như vậy bà vẫn phải ra ngoài để làm việc. Bởi sức khỏe có chút không được tốt vì vậy bà không chịu đựng nổi nên đã ngã bệnh. Khi cô xuất viện thì thím Phúc lại vào bệnh viện, sau khi về nhà, cô sắp xếp lại đồ đạc trong vali thì thấy trong vách của vali có một chiếc vé máy bay và một tờ chi phiếu.

Cô ngẫm nghĩ một lát sau đó liền hiểu ra, đây là của Hà Dĩ Kiệt đưa cho cô.

Vé máy bay là chuyến bay đi Italy, tờ chi phiếu thì cô biết, chính là tương đương với chiếc thẻ vàng mà anh thường dùng. Anh đã dùng phương thức này để nói cho cô biết, anh muốn cô phải rời xa nơi này, vĩnh viễn không được xuất hiện ở trong cuộc sống của anh, không được đến quấy rầy hạnh phúc của anh.

Sao cô có thể làm theo tâm nguyện của anh được? Huống chi, cô chưa từng có ý nghĩ sẽ rời đi.

Vé máy bay bị cô xé thành mảnh nhỏ, tờ chi phiếu nhét vào ngăn kéo dưới tầng chót, khóa lại, dù sau này có thiếu tiền, cô cũng không thêm động đến. Cô nghiêng rằng chịu đựng, tiếp tục nhẫn nhịn, nhẫn nhịn cho đến tận hiện tại. Xuân về hoa nở, hóa ra cuộc sống cũng không phải là tất cả đều là mây đen đầy trời, ít nhất sau khi rời khỏi anh, cô nhận ra mình đã trải qua cuộc sống cũng không đến nỗi quá tệ.

Có lẽ là do đã bị tổn thương triệt để, đau đến thấu tâm, cho nên ngược lại cô cũng chưa từng nản lòng thoái chí, bình thần tiếp nhận sự an bài của vận mệnh, cô bình thần trải qua cuộc sống bình thường như mọi người khác. Nếu không phải lúc này toàn thành phố đều loan truyền tin vui của anh, cô đã cho rằng trái tim của cô như chiếc giếng cũ khô cạn không hề gợn sóng.

Trên TV đang nói đến con người kia, quả thật con đường làm quan của anh thật rộng mở. Mấy trăm phóng viên nổi tiếng bao vây chặn đường, súng dài pháo ngắn (ý nói dụng cụ tác nghiệp của phóng viên) cứ chĩa vào anh nhấp nháy không ngừng. Lúc này anh không giống như ngày xưa nữa, nét mặt không lạnh lẽo âm trầm như trước nữa, ngược lại luôn tươi cười rạng rỡ, miệng không ngừng nói lời cảm ơn, thậm chí còn không sợ người khác làm phiền, mà còn mời mọc “Đám cưới của chúng tôi nhất định sẽ mời bạn bè truyền thông đến uống rượu mừng”; “Đa tạ mọi người đã chúc phúc”; “Xin để cho tôi và phu nhân một không gian riêng tư”; “Cô ấy không thích tiếp nhận phỏng vấn, mọi vấn đề mọi người có thể hỏi tôi đây“...

Sự sẵn sàng dịu dàng như vậy, nụ cười vui sướng và hạnh phúc lúc nào cũng tồn tại ở trên mặt của anh, biểu lộ khoa trương kia làm cô có chút hoài nghi, người này là Hà Dĩ Kiệt sao? Là chính người đàn ông lúc ban đầu quen biết thì âm u đến dọa người, là chính người đàn ông đã từng dịu dàng khi gọi tên cô sao? Là chính người đàn ông thay lòng đổi dạ, đến phút cuối cùng nhất đã cho cô một đao trí mạng kia có phải không?

Tương Tư ngồi ở trên ghế, trong TV bắt đầu thông báo các tin tức tiếp theo, lời nói nhao nhao, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt. Cô cầm trong tay một chiếc chén sứ, cứ lặng lẽ yên tĩnh ngồi ở chỗ đó. Mãi rất lâu, rất lâu, rất lâu sau đó, cô như đã không còn sức lực, không thể động đậy được.

10. Chương 9: Sợ Hãi

Trong tay cô cầm chiếc chén bằng sứ, cứ lặng lẽ yên tĩnh ngồi ở chỗ đó. Mãi lâu sau, rất lâu sau, cô như đã không còn sức lực để có thể động đậy được nữa.

Dãy nhà ngang này dù đã đóng kín cửa nhưng hiệu quả cách âm hết sức kém, vẫn nghe thấy loáng thoáng nghe vẳng đến tiếng TV ở đằng kia đang phát chương trình tin tức ca nhạc, còn nghe thấy cả tiếng đôi vợ chồng nhỏ ở cách vách đang cãi nhau tiếng bát đĩa rơi vỡ, tiếng trẻ sơ sinh oa oa khóc không ngừng, theo gió thổi, còn ngửi thấy cả mùi thơm xào nấu không biết của nhà ai bay vào, thỉnh thoảng lại thấy tiếng chân rầm rập của một bầy trẻ nhỏ chạy từ đầu hành lang này đến đầu hành lang kia, cười nói ríu rít vô tư lự không ngừng. Tương Tư cúi đầu xuống, mái tóc đen được túm lại bằng chiếc dây thun từ trên bờ vai trượt xuống buông xoà ở trước ngực. Đột nhiên cô cảm thấy có chút khó chịu, sự khó chịu này làm cho trong người cô hết sức bứt rứt, cực kỳ không thoải mái. Cô không muốn, nhưng lúc này không hiểu sao nước mắt lại cứ thế rơi xuống. Cô lấy tay lau đi, nước mắt lại rơi càng nhiều hơn. Cuối cùng, cô dứt khoát không thêm quan tâm đến gì khác nữa, cứ ngồi ở trên ghế khóc một mình thật lâu.

Sau khi khóc xong, cô vẫn phải tiếp tục sống với cuộc sống hiện tại, thím Phúc còn đang nằm bệnh viện, cô còn phải chuẩn bị cơm nước đầy đủ rồi mang đến bệnh viện, chăm sóc cho thím ăn uống, sau đó rửa ráy sạch sẽ rồi cô mới trở về nhà.

Con người mà mười ngón tay chưa từng bao giờ phải dính vào nước, có tên gọi là Văn Tương Tư, luôn luôn nũng nịu, chỉ cần đi dạo một buổi đến trưa ở trung tâm thương mại phía tây, đã có thể cà phê, tiêu hết mấy vạn đồng, cuối cùng cuộc đời đã bị vỡ vụn, đã chết rồi.

Lấy gạo nấu cơm, nhặt một mớ rau xanh để xào, lại còn hầm trứng gà cách thủy thơm phức, nấu nồi canh cá thanh đạm, sau đó cho vào hộp giữ ấm sắp, xếp đầy đủ mọi thứ xong xuôi, lúc này cô mới khóa cửa đi vào bệnh viện. Hành lang rất chật, cô nghiêng người nhường đường đi cho hàng xóm. Dì này là người rất hòa thuận, niềm nở chào hỏi: “Tư Tư à, cháu đến bệnh viện đưa cơm cho dì của cháu à?”

Tương Tư ngại ngùng cười, nhẹ nhàng gạt đầu: “Vâng ạ! Dì Trương, dì mới tan làm về ạ?”

Dì Trương liền cười, con mắt nheo lại: “Ồi chào, thật là đứa bé ngoan, có câu “bệnh lâu trên giường, con không muốn chăm, cháu đối xử với thím của mình thật sự rất tốt.”

Tương Tư khẽ cười cười, cũng không tiếp lời: “Cháu đi bệnh viện đây ạ! Dì Trương hẹn gấp lại.”

Nhưng dì Trương vẫn đứng ở nơi đó, vẫn bất động như cũ, sắc trời hoàng hôn đã chuyển sẫm tối, nhìn biểu lộ trên mặt bà có chút không được rõ lắm, giọng nói vang lên nhưng nghe có vẻ rất xa, vọng vào trong tai nghe có chút buồn bã: “Tư Tư à, cháu mang thai cũng đến bốn tháng rồi, vậy mà ba ba của đứa trẻ sao chưa thấy đến đây lần nào vậy?”

Mặt Tương Tư từng chút từng chút trở nên tái nhợt, không còn chút máu, ngón tay của cô nắm chặt vào góc áo, căng thẳng đến độ bắt đầu trắng bệch ra. Những lời này, từng câu từng chữ nghe thật chói tai, những câu nói khiến người khác nghe mà thấy buốt như kim châm. Cô không biết nên nói như thế nào, không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào mới có thể làm cho mình thoát nhìn được tự nhiên một chút, lời nói đối nghe cũng thấy chân thật một chút.

“Tiên sinh đi công tác ở nước ngoài, chắc phải nửa năm mới về.” Cô khẽ khàng trả lời một câu, sau đó cười cười vẻ thật có lỗi: “Dì Trương, thời gian không còn sớm, cháu phải đi đây.”

Lúc này dì Trương này mới nghiêng người qua, nhìn cô thoáng chút vụng về lộc cộc bước xuống bậc cầu thang. Danh tiếng giống như ngọn đèn chột sáng chột tắt, cô gái này luôn im hơi lặng tiếng, yên lặng đến mức có cảm giác như cô không tồn tại nữa. Cô sống ở đây cùng mọi người mà như sống ở hai thế giới khác nhau. Mấy người như các bà phụ nữ ở đây thời gian rảnh rỗi, nhàm chán rất cuộc lại cùng nhau bàn luận về cô. Có người nói cô là một thiên kim tiểu thư đang chán đời, người khác lại nói cô được người ta bao nuôi, vụng trộm mang thai đến trốn ở chỗ này, kiểu suy đoán gì cũng có, nhưng cô lại vừa không gây chuyện, lại vừa an phận, nên dù các bà muốn nghe ngóng xem thế nào cũng không thể nghe được gì.

“A... Tiên sinh là một người có hoàn cảnh ưu việt như vậy, còn được đi công tác ở nước ngoài, phu nhân ở trong nước bây giờ lại sống trong một căn nhà dột nát như vậy... Thật đúng là.”

Tương Tư chậm rãi, âm thầm bước đi trong không gian mờ ảo. Tiếng nói của dì Trương vọng đến đứt quãng, cô không biết là dì đang nói với cô, hay là đang nói với những người hàng xóm khác. Tương Tư vẫn giả vờ như không nghe thấy gì, yên lặng đi xuống lầu. Lúc đi ra khỏi tiểu khu cô gặp một vài người hàng xóm khác không quen thuộc lắm, cô vẫn như trước, mỉm cười chào hỏi mọi người rồi đi ra khỏi chiếc sân nhỏ. Nền trời màu xanh trong ánh hoàng hôn giống như một đóa hoa hồng màu lam. Cô mặc một chiếc áo khoác đầy bụi bẩn, cúi đầu đi về phía trước. Trên đỉnh đầu là bầu trời bao la, một đàn bồ câu không biết của nhà ai nuôi đang bay trở về cánh đập phàn phật. Tiếng chim bồ câu gù gù khác thường nghe động lòng người. Tương Tư đi được một lát, liền dừng lại ở bên cạnh một cây cột điện, bàn tay cô úp lên bụng, ngẩng đầu lên, trong khóe mắt lấp lánh ánh lên nước mắt, nhưng cô nhất định không chấp nhận để nước mắt rơi xuống.

Thành phố này, anh ở đầu đường kia, cô ở đầu đường này. Anh tiệc cưới tân hôn, cô khổ sở không nơi nương tựa.

Trong ván cờ tình yêu này, cho tới bây giờ vẫn chưa từng bao giờ có sự ngang bằng, cô không biết sự lựa chọn này của mình, đến tốt cùng là đúng hay là sai.

Cơn gió đêm đưa tới bầu không khí ngập tràn hương thơm của bùn đất. Tương Tư giật mình nhớ tới cái nóng bức của mùa Hạ năm nào. Cô mặc chiếc váy màu lam, trong ngôi nhà nhỏ của chú, có một cây quế nở đầy những bông nhỏ màu vàng óng ánh. Cô tắm rửa xong vừa đi ra, mái tóc còn ướt sũng, nghe thấy thím nói với chú muốn cô lấy thân báo ơn. Cô vẫn nhớ rõ, cô không hề dãi dòng chần chờ, chỉ yên lặng đi ra, nói, được, anh ấy đã giúp cháu an táng cho cha mẹ, vậy anh ấy chính là ân nhân của nhà chúng ta, cháu đồng ý.

Sau đó cô đi ra ngoài, tự mình đi tới bên cạnh người đàn ông kia, cuối cùng đã thay đổi lại toàn bộ vận mệnh cả đời của mình.

Ngày trước, cô cảm y ngọc thực vô ưu vô lự (ăn ngon mặc đẹp, không buồn không lo), còn sau đó, cô như một con chim Hoàng Yến được nuôi ở trong lồng, cuộc sống vẫn sung sướng như cũ, mê người, nhưng mà đột nhiên cô cảm thấy cuộc đời của mình như không có ánh mặt trời.

Còn bây giờ, cô đứng ở trong một chiếc ngõ nhỏ chật hẹp, mọi người chung quanh cũng đều không thể bình thường hơn nữa, sống một cuộc sống, cũng vô cùng đơn giản và bình thường. Chỉ có điều, cô và anh, cuối cùng đã biến thành hai người của hai thế giới, giống như lúc trước.

“Này, ngày mai tại sảnh lớn của thư viện có chương trình biểu diễn nghệ thuật đấy, công diễn kịch nói, chúng ta cùng đi xem được không? Nghe nói học trưởng La, anh ấy cũng muốn đi xem đấy.”

“Thật vậy à? Vậy thì tốt quá, ngày mai bất kể thế nào mình cũng phải đi! Đúng rồi, tên vở kịch là gì vậy, cậu có biết không?”

“Nghe nói là vở “Romeo và Juliet”, vở kịch kinh điển đấy.”

“Vậy sao tớ rất thích, tớ rất muốn đi... Lại còn có thể được cùng xem kịch với học trưởng La nữa chứ, quả thực là kỳ diệu quá mức rồi...”

Hai cô gái trẻ, cười cười nói nói đi qua bên cạnh người Tương Tư, những lời nói chuyện kia vang vọng vào trong tai của cô, đột nhiên làm cô như bị hoảng hốt một hồi. Trong dòng người đi lại như con thoi, cô nhẹ nhàng quay đầu lại, xuyên qua thứ ánh sáng mờ mờ, ở phía xa xa trên đường cái, phía sau dòng xe cộ và biển người, cô phảng phất như nhìn thấy một Văn Tương Tư mười chín tuổi. Cô mặc chiếc áo màu xanh da trời, chiếc quần sooc màu trắng, đi đôi giày La Mã mỏng manh, mái tóc ngắn đen nhánh xinh đẹp, đứng ở phía dưới chiếc phong màn màu xanh lam được căng ra trước thư viện trường học. Qua bản thân mình bây giờ, cô như nhìn thấy cuộc sống của cô ngày ấy với nụ cười sáng lạn.

Cô mở to mắt chạy nhanh mấy bước lên phía trước, nhưng giữa lúc đó cô gái Văn Tương Tư kia chợt biến mất. Đèn đường đột nhiên bừng sáng lên ở đầu đường, vẫn chỉ có một mình cô, một người một bóng... Chợt bên tai cô vang lên tiếng gọi trầm thấp, từng tiếng từng tiếng nối đuôi nhau, Tương Tư, Tương Tư...

Cô bỗng thấy hoa mắt chóng mặt. Trời đất như quay cuồng...

Từng hình ảnh hiện lên ở trước mặt cô, dường như muốn cô trở lại bốn năm trước.

Bốn năm trước, tại trang viên bên suối phía tây Hàng Châu, lần đầu tiên cô gặp mặt Hà Dĩ Kiệt, sau đó, thất thân, làm người phụ nữ của anh.

Mà sau khi quay về thành phố A, rất lâu sau, cô cũng chưa từng gặp lại anh. Mãi cho đến khi vào ngày khai giảng tháng chín, cô tự ý chuyển đến ở trong ký túc xá của trường học.

Thời gian đầu, cô không khỏi run như cây sậy, nhưng qua vài ngày nữa vẫn không thấy anh xuất hiện, Tương Tư dần dần yên lòng, liền nghĩ đến khả năng sau một số lần, anh đã chán ghét một người chẳng khác gì chiếc cọc gỗ như cô.

Giữa trưa, khi cô đang mấy người bạn cùng phòng cười cười nói nói về phía tòa nhà ký túc xá, phía sau lưng cô không xa lắm, Quý Quảng Nguyên vẫn đi theo cô như trước. Suốt một tuần nay, cậu ta vẫn luôn đi theo cô, cô đã mắng mấy lần, cái nhau mấy lần, nhưng cậu ta lại vẫn như cũ, việc mình mình làm. Nhưng khi cô thực sự đến hỏi cậu ta mấy câu, thì cậu ta lại như không nói được nên lời. Tương Tư không muốn lần nào cũng phải cãi nhau với cậu ta trong trường học nên đành mặc kệ cậu ta đi theo.

Đi đến tầng trệt khu ký túc xá, nữ sinh đi bên cạnh cô đột nhiên chọc chọc vào cô: “Tương Tư nhìn kia, chiếc MáyBach kia nhìn thật khí phách!”

Đang ở dưới ánh nắng gắt, đột nhiên giữa lúc này Tương Tư cảm thấy mình như bị rơi vào trong hầm băng. Cô trở mắt nhìn cỗ xe thể thao màu bạc xinh đẹp kia, dưới ánh mặt trời thân hình nó lộ ra vẻ đẹp dễ cao quý đến mê người. Đột nhiên cô không thể nhúc nhích nổi nữa, cho đến mãi về sau này, mấy chữ MáyBach kia giống như một câu phù chú, mỗi lần nghe thấy, theo bản năng cô lại thấy kinh sợ, tim cứ đập thình thịch thật lâu, thật lâu mới có thể khôi phục lại được bình tĩnh.

Cô cứng ngắc buông cánh tay cô gái mình đang khoác tay kia ra, sau đó liền nhìn thấy cửa sổ xe hạ xuống một chút, lộ ra gương mặt âm trầm tuần dật của người đàn ông kia. Thời tiết nóng bức như vậy, nhưng chung quanh anh lại như đầy như băng tuyết, làm cho ngay cả nhiệt độ xung quanh anh dường như cũng bị giảm đến hơn mười độ.

Cô đứng đó không thể nhúc nhích nổi, còn ánh mắt của anh cứ nhìn chăm chú vào trên mặt của cô, chỉ còn cách độ ba thước, Tương Tư nghe thấy giọng của anh, tựa như lời nói của anh cũng ngưng tụ lại đầy hàn ý và lạnh như băng khiến cô không nói ra được: “Văn Tương Tư, lên xe.”

Cô nhìn liếc qua mấy vẻ mặt kinh ngạc của mấy cô bạn gái ở bên cạnh, nhẹ nhàng cười cười: “Thật ngại quá, các bạn về ký túc xá trước đi nhé, người thân của mình đã tới đón rồi.”

Cô chỉ nói qua, không dám nhìn lại phản ứng của mấy người bạn, cúi đầu đi về phía nơi chiếc xe đang dừng ở nơi đó. Khoảng cách ngắn ngủn ba thước, nhưng cô lại hận lúc này không thể kéo dài hành trình ra thành mười vạn dặm. Ngón tay cô vừa chạm đến cửa xe, cô đang định nhẹ nhàng kéo ra, thì Quý Quảng Nguyên vốn dĩ vẫn một mực đi theo cô đột nhiên chạy tới gọi tên của cô, gắt gao giữ lấy cánh tay của cô, khẽ hỏi về đây thất kinh: “Tương Tư... Em... em có phải hay không...”

Tương Tư nhìn gương mặt mang đậm chất nho nhã kia một chút, đột nhiên giữa lúc ấy cô cảm thấy mình phiền chán tới cực điểm. Cô đẩy cậu ta ra, cũng không thèm nhìn đến cậu ta nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Đúng vậy đấy, đúng như anh đã suy nghĩ.”

11. Chương 10: Độc Ác, Tàn Bạo

Cô đẩy cậu ta ra, cũng không thèm nhìn đến cậu ta nữa, chỉ lạnh lùng nói: “Đúng vậy đấy, như anh đã suy nghĩ.”

“Tương Tư! Em không thể...” Trái tim Quý Quảng Nguyên như vỡ ra, tan nát, cậu ta đuổi theo một bước, từ phía sau ôm chặt lấy Tương Tư. Cô gầy quá, ngày trước khi ôm cô vào trong ngực thân thể kia mềm mại bao nhiêu, giờ đây người cô đã trở nên gầy yếu ôm vào chỉ thấy người toàn xương xẩu. Cậu ta chỉ cảm thấy

trái tim của mình như bị người ta đập cho vỡ ra, dưới ánh mặt trời gay gắt đau nhức đến không thể nói ra được.

“Có cái gì mà không thể? Vì sao lại không thể?” Đột nhiên Tương Tư quay đầu lại, đáy mắt sáng rực đến lợi hại nhìn như đâm xoáy vào Quý Quảng Nguyên, khiến cậu ta gần như đứng không vững. Nhưng cô vẫn không e dè, cứ thế mở to mắt nhìn chăm chăm vào cậu ta, như muốn bày tỏ trước mặt cậu ta tất cả sự oán giận và không cam lòng của mình.

“Tương Tư...” Sắc mặt Quý Quảng Nguyên trắng bệch, bàn tay bóp chặt cánh tay của cô, lúc này cậu ta gần như không thể chịu nổi nữa.

Trong xe nhiệt độ rất thấp, người thư ký ở bên cạnh đã hoàn toàn ngây người ra vì bị dọa sợ. Hà Dĩ Kiệt cũng không nói không rằng, thậm chí cặp môi còn mỏng còn hơi cong thành vòng cung nở nụ cười như có như không.

Người thư ký trẻ tuổi vụng trộm liếc nhìn anh một cái, nhưng cả người chợt run lên vì sợ hãi. Dĩ nhiên đàn ông quý tộc Nụ cười của Hà Dĩ Kiệt không hề đơn giản, mặc dù lúc nào cũng thế, anh không phải là người dễ dàng biểu lộ ra tâm tình của mình, mà càng về sau anh cười càng nhiều thì càng chứng tỏ rằng không phải là anh đang vui vẻ hoặc là đang cao hứng, mà chỉ có thể nói lên một điều anh sắp nổi giận.

Thỉnh thoảng có người xung quanh nhìn sang bên này, nhưng cũng không có ai dám đến gần. Vệ sĩ của Hà Dĩ Kiệt đứng ở trước xe, dáng người khô ngô, thần sắc lạnh lùng, trong tiết trời mùa hè nóng bức thế này, vậy lúc này vẫn đi giày Tây Đám người vượt qua rất xa, thậm chí có người đang dừng chân đứng xem thế nào, có người còn lấy điện thoại ra định vụng trộm chụp bức ảnh, nhưng vừa mới giơ tay đưa máy lên thì đã bị người vệ sĩ này quét mắt qua một cái, liền giật mình, sắc mặt trắng bệch rồi bỏ chạy trốn chết.

Tương Tư nhìn Quý Quảng Nguyên lấp bắp nói không ra lời, nhưng trong lòng càng tăng thêm sự lạnh lẽo hoang vắng. Cô không để cho cậu ta lùi bước, cứ từng bước một ép sát vào, đôi mắt đen kịt giống như hồ sâu, khiến cậu ta gần như không sao đứng thẳng người được, không ngừng muốn xoay người né tránh...

“Anh có tư cách gì mà tiếp tục xen vào chuyện của tôi? Anh nghĩ rằng quan hệ của chúng ta bây giờ vẫn như lúc trước hay sao? Quý Quảng Nguyên, khi ba ba của tôi gặp chuyện không may thì anh đang ở đâu? Khi nhà của tôi bị người ta phá bỏ, lúc ấy anh đang ở đâu, đang làm cái gì? Khi tôi bị ngồi tù, anh đang ở với ai? Xương cốt của ba mẹ tôi không có người thu dọn, anh đang rong chơi ở nơi nào? Anh trả lời tôi đi, anh còn có lương tâm để mà trả lời tôi..., thì hãy nói rành mạch trả lời tôi từng câu từng chữ cho tôi nghe xem nào!”

Giọng của Tương Tư xoay chuyển, trở nên sắc bén lạ thường, Quý Quảng Nguyên túa ra mồ hôi lạnh. Cậu ta hẳn không dám nhìn cô, sợ hãi tránh né ánh mắt của cô, hai tay đang nắm lấy cánh tay của cô không còn chút sức lực nào, tuột xuống... Cậu ta cúi đầu, lắc lắc bả vai, như là bị người rút mất sống lưng.

Cô đã nói rất đúng, cậu ta không xứng, không có tư cách gì để nói chuyện cùng cô nữa. Khi Quý Quảng Nguyên được cha mẹ sớm nói cho biết mọi chuyện đã xảy ra trong nhà họ Văn, khi Quý Quảng Nguyên dưới sự bức bách của nước mắt cha mẹ mình buông tay Tương Tư, đồng ý theo đuổi Lâm Ngữ Thiên thì cậu ta cũng đã vĩnh viễn mất Tương Tư rồi ...

Nhưng Quý Quảng Nguyên yêu cô, cho tới bây giờ cậu ta vẫn còn yêu cô, cậu không muốn nhìn thấy cô bị rơi xuống đáy vực như vậy. Cậu tình nguyện buông tay, thả hết mọi thứ trong tay để được cùng ở một chỗ với cô. Cậu tình nguyện không quan tâm đến bất cứ chuyện gì hết, chỉ muốn giữ cô lại. Đêm hôm cô về Hàng Châu, cậu đã hối hận, nhưng tất cả đều đã không còn kịp nữa rồi. Cậu nghe nói ba ba của cô đã nổ súng tự vẫn trong phòng làm việc, cậu nghe nói mẹ của cô đã nhảy lầu, cậu nghe nói cô cầm dao đâm làm người ta bị thương như bị phát điên lên vậy, cậu nghe nói, cô bị tổng giam vào trong ngục, cậu khó chịu gần như muốn chết, thực sự mất đi hoàn toàn dũng khí trở về bên cạnh cô...

“Cút! Quý Quảng Nguyên, anh nghe cho rõ đây, vĩnh viễn đừng có để cho tôi còn nhìn thấy mặt anh nữa, vĩnh viễn đừng bao giờ dây dưa với tôi nữa, tôi và anh, đã kết thúc hoàn toàn rồi!”

Tương Tư nói đến đây, đột nhiên từ trong hốc mắt, nước mắt lại trào ra, tình cảm mười tám năm của cô và Quý Quảng Nguyên, quả thực đã kết thúc hoàn toàn rồi.

Ngày xưa, ở trong đại viện, cậu ta đã từng công cô ở trên lưng, miệng la hét cười vợ thôi cười vợ thôi. Trong trường học, cậu ta đánh nhau đến vỡ trán vậy vì cô, vậy mà lúc đó vẫn còn cười an ủi cô. Khi lần đầu tiên tới kỳ “nghỉ lễ” (chu kỳ sinh lý), cô xấu hổ khóc suốt, chính cậu ta đã dùng áo khoác quần cô lại đưa về nhà. Bọn họ đã chơi với nhau thân thiết ngay từ những ngày còn nhỏ, cùng nhau chơi trò gia đình cậu sẽ vĩnh viễn là ba ba, cô vĩnh viễn là mẹ. Một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ, ngoại trừ lúc ngủ, bọn họ luôn bên nhau như hình với bóng, ai cũng biết tương lai lớn lên bọn họ sẽ nhất định kết hôn cùng nhau. Ai cũng cười nói, trời sắp đất sụt Quý Quảng Nguyên cũng phải lấy Văn Tương Tư. Nhưng có ai biết, dù tình cảm có sâu sắc hơn nữa, có nồng ấm hơn nữa, cũng không thể kéo lại được sự xoay vần của ông trời.

Người kia từ nhỏ đã là hoàng tử chuyên bảo vệ cho cô, nhưng lúc cô bất lực nhất lại đã buông tay của cô để cầm tay người khác, khi trong lòng cô tràn đầy vết thương, lại đập tiếp cho cô một cú nặng nề.

Mọi chuyện cho tới bây giờ, làm sao cô có thể không hận được đây? Thế giới quá không công bằng với cô, nên cô cũng không cần phải giả vờ từ bi đức độ, không cần rộng lượng tha thứ cho ai. Cô chưa từng bao giờ làm chuyện gì sai, sao Ông Trời lại đối với cô như vậy, cô phải đi đến nơi nào để tìm câu trả lời đây?

“Tương Tư...” Quý Quảng Nguyên như bị sét đánh, toàn thân run hết cả lên. Cậu nhìn thấy cô xoay người định đi, hoảng hốt chạy bừa tới, ôm chặt lấy cô, mái tóc ngắn của cô quét qua sát mặt của cậu. Mùi da thịt quen thuộc mang theo mùi thơm thoang thoảng dễ chịu của sữa tắm quét qua mặt của cậu. Quý Quảng Nguyên nhắm mắt lại, nước mắt lăn xuống, nghẹn ngào cầu khẩn: “Tương Tư... Anh sai rồi, cầu xin em đừng rời bỏ anh, cầu xin em đừng bỏ đi... Từ nay về sau anh không bao giờ buông tay em nữa, Tương Tư anh yêu em...”

Tương Tư gỡ tay của cậu ra, từng ngón từng ngón một, cô hơi quay nghiêng mặt qua một chút, môi ghé vào bên vành tai của cậu ta, khẽ cười, giọng nói chỉ đủ cho một mình cậu ta có thể nghe được, gần rõ từng chữ từng câu: “Quý Quảng Nguyên, tôi đã cùng người khác lên giường, lên giường đó, anh có hiểu hay không, hả? Anh không cần thân thể của tôi, tôi đã cho người khác rồi...”

“Tương Tư!” Quý Quảng Nguyên kinh hãi kêu lên thành tiếng. Cậu ta nhìn cô vẻ không dám tin, môi run rẩy, lắc đầu lia lịa: “Anh không tin, anh không tin! Tương Tư em yêu anh như vậy, ngay từ nhỏ chúng ta đã cùng một chỗ, em đã nói hai chúng ta chỉ có thể ở cùng một chỗ, em sẽ không bao giờ ở cùng với người khác... Hiện giờ em đang gạt anh, em giận anh, em hận anh đã ở cùng một chỗ với Lâm Ngữ Thiên, cho nên em mới cố ý nói như vậy, có phải không?”

Tương Tư đột nhiên vung cánh tay lên, tay Quý Quảng Nguyên bị cô nặng nề hất sang một bên. Cô cười lạnh, cười mà nước mắt lại lã chã rơi: “Anh lấy ở đâu ra những lời nói đầy tự tin này vậy? Cút đi ... tôi không muốn còn phải nhìn thấy anh nữa. Quý Quảng Nguyên, anh đã làm cho tôi phải chán ghét anh triệt để rồi !”

Cô nói xong, không nhìn cậu ta nữa, quay đầu bước đi. Cửa xe lại chợt mở ra, Hà Dĩ Kiệt thò người ra, anh mặc một bộ áo sơ mi trắng bình thường với chiếc quần tây, nhưng phong thái vẫn hiên ngang như cũ, khí thế mạnh mẽ, thân hình cao ráo rất anh tuấn hiên. Anh hơi tựa vào trên thân xe, đôi mắt lạnh dọa người, còn khóe môi lại nổi lên nụ cười lạnh lẽo, giọng nói âm u như của phù thủy vọng lên từ dưới biển sâu, từng chữ từng câu nặng nề vang lên, tràn ngập ý tứ độc địa không nói ra được: “Ồ, ở đây vừa mới diễn ra chuyện gì ấy nhỉ? Bày tỏ nỗi lòng sau đó có phải là muốn ký kết chuyện chung thân hay không?”

Anh đứng khoanh tay lại, nói, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng, bàn tay của Tương Tư che ở nơi ngực, cô hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống: “Thực xin lỗi, từ nay về sau sẽ không bao giờ còn như vậy nữa.”

Trên hợp đồng của bọn họ đã ghi rất rõ ràng, cô là tình nhân của anh, tương đương với việc cô dùng xác thịt để đền bù lại phần “ân tình” kia của anh, hơn nữa từ nay về sau, cô không được phép có một chút liên quan gì với bất cứ một người đàn ông nào khác.

“Từ nay về sau?” Anh cười lạnh một tiếng, đưa tay kéo lấy cằm của cô nâng cả gương mặt của cô lên. Đôi mắt cô sưng đỏ, nhưng lúc này trong đôi mắt đó lại chết lặng không chút ánh sáng. Hà Dĩ Kiệt cũng không tức giận, chỉ cúi đầu xuống ghé vào bên tai cô khẽ nói một câu nhẹ nhàng: “Trở về nhà rồi xem tôi sẽ chỉnh sửa em thế nào, vật nhỏ của tôi ạ!”

“Lên xe đi.” Anh buông tay ra, nói một câu không đếm xỉa tới cô, ánh mắt nghiêng qua nhìn Quý Quảng

Nguyên nụ cười như có như không. Thấy cậu ta đứng ở nơi đó thất hồn lạc phách, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười. Anh chậm rãi đi đến trước mặt cậu ta, đưa tay vỗ nhẹ lên trên vai của cậu ta: “Con gái tốt còn nhiều mà, cần gì cứ phải chấp nhất chỉ riêng một con người chứ? Tương Tư đã là phụ nữ của tôi, từ nay về sau, mọi sự ôm ôm ấp ấp hay cái gì khác, xin hãy miễn cho, đừng nên tự gây phiền toái cho bản thân!”

Anh nói xong cũng không thèm nhìn phản ứng của cậu ta, xoay người bỏ đi. Giọng nói thật lạnh lẽo, tựa như xuyên qua cái nắng gay gắt của tháng chín tháng, từ bầu trời xanh ngắt rơi xuống đỉnh đầu sừng ươt, giống như lưỡi kiếm tạc bằng băng, thoáng cái đâm sâu vào trái tim Quý Quảng Nguyên.

“Ngay cả người phụ nữ mình yêu mến mà cũng còn không giữ nổi, chẳng qua cũng chỉ là một con người nhu nhược!”

Quý Quảng Nguyên kinh ngạc nhìn người đàn ông kia ôm eo Tương Tư kéo lên trên xe, khi cửa xe đóng lại trước mắt cậu ta, bắt đầu khởi động thay đổi phương hướng chạy đi, đột nhiên cậu ta lao lên trước chạy theo vài bước. Xe cũng đã bắt đầu gia tăng tốc độ, cậu ta lảo đảo dừng lại, đột nhiên có một đôi tay ấm cầm lấy tay của cậu ta: “Quảng Nguyên, anh định làm gì vậy.”

Giọng nói này tỉnh táo đến bức người, lại vừa mang theo sự ấm áp dịu dàng, trong nháy mắt, Quý Quảng Nguyên tựa như bị kéo trở lại hiện thực, cậu ta quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Ngữ Thiên im lặng đứng ở nơi đó, xinh đẹp, tao nhã.

Trong nháy mắt, trong lòng cậu chưa xót không chịu nổi, rốt cuộc nói không ra lời, cậu đã phụ Tương Tư rồi, chẳng lẽ lại còn định phụ lòng một cái cô gái khác nữa hay sao?

Anh yên lặng ngồi ở trong xe không nói năng gì, quanh người tản ra một luồng khí lạnh lẽo và bức người. Tương Tư thông minh ngồi tránh ra ở một góc rất xa, không dám nhìn anh. Cô có chút chột dạ, người đàn ông này, không hiểu sao lại làm cho cô phải sợ hãi, ở trước mặt anh ngay cả một chút tự do phóng khoáng cũng không dám.

Khi dừng ở lại bên ngoài biệt thự, lái xe đi xuống xe để mở cửa. Hà Dĩ Kiệt đi thẳng xuống xe, Tương Tư liền vội vàng cũng xuống xe theo anh. Suốt dọc đường đi, anh cũng chưa từng ngừng chân, nên cô cũng không dám ngừng bước. Bởi anh đi lên lầu vào thẳng trong phòng ngủ, nên Tương Tư cũng buộc lòng phải chấp nhận cùng đi với anh lên phòng ngủ ở lầu hai. Anh đẩy cửa đi vào, Tương Tư ở bên ngoài chần chờ một giây đồng hồ, rồi cũng đi vào theo. Cô vừa bước vào cửa phòng, đột nhiên có một luồng lực đạo mạnh mẽ giữ lại cánh tay của cô, Tương Tư cả kinh, còn chưa tới kịp ngẩng đầu lên nhìn, đã bị người kia kéo lấy cánh tay đẩy ngã xoài ra ở trên giường. Vừa ngã xuống được một giây, cô đã bị một khối thân thể to lớn đè lên, hai cổ tay bị bàn tay của người nào đó túm lấy cố định lên đỉnh đầu. Không biết anh đã lấy ở đâu ra một sợi dây thừng, hung hăng quấn từng vòng từng vòng ghì chặt lấy cánh tay của cô lại..

12. Chương 11: Lấy Lòng

Hai cổ tay cô bị bàn tay của người nào đó túm lấy cố định lên đỉnh đầu. Không biết anh đã lấy ở đâu ra một sợi dây thừng, hung hăng quấn từng vòng từng vòng ghì chặt lấy cánh tay của cô lại...

Tương Tư kinh sợ, thấy cổ tay bị anh cột vào rào chắn trên đầu giường cô hốt tỉnh táo lại, muốn giãy dụa giằng co. Không ngờ anh liếc nhìn cô một cái, cất tiếng cười lạnh, vung tay cho cô một cái bạt tai. Tương Tư bị anh đánh mặt nghiêng lệch sang một bên, tóc bay tán loạn xỏa xuống che khuất nửa mặt. Cô hất mái tóc lên, ngực thở phập phồng, con ngươi màu hổ phách sâu thẳm gắt gao nhìn thẳng vào anh: “Hà Dĩ Kiệt, anh là đồ biến thái...”

Câu nói còn chưa dứt, ngay lập tức anh lại cho cô một cái tát nữa vào mặt. Tương Tư cảm giác anh đã dùng một lực rất lớn, cái tát làm trong đầu cô vang lên tiếng ong ong. Cô chợt nảy ra một ý nghĩ rất buồn

cười, nó tràn ngập khắp trong đầu cô, liệu cô có bị anh đánh cho bị chấn động não, sau đó sẽ biến thành kẻ ngu ngốc không nhỉ? Điều này khó mà làm được, cô vẫn còn chưa giải oan cho ba ba, chưa báo thù được cho nhà họ Văn đâu!

Tựa như khoe miệng cô bị rách ra bởi cái tát của anh, một chất lỏng có vị tanh mặn từ trong miệng chảy ra, mặt của cô chôn ở trong chiếc gối mềm mại, nhưng thân thể lại không thể cử động được.

Hà Dĩ Kiệt thấy cô ngoan ngoãn có nề nếp trở lại, lúc này mới cười trào phúng, đứng ở bên cạnh giường chậm rãi cởi bỏ từng chiếc cúc áo sơ mi của mình. Chiếc áo sơ mi màu trắng bị anh thuận tay vứt sang một bên, thân thể cường tráng của anh tức thì lộ rõ ở trong không khí. Tương Tư nhắm mắt lại, không nhúc nhích, cô không thể chết được, nếu như chính cô đã lựa chọn con đường này, đã lựa chọn làm phụ nữ của anh rồi, vậy thì cô còn có quyền được lựa chọn nữa haysao?

Anh nghiêng thân dưới đi, ngón tay xuyên qua mái tóc đang xõa rối của cô nắm giữ chính xác cái cằm của cô, ép cô phải ngẩng cao đầu lên. Thấy hàm răng cô nghiến chặt lại, gò má bên trái sưng vù đỏ rực trong suốt, dòng máu đỏ nổi bật trên làn da trắng nõn của cái cằm, nhìn mà thấy giật mình kia, anh chợt có một loại khoái cảm khát máu. Cô cũng có hôm nay sao! Thật tiếc là lão già họ Văn kia đã chết quá sớm, không được nhìn thấy tình trạng thảm hại này của cô con gái độc nhất của mình! Bằng không, đó mới gọi thú vị!

“Mở mắt ra Văn Tương Tư, nhìn vẻ mặt đầy vẻ nhu nhược và đáng thương như con mèo con thỏ này thật không giống như con người của em, vật nhỏ...” Anh có chút thích thú thưởng thức bộ dáng giờ phút này của cô, rồi trong đầu anh chợt nhớ tới ngày nào đó đã từng nhìn thấy một Văn Tương Tư không muốn sống, cánh tay giơ lưỡi dao nhỏ lên chọc người ta một nhát, vật nhỏ ngày đó giương nanh múa vuốt không hề biết sợ kia, mới là bộ dáng mà anh thích...

Ngữ điệu câu nói của cực kỳ dồn nén, diễn đàn lên quý đôn không hiểu tại sao Tương Tư cảm thấy quanh thân mình đều lạnh run, cô rùng mình một cái, không dám cự tuyệt, run rẩy mở mắt ra, lại đối diện với gương mặt anh tuần và yêu nghiệt của anh. Con ngươi của anh rất đen rất đen, tròng mắt cũng không lớn lắm, nhưng lại trong trẻo đẹp lạ thường. Đuôi mắt hơi xếch lên một chút nhìn có vẻ gì đó rất trêu chọc, khiến thoát nhìn càng thấy tăng thêm vài phần khí chất yêu nghiệt. Nếu như anh chuyên chú nhìn người nào đó, thì tốt nhất là ngàn vạn lần không nên đối mặt với anh, đôi mắt kia làm người ta bị thu hút, giống như chiếc giếng cổ muốn đi tìm kiếm một phen. Dù giếng cổ không nổi gợn sóng nhưng vào lúc nào đó sẽ hút cả người ta vào trong đó.

“Nhìn cái hình dáng đáng thương này...” Anh thở dài một tiếng, đưa tay lên trên mặt cô khẽ vuốt ve mấy cái. Động tác của anh nhìn tưởng như dịu dàng, nhưng kì thực lại một loại tra tấn, tại chỗ cô bị đánh sưng đỏ lên sau mấy lần ve vuốt qua lại, Tương Tư có cảm giác chỗ đó da thịt đỏ của mình như sắp vỡ ra đau đớn, bỏng rát. Cô cắn răng cứng rắn chống đỡ, không hề động đậy, lại đối được một tiếng tán thưởng của anh: “Thật là một con mèo nhỏ quật cường...”

“Em nói xem, tôi nên làm thế nào để nhổ sạch hết từng sợi lông trên người em, để cho em biết rõ rốt cuộc ai mới là chủ nhân của em đây?” Anh co người lên trên giường, vén mái tóc của cô đang bị xòa xuống vai lên, một gương mặt trái xoan nhỏ nhắn thanh tú hiện ra, ngón tay của anh bắt đầu dao động ở trên mặt của cô, từ trên trán trượt một đường xuống đến đôi môi, đầu ngón tay vuốt ve đường vân cánh môi của cô, thoáng cái lại hạ xuống bên cạnh giường, nhu hòa và mập mờ. Trong lúc đó tay kia của anh, đã sớm xâm nhập vào phía dưới chiếc áo T-shirt, dò xét đi vào. Tương Tư cảm giác toàn thân mình như bị cứng lại rồi, thân thể cô thẳng băng không dám động đậy, toàn bộ cơ thể như đã cứng lại thành tảng đá vững chãi...

“Vật nhỏ... Đừng giống như một cái cọc gỗ như vậy, hãy lấy lòng tôi...” Anh cúi đầu xuống, cắn một cái thật mạnh vào môi của cô, mà cùng lúc này, thoáng cái, móc cài chiếc áo ngực của cô đã bị tháo ra. Tương Tư kinh hãi run lên, miệng khẽ phát một tiếng rên trầm thấp. Hà Dĩ Kiệt đôi mắt híp lại, bàn tay đang phủ ở trên mặt cô lập tức dời xuống phía dưới. Tương Tư chỉ cảm thấy trước ngực mình mát lạnh, chiếc áo T-shirt của cô đã bị anh cuộn lên thành đồng ở trên cần cổ, mà chiếc áo ngực đã được buông lỏng gần như không che được bộ ngực của cô. Cô cảm thấy nhục nhã không nói ra được, trong hốc mắt lúc này đã ngân ngấn lệ...

Hà Dĩ Kiệt chú ý tới sự kháng cự của cô, khoe môi cong lên, ngón tay đã bắt đầu nhẹ nhàng trượt dọc theo cạnh chiếc áo ngực, tâm tình rất sung sướng, nhẹ nhàng nói: “Đã sớm không còn là con gái, vẫn còn then

thùng như vậy sao? Cái này thì không thể được... Tôi không thích phụ nữ giống như một cái cốc gỗ... Vật nhỏ, em phải tranh thủ thời gian để học cách chiều chuộng, đừng để cho tôi chán ghét em..."

Trong lòng Tương Tư cực kỳ hận anh, cô ước gì anh nhanh chóng chán ghét cô, sau đó đuổi cô đi thật xa!

Đôi mắt đẹp của Hà Dĩ Kiệt hơi chuyển động, anh đã nhìn thấy những suy nghĩ của cô được biểu lộ rất rõ trong đáy mắt của cô. Anh cười thành tiếng đầy sự thâm trầm, tiếng cười này ẩn chứa chút thô kết gợi cảm, giống như là kích thích sợi dây đàn vi-ô-lông-xen phát ra những tiếng vang trầm ấm.

"Để cho tôi phải chán ghét, em còn khó chịu hơn là đi theo tôi đó... Cho nên, em phải chậm rãi mà học đi, hôm nào tôi sẽ dẫn em đi một vài nơi để em được học hỏi một phen, tôi thấy em cũng là người thông minh..." Nói xong, anh áp môi xuống, nhẹ nhàng mút hôn bên gáy, chỗ xương quai xanh của cô. Da thịt chỗ này vừa trơn bóng vừa đầy đặn lại đàn hồi xúc cảm vô cùng tốt, khiến người ta chạm vào rồi sẽ không cam lòng cho dịch chuyển khỏi chỗ đó. Do hai cổ tay của cô bị trói buộc lên phía trên nên bộ ngực của cô không khỏi nhô lên một chút. Nơi đỉnh cao mềm mại cọ qua bộ ngực rắn chắc của anh, giống như một đôi bàn tay nhỏ bé lúc này đang trêu chọc anh. Nhưng cô lại cứ mở trừng đôi mắt to trong veo, khiến anh trong lúc này không hiểu đột nhiên tại sao lại bốc lên một luồng lửa nóng!

"Kêu lên!" Anh hung hăng khê cắn vào ngực cô một cái để trừng phạt. Tương Tư bị anh khê cắn bất thành linh như vậy khê cắn, lập tức hét lên một tiếng ngắn ngủi, nhưng tiếng hét này lại kích thích anh, trong đôi mắt của anh dần dần nhiễm lên ngọn lửa tình dục. Đầu gối anh đứng vững dùng sức tách hai chân cô ra. Thân thể cô mềm mại, khung xương bé xíu xiu mềm mại đáng yêu, bị uốn cong lại thành một hình dáng đẹp đẽ. Anh không chút thương tiếc để lại ở trên người cô hàng loạt những vết nhéo, nhất là những ở những nơi mềm mại đầy đà, những chỗ mẫn cảm. Tương Tư đau đến mức mồ hôi toát ra đầm đìa, hàm răng cô cắn chặt vào nhau nhưng vẫn không sao kiềm chế nổi phát ra tiếng rên trầm trầm khe khẽ...

Anh vẫn cảm thấy cô vẫn còn quá cứng nhắc. Anh nắm lấy mái tóc của cô trong lòng bàn tay, cưỡng bức cô không thể không ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm hé ra. Anh cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi quấy đảo trong miệng của cô, cảm giác thấy cô không được lưu loát lắm, nhưng lại tăng thêm một loại kích thích. Cô chưa tiếp nhận chiếc hôn, thỉnh thoảng hàm răng đụng vào anh, bị đau tiếp đó anh lại hung hăng cắn cô một cái, hoặc lại nhéo một nơi nào đó ở trên người cô. Cho nên chỉ một lát sau, cánh môi của cô cũng đã bị anh cắn sưng lên, rách mấy chỗ chảy đầy máu tươi ...

"Hãy nhớ kỹ cho tôi, người nào mới được ở trên em! Đừng tưởng như hần. Mẹ kiếp cả ngày ở bên ngoài câu tam đập tứ (ý nói ngoại tình lăng nhăng)!" Anh đẩy cô ngã xuống trên giường đầy vẻ lạnh lùng khinh miệt, thô lỗ gập thân thể cô lại, để cô ở tư thế quỳ sắp xuống giường. Cổ tay của cô bị trói, nên cô không cử động được, chỉ cảm thấy thân thể lúc này bị cuộn lại, cánh tay lại bị anh hung hăng nhéo một cái, đau đến mức cô vã mồ hôi lạnh, thân thể không khỏi ghé vào trên giường, mặt nặng nề chìm vào trên giường. Tuy chiếc giường này hết sức mềm mại, nhưng mặt cô đã bị đánh sưng phù giờ lại bị ma sát lên mặt vải làm cô đau không chịu nổi, cô nhếch nhếch miệng, hốc mắt dường như không còn cảm giác nữa...

Hà Dĩ Kiệt cởi bỏ dây lưng, liếc thấy cô ở trần, chỉ mặc chiếc váy đồng phục ngắn bộ đáng nằm ghé vào trên nệm giường trắng nõn, nhìn như một miếng pho mát trên lưng toàn những vết bầm mà lúc này anh đã cấu véo cô, mắt anh thoáng chút đỏ lên, cảnh tượng quá khứ lúc này nghĩ lại vẫn còn thấy kinh sợ, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt anh. Năm ấy anh mới được mười mấy tuổi, sau khi ba ba chết, anh và mẹ phải chuyển ra khỏi căn nhà xinh đẹp mà anh đã từng sống, khắp nơi đều là người đòi nợ. Tài khoản ở ngân hàng, toàn bộ bất động sản, cổ phiếu đều bị ngân hàng niêm phong lại, khi ấy anh đang trong thời điểm quan trọng nhất của bậc cao trung. Mức học phí cao ngất ngưỡng đã bức bách người mẹ của anh khi đó còn trẻ trung xinh đẹp không thể không cúi đầu hạ thấp thân phận cao quý của mình. Vì cuộc sống, vì khoản nợ phải trả, vì để anh được tiếp tục đến trường học, trong nhà của bọn họ bắt đầu có rất nhiều người đàn ông khác nhau ra vào. Có một lần sau giờ tự học buổi tối trở về, anh mới vừa lên lầu liền nhìn thấy đèn trong phòng ngủ của mẹ vẫn còn đang sáng. Là một thiếu niên tâm cao khí ngạo anh cầm chiếc xẻng định xông vào, nhưng rồi ở giây phút cuối cùng anh lại gắt gao kiềm chế được chính mình, một mình anh ngồi ở trên bậc thang đen kịt, không biết thời gian trôi qua bao nhiêu lâu, chợt thấy vang lên tiếng của người đàn ông rống to đầy thỏa mãn sung sướng, sau đó, anh liền nhìn thấy hai người đàn ông xách theo chiếc quần dài, đi ra ngoài vẻ nghênh nghênh ngang ngang, khi đi qua bên cạnh anh, còn liếc mắt nhìn anh chửi một tiếng đồ nhóc con!

Hà Dĩ Kiệt nhớ rõ gương mặt của hai người kia, anh ghi nhớ vĩnh viễn, không những bọn họ, còn gia tăng thêm nợ nần mà bọn họ còn muốn chặt một tay của anh, mẹ đã phải cầu xin hồi lâu, đến cuối cùng còn phải dùng phương thức như vậy để đổi lại anh.

Trong sắc đêm đen nhánh, anh vẫn nhìn theo hai người kia đi xa, bọn họ cười rất phóng đãng, còn bàn luận mẹ của anh có dáng người thật tốt, có làn da thật trắng trẻo, trên giường có quá nhiều nhiệt tình, còn nói gì mà phu nhân của thị trưởng đã bị bọn họ lôi lên giường, nói ra ngoài cũng ê mặt...

Đôi mắt anh đỏ đẫm, xoay người xông vào trong phòng, khi phá được cửa ra thì nhìn thấy người mẹ xinh đẹp mềm yếu của mình nằm gục ở chỗ đó, cả người đầy vết bầm tím. Trong lúc đó tất cả lửa giận trong anh đột nhiên biến mất toàn bộ, anh như bị phát điên kêu lên một tiếng rồi lao ra ngoài phòng. Mẹ anh ở phía sau kêu tên của anh nhưng anh như không nghe thấy gì hết, trong đêm khuya hôm ấy không biết anh đã chạy bao nhiêu lâu. Cũng trong đêm đó, rất lâu sau khi ba ba bị người ta hãm hại chết đến nay, đây là lần đầu tiên anh không muốn tiếp tục sống nữa, lần đầu tiên anh bị mất đi dũng khí muốn được sống!

13. Chương 12: Cường Bức Đây Biển Thái

Trong đêm khuya hôm ấy không biết anh đã chạy bao nhiêu lâu. Cũng trong đêm đó, rất lâu sau khi ba ba bị người ta hãm hại chết đến nay, đây là lần đầu tiên anh không muốn tiếp tục sống nữa, lần đầu tiên anh bị mất đi dũng khí muốn được sống!

Suốt một tuần liền anh không hề về nhà. Anh không hận mẹ, nhưng anh lại không biết nên đối mặt thế nào với mẹ mình. Anh biết rõ hiện tại gia đình mình đã bị lâm vào đường cùng. Không biết bao nhiêu người đã nghĩ muốn đưa anh vào chỗ chết. Ngày ấy khi ba anh bị song quy, bị Viện Kiểm sát khởi tố, sau đó người đàn ông ấy đã một bước về chầu trời... Anh biết rất rõ ba mình sẽ không để lại cho anh cái tai họa này!

Danh mục những khoản nợ kếp xù nói không nên lời kia, lại luôn luôn có dấu tay và con dấu riêng của ba. d Cho dù anh và mẹ có đi tố cáo cũng không có cách nào, anh biết rõ mẹ đã phải chịu nhục nhã như vậy là vì muốn anh được sống sót để rửa hết những oan khuất cho ba ba. Anh cũng biết mẹ vì không muốn anh bị những người của công ty đòi nợ kia quấy rầy làm tổn thương nên mới có thể làm như vậy. Anh càng biết rõ hơn nữa, mẹ bám víu lên những kẻ tâm địa rắn rết kia là bởi vì muốn để cuộc sống của hai mẹ con được trôi qua yên ổn một chút, sẽ không còn ai mỗi ngày đêm đến đập vỡ cửa sổ của bọn họ nữa, không có kẻ nào còn đến đổ dầu vào trên lửa của nhà bọn họ nữa. Anh cũng không cần phải để tâm phòng ngừa đột nhiên bị người bắt cóc đánh đập khi đang trên đường đến trường học nữa. Dieendaanleequydonn Nhưng anh tình nguyện để bản thân mình bị người đánh chết thật sự, chứ cũng không muốn nhìn thấy mẹ như vậy!

Mẹ anh là người tao nhã, yếu đuối và xinh đẹp, vốn chỉ nên vĩnh viễn mặc bộ váy áo trắng xinh đẹp ngồi ở vườn hoa trong nhà, nấu cà phê làm bánh ngọt có hương vị ngọt ngào cho anh ăn; vốn chỉ nên là một cô gái nhỏ luôn đứng ở đằng sau ba ba nở nụ cười e lệ và hạnh phúc. Mẹ là người nho nhã và có tri thức hiểu biết lễ nghĩa, chưa bao giờ dựa vào việc ba ba làm quan lớn mà tỏ vẻ cao ngạo kênh kiệu. Mẹ là người luôn luôn ôn hòa sẵn sàng đối đãi với những người hầu trong nhà. Trên đường đi, nếu nhìn thấy những đứa trẻ ăn xin, trông mắt mẹ liền đỏ lên, sau đó cho bọn chúng tiền. Mẹ cứ âm thầm làm từ thiện, không biết dùng danh nghĩa của mình để quyền góp như bao người khác. Nhưng vì sao đến cuối cùng, kết quả đền đáp cho một người xinh đẹp thiện lương như mẹ lại như vậy chứ?

Tại sao những người đàn ông đầy chán ghét và dơ bẩn ấy lại có thể làm nhục nhã mẹ của anh một cách bừa bãi như vậy? Anh vừa đau lòng cho mẹ, lại vừa không muốn đối mặt với mẹ. Anh không đến trường nữa, lang thang ở bên ngoài suốt một tuần lễ, rồi sau đó giáo viên chủ nhiệm lớp gọi anh vào văn phòng trường học. —

Đến cả việc gặp mặt mẹ lần cuối cùng anh cũng không thực hiện được. Thảo nào khi anh bỏ nhà ra đi lại không hề thấy mẹ đi khắp nơi tìm anh. Nguyên nhân là do buổi tối hôm đó, khi mẹ đuổi theo anh ra đến ngoài đã bị đột quy, chết ngay ở đầu đường. Người thân cuối cùng duy nhất của anh trên đời này đã không còn...

Anh không được nhìn thấy thi thể của mẹ, chủ nhiệm lớp nói cho anh biết, lúc mẹ anh ra đi trên người không có một vết thương nào, sắc mặt vẫn xinh đẹp như hồi còn sống.

Anh đã dùng tiền mà những người đàn ông kia cho mẹ mua một khoảnh đất để chôn, sau đó, anh tạm nghỉ học, bỏ đi xa một mình.

Cho mãi đến hai năm sau, anh gặp được Bí thư Tiểu, ông là người đã từng chịu ơn của ba ba. diễn-dàn-lê-quý-đôn Bởi vậy sau khi gặp ông, anh đã được ông giúp đỡ cho đi du học ở nước ngoài. Đến sau này khi về nước, anh bắt đầu phát triển việc làm ăn buôn bán, tiếp đó, nhờ mối quan hệ của Bí thư Tiểu anh có những giao thiệp với giới thương nghiệp. Cho tới bây giờ, anh trở thành một đại nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy của thành phố này, trở thành một phụ tá đắc lực của Bí thư Tiểu. Ai gặp anh cũng đều phải cúi đầu khom lưng, hân không thể hèn mọn đến mức quỳ trên mặt đất mà đi. Trước mặt người khác thì mặt mày anh rạng rỡ không ai bằng, nhưng có ai ngờ được, ở phía sau anh chỉ có sự cô đơn và nỗi đau khổ tột cùng!

Anh có năng lực, nhưng mà ba mẹ cũng sẽ không thể trở về được nữa rồi, anh có quyền lẫn địa vị, rốt cuộc cũng không hề cảm thấy vui vẻ. Anh có thân phận vẻ vang, kẻ thù cũng đã bị những kẻ thù chính trị khác hại chết, nhưng trái tim của anh đã bị bóp méo.

Ai có thể biết được, Hà Dĩ Kiết, người vừa ngồi ở trên ghế đoàn chủ tịch nói năng cẩn trọng, thành tích xuất chúng kia, lại là người có thủ đoạn độc ác và tàn nhẫn, thích chơi đùa với người đẹp như mây. Ở tòa cao ốc Văn Đỉnh 46 tầng đã nổi danh vì chỉ tuyển chọn những mỹ nữ như mây, anh là khách quen, nhưng những người đẹp mà dung mạo người nào cũng khuynh thành hơn người, với “công phu lên giường” tuyệt đỉnh, nhưng khi nhìn thấy anh, các cô đều rất sợ hãi. Trong mắt của các cô, vị quan lớn thường xuất hiện ở trên TV kia, lúc ở trên giường lại chỉ là một kẻ bạo ngược vô cùng biến thái.

Anh bị hãm sâu vào trong hồi ức không sao tự kiềm chế nổi. Bởi tận mắt nhìn thấy cảnh kia, nên suốt cuộc đời này anh không sao quên được sự sỉ nhục kia. Mà người làm cho anh đang từ trên thiên đường bị ngã vào dưới địa ngục kia, lại chính là cha đẻ của Văn Tương Tư! Khi ba ba của anh tự vẫn ở trong ngục, thì đồ chó má họ Văn kia lại liên tục thăng tiến, con đường làm quan vô cùng thông thuận. Ngờ đâu, thời trẻ qua mau, không người nào trăm ngày đều tốt, ông ta vừa đứng vững chân, còn chưa tới kịp ra tay, thì lại bị chính mình cấp dưới mà mình tin cậy hung hăng thọc cho một dao, bán đứng. Trong vòng một đêm ông ta đã bị gán cho tội danh giống y hệt như tội danh của ba ba anh năm đó. Chỉ có điều khác là, ông ta còn chưa tới kịp ném thử mùi vị phải ngồi chồm hổm trong ngục, thì đã dùng viên đạn kết liễu cái mạng chó của mình!

Một lời tức giận còn chưa kịp phát ra, máu huyết hải chi thù* năm đó còn chưa kịp báo, tuy cả gia đình của kẻ thù cũng đã chết sạch sẽ, nhưng anh vẫn không thể nào cam tâm?

* huyết hải chi thù: nợ máu lớn như biển, ý nói mối thù cực kỳ sâu nặng

Nhưng “Phụ trái tử thường, thiên kinh địa nghĩa”. (Cha nợ con trả là nguyên tắc bất di bất dịch)

Văn Tương Tư, cô đã gặp phải tôi, đó là số phận không may của cô!

Thoáng cái chiếc dây lưng trong tay anh vung mạnh ra ngoài. Trên mông lưng tuyết trắng của cô tức thì xuất hiện một vết đỏ, Tương Tư đau đớn kêu lên một tiếng thê thảm. Anh liền bỏ chiếc dây lưng sang một bên, đưa tay giật tóc của cô kéo lại phía trước người mình. Tâm trí của Tương Tư đã mê mẩn rồi, đương nhiên cũng bị mất đi tất cả năng lực phản kháng. Gương mặt của cô bị người hơi dùng sức bóp chặt lại, không sao há nổi miệng ra. Tất cả mọi chuyện phát sinh tiếp theo lại làm cho trong đầu cô nổ âm một tiếng, cô cũng không buồn quan tâm để ý đến việc tiếp tục vùng vẫy nữa...

“Sao vậy? Đã ăn nằm với tôi rồi, cô còn giả bộ thanh cao cái gì nữa hả? Tôi nói cho cô biết, có không biết bao nhiêu thiếu nữ đã từng mong muốn được hầu hạ tôi, vậy mà tôi vẫn chưa vừa ý đó. Văn Tương Tư, vận khí của cô thật không tệ!” Anh cười lạnh, kéo thân hình cô đang giãy dụa, vận vẹo, áp gương mặt sưng phù của cô vào chỗ đó ở bụng dưới của mình. Mặt của cô bị anh bóp chặt cứng một cách tàn nhẫn, làm thế nào cũng không thể khép hàm răng lại được. Anh cười một cách dữ tợn. Những sự tàn ác có thừa vốn ẩn giấu trong xương tủy của anh lúc này bắt đầu bộc phát ra ngoài. Mái tóc dài của cô tán loạn, cần cổ dài nhỏ như chiếc cổ của thiên nga bị kéo dài ra. Đột nhiên trong lúc đó một khối da thịt trắng đến chói

mắt làm cho ánh mắt của anh như bị phỏng... Anh không thể chờ đợi được nữa, đâm thẳng vào, động tác vô cùng thô lỗ và gấp rút...

Nếu không phải anh đã nắm chặt lấy tóc của cô, nhất định cô sẽ không thể nào tiếp tục như vậy được nữa. Cổ họng cô bị nghẹn đến khó chịu, nước mắt của cô cứ thế trào ra. Cô liều mạng vùng vẫy, giãy dụa nhưng lại chỉ càng làm cho anh thêm hưng phấn hơn. Anh kéo căng mái tóc của cô, muốn gương mặt của cô hơi ngẩng cao lên một chút. Cô phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào vô cùng khổ sở, nhưng lại làm cho anh hưng phấn hơn. Thoáng cái anh liền tiến vào thật sâu bên trong. Nơi sâu nhất ở trong yết hầu của cô trong nổi lên một cảm giác vô cùng khó chịu. Cô thấy mình ở trong một hoàn cảnh cực kỳ khuất nhục và thống khổ, cuối cùng cô bắt đầu vận vẹo sợi dây thừng trên cổ tay, móng tay sắc nhọn cào vào trên người anh. Anh đau đến nhủu mày, lại bỗng nhiên hung hăng đè đầu của cô xuống, chuyển động vài cái mãnh liệt, rồi mới chậm rãi dừng lại...

Anh ra sức lực áp sát cái bụng dưới săn chắc của mình và vàng trán ướt đầm của cô. Cô phải nếm thử vị tanh mặn trong miệng, dòng nước mắt đầy nhục nhã cứ thế tuôn trào. Cô nghẹn ngào khóc lóc, gào thét. Cuối cùng anh cũng thả cô ra. Cô ngã lăn ra bên giường, cúi đầu nôn thốc nôn tháo từng ngụm từng ngụm...

Hà Dĩ Kiệt được thỏa mãn, chậm rãi sửa soạn lại cho mình, quay mặt lại nhìn bộ dáng của Tương Tư giờ phút này. Chiếc khăn tay trong tay anh đột nhiên dừng lại, ném thẳng vào trên mặt cô: “Con mẹ nó, đừng có giả bộ cái gì mà trinh tiết liệt phụ (người con gái trong trắng), chẳng phải cô cũng rất chán ghét tôi đó sao? Nếu như cô không chịu nổi, thì đi mà tự tử chết đi, không có ai thêm ngăn cản cô đâu! Chỉ là, nếu như cô chết, vậy thì chẳng phải cái chết của ba mẹ cô đã bị uống phí rồi không!”

Tương Tư cảm giác như mình đã nôn ra cả mật, nhưng cô vẫn cảm thấy bồn chồn. Cô giãy dụa cố đứng lên, mắt diếc tai ngơ trước lời nói của Hà Dĩ Kiệt, lão đảo chạy về hướng phòng tắm. Hà Dĩ Kiệt cười lên một tiếng lạnh lùng ở phía sau cô: “Sao vậy, chê tôi bẩn hả? Văn Tương Tư, tốt nhất là cô hãy chịu khó học một số cách để hầu hạ tôi như thế nào cho tốt, bằng không, tôi sẽ khiến cho cô càng ngày càng bẩn, ngàn người cười, vạn người chê lên, ngay cả kỹ nữ cô cũng không bằng nữa kia!”

Tương Tư dùng hết sức lực để mở cửa, cô vọt tới bên cạnh bồn rửa mặt, mở vòi nước mở, cố gắng hứng nước uống vào trong miệng. Mùi vị của anh vẫn còn ở lại nơi đó làm cho cô thấy kinh tởm, hận không thể cạo bỏ hết lớp da này của mình!

Cô liên tục ngậm mình ở trong bồn tắm, khi đi vào thì bầu trời vẫn còn sáng, cho đến bây giờ đã nhất mực tối đen, mà cô vẫn chưa trở ra. Buổi chiều Hà Dĩ Kiệt đã ra khỏi nhà. Buổi tối sau bữa tiệc anh mới trở về, trong phòng ngủ tối đen như mực. Anh bật đèn lên, nhìn thấy trên giường không ai, lại nghe người hầu nói, cô vẫn chưa hề ra khỏi phòng, nghĩ đi nghĩ lại, anh liền đi tới phòng tắm. Vừa mới mở cửa, bật đèn lên, quả nhiên, anh thấy cô vẫn còn đang ở trong bồn tắm.

Hà Dĩ Kiệt đứng đó trong chốc lát, nhìn qua sắc mặt trắng bệch của người thiếu nữ. Mái tóc dài của cô nổi bập bềnh ở trên mặt nước, thân thể nằm cuộn tròn lại trong nước, hai tay vòng quanh ngực, không hề nhúc nhích. Anh nhìn khuôn mặt cô, một gương mặt trẻ trung, mơn mớn, gầy guộc, cô trưởng thành xem ra cũng khá xinh đẹp, chỉ là số mệnh cô không tốt, lại là con gái của người kia.

Anh thuận tay cầm một cái khăn bông thật to đi đến bên cạnh bồn tắm, khẽ vươn tay giữ chặt lấy cánh tay của cô đã sớm lạnh như băng, lôi cô từ trong nước lôi ra. Cô run người lên một cái, đôi mắt đầy vẻ sợ hãi, hoảng hốt giống như mắt của một con mèo nhỏ ngược nhìn anh. Bất giác anh thoáng nở nụ cười yếu ớt, dùng khăn bông quấn hết cả người cô, đứng dậy ôm cô vào trong ngực ra khỏi phòng tắm.

Nằm ở trong ngực anh cô lạnh run, mãi cho đến cuối cùng, khi bọn họ cùng nằm một chỗ ở trên giường, anh ôm cô, mãi tới khi thấy anh cũng không có thêm động tác gì hơn nữa, nhịp tim của cô mới dần dần bình thường trở lại.

“Có phải là em rất hận tôi không?” Anh nghiêng mặt qua, ngón tay phủ lên đôi mắt đã nhắm lại của cô. Trong đêm tối, Tương Tư nhẹ nhàng run lên một cái: “Vì sao, vì sao anh lại đối xử với em như vậy?”

“Cô bé láu lỉnh....” Anh cười, nơi đáy mắt có chút quỷ quái, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng. Anh nghiêng người, che lên thân thể của cô, trong đêm tối nhìn cô, khẽ thì thầm ở bên tai cô: “Đây cũng không phải là chuyện gì xấu, chờ khi em nếm trải được niềm vui thú trong đó, em sẽ phải cảm ơn tôi...”

14. Chương 13: Nhiệt Tình Như Lửa

Trong đêm tối anh nhìn khe thì thầm ở bên tai cô: “Đây cũng không phải là chuyện gì xấu, chờ khi em đã được nếm trải niềm vui thú trong đó, em sẽ phải cảm ơn tôi...”

Đột nhiên Tương Tư mở mắt ra, hai con người trong veo như nước cứ lặng yên nhìn anh như vậy, nhưng không biết vì sao dường như nó lại cuốn hút anh. Ngón tay của hắn khẽ vuốt trên mí mắt của cô, anh gần như có thể cảm nhận được sự run rẩy rất khẽ ở trong cô, động tác của anh chậm lại, nhưng vẫn không nhúc nhích, chỉ chăm chú nhìn cô. die»n d an l«e qu»y d«on Anh không thể phủ nhận, giờ phút này ánh mắt của cô là ánh mắt sạch sẽ nhất, trong sáng nhất trong số những người phụ nữ mà anh đã từng gặp. Nó chứa đựng trong đó ánh sáng rực rỡ của tuổi thanh xuân, đó là sự chờ mong, là sự quật cường vĩnh viễn không bao giờ chịu thỏa hiệp. Không thể phủ nhận, ánh mắt ấy đã làm anh bị xúc động.

“Hà Dĩ Kiệt.” Lần đầu tiên cô gọi tên của anh nghe dịu dàng như vậy, nơi mi tâm của anh hơi căng ra chút một, có một loại cảm xúc gần như không nói ra được từ trong ngực dâng tràn ra bên ngoài. Anh trầm giọng đáp lại một tiếng, hai tay nâng gương mặt của cô. Khuôn mặt của cô rất nhỏ, một bàn tay của anh gần như có thể hoàn toàn che kín hết gương mặt ấy.

“Em không hận anh, kể cả bây giờ, em cũng chưa từng bao giờ hận anh, anh có biết vì sao không?” Cô chớp mắt mấy cái, chăm chú nhìn anh thoáng nở nụ cười

“Bởi vì tôi đã giúp em chôn cất cha mẹ, đúng không?”

“Đúng thế! Hũ tro cốt của ba mẹ em đã bị nhét vào kho chứa đồ của khu vườn mộ suốt ba tháng trời, không có một ai nguyện ý ra tay giúp em, kể cả người thân thiết nhất trong gia đình họ hàng, kể cả bạn thân của ba ba em khi còn sống giờ, kể cả cấp dưới mà do một tay ông đã đề bạt, không ai dám ra mặt. Ba và mẹ em đang nằm trong cái hộp nhỏ bị người ta xếp chồng chất lên, hồn xiêu phách lạc không nơi nương tựa. Em biết rõ thời khắc ấy, mọi người đều cảm thấy nguy hiểm cho bản thân, nên cũng không ai muốn chọc vào đó để tự gây phiền toái cho mình. Cho nên em không hận những người kia, bọn họ chỉ là muốn bảo vệ cuộc sống của chính mình, điều này cũng không hề sai, nhưng em đã từng đã nói với bản thân, nếu như ai có thể giúp được em, em sẽ dốc hết toàn bộ sức lực để báo đáp người đó. Cho nên, cho dù anh đối xử với em như thế nào, em cũng không hề hận anh, một giọt nước cũng là ơn, đương nhiên báo ân thì cần phải dùng cả dòng suối để trả nghĩa. Ba em vẫn luôn dạy em như vậy

Nghe thấy cô nói câu cuối cùng, Hà Dĩ Kiệt không sao kiềm chế nổi nụ cười lạnh lẽo, anh mở miệng: “Có bao giờ em từng nghe thấy ba ba của mình nói đến tên một người đàn ông là Hà Nhuận Sâm hay không?”

“Hà Nhuận Sâm?” Tương Tư không ngờ đột nhiên anh lại chuyển đổi chủ đề nói chuyện như vậy. Cô nhún mày lại, ngẫm nghĩ một lát, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu: “Em chưa từng nghe thấy cái tên này, chuyện làm ăn của mình, chưa bao giờ ba em nói chuyện với mọi người trong nhà.”

Hà Dĩ Kiệt cup mi mắt xuống, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong lạnh lùng. Đương nhiên là ông ta sẽ không đề cập đến chuyện này rồi, mỗi một lần nhắc tới làm sao ông ta có thể ngủ được chứ? Anh rất muốn hỏi Tương Tư thêm một câu, khi còn sống liệu ba ba của cô có từng thấy lương tâm mình bất an hay không.

“Ông ấy là ai vậy? Là người thân của anh sao?” Cũng mang họ Hà, cho nên đương nhiên trong lúc này Tương Tư sẽ nghĩ như vậy.

Thân thể Hà Dĩ Kiệt giật giắt trong bóng đêm, anh tìm một tư thế thoải mái nằm sấp ở trên người cô, gương mặt của anh chôn sâu trong cổ thơm ngát của cô. Một lát sau, anh nặng nề chậm rãi lắc đầu: “Không phải, chỉ là một người rất quan trọng.”

“A, vậy bây giờ người ấy đang ở đâu?”

“Chết rồi!” Hà Dĩ Kiệt chỉ đáp lại ngắn gọn như vậy. Anh không muốn cô lại tiếp tục truy hỏi nữa, dứt khoát đặt một nụ hôn lên cô. Chiếc lưỡi thăm dò vào trong khoang miệng của cô một cách ngang ngược,

quần quít một chỗ với chiếc lưỡi của cô. Giọng nói đầy mập mờ của anh thoáng vẻ chán nản lạnh nhạt không rõ tiếng: “Văn Tương Tư, từ nay về sau em không được phép để người đàn ông khác đụng vào người mình, nghe chưa?”

Kỹ thuật hôn của anh cực kỳ tốt, khiến cô mơ mơ màng màng đến mất lý trí. Thân thể nặng trĩu của anh đè nặng lên người cô, làm cô phải tốn một sức lực rất lớn mới có thể thở được, nhưng miệng của cô bị anh hôn đến mức cô không thể nào thở nổi nữa. Chỉ được một lát cô đã bị nghẹn thở, hé ra khuôn mặt đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé mềm mại chống lên người của anh giống như cầu khẩn, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng ai oán.

Anh buông cô ra nhưng vẫn thấy chưa thỏa mãn, cảm thấy rất thú vị khi thấy cô xoay mặt sang một bên, khẽ thè cái lưỡi thơm tho ra mà hồn hển hớp từng ngụm từng ngụm không khí. Đến khi thấy cô đã hơi bình phục lại một chút, anh lại cúi đầu hôn lên nụ hoa, đầu lưỡi khẽ gợn ở đỉnh non mềm tựa như đang khảy đàn trên bộ ngực mềm mại của cô, giọng nói anh trở nên mơ hồ nghe có chút không rõ lắm. Tương Tư nằm ở nơi đó, ngón tay nắm chặt lớp ga giường dưới thân mình, thân thể kia tựa như không phải là của cô nữa. Không sao hết, dù sao cũng không có gì đáng nói, dù sao cô cũng đã qua bước đầu tiên rồi, sau đó cô cũng đã học được cách biết thân nhiên tiếp nhận bước đi tiếp theo.

Quý Quảng Nguyên có thể cùng cùng một chỗ với những người phụ nữ khác, nên cô cũng không bao giờ còn tin tưởng ở tình yêu nữa. Vậy thì vì sao cô lại không thể nhỉ? Chẳng qua cũng chỉ là một thể xác, ai muốn cũng có thể, huống chi, anh lại là ân nhân của cô, lại còn là Kim chủ của cô nữa...

Hơn nữa, tướng mạo của anh cũng không tồi, kỹ thuật thành thục, ngoại trừ, có chút biến thái ra thì mọi cái khác anh đều vô cùng hoàn mỹ, không chút khiếm khuyết.

“Lại không chuyên tâm...” Đột nhiên anh cắn vào lồng ngực của cô, lưu lại trên đó một dấu răng mập mờ. Tương Tư bị đau kêu “Ái” lên một tiếng, xoay người co lại, hít một hơi. Anh cũng lấy tay làm dao tách ra hai chân của cô ra...

Dù đã từng trải qua việc đời, nhưng Tương Tư vẫn cảm thấy ngượng ngùng và không lưu loát lắm, hai mắt cô nhắm nghiền lại. Hà Dĩ Kiệt thấy cô nằm đó hai tay che lấy mắt vẻ đầy ngượng ngùng, thoát nhìn cảm thấy bộ dáng cô lúc này nhìn rất đáng yêu, ít nhất cô cũng có ý tứ nhiều hơn những người phụ nữ vừa nhìn thấy anh đã dứt khoát bỏ nhào lên trên người anh dường như bản thân đang đến kỳ phát dục vậy.

Ngón tay của anh lại như đang đánh đàn ở trên đùi của cô vậy, cứ từng lần từng lần nhẹ vuốt qua đó. Cơ thể cô vốn đang căng cứng liền dần dần mềm mại lại, trong lúc vô tình, đôi chân cô đang khép chặt lại cứng còng, tự nhiên hơi tách ra. Ngón tay của anh cũng không ngừng nhẹ nhàng vẽ vòng quanh cái rốn tròn tròn nho nhỏ đáng yêu của cô. Tương Tư đưa tay lên cắn vào mu bàn tay của mình, mặt quay nghiêng chôn vào trong gối, mắt nhắm chặt lại không để cho miệng của mình phát ra những âm thanh ngượng ngùng, nhưng thân thể cô lại bắt đầu run rẩy. Cô nhận thấy mình đã sắp không thể kiềm chế được nữa rồi...

Anh cười vẻ đầy ngạo mạn, trong con ngươi xinh đẹp tuyệt trần ngập tràn thần sắc điên cuồng. Một ngón tay của anh trượt xuống hạ thân cô từng chút từng chút, rồi đột nhiên xuyên qua trở ngại chui vào trong thân thể cô.

Sự xuất hiện đột ngột tiến vào bên trong của anh làm cho Tương Tư xoay mình run lên một cái. Cô chợt mở mắt ra, hàng mi dài run rẩy, hốt hoảng nhìn anh. Cô rất sợ anh lại dùng một thủ đoạn đáng sợ nào đó.

Ngón tay của anh vừa hơi chuyển động một chút, chợt thoáng rút ra bên ngoài, đang trong lúc rời khỏi anh bỗng cảm giác có một chút lực cản mơ hồ, khiến cho đôi mắt của anh tối sầm lại, phía dưới bụng càng trở nên căng thẳng hơn một chút.

Tương Tư xấu hổ, sắc mặt đỏ như sắp nở ra máu rồi. Anh lại đưa ngón tay hơi ẩm ướt lên nghịch nghịch ở trước ngực cô, nói đầy vẻ mập mờ: “Nơi ấy của em đã bị phá rồi mà vẫn thật là chặt, thật sự rất hứng thú...”

Tương Tư không sao chịu nổi những lời nói hạ lưu ấy nữa, quay người kéo chăn lên trùm kín mình. Nhưng anh lại nhanh hơn một bước, giật hai chân của cô ra gác lên trên vai mình, không chút cố kỵ đưa luôn vật đã dâng trào cứng ngắc đến phát đau kia, tiến vào trong thân thể của cô một cách thô lỗ. Anh cảm thấy vô cùng thoải mái, cục yết hầu hơi nhấp nhô, từ trong miệng của anh phát ra một tiếng gầm nhẹ mơ hồ. Tương Tư còn chưa kịp phản ứng, động tác của anh cũng đã bắt đầu cực nhanh. Anh không chút quan tâm

đến kỹ thuật, dứt khoát chuyển động ra vào, va chạm mạnh mẽ. Hai chân của cô bị hai tay anh dùng sức nắm thật chặt, thít lại thành từng vệt dẫu tay đỏ rực. Cặp môi khô gợt của anh mím lại thành một đường cong kiên nghị, chỉ cảm thấy sung sướng không sao nói ra được. Thân thể của cô hút chặt lấy anh, tựa như là có một cái miệng nho nhỏ đang hé mở ra, không ngừng mút, hút lấy anh, làm cho anh thoải mái đến hận không thể chết ở trên người của cô được!

Nhưng Tương Tư lại dần dần có chút không chịu nổi. Hàm răng của cô dần dần không ngừng cắn chặt lại, những tiếng rên rỉ khe khẽ dần dần không ngừng được thoát ra ngoài, mà không thể nghỉ ngơi, âm thanh này càng làm cho anh thêm hưng phấn. Anh lại càng ra vào không thêm quan tâm gì đến cô nữa... Tương Tư có cảm giác như lục phủ ngũ tạng của mình dường như đã bị anh va chạm chen chúc lại thành một đoàn. Cô ôm bụng giãy dụa muốn tránh ra, anh lại buông hai chân cô xuống, bàn tay đầy sức lực kèm chặt ở hai bên eo thon của cô, giữ chặt cô ở trên giường. Anh muốn rằng ngay cả một chút mảy may cử động cô cũng không thể động đậy nổi, chỉ có thể phải chịu đựng cảnh căng cứng như vậy để chấp nhận những động tác kịch liệt của anh...

Cô không thể động đậy nổi, chỉ cảm thấy bản thân tựa như một con cá bị sóng biển đẩy vọt lên trên bờ cát không thể quay về được, chỉ có thể há to miệng vùng vẫy giãy chết. Cô biết rất rõ, khi anh ở trên giường thường khác hẳn với những người bình thường khác. Đêm đầu tiên thiếu chút nữa anh đã làm hại cô bị mất nửa cái mạng. Cho đến bây giờ, cô vẫn không sao thích ứng nổi, không thể nào tưởng tượng ra nổi, rốt cuộc không biết từ đâu mà anh lại có dục vọng lớn đến như vậy...

Eo của cô dường như bị anh làm cho sắp sửa gãy ra đến nơi. Bên trong cơ thể của cô bỗng rất đến đau nhức, khiến nước mắt cô trào ra. Cô túm lấy cánh tay của anh, móng tay sắc nhọn đâm vào anh, nhưng lại càng làm cho hai mắt anh đỏ đục, động tác lại càng vừa tàn nhẫn vừa hung ác tăng thêm vài chục lần. Cô đau đến mức gương mặt vặn vẹo móp méo, lại càng làm cho phía hạ thân càng thít chặt lại. Rốt cục anh không sao chịu nổi nữa, hai tay xoa lên bộ ngực mềm mại của cô, tiếp tục ra vào trong cô thêm lần nữa, rồi sau đó mới gào lên một tiếng rút ra khỏi thân thể của cô...

Toàn thân Tương Tư đều đang phát run lên. Cô đau đến muốn khóc nhưng cũng không sao khóc nổi nữa. Trước ngực là một khoảng ẩm ướt dính dính rất khó chịu, nhưng cô lại lười biếng không muốn động đậy, phảng phất như sắp chết rồi vậy, ngay cả việc hơi cử động ngón tay thôi, cô cũng đã không còn sức lực nữa rồi. Thân thể vẫn còn trần trụi, Hà Dĩ Kiệt xuống dưới giường, rót một cốc nước ấm lớn, anh uống vài ngụm rồi đi trở về bên giường, thấy cô nằm ở nơi đó, cả thân thể đầy vết bầm, mặt trắng như tờ giấy, tựa như phát sáng cả trong bóng đêm. Anh nghe thấy tiếng lòng của mình thở dài một tiếng, xoay người lau rửa qua loa thân thể cho cô một chút, sau đó ngồi yên bên cạnh giường, ôm cô vào trong ngực mình, đưa cốc nước đến bên miệng của cô, cho cô uống mấy ngụm nước. Cô từ từ nhắm hai mắt lại, ngoan ngoãn uống nước, giống như là một con búp bê bằng vải mặc kệ cho anh sắp đặt.

Thân thể trong ngực anh mềm mại giống như cục bột mì vậy, anh lại có chút không kiềm chế nổi bản thân, hôn vào trên mặt, trên miệng nhỏ mấy lần, lại xoa bóp khắp nơi trên người mấy lần nữa, sau đó anh mới thở dài một hơi, thả lại cho cô nằm ở trên giường, "Vật nhỏ, đêm nay tôi bỏ qua cho em, ngày mai ngày mốt đừng đến trường học nữa, nghỉ ngơi một vài ngày, ngày mai tôi sẽ đưa em đi đến một vài nơi rất đẹp."

Anh nói xong, lại khẽ vỗ nhẹ trên đầu cô: "Ngủ đi."

Tương Tư thật sự rất mệt mỏi, cô không sao chịu nổi nữa, mí mắt nặng nề dính chặt vào nhau. Trong lúc mơ hồ hoảng loạn, trong ánh mắt đầy cảm giác nham nhám, cô nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt đi vào trong phòng tắm. Chỉ thoáng qua một lúc, chốc lát sau, anh đã ra khỏi phòng tắm, tiếng bước chân đi lại loạt soạt vang lên trong phòng. Tương Tư mơ mơ màng màng sắp chìm vào trong giấc ngủ thì lại nghe thấy tiếng mở cửa. Cô chợt giật mình sợ hãi, ngồi phắt dậy, nhưng lại nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt mặc quần áo xong xuôi, đi ra phòng ngủ...

15. Chương 14: Người Con Gái Can Đảm

Trong luồng ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lẽo, cô chỉ nhìn thấy một bóng lưng cao to anh tuấn, loáng cái sau đó đã không còn nhìn thấy rõ được nữa rồi...

Trong lúc đó đột nhiên Tương Tư cảm thấy không buồn ngủ nữa, cô cuộn chần quanh người ngồi dậy. Máy điều hòa nhiệt độ liên tục thổi làm nhiệt độ trong phòng rất thấp, nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh. Chuyện vừa xảy ra trong phòng vẫn còn để sót lại mùi vị làm cho cô cảm thấy không được thoải mái, nhưng nó lại cũng như một giấc mộng.

Cô đang sợ điều gì, cô đang trốn tránh cái gì, đang thay đổi thế nào,, đang chờ mong cái gì, cô hoàn toàn mơ hồ!

Lúc này đêm đã khuya, trên trời, những vì sao đang lấp lánh, mặc cho chuyện đời biến chuyển thế nào, rồi cuộc mặt trời mọc, mặt trời lặn cũng vẫn không hề thay đổi. Cũng như ánh trăng kia, cho dù ngàn năm vạn năm trôi qua, nó vẫn sáng như trước, nhưng lòng người đã đổi thay.

Cô ôm lấy bờ vai của mình, tự cho mình một cái ôm, tư thế của cái ôm làm cho người ta nhìn thấy mà trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Tương Tư không biết mình đã ngủ thiếp đi như thế nào, cả đêm cô không ngừng chìm trong ác mộng. Mãi đến khi từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, cô mở mắt nhìn lên trần nhà được chạm trổ tinh xảo, một lúc sau mới nhớ ra, đây không phải là ở trong ký túc xá của trường. Cô thử định ngồi dậy, nhưng thân thể lại thấy giống như bị bánh xe nghiền qua người vậy, đau đến mức cô phải nhúm mày. Nơi hạ thân tựa như bị người ta xé rách ra rồi, khiến cả người cô đau xoắn đến mức không dám động dậy.

Tương Tư mấp máy đôi môi khô nứt, cảm thấy cổ họng khát khô như bị bỏng vậy. Cô vừa thử nhích nhích một chút, định xuống giường lấy cho mình một chén nước, lập tức từ phía dưới thân thể truyền đến một trận đau đến khó chịu, làm cho cô không kiềm chế nổi liền khẽ rên lên một tiếng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Lúc này cửa phòng tắm chợt mở ra, cô thoáng đảo đôi mắt tròn liền nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt.

Anh mặc áo tắm, cầm trong tay một cái khăn mặt trắng noãn, đi thẳng tới bên giường.

Theo bản năng Tương Tư co rụt người lại, rất nhanh một ý nghĩ xoay quanh trong đầu cô. di- iễn~đàn~le~quý~đoan Tối hôm qua rõ ràng cô đã nhìn thấy anh khỏi nhà rồi mà, thế nào mà bây giờ anh lại đi ra từ trong phòng tắm nhỉ?

Hà Dĩ Kiệt đi đến bên giường, ném chiếc khăn mặt trong tay đánh xoạch một cái vào bên cạnh mặt cô, giọng nói hờ hững vang lên ở trong phòng: “Ngồi dậy, lau tóc cho tôi!”

Tương Tư giật mình một cái, nhưng vẫn nằm đó không hề động dậy, chiếc khăn mặt mềm mại nằm ở bên cạnh gương mặt của cô giống như một con mèo ngoan ngoãn.

Đôi mắt sâu thẳm màu hổ phách chăm chú nhìn anh. Trong ánh sáng sớm mờ mờ, cô không thể thấy được rõ ràng lắm rồi cuộc người này có bao nhiêu bộ mặt.

Anh thấy cô bất động, lông mày không khỏi nhướng lên, đang định mở miệng thì cũng trong giây phút đó, Tương Tư lại chợt ngồi dậy cầm khăn mặt lên.

Trên người cô vẫn không mặc gì, chiếc chăn lụa mềm mại dọc theo bộ ngực đang phập phồng của cô trượt xuống, chồng chất thành một đống ở trên eo lưng của cô. Khó khăn lắm mới che nửa kín nửa hở nơi thâm kín của cô. Nhưng dường như là cô cũng không hề chú ý tới chuyện này, quỳ gối ở trên giường cánh tay giơ lên.

Bộ ngực thiếu nữ ngực hoàn mỹ không chút khuyết điểm, ngạo nghễ ưỡn lên, nhìn cực kỳ tròn trịa và trắng noãn như tuyết không có một chút xíu vết nào. Lúc này nụ hoa nhỏ nhỏ mơn mơn trên đỉnh non mềm dường như đang ngủ say lộ ra màu hồng nhạt. Bởi vì cô quỳ, nên đôi mông của cô hơi vểnh lên một chút, nhìn giống như hai trái đào tươi ngọt ngào với đường eo cong hoàn mỹ tới cực điểm, giống như được một cao thủ đã phải hao phí rất nhiều tâm tư mới phác họa được ra như vậy... Cánh tay của cô hơi giơ cao, lên một chút xíu với độ cong mềm mại lộ ra ở trước mặt của anh. Ngón tay dài nhỏ cầm chiếc khăn mặt trắng

noãn, khi lau mái tóc ướt sũng của anh thì bộ ngực của cô đã ở ngay sát trước mặt của anh. Hà Dĩ Kiệt cảm thấy trái tim mình đập như trống làng, đột nhiên đập lạc nhịp.

Bàn tay của cô như con thoi luồn trong mái tóc ẩm ướt của anh. Mỗi một lúc lâu sau anh mới tìm được giọng nói của mình, nhưng lại không tìm được ánh mắt của mình trở lại.

Anh nhìn chăm chăm vào hai điểm đỏ thắm kia, yết hầu chuyển động lên xuống cực kỳ khó chịu. Khi cô chà lau mái tóc của anh, bộ ngực non mịn của cô giống như hai chiếc túi chứa nước ở trong đó, bắt đầu lắc lư lay động thật mềm mại, trong ánh nắng sớm làm anh chói mắt. Cô giống như một con yêu tinh, khi gặp ánh sáng ban ngày, dần dần trở nên hơi mờ ảo, sau đó biến mất không nhìn thấy gì nữa, khiến cho trái tim anh chợt run rẩy.

”Văn Tương Tư.....” Anh khàn khàn gọi tên cô.

Tương Tư ậm ừ một tiếng, giọng nói vẫn còn mang theo sự lười biếng uể oải của người còn ngái ngủ. Cô vừa nâng người lên một chút liền gần như áp sát vào anh một chút, làm cho chóp mũi liền cọ vào nơi mềm mại của cô. Trong đầu Hà Dĩ Kiệt nhất thời như mê muội, chẳng lẽ chỉ qua một đêm ngắn ngủi cô đã thay đổi thành một người khác rồi sao?

Chẳng lẽ không cần thiết phải đưa cô tới tòa cao ốc Văn Đình để cho cô học tập một lần cho thành thực nữa sao? Phải biết rằng, những cô gái ở nơi đó đều là những người có kỹ thuật rất cao siêu, nhưng cũng không có cô nào làm cho anh không khống chế nổi mình. Bởi vì trong phương diện này anh đã quá quen thuộc đối với những cô gái đó!

”Hình như là em không có quần áo để mặc phải không?”

Lúc nói chuyện, hơi thở nhẹ nhàng, làn da mỏng manh, trơn bóng của cô kề sát ở ngay bên miệng của anh.

Lúc này Tương Tư đã lau tóc của anh khô lắm rồi, cô vứt chiếc khăn mặt đã hơi ẩm ướt sang một bên, vén chăn đi xuống giường, để lại cho anh một bóng lưng với cái eo nhỏ và cái mông vểnh, chậm rãi đi về phía phòng tắm. Giọng nói của một cô gái trẻ tuổi mang theo âm điệu ngọt ngào êm dịu vọng lại nghe giòn tan: “Chẳng phải mọi cái đó anh đều đã nhìn hết rồi sao? Việc gì em phải ngại chuyện này nhỉ.”

Nói xong, cô liền dứt khoát khóa trái cửa phòng tắm, bắt đầu tắm rửa.

Hà Dĩ Kiệt đứng ở nơi đó hồi lâu, mãi đến khi hương thơm quanh quẩn ở chóp mũi đã dần dần tan hết anh mới chợt tỉnh ngộ. Con mèo hoang nhỏ đáng chết này, cô cũng bắt đầu dám trêu chọc anh rồi hả!

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, bỗng chốc tựa như có một bàn tay nhỏ lúc này đang gãi gãi vào trái tim của anh vậy. Anh hận lúc này không thể đá văng cửa ra xông vào, đặt cô nằm dưới thân mình hunh hăng muốn cô một lần nữa!

Anh bị một chiêu này lật mềm buộc chặt này của cô, chỉ được nhìn chứ không được ăn làm cho lửa dục trong người bốc lên, hận đến mức cắn răng lại. Đồ yêu tinh này! Thật thiệt thòi tối hôm qua anh lại còn tưởng rằng người phụ nữ mà anh gặp kia là một cô gái thanh khiết sạch sẽ, vậy mà hôm nay đã lộ ra nguyên hình rồi! Phụ nữ thời buổi này đều như nhau cả, khi được phủ lên người liền lập tức biến thành một phụ nữ phóng đảng! Anh còn tưởng rằng cô sẽ phải mất một thời gian dài mới có thể tiêu hóa được hết hiện thực này. Không ngờ, người ta đã thành thạo bắt đầu biết cách hưởng thụ rồi!

Ở ngoài Hà Dĩ Kiệt lúc này đã sốt ruột đến nóng giận, thì vừa vặn trong kia Tương Tư cũng quần quanh mình một chiếc khăn tắm nho nhỏ đi ra. Sau khi đi tắm, nhìn cô như một đóa hoa Phù Dung sau cơn mưa. Cô cười dí dỏm, thoải mái liếc nhìn anh, nói giòn tan: “Sắc mặt của anh thật là khó coi, anh ốm sao?”

Nhất thời anh thấy chán nản, nhưng trên mặt lại không chút biến đổi, soãi đôi chân thon dài đi đến trước mặt cô, nhưng vẫn không dừng lại. Về mặt Tương Tư nhìn như rất bình tĩnh, nhưng kì thực tim cô đang đập giống như nổi trống rồi. Cô không kiềm chế nổi, liền lui về phía sau một bước, lộ ra vẻ sợ hãi. Liệu có phải rằng cô đã đùa hơi quá trớn rồi không?

”Ồm thì không có ốm, chẳng phải em cứ lên trên giường thử một cái xem sao rồi sẽ biết ngayt!” Anh liền xé mở chiếc áo tắm của cô ra, đẩy mắt bốc lên luồng ánh sáng chói lóa. Anh cúi đầu ghé vào bên tai cô khẽ lẩm bẩm: “ Văn Tương Tư! Xem ra, bản tính trời sinh của em đã ẩn giấu tiềm chất phóng đảng rồi!”

16. Chương 15: Cao Ốc Vân Đính Tươi Đẹp Và Thần Bí (1)

Anh liền xé mở chiếc áo tắm của cô ra, đẩy mắt bốc lên luồng ánh sáng chói lóa. Anh cúi đầu ghé vào bên tai cô khẽ lầm bầm: “ Văn Tương Tư! Xem ra, bản tính trời sinh của em đã ẩn giấu tiềm chất phóng đảng rồi!”

Tương Tư từng bước lui lại về phía sau bởi sự bức bách của anh. Vừa mới bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, nhưng đến lúc này dòng khí của cô đã lại trở nên thoáng mơ hồ. Khoảng cách giữa hai người không còn lại một chút gì, cô đã lùi lại thẳng đến trước bàn trang điểm, lưng tựa vào bên cạnh chiếc bàn gỗ mộc, không còn đường để lui nữa.

”Văn Tương Tư, hôm nay tôi phải làm cho em hiểu rõ ràng, ai mới là chủ nhân của em, ai mới được phép sai khiến em!”

Chuyện sau đó, cô gần như không nhớ rõ nổi nữa. Cho đến lúc cô tỉnh lại thì đã là hoàng hôn rồi. Cô có cảm giác như mình như là đã ngủ mê một suốt một thế kỷ vậy. Hà Dĩ Kiệt giống như một dã thú không hề biết đến thối nát, một lần lại một lần muốn cô. Anh dùng đủ các loại tư thế để tra tấn cô, đến cuối cùng, thân thể của cô dường như đã không còn phải là thân thể của cô nữa rồi. Cô giống như một búp bê bằng vải rách nát, chỉ có thể mặc cho anh chà xát bóp bẹp vo tròn. Không biết anh đã học được những mảnh khốc này ở nơi nào, tới cuối cùng, anh càng đánh càng hăng. Cô đã không còn chịu đựng nổi nữa, bắt đầu khóc lóc cầu xin tha thứ. Cô càng khóc thảm thiết, anh lại càng hưng phấn không thôi, mãi cho đến cuối cùng khi cô đã thật sự không chịu nổi nữa rồi, liền bị anh bắt buộc dùng miệng làm cho anh một lần nữa, lúc ấy anh mới coi như buông tha cho cô.

Tương Tư suốt ngủ sáu giờ, đến khi đầu đau muốn nứt ra mới tỉnh dậy. Lúc này vẫn còn đang mùa Hạ, cuối tháng Chín, dù đã bảy giờ tối nhưng ngoài trời vẫn còn sáng. Cô mở mắt ra, qua tấm rèm cửa sổ được vén lên một nửa, liền nhìn thấy bên ngoài bầu trời lúc này giống như một đóa hoa hồng đỏ. Ánh nắng đã dịu bớt, không còn chói mắt nữa, còn có chút gió nhẹ nhàng thổi vào, mang theo hương thơm của hoa trong vườn bay vào chóp mũi của cô.

Đẩy chiếc chăn mỏng ra, cô vừa dự định ngồi dậy, lại chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên reng reng. Cô với cánh tay lấy chiếc di động từ dưới gối ra. nhưng khi nhìn thấy một dãy số quen thuộc đang nhấp nháy, cô không chút nghĩ ngợi liền nhấn từ chối. Lúc này cô mới phát hiện, hóa ra từ trưa đến giờ Quý Quảng Nguyên đã gọi cho cô hai mươi mấy cuộc điện thoại.

Tương Tư kinh ngạc nhìn một chuỗi những con số, lúc này đột nhiên cô cảm thấy, hẳn là cô nên đổi số điện thoại khác. Cô và Quý Quảng Nguyên đã không còn là tình nhân, vậy thì không cần phải dùng số điện thoại di động tình nhân nữa.

Dường như đây là chút ràng buộc cuối cùng giữa hai người bọn họ, phải do chính tay của cô chặt đứt. Mặc dù cô đã sớm không còn cảm thấy đau đớn, nhưng vẫn không khỏi nảy sinh chút thê lương. Tựa như nhìn thấy hoa tàn cuối mùa xuân, tựa như là nhìn thấy vầng trăng sáng lạnh lẽo trong đêm đông, người trong quá khứ luôn đã từng quần quít qua lại, nhưng rốt cuộc trong cuộc sống lại không khỏi làm cho mình mất đi sự vui vẻ.

Cô không phải là một người con gái quá thông minh sáng suốt, nhưng mà với sự thông minh ít ỏi của mình, cô biết rõ thân phận phi phạm của Hà Dĩ Kiệt. Anh có thể giải quyết gọn gàng sạch sẽ tang sự của cha mẹ như vậy, lại có thể làm biến sạch sẽ án tích của cô như thế, hơn nữa sau này cũng không có người nào còn tìm đến làm phiền phức cô nữa, cô đã biết rằng, cô không thể đấu lại với người này. Vậy thì, cô phải nhẫn nhục chịu đựng, sẽ tốt hơn rất nhiều, ngoại trừ việc cô không muốn sống nữa, mà cứ ngang ngạnh kháng cự lại anh. Cô muốn chiếm được sự yêu thích của anh, ít nhất không thể để cho anh chán ghét mình. Sau đó cô mới có thể yên ổn học xong đại học, lấy được bằng cấp mà cô đã chờ mong. Sau đó khi bản thân mình đã đầy đủ lông cánh rồi, cô sẽ rời khỏi anh, rửa sạch nỗi oan khuất của cha mẹ.

Đúng vậy, nhưng cô chưa hề biết rằng, trên đời này còn có những sự việc mà con người ta không thể nào đoán trước được, Trên đời này còn có một thứ gì đó nào đó mà người ta vĩnh viễn không thể đoán ra nổi.

Giống như khi đó Văn Tương Tư mới mười chín tuổi, cô vĩnh viễn cũng không biết, cũng chỉ vì một sự kiện, mà cô đã yêu cái người đàn ông có tên gọi là Hà Dĩ Kiệt kia.

Sau khi mất đi thân thể, cô đã để lạc mất trái tim, lạc mất cuộc đời tốt đẹp và sự may mắn.

Cô tắm rửa, xuống lầu ăn cơm, cả ngày nay cô không hề ăn một miếng cơm nào, bụng đã đói đến mức kêu lên òng ọc. May mắn là những người hầu ở đây cũng xem như đã hết lòng tận tụy với chức trách của mình. Chỉ một lát sau đã chuẩn bị xong bữa tối phong phú với đầy một bàn lớn đồ ăn. Tương Tư ngồi một mình ở phía sau chiếc bàn ăn khổng lồ, người hầu đứng thành hàng ở hai bên, ánh mắt của cô rơi vào món ăn nào đó, cô còn chưa kịp động chiếc đũa, lập tức đã có người ân cần gấp ngay món ăn đó cho cô.

Tuy nói trước kia cô cũng là thiên kim tiểu thư, nhưng ngay cả bạn học trong trường của cô đều không biết cô là thiên kim của thị trưởng, bởi vì cô mặc quần áo đậm chất học sinh, hoạt bát, gần gũi và bình dị, cùng mọi người đi ăn cơm ở căng tin, đi quán nhỏ để mua quà ăn vặt, dùng vài chục đồng tiền mua nước làm trắng da, cưỡi xe đạp đi học, đi thư viện. Chính bản thân cô cũng chưa từng bao giờ từng coi mình không giống người khác, bởi vậy, nghi thức ăn cơm kiểu “Quý tộc” như thế này khiến Tương Tư cảm thấy trong người không được tự nhiên.

”Mọi người... mọi người cứ đi ra ngoài đi, cứ để tôi ăn một mình là được rồi...” Rốt cục cô vẫn phải ăn, không thể nhịn được, nhiều đồ ăn ngon như vậy mà vừa vặn cô lại đang đói, vốn nên vui đầu vào ăn thật nhiều cho thoải mái, nhưng trước một đồng người nhìn mình ăn như thế, cô tuyệt đối không thể nào ăn ngon miệng được!

”Văn tiểu thư...” Bộ dạng quản gia có chút khó xử, bây giờ ông ta vẫn còn chưa thể biết chính xác rốt cuộc người con gái này có vị trí, cân lượng với Hà tiên sinh ra sao. Chỉ có điều ông ta làm việc trong ngôi biệt thự tư nhân này của Hà tiên sinh cũng đã hai ba năm rồi, nhưng cũng chỉ thấy duy nhất chỉ có một mình cô được Hà tiên sinh đưa về nơi này. Ông ta nghĩ ngợi, chắc địa vị của cô gái này cũng không tầm thường.

Nếu như quả thật như thế, nếu bọn họ chăm sóc cô không đúng như Hà tiên sinh đã căn dặn..., vậy thì biết trả lời cho Hà tiên sinh thế nào đây?

”Không có sao hết, tôi không có thói quen ăn trước nhiều người như vậy. Đợi đến hôm nào Hà tiên sinh dùng cơm ở nhà thì mọi người lại theo đúng quy củ như bình thường, tôi sẽ không nói cho anh ấy biết đâu.”

Tương Tư cười ngọt ngào với quản gia: “Yên tâm đi.”

Đoàn người đi ra ngoài, lúc này Tương Tư mới thở phào thật dài nhẹ nhõm, đồ ăn trên bàn thật phong phú khác thường. Có thể là bởi vì còn chưa hiểu rõ được khẩu vị của cô, nên trên bàn một nửa đồ ăn nấu kiểu Trung Quốc một nửa nấu theo kiểu cơm Tây.

Không phải Tương Tư không thích ăn cơm Tây, mà vì đồ ăn nấu kiểu Trung Quốc rõ ràng là theo khẩu vị của Hàng Châu, rất hợp với khẩu vị của cô. Trong khoảng thời gian ngắn, tay cô hoạt động liên tục, giờ đôi đũa gấp thức ăn, ăn uống cực kỳ thoải mái.

Buổi tối khi Hà Dĩ Kiệt trở về, từ xa xa đã nhìn thấy trong phòng ăn to như vậy chỉ có một mình cô đang ngồi ăn vẻ rất vui sướng. Anh yên lặng, xuyết một cái ngăn quản gia và người hầu lại, cởi áo khoác đưa cho bọn họ, rồi đi về phía phòng ăn.

Cô đang ngồi ăn rất nghiêm túc, tựa như đó là những đồ ăn thuộc loại mỹ vị trong thiên hạ, khiến cô cần phải ra sức hưởng thụ. Cô ăn không chậm rãi, nhưng vẫn lộ ra vẻ tao nhã vốn đã thấm vào trong xương tủy từ trước. Khi gấp một miếng xương sườn, cô bị rơi mất chiếc đũa, liền dùng ngón tay nhỏ nhắn nhặt lên, hàm răng trắng mảnh, nhẹ nhàng gặm miếng sườn còn dính đầy nước sốt trên đó. Trên môi và khóe miệng liền dính một chút nước sốt màu nâu đậm. Dường như món ăn này rất hợp khẩu vị của cô, nên mặt mày cô đều giãn ra, con mắt lấp lánh sáng ngời. Đến cuối cùng, thậm chí cô còn mút mút chút nước sốt còn dính lại trên đầu ngón tay, điệu độ nhìn cực kỳ đáng yêu.

Hà Dĩ Kiệt nhìn thấy đầu lưỡi màu hồng nhạt như ẩn như hiện kia, lập tức ở nào đó của anh lại bắt đầu rục rịch.

Cô đã để lại cho anh thêm nhiều ngạc nhiên.

Một người con gái tuổi còn trẻ, đối mặt với một cảnh ngộ như vậy, cửa nát nhà tan, tiền đồ chưa biết thế nào, lại còn bị người đàn ông như anh vừa va chạm như thế, vậy mà vẫn có thể vui mừng ăn cơm nhanh như vậy. Vậy rốt cuộc phải có cách gì đây mới có thể phá hủy cô được hoàn toàn, hủy diệt hoàn toàn cô tính khí quật cường, vô cùng kiên cường kia của cô? Hoàn toàn làm cho cô bị mất đi một chút vẻ cô đơn bướng bỉnh mà lại cực kỳ dũng cảm của cô?

Anh ngày càng cảm thấy hiếu kỳ đối với cô hơn.

17. Chương 15-2: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (2)

Hình như cô đã ăn no rồi, dưới ánh sáng ấm áp của phòng ăn, thoát nhìn thần sắc của cô nhìn rất khỏe mạnh, tay bưng một chén canh, cái miệng nhỏ húp từng ngụm từng ngụm canh một, điệu bộ nhìn rất lịch sự, xem ra cô là một cô gái đã được dạy dỗ rất tốt.

Trong lòng anh thoáng thở dài một hơi, nếu như cô không phải là người sinh ra trong một gia đình như vậy, cũng xứng đáng là bảo bối được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, thật đáng tiếc, rất đáng tiếc.

Anh cũng luôn kiêu hãnh và bằng lòng với chính bản thân mình. Anh chưa bao giờ là một tham quan, cũng không phải một kẻ vô lại vô pháp vô thiên coi mangh người như cỏ rác. Nhưng tất cả những chuyện tồi tệ mà anh đã làm với cô cũng chỉ vì cô là con gái của người kia, nếu không thì làm sao anh lại có thể đi gây khó dễ với một cô gái như cô chứ?

”Ăn no rồi hả?” Anh đứng ở ngay lối vào của phòng ăn, ánh sáng sáng ngời rọi vào gương mặt anh tuấn như tiên giáng trần của anh lúc ẩn lúc hiện.

Tương Tư liền giật mình, sau đó buông chiếc chén nhỏ, gật gật đầu: “Vâng, ăn no rồi.”

”Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai tôi dẫn em đến một nơi rất hay.”

Anh cũng không dừng lại thêm, nói xong liền xoay người rời đi.

Cả đêm này anh không ngủ một chỗ với cô.

Ăn bữa sáng xong, cô cùng anh đi ra ngoài. chọn cho cô một bộ váy ngắn có đai lưng màu xanh nhạt. Tà váy cao chỉ cách gối mười cm, cặp chân trắng tắp với bụng chân thon nhỏ liền lộ ra hoàn toàn. Anh cảm thấy bộ dạng của cô không tệ, rất hoạt bát và đáng yêu. Bởi vậy anh không cho cô mang giày cao gót, mà cầm một đôi giày búp bê để bằng đầu tròn lên đưa cho cô đi, sau đó buộc mái tóc dài của cô lên thành đuôi ngựa.

Cô còn nhỏ tuổi, vừa mới trưởng thành, nhìn thật xinh đẹp và đáng yêu. Cách ăn mặc của cô như vậy đi ra ngoài, đứng ở bên cạnh anh lại có cảm giác giống như là con gái của anh vậy. Hà Dĩ Kiệt đánh giá bộ dạng cô một lát, xem ra rất hài lòng gật gật đầu, sau đó dẫn cô đi ra ngoài.

Ở trên xe, cô nghe thấy Hà Dĩ Kiệt bảo lái xe đi đến Cao ốc Vân Đỉnh.

Cô cảm thấy cái tên này đã từng nghe qua, nhưng lúc này bỗng nhiên nhớ lại thì không thể nhớ ra là ở đâu.

Xe đi thật lâu, đến lúc dừng lại thì Tương Tư liền nhìn thấy một tòa nhà lớn bên ngoài sơn màu trắng xầu xí. Cô không hiểu ra sao, cứ theo Hà Dĩ Kiệt xuống xe, lập tức nhìn thấy có người ra chào đón, dẫn bọn họ đi về hướng một con đường nhỏ. Cô càng nhìn càng thấy như mê mang. Rõ ràng cô đã nhìn thấy cửa vào tòa nhà lớn này rồi, vậy mà tại sao lại không đi vào hướng đó nhỉ?

Đi một thời gian rất lâu trên con đường nhỏ mới nhìn thấy thang máy. Người đón tiếp bấm nút lên lầu 46 giúp bọn họ, sau đó liền kính cẩn lui ra ngoài. Khi cửa thang máy sắp khép lại, Tương Tư nghe thấy anh ta trầm giọng nói với Hà Dĩ Kiệt một câu: “Hôm nay Tàn tiên sinh không có ở đây, có điều gì cần sai bảo, xin Hà tiên sinh cứ dặn dò.”

Hà Dĩ Kiệt khẽ gật đầu, bộ dạng vô lại không thêm để ý.

Cửa thang máy khép lại, bắt đầu nhẹ nhàng đi lên.

Trong bụng Tương Tư rất hiếu kỳ, cô không nhịn được liền lôi kéo ống tay áo của anh. Anh đứng ở nơi đó, nhắm mắt như đang dưỡng thần, cũng không để ý tới cô, chỉ nặng nề nói một câu: “Đưa em đến nơi này để em được mở mang thêm kiến thức, chú ý học cho tốt một chút, khi trở về phục vụ cho tôi.”

Anh đứng ở nơi đó, nhắm mắt như đang dưỡng thần, cũng không để ý tới cô, chỉ nặng nề nói một câu: “Đưa em đến nơi này để em được mở mang thêm kiến thức, chú ý học cho tốt một chút, khi trở về phục vụ cho tôi.”

Tương Tư càng không hiểu, ngây ngốc hỏi anh một câu: “Muốn em học cái gì? Nơi này là trường luyện thi sao?”

Hà Dĩ Kiệt bị câu hỏi đột ngột của cô làm cho tức cười. Vẻ mặt của anh thoáng cau lại, khóe môi cũng khẽ nhếch lên một chút, đưa tay véo nhẹ vào gương mặt của cô một cái, “Trong cái đầu như quả dưa nhỏ này cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện la hét thôi sao?”

Động tác nhỏ này có một chút hương vị thân mật ở trong đó. Tương Tư cũng chẳng hiểu ra làm sao, khóe miệng hơi cong lên, nơi bị anh vừa véo có thoáng chút đau đớn rất nhỏ, tựa như nó chạy dọc theo mạch máu nhỏ li ti, chảy tràn ngập đến nơi trái tim.

”Muốn em học tập cho tốt, làm thế nào để trở thành một người phụ nữ thực sự, đúng như yêu cầu.” Lúc này Hà Dĩ Kiệt mới đáp lại nửa như đùa nửa như nói thật.

Tương Tư có chút bất mãn: “Em vốn đang là phụ nữ mà, cũng không cần thiết phải học.”

Hà Dĩ Kiệt liếc cô một cái, ánh nhìn mang dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống, nhíu mày: “Thật không?”

Tương Tư ưỡn ngực một cái, vừa mới định trả lời anh thì Hà Dĩ Kiệt đã không nhanh không chậm buông ra một câu: “Bề ngoài thoát nhìn thì đúng yêu cầu, nhưng ở trên giường còn kém xa.”

Anh đang nói, thang máy đã ngừng lại, kêu “đỉnh” một tiếng, cánh cửa thang máy màu vàng từ từ mở ra. Tương Tư vừa ngước mắt lên một cái, không khỏi thấy kinh sợ. Tòa nhà này nhìn bên ngoài thì thấy bình thường như thế, nhưng không ngờ bên trong thật sự lại có thể có sự khác nhau đến động trời như vậy!

Đối diện thang máy chính là một cái hành lang cực kỳ hoa lệ, trang trí lộng lẫy rực rỡ, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy có chút tục khí. Hai bên hành lang treo chẳng chịt vài chục bức vẽ của các danh họa trong ngoài nước, mọi điều kiện ở đây thực sự đều được bảo tồn một cách hoàn hảo. Hai bên trên vách tường, cách một khoảng nhất định chính là một hàng đèn tường tượng người làm bằng đồng, bắt trước hình dáng các thiếu nữ thời La Mã cổ đại. Những tượng cô gái khỏa thân kia đều giơ cánh tay lên cao khỏi đỉnh đầu vác một chiếc đèn sáng. Nhìn về phía sau ước chừng có đến vài chục bức tượng với các hình thái khác nhau, thần sắc cũng biểu lộ ngàn vạn kiểu, khác nhau. Ở tận cùng của hành lang mờ mờ có thể nhìn thấy tượng một người phụ nữ xinh đẹp giống như là các nàng tiên trên trời, phong cách cũng giống như thời La Mã cổ đại dựng ở trên sảnh lớn, hai tay ôm lấy cột trụ tròn La Mã thô tháp màu trắng đứng sừng sững giống như có thể chống được cả bầu trời lên, những nhân vật to lớn được chạm khắc quần quanh ở phía trên, đẹp đẽ quý giá và xa hoa. Tương Tư nhìn đến ngây cả người. Cho tới bây giờ cô chưa nhìn thấy nơi nào xinh đẹp thần bí và xa hoa như vậy!

18. Chương 15-2: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (2)

Hình như cô đã ăn no rồi, dưới ánh sáng ấm áp của phòng ăn, thoát nhìn thần sắc của cô nhìn rất khỏe mạnh, tay bưng một chén canh, cái miệng nhỏ húp từng ngụm từng ngụm canh một, điệu bộ nhìn rất lịch sự, xem ra cô là một cô gái đã được dạy dỗ rất tốt.

Trong lòng anh thoáng thở dài một hơi, nếu như cô không phải là người sinh ra trong một gia đình như vậy, cũng xứng đáng là bảo bối được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, thật đáng tiếc, rất đáng tiếc.

Anh cũng luôn kiêu hãnh và bằng lòng với chính bản thân mình. Anh chưa bao giờ là một tham quan, cũng không phải một kẻ vô lại vô pháp vô thiên coi mangh người như cỏ rác. Nhưng tất cả những chuyện tồi tệ mà anh đã làm với cô cũng chỉ vì cô là con gái của người kia, nếu không thì làm sao anh lại có thể đi gây khó dễ với một cô gái như cô chứ?

”Ăn no rồi hả?” Anh đứng ở ngay lối vào của phòng ăn, ánh sáng sáng ngời rọi vào gương mặt anh tuấn như tiên giáng trần của anh lúc ẩn lúc hiện.

Tương Tư liền giật mình, sau đó buông chiếc chén nhỏ, gật gật đầu: “Vâng, ăn no rồi.”

”Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai tôi dẫn em đến một nơi rất hay.”

Anh cũng không dừng lại thêm, nói xong liền xoay người rời đi.

Cả đêm này anh không ngủ một chỗ với cô.

Ăn bữa sáng xong, cô cùng anh đi ra ngoài. chọn cho cô một bộ váy ngắn có đai lưng màu xanh nhạt. Tà váy cao chỉ cách gối mười cm, cặp chân thẳng tắp với bụng chân thon nhỏ liền lộ ra hoàn toàn. Anh cảm thấy bộ dạng của cô không tệ, rất hoạt bát và đáng yêu. Bởi vậy anh không cho cô mang giày cao gót, mà cầm một đôi giày búp bê để bằng đầu tròn lên đưa cho cô đi, sau đó buộc mái tóc dài của cô lên thành đuôi ngựa.

Cô còn nhỏ tuổi, vừa mới trưởng thành, nhìn thật xinh đẹp và đáng yêu. Cách ăn mặc của cô như vậy đi ra ngoài, đứng ở bên cạnh anh lại có cảm giác giống như là con gái của anh vậy. Hà Dĩ Kiệt đánh giá bộ dạng cô một lát, xem ra rất hài lòng gật gật đầu, sau đó dẫn cô đi ra ngoài.

Ở trên xe, cô nghe thấy Hà Dĩ Kiệt bảo lái xe đi đến Cao ốc Vân Đỉnh.

Cô cảm thấy cái tên này đã từng nghe qua, nhưng lúc này bỗng nhiên nhớ lại thì không thể nhớ ra là ở đâu.

Xe đi thật lâu, đến lúc dừng lại thì Tương Tư liền nhìn thấy một tòa nhà lớn bên ngoài sơn màu trắng xầu xí. Cô không hiểu ra sao, cứ theo Hà Dĩ Kiệt xuống xe, lập tức nhìn thấy có người ra chào đón, dẫn bọn họ đi về hướng một con đường nhỏ. Cô càng nhìn càng thấy như mê mang. Rõ ràng cô đã nhìn thấy cửa vào tòa nhà lớn này rồi, vậy mà tại sao lại không đi vào hướng đó nhỉ?

Đi một thời gian rất lâu trên con đường nhỏ mới nhìn thấy thang máy. Người đón tiếp bấm nút lên lầu 46 giúp bọn họ, sau đó liền kính cẩn lui ra ngoài. Khi cửa thang máy sắp khép lại, Tương Tư nghe thấy anh ta trầm giọng nói với Hà Dĩ Kiệt một câu: “Hôm nay Tần tiên sinh không có ở đây, có điều gì cần sai bảo, xin Hà tiên sinh cứ dặn dò.”

Hà Dĩ Kiệt khẽ gật đầu, bộ dạng vô lại không thêm để ý.

Cửa thang máy khép lại, bắt đầu nhẹ nhàng đi lên.

Trong bụng Tương Tư rất hiếu kỳ, cô không nhịn được liền lôi kéo ống tay áo của anh. Anh đứng ở nơi đó, nhắm mắt như đang dưỡng thần, cũng không để ý tới cô, chỉ nặng nề nói một câu: “Đưa em đến nơi này để em được mở mang thêm kiến thức, chú ý học cho tốt một chút, khi trở về phục vụ cho tôi.”

19. Chương 15-3: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (3)

Hà Dĩ Kiệt đã đi về phía trước vài bước, thấy cô vẫn còn đứng ở tại chỗ đôi mắt to mở tròn, bắt giác anh buồn cười, đưa tay kéo cô đi: “Đi thôi, đứng thất thần ở đây làm gì.”

Tương Tư bị anh kéo đi về phía trước, đoạn đường này đi xuyên qua dãy hành lang dài hơn 10m, nhưng lại không thấy một bóng người. Mãi cho đến đi đến trước đại sảnh, mới thấy có một người. Một cô gái tuổi còn trẻ mặc áo ngực màu đen váy ngắn đi tới, tướng mạo của cô cực kỳ xinh đẹp, đến ngay cả Tương Tư nhìn thấy mà không khỏi thán phục. Đến khi cô gái mở miệng nói, Tương Tư càng cảm thấy trông ngực đập nhanh hơn. Từng câu từng chữ cô nói ra bằng thứ giọng phổ thông mang đậm chất Thượng Hải

nghe rất êm tai, đầy quyến rũ. Bộ dạng cúi người khép mắt đầy vẻ phục tùng, chỉ khi đã nói xong một câu thì mới có thể ngước mắt lên nhìn một cái. Đôi mắt sáng hơi hiểng nhìn giống như làn nước Tây Hồ, đầy dịu dàng và mê người, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác cô không hề cố ý, tựa như ngay từ nhỏ cô đã sống ở chỗ này vậy. Đôi mắt của Tương Tư mở to gần như không chớp, cứ nhìn mãi vào cô gái trẻ tuổi kia như vậy. Da thịt của cô tuyết trắng, khí chất siêu phàm, mái tóc dài đen nhánh được búi cao để lộ cái trán trơn bóng, xinh đẹp đến mức Tương Tư cảm thấy lòng mình cũng rung động.

”Hà tiên sinh, vẫn giống như lần trước phải không ạ?”

Hà Dĩ Kiệt khẽ gật đầu, dắt tay Tương Tư đi lên phía trước: “Tìm vài cô gái trẻ nom sạch sẽ một chút đưa tới, lát nữa tôi có khách.”

Cô gái trẻ tuổi tuân lệnh, cuống quýt gật đầu, không một tiếng động nghiêng người đi trước dẫn đường. Xuyên qua đại sảnh lại là một vài hành lang giống như mê cung, hai đầu đều có thể nhìn thấy vài cánh cửa đóng chặt. Hơn nữa mỗi một hành lang đều được bài trí đồ đạc với những phong cách hoàn toàn khác nhau. Bên này theo kiểu Gothic, bên kia đã được đổi thành phong cách nông thôn nước Anh. Tương Tư nhìn đến hoa cả mắt. Cô gái trẻ tuổi cũng đã đứng lại ở bên ngoài một cánh cửa làm bằng gỗ hạch đào, ngón tay cái ấn lên khóa cửa mở bằng vân tay. Cửa gian phòng lặng lẽ không một tiếng động, mở ra. Đây là một gian phòng lớn thiết kế thông thoáng rộng chừng 300 m².

Cô gái kia mở cửa xong liền lặng yên lui ra không một tiếng động. Hà Dĩ Kiệt dắt tay Tương Tư đi vào. Tương Tư thoáng nhìn đánh giá khắp gian phòng, đồ đạc ở đây đều làm bằng gỗ đàn hương rất cổ kính, có giá trị rất lớn! Nhưng những thiết bị bài trí trong gian phòng này lại mang kiểu phong cách Trung Quốc, làm cho người ta có cảm giác nặng nề dày cộp. Đặc biệt những đồ đạc cổ kính kia không biết có phải được lưu truyền từ thời kỳ Tống Minh hay không, nó tỏa ra vẻ sáng bóng cổ xưa và mê người. Trong trong nháy mắt, nó làm cho con người ta có cảm giác không biết hiện tại mình đang ở thời kỳ nào.

Cặp mắt của Tương Tư cứ nhìn đắm đắm, xuất thân của cô cũng không phải loại thường, cũng không phải chưa từng nhìn thấy những đồ vật tốt, nhưng một căn phòng xinh đẹp và xa hoa như vậy, thật đúng là lần đầu tiên cô được gặp.

Hà Dĩ Kiệt thấy cô chập chững lưỡng lự tán thưởng, cho rằng cô muốn nói vài lời vãn về gì đó để tán dương, ngờ đâu cô khẽ vươn tay cầm bức tượng “Bát Tiên quá hải” chạm khắc bằng gỗ Đào ở trên mặt bàn lên, vuốt vuốt trong tay, hai mắt sáng lóng lánh nhất mực tỏa rạng ngời, há miệng thốt ra một câu: “Ông chủ của nơi này quả thực rất có tiền!”

”Nhìn xem, còn đâu là thiên kim của một thị trưởng cơ chứ, bây giờ cũng tầm thường như vậy!” Hà Dĩ Kiệt nói một câu đầy vẻ chế giễu. Tương Tư không cho là đúng, bỏ bức tượng chạm khắc gỗ trong tay xuống, vừa nhìn thấy một bộ ly trà bằng sứ Thanh Hoa liền chạy đến, hết ngắm nghía bộ ly trà, cô lại chạy tới vuốt ve chiếc đồng hồ báo thức để đứng ở trên mặt đất một lát, y như một đứa bé, thấy cái gì cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Hà Dĩ Kiệt cũng không để ý tới cô, quay lại ngồi xuống ghế sa lông ở bên cạnh, vừa mới bỏ chiếc áo khoác ra, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, chỉ đúng ba cái.

Tương Tư vừa nghiêng đầu tò mò nhìn anh, anh cũng đã hắng giọng nói: “Vào đi.”

Tương Tư không hề nhìn loạn trong phòng nữa, ngoan ngoãn đi về chỗ ngồi ở bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, lại nhìn thấy cô gái trẻ tuổi vừa rồi đã dẫn đường cho bọn họ lại tới đây, đã dẫn theo đằng sau sáu cô gái khác, xem chừng còn ít tuổi hơn cả cô.

”Hà tiên sinh, người xem xem như thế nào?” Cô gái vẫn giữ thái độ khiêm nhường như cũ, nói xong câu này, người liền tránh sang một bên. Sáu cô gái trẻ đứng thành một hàng, đều xuất hiện ở trong tầm mắt của Tương Tư.

Thoạt nhìn, các cô gái này tuổi thật sự còn rất nhỏ, nhiều lắm là khoảng mười bảy mười tám tuổi, có quyến rũ, có thanh thuần, có gợi cảm, và có cả cô nhìn rất ngây thơ giống như học sinh trung học vậy. Tóm lại, sáu cô gái đứng ở chỗ này có vẻ đẹp không bút nào tả xiết. Có lẽ đàn ông ở trên đời này, cho dù có là người hay bất bệ, cũng có thể tìm ra cho bản thân một người mà mình thích nhìn!

Các cô đều mặc giống nhau như đúc, quần trắng vừa đủ bao lấy cái chiều dài cái hông, rất gầy, rất trắng, nhưng phía trước ngực ai cũng có sóng lớn mãnh liệt, chỉ có duy nhất cô gái đứng ở phía ngoài cùng, thoát nhìn ngây thơ như học sinh trung học, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trước ngực chỉ có chút phập phồng, làm cho nụ hoa như sắp sửa tràn ra vậy.

Hà Dĩ Kiệt chỉ nhìn lướt qua, liền gật đầu: “Đương nhiên là tôi rất yên tâm với ánh mắt của Châu tiểu thư rồi! Lấy tất cả sáu cô đi, nửa giờ sau, khách của tôi tới, Châu tiểu thư nhớ dặn mỗi người đón một người, có được không?”

Cô gái kia bộ dáng đầy vẻ vừa mừng vừa lo, cười sáng lạn như sao: “Hà tiên sinh đã dặn dò em đương nhiên không dám không nghe theo. Sau đây em sẽ đưa người đi luôn, tuyệt đối sẽ không chậm trễ khách mời của Hà tiên sinh.”

Hà Dĩ Kiệt cười vẻ đầy thỏa mãn, nhưng cũng chỉ hơi hơi khẽ động khoe môi một chút, “Còn muốn làm phiền Châu tiểu thư một chuyện đây.”

Cô gái kia thấy Hà Dĩ Kiệt khách khí với mình, càng tỏ ra xã giao, hai bàn tay giao nhau để phía trước người, thân thể hơi nghiêng một chút lên phía trước, cực kỳ cung kính đáp: “Hà tiên sinh có chuyện gì xin cứ chỉ bảo, không dám dùng đến hai chữ làm phiền.”

Hà Dĩ Kiệt đưa tay chỉ vào Tương Tư một cái, thấy ánh mắt của cô còn nhìn như đang xuyên qua người sáu cô gái kia, nơi đáy mắt hiện lên một vòng vui vẻ. Châu tiểu thư nhìn thất kinh, cũng nhanh chóng liếc nhìn đánh giá Tương Tư.

Là một cô gái tuổi còn rất nhỏ, thoát nhìn rất đẹp, vẫn còn chưa học được cách nhìn mặt mà nói chuyện và chưa biết cách che dấu thần sắc của mình. Cô gái này sạch sẽ sáng long lanh, giống như là một quả táo nhỏ trên ngọn cây, còn xanh và chất.

Trong nội tâm của cô thoáng chút thở dài, tuổi của cô cũng không lớn lắm, bắt quá cũng mới 24 tuổi mà thôi, so với cô ấy cũng già hơn rất nhiều.

”Cô nhóc này mọi chuyện vẫn còn chưa hiểu biết gì đâu, Hà mỗ muốn phiền Châu tiểu thư giúp đỡ dạy dỗ bồi dưỡng cho cô bé này một chút.” Giọng điệu Hà Dĩ Kiệt nói hết sức khách khí, giống như kiểu kính nhờ một người bạn ở bậc trên quan tâm nhiều hơn tới người ở vai dưới của chính mình vậy.

Châu tiểu thư nghe anh nói như vậy, đúng là hơi có chút kinh ngạc một chút. Nhưng cô là ai chứ, hôm nay đã ngồi được vào vị trí này của Cao ốc Vân Đình, điểm thứ nhất cô học được chính là nhìn mặt mà nói chuyện.

”Hà tiên sinh thật sự là quá khách khí rồi, nhất định em sẽ cố gắng hết sức, như vậy là ngay hôm nay, hay là hẹn một thời gian nào đó ạ?”

Ngón tay của Hà Dĩ Kiệt phẩy trên cánh tay để lộ ra của Tương Tư, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên da thịt của cô, nghĩ sơ qua một lát, đầu ngón tay chống vào nơi đuôi lông mày nhẹ nhàng khép mắt, một lát sau mới nói: “Ngày hôm nay đi.”

Châu tiểu thư nghe anh nói như vậy, lập tức đi ngay tới trước mặt Tương Tư, thái độ của cô cực kỳ thân mật và mang theo vẻ kính cẩn làm cho người ta không ghét, nhưng không có vẻ tận lực xu nịnh, rồi lại làm cho bạn cảm thấy cực kỳ được người ta tôn trọng. Cô mở miệng nói chuyện trước mang ba phần vui vẻ: “Tiểu thư họ gì?”

Văn Tương Tư bất giác nhích lại gần về phía bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, nhỏ nhẹ đáp lại: “Tôi gọi là Văn Tương Tư, cô cứ gọi tôi là Tương Tư cũng được rồi.”

Cô vẫn tương đối có cảm tình đối với cô gái trẻ tuổi này, cũng nguyện ý nói chuyện thân mật với cô.

”Văn tiểu thư, cũng không thể để chậm trễ một chút thời gian của ngài, chúng ta sang phòng cách vách trò chuyện được không?”

Đương nhiên Tương Tư đã nghe thấy những lời mà Hà Dĩ Kiệt vừa mới nói ra lúc nãy... Tuy trong bụng cô không muốn, nhưng cho dù có là đồ ngốc cô cũng nhìn ra chốn này là nơi nào, là nơi kẻ có tiền dùng vàng mua xuân! (Nghĩa đen: xuân: lạc thú, tình ái)

20. Chương 16-1: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (3)

Anh đứng ở nơi đó, nhắm mắt như đang dưỡng thần, cũng không để ý tới cô, chỉ nặng nề nói một câu: “Đưa em đến nơi này để em được mở mang thêm kiến thức, chú ý học cho tốt một chút, khi trở về phục vụ cho tôi.”

Tương Tư càng không hiểu, ngây ngốc hỏi anh một câu: “Muốn em học cái gì? Nơi này là trường luyện thi sao?”

Hà Dĩ Kiệt bị câu hỏi đột ngột của cô làm cho tức cười. Vẻ mặt của anh thoáng cau lại, khóe môi cũng khẽ nhếch lên một chút, đưa tay véo nhẹ vào gương mặt của cô một cái, “Trong cái đầu như quả dưa nhỏ này cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện la hét thôi sao?”

Động tác nhỏ này có một chút hương vị thân mật ở trong đó. Tương Tư cũng chẳng hiểu ra làm sao, khóe miệng hơi cong lên, nơi bị anh vừa véo có thoáng chút đau đớn rất nhỏ, tựa như nó chạy dọc theo mạch máu nhỏ li ti, chảy tràn ngập đến nơi trái tim.

”Muốn em học tập cho tốt, làm thế nào để trở thành một người phụ nữ thực sự, đúng như yêu cầu.” Lúc này Hà Dĩ Kiệt mới đáp lại nửa như đùa nửa như nói thật.

Tương Tư có chút bất mãn: “Em vốn đang là phụ nữ mà, cũng không cần thiết phải học.”

Hà Dĩ Kiệt liếc cô một cái, ánh nhìn mang dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống, nhíu mày: “Thật không?”

Tương Tư ưỡn ngực một cái, vừa mới định trả lời anh thì Hà Dĩ Kiệt đã không nhanh không chậm buông ra một câu: “Bề ngoài thoát nhìn thì đúng yêu cầu, nhưng ở trên giường còn kém xa.”

Anh đang nói, thang máy đã ngừng lại, kêu “đình” một tiếng, cánh cửa thang máy màu vàng từ từ mở ra. Tương Tư vừa ngước mắt lên một cái, không khỏi thấy kinh sợ. Tòa nhà này nhìn bên ngoài thì thấy bình thường như thế, nhưng không ngờ bên trong thật sự lại có thể có sự khác nhau đến động trời như vậy!

Đối diện thang máy chính là một cái hành lang cực kỳ hoa lệ, trang trí lộng lẫy rực rỡ, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy có chút tục khí. Hai bên hành lang treo chằng chịt vài chục bức vẽ của các danh họa trong ngoài nước, mọi điều kiện ở đây thực sự đều được bảo tồn một cách hoàn hảo. Hai bên trên vách tường, cách một khoảng nhất định chính là một hàng đèn tường tượng người làm bằng đồng, bắt trước hình dáng các thiếu nữ thời La Mã cổ đại. Những tượng cô gái khỏa thân kia đều giữ cánh tay lên cao khỏi đỉnh đầu vác một chiếc đèn sáng. Nhìn về phía sau ước chừng có đến vài chục bức tượng với các hình thái khác nhau, thần sắc cũng biểu lộ ngàn vạn kiểu, khác nhau. Ở tận cùng của hành lang mờ mờ có thể nhìn thấy tượng một người phụ nữ xinh đẹp giống như là các nàng tiên trên trời, phong cách cũng giống như thời La Mã cổ đại dựng ở trên sảnh lớn, hai tay ôm lấy cột trụ tròn La Mã thô tháp màu trắng đứng sừng sững giống như có thể chống được cả bầu trời lên, những nhân vật to lớn được chạm khắc quần quanh ở phía trên, đẹp đẽ quý giá và xa hoa. Tương Tư nhìn đến ngây cả người. Cho tới bây giờ cô chưa nhìn thấy nơi nào xinh đẹp thần bí và xa hoa như vậy!

21. Chương 16-2: Cao Ốc Vân Đỉnh Tươi Đẹp Và Thần Bí (4)

Hà Dĩ Kiệt đã đi về phía trước vài bước, thấy cô vẫn còn đứng ở tại chỗ đôi mắt to mở tròn, bất giác anh buồn cười, đưa tay kéo cô đi: “Đi thôi, đứng thất thần ở đây làm gì.”

Tương Tư bị anh kéo đi về phía trước, đoạn đường này đi xuyên qua dãy hành lang dài hơn 10m, nhưng lại không thấy một bóng người. Mãi cho đến đi đến trước đại sảnh, mới thấy có một người. Một cô gái tuổi còn trẻ mặc áo ngực màu đen váy ngắn đi tới, tướng mạo của cô cực kỳ xinh đẹp, đến ngay cả Tương Tư

nhìn thấy mà không khỏi thán phục. Đến khi cô gái mở miệng nói, Tương Tư càng cảm thấy trống ngực đập nhanh hơn. Từng câu từng chữ cô nói ra bằng thứ giọng phổ thông mang đậm chất Thượng Hải nghe rất êm tai, đầy quyến rũ. Bộ dạng cúi người khép mắt đầy vẻ phục tùng, chỉ khi đã nói xong một câu thì mới có thể ngước mắt lên nhìn một cái. Đôi mắt sáng hơi hiếng nhìn giống như làn nước Tây Hồ, đầy dịu dàng và mê người, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác cô không hề cố ý, tựa như ngay từ nhỏ cô đã sống ở chỗ này vậy. Đôi mắt của Tương Tư mở to gần như không chớp, cứ nhìn mãi vào cô gái trẻ tuổi kia như vậy. Da thịt của cô tuyết trắng, khí chất siêu phàm, mái tóc dài đen nhánh được búi cao để lộ cái trán trơn bóng, xinh đẹp đến mức Tương Tư cảm thấy lòng mình cũng rung động.

”Hà tiên sinh, vẫn giống như lần trước phải không ạ?”

Hà Dĩ Kiệt khẽ gật đầu, dắt tay Tương Tư đi lên phía trước: “Tìm vài cô gái trẻ nom sạch sẽ một chút đưa tới, lát nữa tôi có khách.”

Cô gái trẻ tuổi tuân lệnh, cuống quýt gật đầu, không một tiếng động nghiêng người đi trước dẫn đường. Xuyên qua đại sảnh lại là một vài hành lang giống như mê cung, hai đầu đều có thể nhìn thấy vài cánh cửa đóng chặt. Hơn nữa mỗi một hành lang đều được bài trí đồ đạc với những phong cách hoàn toàn khác nhau. Bên này theo kiểu Gothic, bên kia đã được đổi thành phong cách nông thôn nước Anh. Tương Tư nhìn đến hoa cả mắt. Cô gái trẻ tuổi cũng đã đứng lại ở bên ngoài một cánh cửa làm bằng gỗ hạch đào, ngón tay cái ấn lên khóa cửa mở bằng vân tay. Cửa gian phòng lặng lẽ không một tiếng động, mở ra. Đây là một gian phòng lớn thiết kế thông thoáng rộng chừng 300 m².

Cô gái kia mở cửa xong liền lặng yên lui ra không một tiếng động. Hà Dĩ Kiệt dắt tay Tương Tư đi vào. Tương Tư thoáng nhìn đánh giá khắp gian phòng, đồ đạc ở đây đều làm bằng gỗ đàn hương rất cổ kính, có giá trị rất lớn! Nhưng những thiết bị bài trí trong gian phòng này lại mang kiểu phong cách Trung Quốc, làm cho người ta có cảm giác nặng nề dày cộp. Đặc biệt những đồ đạc cổ kính kia không biết có phải được lưu truyền từ thời kỳ Tống Minh hay không, nó tỏa ra vẻ sáng bóng cổ xưa và mê người. Trong trong nháy mắt, nó làm cho con người ta có cảm giác không biết hiện tại mình đang ở thời kỳ nào.

Cặp mắt của Tương Tư cứ nhìn đăm đăm, xuất thân của cô cũng không phải loại thường, cũng không phải chưa từng nhìn thấy những đồ vật tốt, nhưng một căn phòng xinh đẹp và xa hoa như vậy, thật đúng là lần đầu tiên cô được gặp.

Hà Dĩ Kiệt thấy cô chần chừ lưỡng lự tán thưởng, cho rằng cô muốn nói vài lời vãn về gì đó để tán dương, ngờ đâu cô khẽ vươn tay cầm bức tượng “Bát Tiên quá hải” chạm khắc bằng gỗ Đào ở trên mặt bàn lên, vuốt vuốt trong tay, hai mắt sáng lóng lánh nhất mực tỏa rạng ngời, há miệng thốt ra một câu: “Ông chủ của nơi này quả thực rất có tiền!”

”Nhìn xem, còn đâu là thiên kim của một thị trưởng cơ chứ, bây giờ cũng tầm thường như vậy!” Hà Dĩ Kiệt nói một câu đầy vẻ chế giễu. Tương Tư không cho là đúng, bỏ bức tượng chạm khắc gỗ trong tay xuống, vừa nhìn thấy một bộ ly trà bằng sứ Thanh Hoa liền chạy đến, hết ngắm nghía bộ ly trà, cô lại chạy tới vuốt ve chiếc đồng hồ báo thức để đứng ở trên mặt đất một lát, y như một đứa bé, thấy cái gì cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Hà Dĩ Kiệt cũng không để ý tới cô, quay lại ngồi xuống ghế sa lông ở bên cạnh, vừa mới bỏ chiếc áo khoác ra, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, chỉ đúng ba cái.

Tương Tư vừa nghiêng đầu tò mò nhìn anh, anh cũng đã hắng giọng nói: “Vào đi.”

Tương Tư không hề nhìn loạn trọng phòng nữa, ngoan ngoãn đi về chỗ ngồi ở bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, lại nhìn thấy cô gái trẻ tuổi vừa rồi đã dẫn đường cho bọn họ lại tới đây, đã dẫn theo đằng sau sáu cô gái khác, xem chừng còn ít tuổi hơn cả cô.

”Hà tiên sinh, người xem xem như thế nào?” Cô gái vẫn giữ thái độ khiêm nhường như cũ, nói xong câu này, người liền tránh sang một bên. Sáu cô gái trẻ đứng thành một hàng, đều xuất hiện ở trong tầm mắt của Tương Tư.

Thoạt nhìn, các cô gái này tuổi thật sự còn rất nhỏ, nhiều lắm là khoảng mười bảy mười tám tuổi, có quyến rũ, có thanh thuần, có gợi cảm, và có cả cô nhìn rất ngây thơ giống như học sinh trung học vậy. Tóm lại,

sáu cô gái đứng ở chỗ này có vẻ đẹp không bút nào tả xiết. Có lẽ đàn ông ở trên đời này, cho dù có là người hay bất bẻ, cũng có thể tìm ra cho bản thân một người mà mình thích nhìn!

Các cô đều mặc giống nhau như đúc, quần trắng vừa đủ bao lấy cái chiều dài cái hông, rất gầy, rất trắng, nhưng phía trước ngực ai cũng có sóng lớn mãnh liệt, chỉ có duy nhất cô gái đứng ở phía ngoài cùng, thoát nhìn ngây thơ như học sinh trung học, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trước ngực chỉ có chút phập phồng, làm cho nụ hoa như sắp sửa tràn ra vậy.

Hà Dĩ Kiệt chỉ nhìn lướt qua, liền gật đầu: “Đương nhiên là tôi rất yên tâm với ánh mắt của Châu tiểu thư rồi! Lấy tất cả sáu cô đi, nửa giờ sau, khách của tôi tới, Châu tiểu thư nhớ dặn mỗi người đón một người, có được không?”

Cô gái kia bộ dáng đầy vẻ vừa mừng vừa lo, cười sáng lạn như sao: “Hà tiên sinh đã dặn dò em đương nhiên không dám không nghe theo. Sau đây em sẽ đưa người đi luôn, tuyệt đối sẽ không chậm trễ khách mời của Hà tiên sinh.”

Hà Dĩ Kiệt cười vẻ đầy thoả mãn, nhưng cũng chỉ hơi hơi khẽ động khóe môi một chút, “Còn muốn làm phiền Châu tiểu thư một chuyện đây.”

Cô gái kia thấy Hà Dĩ Kiệt khách khí với mình, càng tỏ ra xã giao, hai bàn tay giao nhau để phía trước người, thân thể hơi nghiêng một chút lên phía trước, cực kỳ cung kính đáp: “Hà tiên sinh có chuyện gì xin cứ chỉ bảo, không dám dùng đến hai chữ làm phiền.”

Hà Dĩ Kiệt đưa tay chỉ vào Tương Tư một cái, thấy ánh mắt của cô còn nhìn như đang xuyên qua người sáu cô gái kia, nơi đáy mắt hiện lên một vòng vui vẻ. Châu tiểu thư nhìn thất kinh, cũng nhanh chóng liếc nhìn đánh giá Tương Tư.

Là một cô gái tuổi còn rất nhỏ, thoát nhìn rất đẹp, vẫn còn chưa học được cách nhìn mặt mà nói chuyện và chưa biết cách che dấu thần sắc của mình. Cô gái này sạch sẽ sáng long lanh, giống như là một quả táo nhỏ trên ngọn cây, còn xanh và chất.

Trong nội tâm của cô thoáng chút thở dài, tuổi của cô cũng không lớn lắm, bất quá cũng mới 24 tuổi mà thôi, so với cô ấy cũng già hơn rất nhiều.

”Cô nhóc này mọi chuyện vẫn còn chưa hiểu biết gì đâu, Hà mỗ muốn phiền Châu tiểu thư giúp đỡ dạy dỗ bồi dưỡng cho cô bé này một chút.” Giọng điệu Hà Dĩ Kiệt nói hết sức khách khí, giống như kiểu kính nhờ một người bạn ở bậc trên quan tâm nhiều hơn tới người ở vai dưới của chính mình vậy.

Châu tiểu thư nghe anh nói như vậy, đúng là hơi có chút kinh ngạc một chút. Nhưng cô là ai chứ, hôm nay đã ngồi được vào vị trí này của Cao ốc Vân Đình, điểm thứ nhất cô học được chính là nhìn mặt mà nói chuyện.

”Hà tiên sinh thật sự là quá khách khí rồi, nhất định em sẽ cố gắng hết sức, như vậy là ngay hôm nay, hay là hẹn một thời gian nào đó ạ?”

Ngón tay của Hà Dĩ Kiệt phủ trên cánh tay để lộ ra của Tương Tư, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên da thịt của cô, nghĩ sơ qua một lát, đầu ngón tay chống vào nơi đuôi lông mày nhẹ nhàng khép mắt, một lát sau mới nói: “Ngày hôm nay đi.”

Châu tiểu thư nghe anh nói như vậy, lập tức đi ngay tới trước mặt Tương Tư, thái độ của cô cực kỳ thân mật và mang theo vẻ kính cẩn làm cho người ta không ghét, nhưng không có vẻ tận lực xu nịnh, rồi lại làm cho bạn cảm thấy cực kỳ được người ta tôn trọng. Cô mở miệng nói chuyện trước mang ba phần vui vẻ: “Tiểu thư họ gì?”

Văn Tương Tư bất giác nhích lại gần về phía bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, nhỏ nhẹ đáp lại: “Tôi gọi là Văn Tương Tư, cô cứ gọi tôi là Tương Tư cũng được rồi.”

Cô vẫn tương đối có cảm tình đối với cô gái trẻ tuổi này, cũng nguyện ý nói chuyện thân mật với cô.

”Văn tiểu thư, cũng không thể để chậm trễ một chút thời gian của ngài, chúng ta sang phòng cách vách trò chuyện được không?”

Đương nhiên Tương Tư đã nghe thấy những lời mà Hà Dĩ Kiết vừa mới nói ra lúc nãy... Tuy trong bụng cô không muốn, nhưng cho dù có là đồ ngốc cô cũng nhìn ra chốn này là nơi nào, là nơi kẻ có tiền dùng vàng mua xuân! (Nghĩa đen: xuân: lạc thú, tình ái)

22. Chương 17: Tất Cả Người Đẹp Đều Giống Như Mây

Đương nhiên Tương Tư đã nghe thấy những lời mà Hà Dĩ Kiết vừa mới nói ra lúc nãy... Tuy trong bụng cô không muốn, nhưng cho dù có là đồ ngốc cô cũng nhìn ra chốn này là nơi nào, là nơi kẻ có tiền dùng vàng mua xuân! (Nghĩa đen: xuân: lạc thú, tình ái)

Về phần Hà Dĩ Kiết nói chuyện dạy bảo... Tương Tư mấp má môi, nhìn trộm nhìn Hà Dĩ Kiết, chỉ thấy anh vẫn ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt trước sau như một không hề có biểu lộ gì, trong bụng cô thấy ngượng ngùng nhưng không nói ra được. Nỗi sợ hãi từ đáy lòng lan tràn ra khắp người, nhưng cô cũng chỉ kiên trì được một lúc, sau đó lúng túng thưa lên một tiếng rồi theo Châu tiểu thư đi về phía căn phòng cách vách.

Hai người bọn họ vừa đi vào phòng nghỉ ở bên cạnh, Hà Dĩ Kiết liền ngược mắt lên nhìn về phía sáu cô gái trẻ tuổi đứng trước mặt nhưng cũng chưa nói một lời gì. Anh chậm rãi uống một ly trà, sau đó mới đứng dậy đi tới gần sáu cô gái đang đứng đứng trước mặt. Anh đứng cách các cô một bước với khoảng cách xa. Những cô gái kia đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, có người e lệ cúi đầu, có người can đảm ngẩng đầu đối mặt với anh, có người cười yếu ớt đầy vẻ quyến rũ, có người điềm đạm đáng yêu, quả thật là đủ loại sắc thái tình cảm đều được thể hiện ra hết ở trên gương mặt của các cô gái trẻ tuổi này.

“Đều là non nớt chứ hả?” Lúc nói chuyện Hà Dĩ Kiết đều có kiểu thần sắc “bất nộ tự uy” (không cần câu giận mà vẫn lộ ra uy vũ của bản thân), khi anh nói chuyện thì “bất cần ngôn tiểu” (nói năng thận trọng, không nói cười tùy tiện). Sáu cô gái kia cũng không dám nói những lời xằng bậy, diễn đàn lê quý đôn chỉ có cô gái trẻ đứng đầu tiên ở phía bên trái cân nhắc một chút, sau đó bước lên phía trước một bước, kính cẩn đáp: “Dạ, thưa Hà tiên sinh, đúng là như vậy ạ.”

Hà Dĩ Kiết khẽ gật đầu: “Thế này, tôi có mời khách tới đây, hãy hầu hạ thật tốt vào, các cô đều sẽ được đối xử tử tế.”

Mấy cô gái trẻ kia nghe vậy đều nhanh chóng đồng ý. Hà Dĩ Kiết xoay người lại, nhàn nhạt nói: “Các cô hãy đi về phòng chuẩn bị một chút đi, chờ đến khi tôi gọi thì tất cả sẽ đi ra.”

Sáu cô gái nối đuôi nhau đi đến một gian phòng khác. Họ vừa đi được một lát thì bên ngoài gian phòng có người nhẹ nhàng gõ cửa. Hà Dĩ Kiết tự mình đi tới mở cửa. Diễn đàn lê quý đôn Người trợ lý đắc lực nhất của Châu tiểu thư được lệnh đã dẫn ba người đàn ông trung niên đến đứng đợi ở ngoài cửa.

“Ông chủ Triệu, ông chủ Tôn, tiên sinh Chiêm Mỗ Tư, hoan nghênh hoan nghênh!” Về mặt Hà Dĩ Kiết thoáng một ý cười, bắt tay ba người đàn ông kia theo thứ tự.

Người đứng đầu tiên chính là Triệu Tấn Thăng, một nhà đầu tư lớn tiếng tầm lưng lầy của Hongkong. Ông ta nhiệt tình hàn huyên một lúc với Hà Dĩ Kiết, sau đó nhìn chung quanh gian phòng một vòng, không ngừng gật đầu tán thưởng: “Hà tiên sinh à, căn phòng này của ngài thật sự đẹp tuyệt trần. Nghĩ tới bản thân Triệu Tấn Thăng này đã tung hoành trên thương trường vài chục năm, coi như cũng đã từng gặp những người có chút máu mặt, nhưng nguyên cả một bộ ghế làm bằng gỗ Đàn Hương cổ kính như thế này thì thật đúng là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy, trong chợ đen giá trị của nó chắc phải sánh với nghìn vàng ấy chứ!”

Hà Dĩ Kiết mời ba người đi vào, nhưng anh lại không nói tiếp chủ đề kia. Bốn người ngồi vào chỗ của mình, anh chuyển hướng chủ đề câu chuyện, anh nói chuyện mà miệng như cười, như không cười: “Lần đầu tiên được Triệu tiên sinh đồng ý tới Văn Đình này, tôi tuy cũng không hiểu biết lắm, nhưng trong buổi gặp mặt này chắc là không phải ngài chỉ có ý tứ như vậy thôi chứ!”

“A?” Ý này quả nhiên làm cho người Hongkong cảm thấy có hào hứng, “Kính xin Hà tiên sinh giải thích cho Triệu mỗ đây một vài chỗ.”

Hà Dĩ Kiệt khoát khoát tay: " Ông chủ Triệu kiến thức rộng rãi, ở nơi này Hà mỗ có một chút trò vui nhỏ, không biết có thể làm cho các vị dễ mắt tới hay không!."

Triệu Tấn Thăng có chút đắc ý, rung đùi đắc ý đứng dậy: "Không phải là tôi khoe khoang, tôi và lão Tôn, còn cả tiên sinh Chiêm Mỗ Tư đây nữa, coi như bản thân cũng có chút kiến thức. Chỉ có điều, đại danh của Vân Đỉnh này Triệu mỗ cũng ngưỡng mộ đã lâu. Nghĩ trong lúc này lại có thể được Hà tiên sinh ưu ái, đương nhiên là không tầm thường rồi. Ba người chúng tôi đây, ngược lại thật muốn được chiêm ngưỡng kiến thức mà Hà tiên sinh đã nói rằng cực kỳ hứng thú kia rồi cuộc là cái gì!"

"Về chuyện này... Hà mỗ đây thật xấu hổ? Ba vị là khách ở xa tới, lại có thành ý mang một lượng vốn đầu tư rất lớn tới nơi này, đương nhiên Hà mỗ sẽ phải dùng thành ý như vậy để đáp lại tấm lòng của các vị. Vân Đỉnh này nổi danh nhất không phải là cách bài trí sắp đặt theo phong cách khác lạ, cũng không phải là do có vô số các loại cổ vật hay các bức danh họa, mà là ..."

Hà Dĩ Kiệt khẽ bấm vào một cái nút, nhẹ nhàng vỗ tay: "Người đẹp ở đây người nào cũng như mây!"

Triệu Tấn Thăng nghe thấy từ cuối cùng liền cười lên ha hả, trong giọng nói có vài phần rất tự cao tự đại: "Hà tiên sinh, ngài cũng quá xem thường Triệu mỗ tôi đây rồi! Tôi chơi đùa với phụ nữ không đến 1000 cũng phải đến mấy trăm, có bộ dáng gì nữa mà tôi đây chưa từng..."

"A ..." Ông ta còn chưa có nói hết câu, từ trong căn phòng nghỉ mà Châu tiểu thư và Tương Tư ở đó đột nhiên vang lên "rầm" một tiếng, rồi lập tức cánh cửa bật mở ra, một tiếng thét vang lên cắt đứt lời của Triệu Tấn Thăng đang nói... Đầu lông mày của Hà Dĩ Kiệt nhíu lại, anh đang sắp tức giận, thì chợt thấy Tương Tư với vẻ mặt thất kinh, gắt gao nắm chặt lấy vạt áo trước ngực mình, lão đảo bay thẳng đến trong ngực của anh!

Anh lập tức nổi cơn tức giận, nhưng phải cố gắng dè ép trở lại. Cô gái nhỏ kia gương mặt mang đầy nước mắt với thần sắc bị lắng nhục, miệng bắt đầu chu lên, cứ thế ôm chặt lấy anh, vẻ tủi thân không nói lên lời: "Hà Dĩ Kiệt! Người phụ nữ kia là trứng thối!"

"Làm sao vậy?" Anh thoáng chần chờ, chỉ nói ra ba chữ như vậy.

Nước mắt Tương Tư rơi càng nhiều. Cô nhào vào trong lồng ngực của anh gắt gao túm lấy anh: "Cô ấy, cô ấy cởi quần áo của em! Còn sờ em nữa... Cô ta là đồ biến thái!"

Về mặt Châu tiểu thư trắng bệch đuổi theo sau, đứng ở một bên nhìn Hà Dĩ Kiệt lạnh run: "Hà tiên sinh..."

Hà Dĩ Kiệt hơi khoát tay, cũng không tức giận như cô tưởng tượng, chỉ nói một câu: "Cô hãy đi ra ngoài trước đi."

Châu tiểu thư thở dài một hơi, không dám ở lại nữa, vội vàng lặng lẽ lui ra ngoài không một tiếng động...

Hà Dĩ Kiệt cúi đầu nhìn cô gái vẫn ở trong ngực mình, cô vẫn còn đang rơi lệ, cứ khóc thút tha thút thít vì uất ức.

Anh tự tay nâng cao cằm của cô lên, ngón tay lau nước mắt của cô, khóe môi hàm chứa ý cười nhàn nhạt, lạnh lùng nói: "Chuyện như vậy mà em không thể làm được... Tôi đã cố ý mang em tới nơi này để học tập, ngoan, hôm nay coi như xong, lần sau nếu không nghe lời..."

Môi của anh kề sát vành tai của cô, khẽ nói một câu: "Em biết thủ đoạn của tôi rồi đấy."

Tương Tư xoay người run lên một cái, lập tức gắt gao cố gắng nhịn lại nước mắt.

"Hà tiên sinh, chuyện gì xảy ra vậy?" Gương mặt của Triệu Tấn Thăng lộ vẻ không vui, trộm nhìn qua Tương Tư, lên tiếng hỏi. Cô nhóc mới lớn này cũng không tệ lắm, chỉ là quá non một chút, không đúng với khẩu vị của ông ta

"Cô nhóc này không hiểu chuyện, không quen với cảnh đời, ông chủ Triệu đại nhân đại lượng, chắc sẽ không so đo với một cô nhóc con thế này chứ? Tôi đã chuẩn bị lễ vật cho ông chủ Triệu, rất hân hạnh được mời ông chủ Triệu đón tiếp nhìn qua một cái?"

Hà Dĩ Kiệt nói xong, nhẹ nhàng vỗ tay, cánh cửa phòng khác không một tiếng động lặng yên mở ra. Sáu cô gái tuổi còn trẻ, trên người không có quần áo, chỉ có một tấm lụa mỏng manh quấn vòng ở trên ngực nhẹ

buông xuống, như có như không che nơi riêng tư ở phía dưới. Các cô gái đi vào trong phòng không nghe thấy tiếng bước chân, chỉ cảm thấy tay áo bỗng bênh. Cô gái đi đầu có một mái tóc đen bóng, buông xõa rủ xuống đến ngực, che khuất hai điểm đỏ thắm, khi đi lại trở nên lúc ẩn lúc hiện, thật sự rất tươi đẹp và phong tình...

Triệu Tấn Thăng không khỏi đứng bật dậy, liên tục khen ngợi: “Ái chà, Hà tiên sinh, ngài thật sự là đã quá hiểu lòng của tôi, Triệu mỗ này vẫn chưa từng gặp được những cô gái ngoan ngoãn và đẹp thế này bao giờ...”

Hà Dĩ Kiệt thấy ông ta lộ ra vẻ mặt mê sắc như vậy, cảm thấy trong lòng không thích, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười khách khí như cũ: “Ông chủ Triệu đã từng duyệt qua vô số người, Hà mỗ này tìm người không khỏi làm trò cười cho người ở trong nghề rồi...”

Hiển nhiên là Tương Tư nhìn thấy sáu cô gái gần như không hề mặc quần áo, cứ như vậy mà đi ra. Cô bị dọa sợ càng rúc chặt vào trong ngực Hà Dĩ Kiệt. Cô ôm chặt lấy anh, vẻ mặt sợ hãi trắng bệch như tờ giấy. Nếu như từ nay về sau, có một ngày nào đó cô làm cho anh mất hứng không được vui, liệu anh có thể cũng sẽ đưa cô đến Cao ốc Vân Đỉnh này không? Cô cũng sẽ phải như những cô gái trẻ này sao...

Tương Tư không dám nghĩ tới nữa, cô nhắm chặt mắt, chôn mặt ở trong ngực của anh, bàn tay nhỏ bé khẩn trương nắm chặt áo sơ mi của anh, chợt thoáng run rẩy ...

“Hà tiên sinh quá khiêm tốn rồi, theo ý tôi mà nói, ở đây đều là những mỹ nhân tuyệt sắc cả, nếu có thể ... được một lần...”

Triệu Tấn Thăng nói qua, nhân tiện quay sang đi dò xét thần sắc của Hà Dĩ Kiệt. Hà Dĩ Kiệt nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng của Tương Tư, cười nói: “Đương nhiên những điều này là do ông chủ Triệu tùy ý chọn lựa, tùy ý ... hưởng thụ.”

Triệu Tấn Thăng nghe vậy mừng rỡ: “Hà tiên sinh thật sự là quá khéo hiểu lòng người rồi...”

Giờ phút này dĩ nhiên là sáu cô gái kia đều đi đến trước mặt mấy người đàn ông, đứng lại một loạt. Tướng mạo của các cô đều là khuynh quốc khuynh thành. Trước kia Tương Tư đã từng xem một quyển tiểu thuyết, bên trong miêu tả một nữ chính tên gọi Mạch Cẩm Niên. Cô chỉ cảm thấy, lúc trước đọc sách thì không thể tưởng được đến tột cùng Cẩm Niên đẹp đến mức độ nào. Cô hoài nghi thực sự ở trên đời này làm gì có người nào có thể đẹp đến như vậy, khiến cho bất kể người đàn ông nào khi nhìn thấy cô đều phải động tâm! Nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy những cô gái này, cô mới không thể không thừa nhận, hóa ra thực sự có người đẹp như vậy!

Chỉ có thể đáng tiếc cho vận mệnh đáng thương của các cô, bị lưu lạc tới Cao ốc Vân Đỉnh này, ngày ngày bán rẻ tiếng cười, giúp người ta ngủ. Liệu có ai biết rõ được chờ đến sau này khi già đi nhan sắc không còn, họ sẽ như thế nào?

Trong lòng cô ngẫm nghĩ như vậy, không khỏi liên tưởng đến chính bản thân mình, có lẽ chính cô không cần chờ đến khi già mà đã làm cho Hà Dĩ Kiệt chán ghét rồi. Cô cũng không phải là sợ bị anh chán ghét, chỉ là người đàn ông này quá biến thái, quá ích kỷ... Cô chỉ sợ khi anh đã ghét bỏ cô rồi, thì anh sẽ bắt đầu không hề thương tiếc mà phá hỏng cô, uống phí cả cuộc đời của cô...

Chỉ mới nghĩ thôi mà bất giác trong lòng cô đã có chút nản lòng thoái chí. Con người của Hà Dĩ Kiệt vốn thâm sâu không lường được, không chừng, cho dù cô còn chưa học xong đại học, cho dù lòng cánh đầy đủ, chắc chắn cô cũng không thể là đối thủ của anh... Chẳng lẽ cả đời này, cô cứ thế bị chuyển giao từ trong tay anh như vậy hay sao?

Tương Tư bên này vẫn còn đang mải nghĩ ngợi, lại nghe thấy Hà Dĩ Kiệt nói với ba người kia: “Những cô gái này tuổi rất nhỏ, còn đang đi học, đều do tôi đã cố ý chọn lựa thuộc loại sạch sẽ non nớt cả... Chỉ có điều, ông chủ Triệu cũng không nên coi các cô ấy chưa từng trải qua người đàn ông. Những cô gái này đều đã được Châu tiểu thư ở Vân Đỉnh này dạy dỗ cả, kỹ thuật của mỗi người đều là tuyệt đỉnh số một đó...”

Người ngoại quốc có tên là Chiêm Mỗ Tư kia làm việc cực kỳ phóng đãng. Dĩ nhiên là ông ta kéo cô gái nhỏ tuổi nhất trông bộ dáng giống như học sinh trung học ôm vào trong ngực mình. Bàn tay to đầy lông của ông ta xoa bóp nơi ngực nơi mông của cô gái. Từ trong miệng của ông ta liên tục không ngừng tuôn

ra những lời khen ngợi bằng thứ tiếng Trung sứt sẹo. Tương Tư nhìn cô gái kia đã thấy người cô mềm mại tựa như không có xương, tựa vào trong ngực người ngoại quốc. Thân thể cô ta gần như đã khóa thân toàn bộ, nụ hoa nhỏ nhắn xinh xắn trên ngực dán sát vào ngực của người nọ, nhẹ nhàng cọ cọ. Hành vi cực kỳ phóng đảng, nhưng nơi đáy mắt lại toát ra vẻ thanh thuần, e lệ lẫn sợ hãi như của một cô gái nhỏ vậy...

23. Chương 18: Một Chút Ngọt Ngào Nho Nhỏ

Thân thể cô ta gần như đã khóa thân toàn bộ, nụ hoa nhỏ nhắn xinh xắn trên ngực dán sát vào ngực của người nọ, nhẹ nhàng cọ cọ. Hành vi cực kỳ phóng đảng, nhưng nơi đáy mắt lại toát ra vẻ thanh thuần, e lệ lẫn sợ hãi như của một cô gái nhỏ vậy...

Điều này làm cho lửa dục trong hai mắt của Chiêm Mỗ Tư' bốc lên ngùn ngụt, một tay vạch lớp lụa mỏng tìm tới trên người cô gái, bàn tay to như cái quạt hương bồ nắm lấy bộ ngực của cô kia mà bóp nặn. Hiển nhiên là cô gái có chút bị đau, nên vài giọt nước mắt tròn như ngọc lóng lánh như tuyết rơi xuống, đọng ở bên cạnh má. Biểu lộ ôn nhu này khiến người ta động lòng người thương xót, nhưng lúc này cô gái đã nâng cặp đùi nhỏ xinh mềm mại lên giàng chân ở trên người Chiêm Mỗ Tư', cánh tay vòng lên ôm lấy cổ của ông ta, bộ ngực nhỏ nhắn xinh xắn nhẹ nhàng cọ qua ngực Chiêm Mỗ Tư', rồi lại chợt nhẹ nhàng tách ra, vòng eo mảnh mai nhẹ nhàng ra sức vận vẹo, nơi bụng dưới cũng bắt đầu vận vẹo một cách quyến rũ...

Chiêm Mỗ Tư' không ngờ cô bé người Trung Quốc nhỏ nhắn xinh xắn, đẹp đẽ như búp bê Baby này lại có những động tác lớn mật như vậy mật, trong giây lát ông ta chợt nghĩ người quên tất cả động tác của mình...

Âm thanh dần dần tràn ngập lan ra khắp trong căn phòng rộng lớn làm cho người ta phải nóng mặt tim đập như trống làng. Ông chủ Triệu xem tâm hoa ứa ra, nhưng lại trở ngại Hà Dĩ Kiệt ngồi ở chỗ này, không tốt quá làm cản, trông mắt không ngừng loạn chuyển, nhắm Hà Dĩ Kiệt trên mặt nghiêng mắt nhìn.

Hà Dĩ Kiệt bùng trà chỉ chứa làm không thấy được của hắn cấp bách, nhàn nhạt hỏi: “Triệu ông chủ còn có hợp ý?”

Ông chủ Triệu trong lòng như bị mèo cào, hiển nhiên nhìn thấy Chiêm Mỗ Tư' đang ôm “ôn hương nhuyễn ngọc”(*) trong ngực, nhưng bản thân mình vẫn còn muốn giả bộ là người chính nhân quân tử, lại càng thêm nóng ruột, vừa nghe Hà Dĩ Kiệt hỏi, ông ta lập tức liên tục gật đầu: “Rất vừa ý, tất cả đều là người đẹp!”

(*) Ôn hương nhuyễn ngọc: ngọc mềm vừa thơm vừa ấm áp – cụm từ dùng để chỉ người con gái trẻ trung xinh đẹp.

Hà Dĩ Kiệt cười, đặt ly trà xuống, nói rất chân thành: “Nếu ông chủ Triệu thoả mãn, vậy thì Hà mỗ an tâm rồi, nhưng bí thư Tiểu còn đang chờ câu trả lời của tôi... Ngài nói xem chuyện về những hạng mục đầu tư...”

Nhưng giờ phút này trái tim của ông chủ Triệu cũng đã bay đến trên người cô gái lúc này đã đi ra đầu tiên, vừa nghe Hà Dĩ Kiệt hỏi đến chuyện đầu tư một cái, đầu đã gật gật như gà mổ thóc vậy, cười đến mức mắt cũng không nhìn thấy đâu nữa: “Hà tiên sinh à, về chuyện này thật sự mọi việc đã thương thảo tốt rồi. Lần này tôi đến đây cũng chính vì đã coi Hà tiên sinh và bí thư Tiểu là bạn bè chân thành nên mới quyết định chuyện đầu tư. Hai người đã có thành ý, đương nhiên là tôi không phản đối gì hết, chuyện đầu tư tôi sẽ bảo với phó tổng của tôi đi làm ngay, vậy thì... vậy thì ngay tối mai anh hãy mang hợp đồng đến đây đi!”

Hà Dĩ Kiệt nghe thấy ông ta nói như vậy, đáy lòng cảm thấy rất thoải mái nhưng trên mặt lại không để lộ ra quá nhiều biểu cảm, chỉ hồ hững gật đầu: “Vậy thì rất tốt, mà này... ông chủ Triệu, ông nhìn trúng cô nào chưa vậy?”

Triệu Tấn Thăng mặt mày hớn hờ, vui mừng kéo luôn cô gái tóc dài kia: “Tôi thích phong cách đầy đặn, cho nên cảm thấy cô gái này thật rất hợp khẩu vị với mình!”

Vừa nói, ông ta vừa làm loạn với cô gái kia.....

Hà Dĩ Kiệt ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, nhưng không có dấu hiệu muốn đi.

Nhưng Tương Tư lại không thể tiếp tục nhìn được nữa, bàn tay nắm lấy quần áo của Hà Dĩ Kiệt ngày một chặt hơn... Cô không muốn, cô không có một ngày nào đó cô cũng trở thành một người như vậy.....

Cô cũng không muốn lại phải đến nơi này để cho cái cô Châu tiểu thư đầy biến thái kia dạy dỗ bất cứ điều gì nữa!

Nghĩ tới đây, cô chợt cắn răng một cái, phụt chốc tránh ra khỏi lồng ngực của anh. Tương Tư dứt khoát không nhìn anh nữa, thấp đầu nói một câu: "Em đi về trước, em thấy mình có chút không được thoải mái."

Trong phòng toàn âm thanh phóng túng và dâm loạn. Lúc này Chiêm Mỗ Tư' đã cởi sạch quần áo của mình, để lộ ra rắn chắc vòm ngực đầy lông lá, dĩ nhiên cô gái kia cũng bị ông ta cởi ra sạch sẽ, mà bên này tình cảnh của ông chủ Triệu và ông chủ Tôn cũng không khác biệt lắm. Nhưng vì ông chủ Triệu vẫn còn cố kỵ Hà Dĩ Kiệt đang ngồi trong này, nên chỉ hôn hít bữa bãi và sờ soạng loạn xạ ở trên người cô gái, mà không dám có bất cứ một hành động nào xa hơn. Tương Tư liếc mắt nhìn cảm thấy chán ghét tất cả những cảnh tượng ấy. Cô mím chặt môi lại rồi chạy thẳng ra bên ngoài.

Hà Dĩ Kiệt cũng không ngăn trở cô, cũng không gọi cô lại, chỉ nhìn theo bóng lưng cô chạy gần như trốn chết, khoe môi khẽ nhếch lên một chút.

Tương Tư vừa mới ra khỏi phòng, liền chạy về hướng ngược trở lại con đường lúc này đã đến. Cô chạy xuyên qua cái hành lang kia, nhìn thấy thang máy, suốt dọc đường đi vẫn không hề có bóng người như cũ. Nhưng cô đã ấn nút thang máy hồi lâu mà vẫn không hề có phản ứng gì. Cô có chút khó hiểu, lại ấn lại nút thang máy một lần nữa. Nhưng thang máy cũng vẫn như cũ, không hề nhúc nhích. Tương Tư giật mình đứng ở chỗ đó, ngẩng nhìn bốn phía, nhưng không hề thấy có một người. Đột nhiên cô sinh ra một nỗi sợ hãi và cảm giác cô đơn không nói nên lời. Đứng tại đó hồi lâu, cô chuyển hướng định đi tìm thang lầu, nhưng dạo qua một vòng cô vẫn không hề tìm ra nên đành phải trở về. Nhưng bất kể thế nào cô cũng không chịu trở lại gian phòng kia.

Cô ngồi xuống tấm thảm trải trên mặt đất, tựa lưng vào những tấm thảm treo tường được treo dày đặc ở trên vách tường, hai chân gập lại, cúi mặt thấp xuống chôn vào trên gối, giống như một cô bé con bị lạc không tìm thấy đường về nhà.

Ông chủ Triệu bị cô gái trong ngực trêu chọc làm cho nóng giận, lại thấy Hà Dĩ Kiệt không biết sao lại có hứng thú ngồi ở đó, ngữ điệu không khỏi hàm chứa chút chế giễu: "Hà tiên sinh, cô bạn gái nhỏ của ngài tính tình cũng có phần lớn mật đấy nhỉ, ngay cả chút thể diện của ngài mà cô bé cũng không nể mặt."

Hà Dĩ Kiệt nghe ông ta nói như vậy, chỉ cười nhạt một tiếng, chậm rãi đứng lên, tiện tay cầm áo khoác, không nhanh không chậm nói một câu: "Ông chủ Triệu cứ việc chơi thoải mái nhé, cần phải vui chơi cho đã, tám giờ tối mai, Hà mỗ xin đợi ông chủ Triệu đại giá tại Lệ Ân."

Triệu Tấn Thăng liên tục khoát tay: "Yên tâm yên tâm đi, Triệu mỗ tôi đây là người đã nói lời là luôn giữ lời."

Hà Dĩ Kiệt nhướn mi cười: "Đương nhiên là tôi rất yên tâm về ông chủ Triệu rồi, cũng xin mời ông chủ Triệu an tâm mà vui chơi, tất cả mọi chuyện của ông chủ Triệu xảy ra trong Vân Đình này, Hà mỗ cũng sẽ giữ bí mật cho ngài!"

Triệu Tấn Thăng vừa nghe thấy, động tác tay chân vẫn không ngừng lại, hơi thở ồ ồ gấp gáp, ngẩng đầu nhìn anh, "Hà tiên sinh, ngài nói vậy là có ý gì....."

Hà Dĩ Kiệt khoát tay cười nói: "Yên tâm đi ông chủ Triệu, đã hợp tác với nhau, như vậy mọi người chính là bạn bè rồi. Nếu đã là bạn bè, đương nhiên phải biết đạo lý sẽ không bao giờ bán đứng nhau. Ông chủ Tấn của Vân Đình này là chỗ bạn của tôi, chỉ cần Hà mỗ lên tiếng kêu gọi, vậy thì không có người nào biết được ông chủ Triệu đã tới nơi này....."

Sắc mặt của Triệu Tấn Thăng vụt biến hóa, một lát sau rồi lại lắc đầu cười nói: "Hà tiên sinh, ngài còn nhớ giữ lại cho tôi chiêu thức ấy, Triệu mỗ tôi đây thật sự là phục ngài rồi đó, hợp tác vui vẻ!"

Hà Dĩ Kiệt cũng cười đáp lại: "Hợp tác vui vẻ! Ông chủ Triệu cứ tiếp tục, Hà mỗ cáo từ, có chuyện phải về trước một chút."

Hà Dĩ Kiệt đi ra ngoài, đóng cửa lại. Một khắc ngay sau đó, anh đứng ở nơi đó hồi lâu cũng không hề nhúc nhích, nụ cười trên mặt từng chút từng chút ngưng lại, mà nơi sâu thẳm trong đôi mắt anh trở nên âm trầm.

Đứng một hồi lâu, sau đó anh liền xoay người đi về phía bên ngoài đi.

Xuyên qua đại sảnh, qua cái kia hành lang, bước chân của anh chậm rãi dừng lại, lọt vào trong tầm mắt là một khối nhỏ màu xanh lá cây. Cô ngồi ở dưới đất, cái đầu nhỏ nhỏ chôn ở giữa hai đầu gối, không biết là đang ngủ hay là đang khóc.

Đây là lần đầu tiên Hà Dĩ Kiệt yên lặng nhìn cô như vậy. Thoạt nhìn thật sự thấy cô tuổi rất nhỏ, thoạt nhìn thật sự cô rất mềm yếu. Có đôi khi, anh đã tự vấn trong lòng mình rằng, có cần thiết nhất định phải để những thù hận kia ngày một gia tăng ở trên người của cô hay không? Anh cũng không biết, rốt cuộc anh làm như vậy là đúng hay sai... Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới tất cả những gì mà chính mình đã trải qua kia, anh liền không sao ngăn nổi nỗi hận thù đối với cô. Nếu như cha mẹ của cô có thể sống đến một ngày khi anh có thể thi triển việc trả thù, có lẽ, anh sẽ tuyệt đối không ra tay với cô.

Quả thực, bởi vì tâm nguyện đã vướng vương nhiều năm qua, anh đã phải trải qua một thời gian dài phải cố gắng chèo chống, để bò lên từng bước một, để đạt được sự tín nhiệm ấy, một khi thất bại, giữa lúc này, lại thành linh biến mất ở trên đời này, bảo anh làm sao có thể cam tâm được chứ?

Hà Dĩ Kiệt chậm rãi cất bước, đi về phía Tương Tư, đối với cô, anh không thể nào cho phép mình mềm lòng được.

Anh dẫm nát trên mặt thảm đẹp đẽ quý giá kia, đứng ở trước mặt của cô không hề có tiếng động, từ trên cao nhìn xuống cô ở bên dưới, phía đối diện. Phần gáy của cô là một mảnh da thịt tuyết trắng, gầy tong teo, xương bả vai hơi nhô lên đến một chút. Anh xoay người, bàn tay xuyên qua hai cánh tay của cô, nhẹ nhàng bế cô lên: “Tương Tư, về nhà thôi.”

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên vẽ đầy kinh hãi. Đôi tròng mắt chan chứa nước mắt đối diện với anh, sau một lát, đột nhiên thoáng cái cô nhào vào trong lòng ngực của anh, ôm lấy anh, nghẹn ngào mở miệng: “Hà Dĩ Kiệt, em không muốn phải đến nơi này nữa.”

Hà Dĩ Kiệt vỗ nhẹ phía sau lưng của cô: “Không muốn đến thì từ nay về sau sẽ không đến đây nữa.”

”Vậy anh không cần phải bảo lại cái cô Châu tiểu thư kia không cần phải dạy em nữa à?” Tương Tư ghé mặt vào làm ồ trên vai anh, cọ cọ, lau hết nước mắt vào trên cổ của anh. Anh giơ tay kéo cô ra, nhìn kỹ gương mặt cô: “Về việc này còn phải xem biểu hiện của em từ nay về sau thế nào đã, được không?”

Hàng lông mi dài của cô vụt sáng nhưng lại rủ xuống, cái miệng nhỏ nhắn màu hồng nhạt hơi nhếch lên một chút: “Anh rất hay bắt nạt em...”

Lòng của anh đột nhiên trở nên mềm nhũn, bàn tay áp ở phía sau lưng của cô vuốt ve lên xuống một hồi, giọng nói thật thấp mang theo chút khàn khàn: “Tôi đã bắt nạt em bao giờ?”

Tương Tư đột nhiên mở to hai mắt, nhìn anh không hề chớp mắt. Một lát sau, đột nhiên cô cúi đầu, đôi môi mềm dán ở trên môi của anh. Từ đôi môi của cô, một giọng nói nhỏ nhỏ tinh tế liền trào ra: “Anh hãy đối xử tốt với em một chút, từ nay về sau em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói, được không?”

”Tôi đối xử với em còn chưa đủ tốt hay sao?” Anh chịu đựng đầu lưỡi mềm mại của cô, đến khi cô hôn liếm vào trên đôi môi anh, chỉ là ngẫu nhiên, anh nhẹ nhàng cắn cô một cái, nghe thấy cô khẽ kêu lên vì bị đau, nơi đấy mắt anh liền hiện ra chút vui vẻ.

”Anh luôn thích đánh em, có thể nói một câu thật khó nghe rằng, anh là người xấu tính nhất đấy.” Tương Tư nói qua, vành mắt hơi thoáng ửng đỏ: “Em đã không còn ba mẹ nữa rồi, cũng không có ai quan tâm tới em, chỉ có anh giúp em. Anh đã giúp em an táng cha mẹ em, đã giúp em, lôi em từ trong ngục giam ra ngoài, anh đã giúp em hủy bỏ luôn, đã phi tang bản án, giúp em có thể thanh thản ổn định cuộc sống, giúp em trong chuyện đi học, chỉ có một mình anh đối xử tốt với em. Anh nhìn em mà xem, em cũng biết, anh chính là người có tính tình rất xấu, chỉ thích nổi giận. Tuổi em còn nhỏ, có nhiều điều vẫn còn chưa hiểu hết, nếu như anh không vui, anh có thể nói cho em biết, em sẽ học cách để sửa lại khuyết điểm, tất cả mọi chuyện em đều sẽ nghe theo anh...”

”Thật sự cái gì em cũng sẽ nghe theo lời tôi nói chứ?” Anh ôm lấy cái eo mảnh khảnh của cô kéo vào trong ngực chặt hơn, bắt giắc trong giọng nói có sự ôn nhu.

24. Chương 19: Buông Tay Cũng Không Được Quay Đầu Lại

”Thật sự cái gì em cũng sẽ nghe theo lời tôi nói chứ?” Anh ôm lấy cái eo mảnh khảnh của cô kéo vào trong ngực chặt hơn, bắt giắc trong giọng nói có sự ôn nhu.

Tương Tư ngoan ngoãn gật đầu: ∞∞∞∞∞∞∞ “Tất cả mọi điều em đều nghe theo anh, chỉ cần anh đối xử tốt với em, em sẽ đối xử với anh tốt gấp bội gấp bội lần.”

Hà Dĩ Kiệt cười một tiếng vẻ đầy nhạo báng. Anh đưa tay nhẹ nhàng vờ vờ vành tai của cô. Khi ngón tay vẫn đang ve vuốt vành tai của cô, anh hơi khép mắt lại trầm giọng hỏi: “Em đối xử tốt gấp bội lần với tôi như thế nào? Ừm, nói nghe thử một chút xem sao.”

Tương Tư khẽ giật mình, khẽ cắn môi một lúc, nghĩ ngợi một lát, đột nhiên lại úp mặt vào trong ngực của anh thật chặt, sau đó hôn lên môi của anh, vừa liếm vừa cắn môi của anh một cách lóng ngóng vụng về: “Em chỉ hôn anh, chỉ tốt với một mình anh thôi, có tính không?”

Hà Dĩ Kiệt trầm mặc vài giây, Tương Tư nhìn anh có chút căng thẳng, nhưng bỗng nhiên anh phá lên cười. Đây là cô lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười như vậy.

Người đàn ông này đã ba mươi tư tuổi, anh lớn hơn cô mười lăm tuổi. Từ trước đến nay, người đàn ông này luôn luôn “bất cần ngôn tiểu” (nói năng thận trọng; là người đàn ông rất thâm trầm và hơi trầm lặng. Thoạt nhìn người đàn ông này có tướng mạo thượng thừa, nho nhã và ôn hòa, nhưng kỳ thực lại là người bụng dạ nham hiểm. Dieendaanleequuydonn Người đàn ông này khi cô đang trong giờ phút tuyệt vọng nhất đã kéo cô ra khỏi vũng bùn. Người đàn ông này, đã từng ra tay đối với cô không chút mềm lòng, nhưng cũng chính người đàn ông ấy lại dịu dàng ôm cô vào trong lòng, khiến cô nhìn thế nào cũng không thấu.

Muốn nhìn vào cái nơi luôn tối tăm của anh cũng không thể nào nhìn thấu cũng giống như khi bầu trời bị phủ đầy mây đen; diện đan le quy don com cũng không thể nào hiểu thấu đáo được vì sao ngay cả khi đêm đã khuya, anh lại giống như một người mất ngủ, đi đến thư phòng ngồi ở đó làm việc suốt cả đêm; cũng như không thể nào nhìn thấu được quyền thế địa vị của anh. Tất cả như có một điều gì đó khiến anh cực kỳ không được vui vẻ. Cũng càng giống như cô không sao nhìn thấu được, rốt cuộc ở trong lòng anh, không thể biết được rốt cuộc anh đã coi cô là một con người, hay là thành một tình nhân, một thứ đồ chơi, một người bạn gái không còn gì nữa, hay là, có một thứ gì đó mà không ai hiểu nổi?

Cô liền nhìn anh cười, anh cười lộ lên bộ dạng thật sự hết sức đẹp mắt, tựa như ánh mặt trời phá tan tầng mây dày, đột nhiên khắp trời đất lúc này đều trở nên sáng chói. Giống như là làn gió xuân về thổi tan biến hết vẻ lo lắng, làm cho khắp nơi đều thấy ấm áp.

Người khác hỏi cô, rốt cuộc anh tốt ở chỗ nào, cô chỉ có thể biết rõ, làn gió xuân có đẹp thế nào đi chăng nữa, đều không thể sánh được với nụ cười lúc này của anh.

Anh cười đến mức chảy nước mắt ra, nhưng lại lắc đầu thở dài một tiếng: “Văn Tương Tư tôi thật không hiểu nên nói là em quá mức đơn thuần, hay là nên nói em là người quá ngốc.”

Anh không biết, anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết rằng, cả cuộc đời này của anh, sẽ không còn có người nào nói với anh một câu như vậy. Mỗi khi anh nhớ đến con gái, nhớ đến sắp nổi điên lên, anh chỉ có thể ôm chặt lấy đứa con gái của bọn họ vào trong ngực của anh. Về sau này, mỗi khi anh muốn đến thăm cô, anh chỉ có thể gửi hi vọng ở trong mộng, nhưng qua thời gian bao lâu như vậy, cho tới tận bây giờ đều cô vẫn chưa từng nhập vào giấc mộng của anh... Anh biết rõ, bị tổn thương quá sâu, cả đời này anh sẽ không thể nào cứu ân nổi nữa.

Mà đối với cô một lời nói yêu phóng khoáng kia, diennndannleequyydonn từ nay về sau, rất lâu sau, trong những năm tháng thật dài lại đã trở thành một vết thương vĩnh viễn không sao xóa nổi.

Tương Tư nghe anh nói như vậy, cánh môi không khỏi vểnh lên chu ra: “Anh hiếm khi không nói gì như vậy, coi như là đã xong nhé!”

Anh từ chối cho ý kiến, nói thật chứ, ai quan tâm đến điều này? Anh nghĩ muốn một người phụ nữ có hình thức như thế nào, anh muốn nhiều hay ít, những cô gái kia đó, nói thật, chỉ cần anh hạ bút là thành văn. Còn cô, chỉ là con gái của kẻ thù của anh, thật sự là mẫu người không phải quá hiếm.

Anh mở thang máy, ôm cô đi vào. Từ chiếc gương gắn trên tường thang máy phản chiếu ra gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô. Đột nhiên trong lòng anh nảy ra ý nghĩ, nếu như bây giờ làm cho cô yêu anh, sau đó tại thời điểm cô đã trầm luân trong mê muội say đắm, anh sẽ vạch trần từng chút, từng chút toàn bộ chân tướng sự việc, như vậy chẳng phải là sẽ rất thú vị hay sao?

Trong lòng nghĩ vậy, ngón tay anh cũng đã quẩn quanh cùng bên người cô: “Sao lại là hiếm khi, lời nói của Văn Tương Tư đâu phải chuyện đùa.”

Tương Tư ngẩng đầu nhìn lên nhìn anh, nhẹ nhàng, từng chút, từng chút cầm lấy tay của anh: “Vậy anh cũng phải đồng ý nhắc lại lời em vừa nói lúc này!”

Hà Dĩ Kiệt nhướn lông mày lên: “không đánh em, đối xử tốt với em, đúng không?”

”Đúng! Quân tử nhất ngôn!”

”Được! Quân tử nhất ngôn!”

Cô cười đến sáng lạn, đột nhiên cảm giác bàn tay của người kia đang được cô nắm trong tay, đã cho cô một sức mạnh bình yên.

Quân tử nhất ngôn, chỉ tiếc, Hà Dĩ Kiệt chưa bao giờ từng tự cho mình là người quân tử, nhưng nào có ai biết được rằng, cô vẫn luôn nhớ kỹ một câu nói kia, dùng cả cuộc đời của cô từng giây từng phút khắc thật sâu nhớ thật kỹ. Rồi từ đó trong suốt những năm tháng dài dòng buồn chán sau này, nó đã hung hăng chọc cho anh một kích trí mạng.

Sau đó cô luôn luôn đi theo bên cạnh Hà Dĩ Kiệt, ở dưới trận tuyết đầu mùa.

Cuộc sống của bọn họ xem ra cũng không tệ, ngoại trừ phương diện là người bên cạnh anh trong những buổi xã giao, anh cũng không từng hạn chế cô quá nhiều. Có đôi khi gặp đúng cuộc thi, cô còn có thể xin anh được ở lại trong ký túc xá, còn anh cũng quả thật, không có động dẩy tay chân đánh cô nữa. Còn Tương Tư trong giờ tự ôn tập trong phòng đọc sách, đọc đến mệt mỏi mới ngẩng đầu lên, dĩ nhiên gò má đã có chút đỏ ửng.

Anh không cho cô đến Văn Đình để được tiếp nhận cái gọi là sự dạy dỗ nữa, ngược lại, chính anh lại thỉnh thoảng tự mình ra trận, dùng hành động để dạy dỗ cô...

Tương Tư ngẫm nghĩ lại chuyện tối ngày hôm qua, liền thấy một hồi tim đập nhanh hơn như trống làng. Gian phòng này là phòng tự học, mà hệ thống lò sưởi ở trong phòng lại bị hỏng mất rồi. Cô dùng bàn tay lạnh lạnh áp vào hai bên gò má sưởi ấm, lắc đầu một cái, tựa như muốn vứt hết những hình ảnh kiều diễm ở trong đầu mình đi. Vừa mới xoay mặt, cô lại nhìn thấy ở phía sau cánh cửa phòng tự học có hai người đang đứng đó.

Tương Tư sững sốt một chút, nhưng lập tức thờ ơ xoay đầu lại ngay. Quý Quảng Nguyên và Lâm Ngữ Thiển, thật là một đôi kim đồng ngọc nữ!

Cô ổn định lại tâm trí, bắt đầu cúi đầu đọc thầm những điều khoản pháp luật. Quý Quảng Nguyên đứng ở phía sau cửa ra vào, nhìn qua bóng dáng mặc chiếc áo lông màu cam thật lâu, bước chân bất động không sao di chuyển nổi.

Lâm Ngữ Thiển cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi: “Quảng Nguyên, anh còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì vậy hử. Người ta đã giả bộ không nhìn thấy anh rồi, anh cũng đừng hy vọng người ta để mắt đến nữa!”

Từng ngón tay của Quý Quảng Nguyên giấu ở bao tay với những đường chỉ thêu dày đặc cứ dần cuộn chặt lại. Hàm răng nghiến chặt đến mỗi nhừ, có chút không nói ra được. Đôi con ngươi đen bóng như như viên đá quý màu đen của cậu ta vẫn nhìn Tương Tư như trước, không hề nhúc nhích. Cậu vừa muốn đi theo Lâm Ngữ Thiên, lại vừa không nỡ, muốn đi đến bên cạnh Tương Tư, nhưng thấy mình không có một chút dũng khí.

Lâm Ngữ Thiên đi được một đoạn, quay người lại, thấy cậu ta vẫn không hề nhúc nhích như trước, lửa giận bốc lên, cũng không nhịn được nữa. Cô lộn ngược trở lại, vọt tới phía sau cánh cửa phòng tự học, hướng về phía Tương Tư hét lên một tiếng: “Vẫn Tương Tư, cô đi ra đây một chút!”

Tương Tư vẫn ngồi yên như Lã Vọng buông cần câu cá, bàn tay cầm bút không hề dừng lại.

Sắc mặt Quý Quảng Nguyên lại biến đổi, cậu ta cuống quýt giữ chặt lấy Lâm Ngữ Thiên, kéo đi ra phía bên ngoài phòng tự học: “Ngữ Thiên, em làm gì vậy, đây là phòng tự học, tất cả mọi người đều đang đọc sách đấy, em đừng có làm ồn ỉ!”

Lâm Ngữ Thiên bị cậu ta kéo đi một đoạn, vung tay khỏi tay cậu ta, trợn mắt nhìn lại cậu ta vẻ đầy oán hận: “Quý Quảng Nguyên, anh thử nhìn mình xem anh là người đàn ông sao? Có phải anh thật lòng yêu mến cô ta đến không bỏ xuống được không? Có phải anh lại muốn quay lại theo đuổi cô ta không? Anh đã ở cùng với tôi một chỗ rồi sao vẫn còn nhớ cô ta mãi không quên như vậy, anh coi Lâm Ngữ Thiên tôi là loại người nào đây hả?”

Quý Quảng Nguyên đứng bất động, mái tóc màu nâu đậm khiến thoạt nhìn cậu ta giống như một tiểu vương tử trong các vở kịch vậy. Trong lòng Lâm Ngữ Thiên vô cùng chua xót, cô cắn môi, những giọt nước mắt to tròn như hạt đậu thi nhau tuôn rơi.

Quý Quảng Nguyên nhìn cô ta khóc, tháo cái bao tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô tai, động tác của cậu ta càng dịu dàng, Lâm Ngữ Thiên lại càng khóc nhiều hơn: “Quảng Nguyên, anh hãy quên cô ta đi, chúng ta đã đính hôn rồi, anh còn nhớ nhưng cô ấy mãi làm gì vậy? Cô ta đã sống cùng với một người đàn ông khác rồi, sao anh còn nhớ mãi không quên đối với cô ta để làm gì vậy?”

Thân hình cao gầy của Quý Quảng Nguyên như hơi bị công xuống. Cậu ta rũ cánh tay xuống, nhìn Lâm Ngữ Thiên đang đứng khóc ở trước mặt mình, cô ta khóc đến nỗi bao nhiêu lớp trang điểm đều chảy tuột đi hết: “Lâm Ngữ Thiên, anh thực lòng xin lỗi em.”

”Em không thích nghe anh nói thực xin lỗi. Quảng Nguyên, em chờ anh, cho dù là bao lâu em vẫn chờ đợi anh. Chính anh là người đã cho em một chút hy vọng, bây giờ anh hãy nói cho em biết, anh có thể quên được cô ta hay không? Hãy trả lời em đi, có quên được không?”

Cô ta bắt lấy cánh tay của cậu ta lắc lắc, nhưng ánh mắt của cậu ta lại đang hướng về nơi xa xa ở đằng kia. Lúc này tuyết đã phản chiếu lại ánh sáng nhìn đến chói mắt, khiến ánh mắt của cậu ta đau nhức. Cậu ta nhớ lại hồi hai người còn bé, lúc này trời vừa mới rơi trận tuyết đầu tiên. Tương Tư mặc thành giống như một chiếc bánh chưng nhỏ tròn quay, sau đó cô được cậu ta lôi kéo tay của cô đi chơi trượt tuyết. Gương mặt tươi cười của cô như có ánh sáng mặt trời chiếu vào sáng lên rạng rỡ. Chỉ chớp mắt một cái, đã trở thành một quá khứ qua nhiều năm như vậy. Cậu ta gần như không nhớ ra được hết những chuyện cũ đã xảy ra giữa hai người bọn họ, nhưng mà cậu ta lại nhớ thật sâu, nhớ thật kỹ nụ cười của cô.

Đã bao nhiêu lâu rồi nhỉ? Cậu nhìn cô kiên cường trải qua những biến cố kia, kiên cường tiếp tục học hành, kiên cường bỏ qua một mình yên lặng đi lên phía trước. Cô cũng chỉ mỉm cười, sẽ cùng bạn học cười nói chê bai, nhưng mà không bao giờ nữa còn thấy được nụ cười giống như khi còn bé, không chút kiêng nể gì cậu ta cái gì hết, hai con mắt đều nheo lại.

Cậu ta vứt bỏ cô, cho dù giữa bọn họ có đến vài chục năm tình cảm gắn bó. Nếu như bây giờ cậu ta muốn theo đuổi cô trở lại giống như ngày trước, vậy cô có nên trở về hay không? Có khả năng hay không?

Lâm Ngữ Thiên thấy cậu ta trầm mặc, thì tiếng khóc lại càng phát ra không sao khống chế nổi. Cô ta hung hăng đẩy cậu một cái, đưa anh đi từng bước một ra phía ngoài hành lang. Trong đồng tuyết, cô khóc lóc, bề cảnh cây rừng đầy tuyết đi đập cậu ta. Không những cậu ta không tránh mà cũng không trốn, chỉ là nhìn cô đầy thương xót.

Lâm Ngữ Thiển dần dần tuyệt vọng. Cô ta sững sờ dừng lại động tác diên cuồng kia, ánh sáng của đồng tuyết phản xạ lại nhìn đến chói mắt. Cô đã không còn nhận ra người con trai đang ở trước mặt mình là ai nữa.

”Ngữ Thiển, anh không thể quên được Tương Tư, đời này cũng không thể quên được, cho nên...” Quý Quảng Nguyên trầm mặc một lát, nhưng giọng vẫn còn nhẹ nhàng chậm chạp, kiên định nói: “Chúng ta hãy chia tay tôi, lúc này đây, em sẽ không chịu sự thay đổi và thỏa hiệp, bác trai bác gái đang ở chỗ đó, tự em sẽ đến đó để giải thích.”

Cậu ta nói xong, đi lướt qua bên người cô, đi về phía phòng tự học. Khi sắp đi đến sau cửa của phòng học, cậu ta ôm lấy đồng tài liệu, nghênh đón ôm lấy vài cuốn sách mà Tương Tư đang cầm. Bước chân của cậu ta dừng lại, bỗng nhiên sau lưng cậu ta lại có một bóng dáng nhanh chóng tiến lên. Quý Quảng Nguyên còn chưa kịp phản ứng, Lâm Ngữ Thiển đã hung hăng một tay lấy đẩy Tương Tư ngã ra trên mặt đất. Cô ta nhìn cô một cách độc ác và tàn nhẫn, ngực thở nặng nề, lên xuống dồn dập, phập phồng. Một hồi lâu sau, đột nhiên cô ta cười lên một tiếng lạnh lùng, trong ánh mắt nhìn chứa đựng đầy vẻ dứt khoát, nhìn về phía Quý Quảng Nguyên: “Quý Quảng Nguyên, rồi đây anh sẽ phải hối hận vì ngày hôm nay anh đã đối xử như vậy với em!”

25. Chương 20: Hóa Ra Là Trừng Phạt Đúng Tội

Một hồi lâu sau, đột nhiên cô ta cười lên một tiếng lạnh lùng, trong ánh mắt nhìn chứa đựng đầy vẻ dứt khoát, nhìn về phía Quý Quảng Nguyên: “Quý Quảng Nguyên, rồi đây anh sẽ phải hối hận vì ngày hôm nay anh đã đối xử như vậy với em!”

Lúc này Quý Quảng Nguyên bị ánh mắt sắc bén đầy nham hiểm của Lâm Ngữ Thiển làm cho đau đớn. Khóe môi cậu ta run rẩy mấy cái, kinh ngạc tiến về phía trước một bước, hàng mi dài che che khuất đôi mắt u buồn bên dưới, nhìn thật sâu vào cô ta, lúng túng lên tiếng: “Ngữ Thiển...”

Lâm Ngữ Thiển vung tay lên đánh một cái tát vào trên mặt Quý Quảng Nguyên, cánh tay cô ta cũng bị chấn động đến tê dại, nhưng cô ta vẫn nở nụ cười lạnh lẽo ngạo nghễ như cũ: “Quý Quảng Nguyên, thu hồi lại ánh mắt làm cho người khác phải chán ghét và thương hại kia của anh lại đi! Tôi nói cho anh biết, tôi đã chán ghét đến cùng cực sự dao động lắc lư lúc trái lúc phải của anh lắm rồi! Tôi chán ghét quá mức lắm rồi!”

Cô ta xoay người theo hành lang đi đến một cánh cửa khác đi ra ngoài, không biết là do quá kích động, hay là do cô ta bước quá nhanh, đôi giày cao gót giẫm trên mặt đất hơi ẩm ướt liền bị trượt đi. Mất cả chân của cô ta treo một cái, gót giày đã bị gãy, cả người cô ta lao đảo, ngã ngồi trên mặt đất.

Nhưng cô ta nhanh chóng đứng lên, tựa như hoàn toàn không hề chú ý tới đôi giày đã bị hỏng, tiếp tục bước đi, lưng thẳng tắp, tuy nhiên bước chân hơi bị khập khiễng, nhưng khí thế đi đứng vẫn tỏ ra phi phàm như cũ. Quý Quảng Nguyên giật mình, nặng nề đứng ở nơi đó, mãi đến khi Lâm Ngữ Thiển đã đi ra khỏi hành lang thật dài kia, cậu ta đã tỉnh hồn trở lại.

Tương Tư từ trên mặt đất đứng lên, mấy cuốn sách cô ôm trong ngực rơi xuống đất bị ướt sũng đầy những vết bẩn. Cô chau mày, lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay cẩn thận lau sạch sẽ bên ngoài số sách vở của mình, sau đó nhét chiếc khăn tay đã bị bẩn kia vào trong thùng rác. Cô ôm sách vở cúi đầu đi qua bên cạnh Quý Quảng Nguyên, chậm rãi để lại một câu nói: “Quảng Nguyên, Lâm Ngữ Thiển kia, cô ấy thật sự yêu anh, cô ấy cũng là một cô gái tốt, anh hãy đi tìm cô ấy đi, hãy nói lời xin lỗi tử tế với cô ấy, cô ấy sẽ tha thứ cho anh.”

Quý Quảng Nguyên khẽ vươn tay ra giữ cánh tay cô lại, ôm chặt lấy cô từ phía sau lưng. di-ễn-đà-n lê qu-ý-đô-n Cậu ta cúi đầu áp chặt gương mặt của mình vào trên mái tóc của cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Tương Tư... Nhưng mà người tôi yêu lại là em, luôn luôn... vẫn chỉ là em.”

Tương Tư cúi đầu xuống, nhìn đôi cánh tay đang vòng quanh thân mình, ngón tay thon dài và trắng nõn, giống như được bàn tay khéo léo tạc ra từ loại Ngọc Thạch thượng hạng. Cậu ta ôm lấy cô, giống như trước kia, dịu dàng và mang theo một chút ngang ngược, chỉ có điều, trái tim của cô, đã sớm như mặt hồ đã đóng băng, không có một gợn sóng, dù chỉ là chút xú

“Quảng Nguyên, buông tay ra.” Giọng nói của Tương Tư cố nén lại, vô cùng thấp, nhưng mang rõ sự kiên định khác thường.

Nếu như khi cô ở thời điểm bất lực nhất, nếu như tại thời điểm cô cần có nơi để dựa vào nhất, mà có cậu ta đứng ở bên cạnh người, cho dù cậu ta có không làm được cái gì, chỉ cần đứng ở bên cạnh cô thôi, như vậy, cho dù phía trước là cái gì, cô cũng sẽ không hề chùn bước quyết tâm tiếp tục sánh bước, gả cho cậu ta. Nhưng tình cảm của cô đối với cậu ta suốt hơn chục năm, lại bị cậu ta dùng mấy ngày ngắn ngủi như vậy, tự tay chặt đứt, ngay cả thời gian để cô khóc, đổ máu dường như cũng không có.

“Tương Tư...” trông mắt Quý Quảng Nguyên đỏ hoe, những giọt nước mắt âm thầm trong khóe mắt ánh lên loang loáng. Cậu ta nhẹ nhàng buông lỏng cô ra, dáng người thon gầy như cây tùng không còn vẻ mạnh mẽ như trước. Cậu ta đứng ở trước mặt cô, cúi đầu, như một đứa trẻ nhỏ đã phạm phải sai lầm đang cầu xin cô tha thứ.

Tương Tư thoáng nhìn qua cậu ta, nhưng trong lòng cô lúc này lại giống như mặt đất đã bị một lớp tuyết cực dày phủ lên, trong lòng cô giờ chỉ là một khoảng trống không, hờ hững.

“Hai chúng ta, đã sớm không thể nào, Quảng Nguyên, tôi và anh quen biết nhau đã nhiều năm như vậy, anh phải biết rõ ràng trong lòng của tôi, chuyện mà tôi luôn coi trọng nhất là gì, cái mà tôi để ý nhất chính là cái gì, tuổi của tôi ít hơn tuổi của anh, nhưng tôi đương nhiên cũng có chủ kiến của mình. Tôi không thể nào ở cùng một chỗ với một người đàn ông, khi tôi đang ở trong thời điểm bất lực nhất, chính người đàn ông đó lại phản bội tình cảm của tôi, anh hiểu chưa?”

Cô lặng lẽ liếc nhìn cậu ta, từ đầu đến cuối không hề có một câu lớn tiếng quở trách, nhưng câu chất vấn bình thản kia lại làm cho hốc mắt của Quý Quảng Nguyên mỗi nhử, nước mắt liền rớt xuống, chân tay cậu ta luống cuống không biết phải làm sao, tuyệt vọng nhìn cô: “Nhưng Tương Tư... Anh biết là anh đã sai rồi... Anh đã rất hối hận...”

“Quảng Nguyên, con người có thể phạm sai lầm, nhưng mà sai lầm cũng được chia ra nhiều loại, có loại có thể phạm, nhưng có loại lại không được phép sai phạm. Đó là cha mẹ ruột của tôi, sinh mạng song thân của tôi thì tôi phải quan tâm. Xương cốt của cha mẹ tôi chưa được sắp xếp chỗ nằm yên lành tử tế, khi gió thổi mưa xối chịu đủ tra tấn như vậy, anh đang ở đâu? Anh đang ân ái ái ái với Lâm Ngữ Thiên ở chỗ nào, lúc ấy anh còn đang mãi tiến hành bữa yến tiệc mừng lễ đính hôn của mình, vậy mà bây giờ anh lại nói với tôi rằng, anh sai rồi, anh đã hối hận. Anh tưởng như vậy, tôi sẽ có thể cho rằng tất cả mọi chuyện đó đều chưa từng xảy ra hay sao, tôi lại nhào vào trong ngực của anh một lần nữa hay sao? Quý Quảng Nguyên, trong lòng của anh, Văn Tương Tư tôi đây lại là một kẻ hèn hạ ti tiện như vậy ư?”

Tuy cô đã hết sức cố gắng muốn bản thân mình phải thật bình tĩnh khi kể ra những chuyện đó, nhưng khi cô nói xong lời cuối cùng, thì cô vẫn không sao kiềm chế nổi cảm xúc, lại vẫn bị kích động như cũ, trong ngữ điệu nói vẫn hàm chứa sự run rẩy.

Quý Quảng Nguyên không nói nên lời, cũng không có lời giải thích nào để nói ra..., Cậu ta cúi đầu, khóe mắt chan chứa đầy lệ. Những giọt nước mắt trong suốt như hạt ngọc đang từ từ lăn xuống. Tương Tư rất muốn đi, nhưng cậu ta lại cứ ngăn cản, cũng không nói năng gì. Ba phen mấy bận đều như thế, rốt cuộc Tương Tư không thể nhẫn nại được nữa, cô vút tất cả sách vở đang ôm trong ngực xuống trên mặt đất bịch một cái thật nặng nề: “Quý Quảng Nguyên, rốt cuộc anh muốn như thế nào đây?”

Quý Quảng Nguyên không quan tâm, sống chết ôm lấy cô, khóc lóc cầu khẩn: “Tương Tư, đây không phải là chủ ý của anh, là do mẹ anh đã ép buộc anh, ép buộc anh phải chia tay với em, ép buộc anh phải ở cùng một chỗ với Lâm Ngữ Thiên. Cho tới tận bây giờ anh cũng chưa từng bao giờ muốn chia tay với em, cho tới tận bây giờ người anh yêu vẫn chỉ có em mà thôi... Tương Tư, em hãy cho anh một cơ hội lần đầu đi, để cho anh đền bù mọi tổn thất cho em có được hay không? Anh van em đó Tương Tư, em không nên đối xử với anh như vậy. Ngay từ nhỏ chúng ta đã luôn ở cùng một chỗ với nhau, anh chỉ muốn lấy em, cho tới tận bây giờ anh cũng chỉ muốn có một mình em...”

Nghe Quý Quảng Nguyên nói như vậy, giữa lúc đó, đột nhiên Tương Tư chợt bình tĩnh trở lại. Cô không né tránh cậu ta nữa, giọng nói mềm mỏng trầm thấp hỏi cậu ta một câu: “Quảng Nguyên, tôi muốn hỏi anh về một vấn đề có được không? Nếu như câu trả lời của anh làm cho tôi thấy thoải mái, lần này tôi sẽ cho anh một cơ hội.”

Nghe vậy Quý Quảng Nguyên vô cùng mừng rỡ, thoáng cái đã không còn nước mắt, cậu ta dùng sức gạt đầu, áp khuôn mặt tuần tú sát lại rất gần gương mặt của cô, hơi thở nhẹ nhàng phả ra ngay nơi chóp mũi của cô. Đột nhiên Tương Tư thấy có chút khó chịu, cô hơi quay đầu đi, tránh khỏi sự thân mật của cậu ta.

Quý Quảng Nguyên sững sờ, trong lòng chợt nổi lên sự chua xót nho nhỏ. Tương Tư cô, đã bắt đầu kháng cự lại thân cận của cậu ta.

“Quảng Nguyên, nếu như anh muốn ở cùng một chỗ với tôi, nhưng mà mẹ của anh lại ngăn cản anh bởi vì chuyện giữa hai nhà của chúng ta, vậy thì anh phải làm thế nào đây?”

Tương Tư nhẹ giọng hỏi thăm, thậm chí ngữ điệu còn có chút vui vẻ. Ánh sáng nơi đáy mắt của Quý Quảng Nguyên đã dần dần biến mất. Cậu ta không phải là một người đàn ông sắc bén, biết quyết đoán khi đấu tranh. Nếu là ở thời cổ đại, cậu ta chính là loại người chỉ biết là ngâm thi tác đối (chống đối lại bằng cách ngâm thơ), là văn nhân mặc khách chỉ biết “phong hoa tuyết nguyệt”, loại người mà một khi gặp phải chuyện xảy ra, việc mà cậu ta có thể làm, cậu ta biết làm, cũng chỉ là nghe theo sự sắp xếp trong nhà của bậc trưởng bối.

Đúng như vậy! Trong nhà Tương Tư xảy ra chuyện lớn như vậy, người người tránh không kịp sợ bị rước họa vào thân, đến ngay cả mối giao hảo tốt đẹp vài chục năm giữa hai nhà bọn họ, cũng triệt để phui một cái thật sạch sẽ, trong dĩ vãng mẹ cậu ta đã thề bồi kết thân với nhà họ Văn, hiện tại hận không thể cắn đứt đầu lưỡi để thu hồi lời năm đó đã nói ra..., nếu cậu ta thật sự muốn nối lại tình xưa với Tương Tư, cửa ải quan trọng trong nhà như vậy cậu ta phải làm thế nào để vượt qua đây?

“Anh...” Quý Quảng Nguyên nhẹ nhàng cắn chặt răng lại, vừa ngược mắt nhìn lên Tương Tư, bộ dáng giống như cười mà không phải là cười, trong ngực lý không khỏi kêu lộp bộp một tiếng, âm thầm hạ một quyết tâm. Cho dù có như thế nào, cậu ta cũng sẽ không rời bỏ Tương Tư. Vậy trước tiên sẽ phải ổn định lại cô trước đã, phải yêu cầu đồng ý hòa hảo đã, sau đó sẽ nói. Chuyện trong nhà, cậu ta phải từ từ nghĩ ra biện pháp, cậu ta là con trai duy nhất, nếu như quả thật cậu ta liều mạng, vậy thì mẹ cậu ta cũng sẽ không thể nào mặc kệ được, cùng lắm thì bọn họ sẽ cùng nhau xuất ngoại...

“Tương Tư, lúc này đây, coi như mẹ anh có ép buộc anh, anh cũng sẽ không rút đầu rút lui nữa, anh muốn được cùng em ở cùng một chỗ, chúng ta hãy ra nước ngoài đi! Lúc này chúng ta cùng rời đi thôi, được không em?”

Tương Tư nhẹ nhàng gõ đầu; “Nghe rất không tồi, em lại hỏi anh câu này, nếu như mẹ của anh lấy cái chết để ép buộc anh, anh sẽ phải làm sao bây giờ?”

Tương Tư quen biết người nhà họ Quý đã vài chục năm, sớm đã biết rõ mẹ Quảng Nguyên thuộc hạng người gì. Lúc trước bởi vì cô yêu mến Quý Quảng Nguyên, nên mới không để bụng đối với Quý phu nhân, mà giờ khắc này cô trải qua bao nhiêu biến đổi, nhưng cô sẽ lại không bao giờ còn giống ngu như trước đây nữa.

“Tương Tư!” Quý Quảng Nguyên nóng nảy, cậu ta tiến lên một bước, nắm chặt lấy tay của Tương Tư, vội vã nói ra: “Chúng ta bỏ qua hết những gì đã xảy ra trước kia được không? Trước tiên anh sẽ giúp em ra nước ngoài trước đã, chúng ta sẽ cùng nhau đi du học. Lúc này chúng ta cùng nhau rời đi thôi, chờ thêm vài năm nữa, chúng ta tốt nghiệp, kết hôn có con rồi, dĩ nhiên là mẹ của anh sẽ từ từ hồi tâm chuyển ý tiếp nhận em...”

“A, anh định tiền trăm hậu tấu, có thật không vậy? Để cho gạo nấu thành cơm? Nghe quả thật đây cũng là một ý kiến hay.” Tương Tư nhẹ nhàng tránh khỏi tay của cậu ta, chậm rãi lắc đầu: “Quảng Nguyên, đến chừng nào thì anh mới có thể lớn lên, thành thực, khi gặp phải chuyện gì đó không phải nghe để mà trốn tránh, mà là phải dũng cảm đối mặt với nó?”

Cô cười ảm đạm, đây là người đàn ông mà mình đã yêu từ nhỏ yêu đến lớn không? Đây có phải là người đàn ông mà cô đã từng ôm trong lòng mộng tưởng một lòng muốn gả.

“Nếu quả thực anh nói rằng, Tương Tư, em không có gì phải sợ, hết thấy đã có anh rồi, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, cố gắng ở cùng một chỗ. Anh như vậy, thì trong lòng tôi nghĩ sẽ rất bội phục anh, ít nhất coi như anh là một con người có dũng khí. Nhưng mà hiện tại, Quý Quảng Nguyên à, tôi chỉ cảm thấy anh là người quá ích kỷ. Nếu như tôi đồng ý ra nước ngoài với anh, vậy thì mong mỗi của Quý phu nhân về anh sẽ phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ anh thật sự muốn nhìn bà ấy dùng cái chết để ép buộc anh, còn anh cũng không vì thế mà thay đổi hay sao? Chính anh đã gây rối thành một nùi rồi, ngay một cái ý kiến hay cũng đều không có. Anh đã nghĩ sẽ cùng tôi xa chạy cao bay, ném lại phía sau một cục diện rối rắm, anh làm như vậy rồi để cho ai tới thu dọn đây? Nhà họ Lâm sẽ phải làm sao bây giờ? Nhà họ Quý làm thế nào để ngẩng đầu được đây? Nỗi oan khuất của ba mẹ tôi, ai sẽ là người chủ trì để trả lại sự công bằng đây? Tôi không thể giống như anh được, tôi không thể cho rằng cứ coi như không có chuyện gì xảy ra cả. Quý Quảng Nguyên, tôi, Văn Tương Tư này, vĩnh viễn cũng sẽ không lại quay đầu lại đâu.”

“Tương Tư, vì sao em lại cứ cố chấp như vậy? Bác Văn bị phạm vào sai lầm lớn như vậy, bị rơi vào một cái kết cục như vậy cũng là một sự trừng phạt đúng tội rồi, làm sao em cứ muốn phải được giải oan cơ chứ...” Quý Quảng Nguyên tuyệt vọng tiếp tục nói không lựa lời. Cả người Tương Tư lại một lần như chết đứng tại chỗ đó. Cô nhìn cậu ta giống như nhìn một người không quen biết, nhìn cậu ta với ánh mắt như nhìn một người xa lạ, lạnh như băng. Cô nhìn thẳng tắp qua cậu ta, không hề nhúc nhích.

26. Chương 21: Dần Dần Để Ý

Cả người Tương Tư cứng lại, như chết đứng tại chỗ đó một lần nữa. Cô nhìn cậu ta giống như nhìn một người không quen biết, nhìn cậu ta với ánh mắt như nhìn một người xa lạ, lạnh như băng. Cô nhìn thẳng tắp qua cậu ta, không hề nhúc nhích.

“Tương Tư...” Quý Quảng Nguyên bị ánh mắt kia của cô hù dọa, mặt mũi trắng bệch ra. Cậu ta tiến lên một bước, khẽ ôm lấy vai của cô lay lay: “Tương Tư, em làm sao vậy...”

“Quý Quảng Nguyên, anh vừa mới nói cái gì vậy? Anh nói ba ba của tôi bị trừng phạt là đúng tội sao?” Nước mắt ở trong hốc mắt của cô lập tức vòng quanh, nhưng cô vẫn bướng bỉnh, cổ mở to hai mắt, nhìn người đàn ông đang đứng ở trước mặt mình: die»n d an l«e qu»y d«on “Ba của tôi, ông ấy làm quan đã vài chục năm, chưa từng bao giờ thu của người khác một phân tiền. Đúng thế, về sau tôi đã từng có lần tiêu tiền vung tay quá trán, nhưng tất cả những đồng tiền này đều là đồng tiền sạch sẽ mà ba ba của tôi đã kiếm được, không có một chút xíu nào liên quan đến tham ô hay nhận hối lộ! Mấy năm trước, trong bụng mẹ tôi đã từng có một khối u lớn, phải chữa trị mất hơn mười vạn đồng, tiền đó cũng đều do ba ba của tôi đã tìm cách vay mượn của mọi người ở trong gia đình. Ông ấy đã giúp đỡ một trăm nhi đồng bị thất học ở Cam Túc, bít tất của ba tôi bị rách, mẹ tôi đã phải ngồi vá lại từng lỗ. Gia đình các người, ai nấy đều mua biệt thự, mua xe sang trọng, nhưng chúng tôi vẫn ở trong căn nhà của khu nhà ở tập thể của thị ủy, suốt mấy chục năm đều không hề chuyển đi. Cũng bởi vì ba của tôi không muốn tiếp nhận đồ hối lộ, không muốn giúp người khác làm việc xấu, nên đã đắc tội với bao nhiêu người, anh có biết không? Bây giờ rốt cục bọn họ gán cho ông ấy tội danh vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp, tham ô nhận hối lộ, người khác tin không nói, anh cũng tin như vậy sao?”

Trước những câu chất vấn của Tương Tư, ánh mắt Quý Quảng Nguyên trở nên né tránh, không dám nhìn cô. Cậu ta kinh ngạc lui về phía sau: “Tương Tư... là anh đã nghe ba của anh nói như vậy...chuyện của bác Văn là chuyện thật đấy... Em hãy thử suy nghĩ một chút mà xem, nếu như thật sự bị oan uổng... Vậy vì sao người của cấp trên lại không có một ai đứng ra cái chính giúp cho ba em chứ...”

“Tôi mặc kệ những chuyện này!” Thoảng cái Tương Tư đã đẩy cậu ta ra, mở miệng rống to. Đôi mắt của cô đỏ vằn lên như một con thú bị vây hãm, sắp sửa nổi giận: “Ba ba của tôi, ông ấy là người tốt, là một vị quan tốt! Tôi mặc kệ, bất kể thượng cấp của ba tôi có nói như thế nào, tôi mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, ở trong lòng tôi, ông ấy chính là người cha tốt nhất, ông ấy hoàn toàn trong sạch! Tôi bất kể, cho dù phải dùng mười năm, hai mươi năm, hay mất cả đời này, tôi cũng sẽ phải rửa sạch nỗi oan khuất ấy cho cha tôi. dien dan le quy don com Nếu như tôi không làm được, ba ba của tôi chết không nhắm mắt!”

Nước mắt của Tương Tư tuôn rơi như mưa, cô không bao giờ muốn nhìn thấy người đàn ông ở trước mặt mình này nữa. Trên đời này ai cũng có thể vu oan cho ba của cô, nhưng cô thực sự không thể chấp nhận việc Quý Quảng Nguyên nói về ba mình như vậy. Hai nhà bọn họ đã kết giao suốt vài chục năm nay, từ nhỏ ba ba cô đã nhìn thấy cậu ta lớn lên, đến bây giờ, liền rơi vào một cái kết cục như vậy sao?

“Tương Tư.....”

Quý Quảng Nguyên muốn đuổi theo, Tương Tư đột nhiên quay đầu lại chỉ vào cậu ta, đáy mắt của cô đỏ ngầu một mảng, giọng nói khàn khàn và lạnh như băng: “Quý Quảng Nguyên, coi như tôi đã nhìn rõ ràng rồi, anh không phải người, anh chính là một kẻ súc sinh mang tim phổi của loài chó má! Ba ba của tôi, ông ấy mất đã mù rồi, bởi mắt bị mù nên ông ấy mới có thể kết bạn với gia đình nhà anh...”

Giọng nói của Tương Tư thoáng cái liền nghẹn lại, một lát sau cô mới bình tĩnh trở lại, khẽ nở nụ cười đầy vẻ quật cường: “Nghe nói, khi ba ba của tôi vừa mất đi, bác Quý liền lên chức phải không? Hiện tại ông ta còn làm quan lớn hơn cả ba ba của tôi năm đó rồi! Quý Quảng Nguyên, chúc mừng anh nhé! Bác trai Quý giờ tiền đồ không thể kể xiết, thăng tiến lên tận mây xanh rồi! Giờ Quý thiếu gia cũng giống như gà chó được lên trời, đứng trên vạn người rồi. Văn Tương Tư tôi là một kẻ bình dân, không, không, không thể gọi là bình dân được, Văn Tương Tư tôi là con gái của một kẻ tham quan, đã từng bị tình nghi là kẻ giết người, đã từng phải chịu cảnh bị giam ở trong ngục, làm sao có thể xứng đáng với con người cao quý, con nhà thế gia như Quý thiếu gia đây cơ chứ? Hay là ngài hãy đi tìm Lâm tiểu thư của ngài đi, các người mới thật sự môn đăng hộ đối, không thể nào xứng đáng hơn được nữa đâu!”

Tương Tư nói xong, cười lạnh một tiếng, cô không thèm liếc mắt nhìn lại cậu ta một cái, bỏ đi thật nhanh ra bên ngoài...

Quý Quảng Nguyên đứng ở nơi đó, hai chân nặng tựa ngàn cân. Cậu ta không thể di chuyển nổi bước chân để đuổi theo cô, mà cũng không biết lấy tư cách gì để đuổi theo cô nữa. Nhưng mà, có một câu, nhất định cậu ta phải nói cho cô biết, cô không thể sống cùng một chỗ với Hà Dĩ Kiệt, bất kể như thế nào, cũng không thể sống cùng một chỗ với Hà Dĩ Kiệt...

“Tương Tư, người đàn ông hôm đó có phải tên gọi là Hà Dĩ Kiệt không?” Quý Quảng Nguyên đã tỉnh hồn lại, vội vàng chạy ra, đuổi theo cô. Tương Tư đã đi ra khỏi toà nhà của trường học, trong cơn gió tuyết, cô thông thả đi về phía trước. Quý Quảng Nguyên chặn ngang con đường của cô, cô cũng không thèm để ý tới cậu ta, xoay mặt thay đổi sang hướng đi khác, tiếp tục bước đi...

“Tương Tư, nếu như quả thật người đó tên là Hà Dĩ Kiệt, vậy thì, ngàn vạn lần anh xin em, em đừng nên qua lại, đừng ở cùng một chỗ với người đó. Hắn ta không phải người tốt đâu! Hắn ta sẽ hại chết em đó!”

Tương Tư vẫn dường như không hề nghe thấy gì hết, cô cúi đầu, khép chặt lại chiếc áo lông, bước từng bước một, vất vả tiến lên trước. —

Anh ấy không phải người tốt? Vậy thì Quý Quảng Nguyên anh thì sao? E rằng chính nhà họ Quý anh là người làm anh bị rước họa vào thân, tránh không kịp nữa đó! Trên đời này còn có người tốt hay sao?

Tương Tư cười vẻ đầy đau khổ. Cả người cô đã lạnh cóng, cứng ngắc lại. Cô không biết nên đi về hướng nào... Ba ba, nếu như ba ba vẫn còn sống thì thực là tốt biết bao? Ba đã chết rồi mà người khác vẫn còn không chịu bỏ qua cho ba, người đã chết rồi mà vẫn còn đeo trên thân mình tội danh như thế, ba bảo bây giờ Tư Tư của ba sẽ phải làm sao đây, phải làm sao đây, ba ơi?

Cô cố cứ bước đi mờ mịt như vậy. Đi mãi cho đến khi trời đã tối mịt, đến lúc quần áo trên người, bởi trận tuyết lớn rơi xuống mà trở nên ướt đầm, cô mới đi đến được nghĩa trang nơi ba mẹ được an táng.

Cô nhìn qua mộ bia, dùng tay quét sạch từng chỗ từng chỗ tuyết đọng. Cô mặc kệ trên đời này ai là người tốt ai là người xấu, cô cũng không quan tâm để ý xem rốt cuộc Hà Dĩ Kiệt là loại người nào. Cô chỉ biết rằng, nếu như không nhờ có anh, giờ đây ba mẹ của cô vẫn còn chưa được an táng xuống mồ. Cả đời này cô đều nhớ kỹ đến ân tình của anh, cho dù anh đối xử với cô như thế nào, từ trong xương tủy của mình cô vẫn cảm thấy anh chính là một người tốt.

Tương Tư quỳ gối trước mộ, trong bụng mang đầy nỗi uất ức, tủi hờn, không biết nên phải bắt đầu nói từ đâu. Cô cứ nói liên miên, nói không ngừng. Cô kể lại tất cả những chuyện từ khi còn bé, cho đến chuyện

của Quý Quảng Nguyên. Cô kể lại với ba ba nỗi tuyệt vọng của mình sau khi ba mẹ chết, kể lại chuyện bác Phúc trai vì không để cho người khác làm tổn thương đến cô mà bị cắt đứt chân, vứt vào bên xó đường, không có người trông nom. Cô kể lại chuyện cô giống như người đã bị phát điên, xách dao đi muốn chém người ta. Cô kể chuyện những ngày cô bị tổng giam trong ngục, bị người ta đánh đập, bị người ta bắt nạt, bị người ta đoạt mất đồ ăn, bị người ta lấy thùng đựng nước lạnh ở trong nhà cầu dùng để gội bồn cầu, mang gội ướt đầm hết cả người. Cô kể lại chuyện mình cuối cùng suýt nữa đã bị bệnh chết trong tù, tưởng không sống nổi. Cô kể chuyện người chú ruột hiền lành bị thím quở trách ra sao, chú đã khóc khi nhìn cô ra đi với Hà Dĩ Kiệt thế nào. Cô kể chuyện Hà Dĩ Kiệt đã giúp cô giải quyết tất cả mọi chuyện, còn giúp cô có thể được tiếp tục đi học...

Cô vừa khóc vừa nói, cảm thấy trước mắt có từng quầng, từng quầng ánh sáng lập loè, đầu óc nặng trĩu, dường như cô đã không thể chống đỡ nổi nữa rồi. Trong người cô cứ lúc nóng lúc lạnh. Trong cái nghĩa trang rộng lớn vắng lặng như vậy, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió nức nở nghẹn ngào, toàn một màu hắc ám đến vô biên vô hạn, tựa như một con dã thú đang há to miệng, vận sức chờ phát động muốn bổ nhào qua nuốt hết cả người cô. Thân thể của cô dần dần mềm nhũn, cô ngã xuống trên trên mặt tuyết lạnh như băng. Cô không hề khóc, mà trái lại, nở một nụ cười, nếu như có thể, cứ như vậy mà chết đi cũng tốt. Tất cả mọi người trong nhà cô sẽ được đoàn tụ một nơi rất cuộc cô sẽ không cần phải sống một mình cô độc ở trên đời này nữa, cho dù ngày mai có ở nơi nào. cô cũng không cần phải quan tâm đến nữa...

“Hà tiên sinh, vẫn không gọi được điện thoại cho tiểu thư.” Lái xe ngồi ở trong xe, dè dặt cẩn thận nhìn về phía người đàn ông cao lớn đang ngồi bất động ở chỗ kia, nhưng trong lòng lại thấy không yên.

Hà Dĩ Kiệt nhìn về phía bên ngoài cửa ký túc xá nữ sinh càng ngày càng ít người tụ tập hơn, ánh mắt dần dần lạnh như băng như tuyết ở ngoài cửa sổ xe. Khóe môi của anh kéo căng ra, nhếch lên thành một đường vòng cung kiên quyết lạnh lẽo, hồi lâu mới nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Gọi lại.”

Lái xe không dám lên tiếng, vội vàng lại lần lượt bấm số điện thoại của Tương một lần nữa, sau mười mấy lần bấm số điện thoại, đột nhiên âm thanh nổi thông điện thoại vang lên dứt quăng. Người lái xe mừng rỡ, vội vàng đưa điện thoại di động tới: “Hà tiên sinh, thông rồi, thông rồi!”

Gương mặt của Hà Dĩ Kiệt thần sắc vẫn trước sau như một, trong lòng đang căng thẳng như dây cung bỗng nhiên như được nới ra, buông lỏng. Anh tiếp nhận điện thoại, nghe âm thanh chuông điện thoại kêu hơi yếu ớt, chuông điện thoại vẫn một mực vang lên đến tiếng cuối cùng, nhưng vẫn là không có người tiếp nhận nghe điện thoại, ngón tay anh cầm chiếc điện thoại không khỏi siết lại, cứng ngắt.

Đã nói với cô rồi, đêm nay anh sẽ đón cô trở về, bây giờ cô lại chạy đi đâu một mình, không thấy tung tích đâu cả. Trong ký túc xá không có người, trong phòng học cũng không còn người. Cô gái ở cùng phòng trong ký túc xá cũng nói rằng đầu giờ chiều đi đến phòng tự học cũng không thấy cô đâu cả. Chẳng lẽ một người trưởng thành còn sống sờ sờ như vậy, làm sao không cánh mà lại bay mất chứ?

“Gọi điện thoại cho thư ký Triệu, bảo cậu ta nghĩ cách điều tra định vị diễnthoại một chút.” Hà Dĩ Kiệt lại nặng nề bấm dãy số điện thoại của Tương Tư, điện thoại vẫn vang lên như trước, nhưng vẫn không thấy ai tiếp nhận. Không hiểu sao đột nhiên anh có chút hoảng hốt, chẳng lẽ, trời đổ cơn mưa tuyết lớn như vậy, đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi chẳng?

“Dạ, tôi sẽ thông báo ngay cho thư ký Triệu.” Lái xe vội vàng gọi điện thoại cho thư ký Triệu, nói lại những lời Hà Dĩ Kiệt đã dặn dò làm như thế, như thế...

Trải qua thời gian khoảng mười phút, có điện thoại của thư ký Triệu gọi lại. Người lái xe tiếp nhận điện thoại, sau khi nghe xong lập tức nói luôn: “Hà tiên sinh, đã điều tra được rồi, vị trí của tiểu thư hiện tại đang ở tại nghĩa trang đằng kia...”

Mi tâm của Hà Dĩ Kiệt hơi giật giật, trong xe tối đen, anh nhẹ nhàng gần như thở hắt ra một hơi, trầm giọng nói: “Đi đến nghĩa trang!”

Lái xe lập tức khởi động xe, bánh xe chạy ở trên lớp tuyết đọng dày đặc phát ra tiếng kêu lạo xạo loạt soạt. Hà Dĩ Kiệt ngồi ở trong xe ấm áp, bàn tay để trong túi áo khoác ngoài siết chặt lại, trầm mặc không nói.

Gió tuyết quá lớn, xe đi trên đường có chút chậm rãi, cho đến lúc tới nghĩa trang thì đã qua hơn một giờ.

Lái xe mở cửa xe ra, Hà Dĩ Kiệt đi xuống xe, cơn gió lạnh thấu xươngcuốn tới, anh không khỏi run lên một cái vì lạnh, nhưng trong lòng anh mơ hồ thấy có chút không vui.

Anh không thích Tương Tư đến nghĩa trang, vì chung quy việc này đã nhắc nhở anh đến một chuyện... Xem ra, trong khoảng thời gian này anh đã cưng chiều cô quá mức rồi, nên cô càng ngày càng lên trời.

Sắc mặt của Hà Dĩ Kiệt âm trầm như nước, anh bảo lái xe ở lại tại chỗ, một mình anh vượt qua gió tuyết đi về phía mộ địa.

Khi sắp đến khu mộ của cha mẹ Tương Tư, thân thể anh hơi sững lại lại, đột nhiên bước nhanh hơn, đến cuối cùng dứt khoát chạy.

Một khoảng trắng noãn chói mắt ở trên mặt tuyết, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chút sắc vàng cam. Anh nhớ rõ hôm nay cô mặc chiếc áo choàng ngoài bằng lông màu vàng cam, mà giờ khắc này, dĩ nhiên không thể nhìn thấy thân thể nho nhỏ của cô đâu nữa, trận tuyết lớn gần như đã bao phủ hầu khắp cả người cô rồi...

27. Chương 22: Anh Có Thích Em Không?

Anh nhớ rõ hôm nay cô mặc chiếc áo choàng ngoài bằng lông màu vàng cam, mà giờ khắc này, dĩ nhiên không thể nào nhìn thấy thân thể nho nhỏ của cô đâu nữa. Trận tuyết lớn gần như đã bao phủ hầu khắp cả người cô rồi...

Hà Dĩ Kiệt sải bước chạy nhanh tới. Anh đã nhìn thấy rõ ràng Tương Tư đang quỳ rạp trên mặt đất, trên thân thể được bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng. Mái tóc của cô gần như đã hoàn toàn biến thành một màu trắng, chỉ còn có thể mơ hồ nhìn thấy được nơi bả vai của cô. Anh dùng tay gạt qua loa lớp tuyết phủ ở trên người cô xuống, thân thể của cô gần như đã đông cứng lại. Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm cô vào trong ngực mình, ngón tay thăm dò nơi chóp mũi của cô. Mơ hồ vẫn có thể cảm nhận được còn có hơi thở, anh thoáng thở phào một hơi dài nhẹ nhõm. Sức lực cả người anh đột nhiên tựa như bị rút sạch mất hết vậy, liền ngã ngồi ra ở trên mặt tuyết...

“Vẫn Tương Tư, em dám để cho bản thân mình xảy ra chuyện gì, tôi sẽ làm cho em đẹp mặt!” Dieendaan-leequydonn Anh nói đầy vẻ oán hận, xoa bóp đôi gò má của cô đã bị đông cứng lại, lại cầm hai tay cô đang lạnh như băng đặt vào trong bụng anh để ủ ấm. Hai bàn tay của cô lạnh cóng như tảng đá ở trong tủ lạnh, bàn tay cô vừa chạm vào đến da thịt của anh, anh liền rung mình một cái vì lạnh, nhưng anh lại không hề né tránh. Anh xoa bóp trên mặt, trên lỗ tai cô một lúc, lát sau dường như nghe thấy cô khẽ rên lên một tiếng. Hà Dĩ Kiệt vui mừng, động tác nhanh hơn nữa. Trong lòng anh vừa tức vừa giận cô, nhưng rồi lại có chút đau lòng, không kiềm chế nổi nữa, anh ghé sát lại vào bên tai cô nói một cách tàn nhẫn: diễn♪đàn♪lê♪quý♪đôn “Khẩn trương mau tỉnh lại cho tôi, bằng không em có chết ở tại nơi này, tôi cũng mặc kệ em đấy!”

Tương Tư chỉ cảm thấy có ai đó đang mắng ở bên tai cô, hơn nữa trên mặt của cô còn có người nào đó đang chà xát qua lại không ngừng, chà xát cô mạnh đến mức hai gò má cô đều nóng lên. Cô thấy đau, đầu lông mày liền nhăn lại, trong miệng không biết lầu bầu một tiếng gì đó, áp sát ngón tay đã mềm mại hơn một chút vào nơi bụng anh đang nóng hổi, nhân thể xuống tay néo vào trên bụng anh một cái...

Hà Dĩ Kiệt bị cô néo đau đến mức lông mi đều nhú lại, không kiềm chế nổi sự oán hận liền xoắn vành tai của cô một cái, sau đó ôm cô đứng lên đi trở về. Cô đã có sức để đánh người, xem ra là cô không thể chết được rồi !

Trong lúc đầu óc còn hỗn loạn, Tương Tư bị anh néo tai đau, thoáng cái liền mở mắt ra. Lúc này cô mới phát hiện ra mình đang được người ta ôm vào trong ngực, không khỏi kinh hãi: “Em đang ở nơi nào vậy?”

Hà Dĩ Kiệt hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến cô. Lái xe mở cửa xe ra, anh liền nặng nề ném cô một cái vào chỗ ngồi phía sau xe, sau đó mới tiếp tục ngồi vào, bảo tài xế lái xe đi. —

Tương Tư bị anh ném vào trong xe, đầu bị đập vào chỗ tựa đầu trên ghế ngồi phía sau. Sự va chạm này, ngược lại đã làm cho cô trở nên tỉnh táo một chút, chỉ có điều, khắp người cô và trên trán đều đang nóng hổi. Cô thấy đầu óc choáng váng, người mềm ra, dường như không còn một chút sức lực nào nữa. Cô rùng mình một cái, di ễn đầ_n lè q úy đôn rõ ràng cái lạnh đã xâm nhập vào trong người cô rồi. Tương Tư ngồi co quắp ở trên ghế, toàn thân cuộn tròn lại thành một đoàn, khiếp đảm liếc nhìn về phía Hà Dĩ Kiệt đang ngồi im lặng ở bên cạnh, rất lâu sau cũng không dám lên tiếng.

“Hà Dĩ Kiệt?” Một lúc lâu sau, Tương Tư không nhin nổi nữa, trong người cô thấy khó chịu đến lợi hại, nên cô thử gọi tên của người đàn ông đang ngồi ở bên cạnh mình một tiếng xem sao. Trong xe tối đen, cô chỉ cảm thấy anh ngồi ở chỗ kia giống như bức tượng được tạc bằng băng vậy, khiến cô cảm thấy rùng mình kinh hãi.

“Giỏi thật đấy, hơn nửa đêm rồi em chạy đến khu mộ này để làm gì vậy, muốn tìm cái chết sao?” Hà Dĩ Kiệt khẽ vươn tay ném qua một cái khăn mặt, Tương Tư run lấy lấy tìm khăn cầm lên, nhưng cánh tay cô vẫn cứng còng, dờ dẫm không sao cử động nổi. Cô nhìn anh có chút tủi thân, nhìn lại ánh mắt của anh ở phía đối diện đang hung hăng trừng cô.

“Em... Em cũng không biết làm sao lại đi tới nơi này...”

Tương Tư sợ hãi thả tay xuống, cúi thấp đầu, cất giọng nho nhỏ trả lời. Những bông tuyết còn vương lại trên tóc cô bị hơi ẩm của lò sưởi trong xe làm cho tan ra. Những giọt nước đọng trên đầu cô bắt đầu tan ra nhỏ xuống tí tách, những lọn tóc ướt đầm dán sát vào trên mặt của cô. Hà Dĩ Kiệt nhăn mặt lại, anh đã nhìn thấy gương mặt của cô đỏ ửng lên một cách khác thường, liền vươn tay ra, có chút thô lỗ kéo cô tới, dùng khăn lông mềm mại lau tóc cho cô. Cô bị động tác kéo của anh làm cho ngã trái ngã phải, da đầu cũng giãn giãn, hơi run lên. Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn, không hề giãy dụa, cúi đầu ngồi ở bên cạnh anh, khóe môi cong lên từng chút, từng chút một...

Hà Dĩ Kiệt bỏ chiếc khăn mặt xuống bên cạnh, vừa quay mặt lại đã nhìn thấy cô đang ngây ngốc cười hi hi, mi mắt cong cong. Đáy mắt anh chợt ánh lên chút dịu dàng, nhưng giọng nói vẫn mang vẻ lạnh lùng như trước: “Em còn ở đó mà cười ngây ngô cái gì nữa!”

Đôi mắt to của Tương Tư vụt sáng ngồi lên nhìn lại anh. Trong cái nhìn ấy dần dần hàm chứa cả niềm vui sướng và ấm áp, làm cho trái tim anh đột nhiên cảm thấy nhói đau. Anh nghiêng mặt, không đối mặt với cô nữa, nhưng lúc này giọng nói nho nhỏ của cô lại vang lên: “Có phải là anh đã tìm em rất lâu rồi hay không?”

Lúc này cô cảm thấy trong người mình đã ấm áp hơn một chút, đầu óc cũng thấy tỉnh táo hơn một chút, cô đã nhớ ra được rất cuộc chuyện gì đã xảy ra rồi, cũng nhớ ra Hà Dĩ Kiệt đã nói đêm nay anh sẽ đến đón cô trở về nhà của anh.

Hà Dĩ Kiệt nhướn lông mày lên: “Nói nhảm, tôi mà không tìm em thì em đã nằm chết trong này rồi!”

Tương Tư đang định cười, đột nhiên liền liên tục hắt hơi mấy cái, nước mắt nước mũi chảy ra ngoài rùng rùng, trong đầu cũng đau ong ong rất khó chịu, nơi huyết Thái Dương cứ giật lên thành thịch. Hà Dĩ Kiệt nhìn thấy bộ dạng cô khó chịu cũng không phản ứng lại với cô nữa. Một lát sau, anh lại nói với tài xế: “Cho xe chạy đến bệnh viện của Thành Bắc.”

Tương Tư cầm khăn tay lau nước mũi, một đôi mắt to tròn xoay lại nhìn anh, Hà Dĩ Kiệt bị cô nhìn đến không giữ được bình tĩnh nữa, đưa tay nắm lấy mặt của cô quay sang một bên: “Hãy thành thật một chút đi.”

“Hà Dĩ Kiệt...” Tương Tư nhào qua vút bỏ chiếc khăn tay, Hà Dĩ Kiệt vội vàng kéo cô lại, nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, xác định cô đã lau khô sạch rồi, lúc này mới nói lỏng sức lực ra một chút. Tương Tư liền nhào vào trong ngực của anh, áp chặt gương mặt cọ sát vào trước ngực anh. Tay của Hà Dĩ Kiệt hơi giơ lên một lát, rồi sau đó lại nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Em nhớ ba ba, nhớ mẹ em.” Giọng của Tương Tư có chút rầu rĩ, cánh tay Hà Dĩ Kiệt liền thoáng cứng lại một cái, một lát sau anh mới chậm rãi mở miệng nói: “Không có chuyện gì đâu, từ từ rồi sẽ quên được thôi.”

Đúng như vậy, từ từ rồi sẽ quên được thôi, giống như anh vậy. Anh đã không còn nhớ được thân hình cao lớn của ba mình ra sao, đã quên bộ dạng của mẹ khi mẹ cười rộ lên thế nào.

“Rồi sẽ quên sao? Sao cho đến tận bây giờ em vẫn cảm thấy như ba ba của em vẫn chưa hề rời xa khỏi em, tựa như ông vẫn còn đang ở nơi nào đó đang chờ em.”

Tương Tư từ trong lồng ngực của anh ngẩng đầu lên, cả buồng xe chìm trong thứ ánh sáng mờ mịt, vì thế lúc này thoát nhìn thấy anh có vẻ tuấn tú lạ thường. Đột nhiên cô nghĩ, nếu được sống cùng với anh một chỗ như thế này hình như cũng không phải là một chuyện gì đó rất tệ hại.

“Sẽ quên được thôi, trên đời này không có cái gì mà không thể quên được.”

Anh nói đầy vẻ lạnh nhạt, trong lồng ngực dường như cũng đang mơ hồ tràn lan một cảm giác gì đó.

”Nếu vậy, giả dụ có một ngày nào đó em chết đi rồi, liệu anh có còn nhớ đến em nữa không? Đột nhiên Tương Tư hỏi anh một câu, buộc anh phải cúi đầu xuống. Anh nhìn thấy một đôi mắt trong veo sạch sẽ, mà lúc này trong đôi mắt đó, có thể loáng thoáng nhìn thấy tràn ngập một thứ tình cảm mà không sao nói ra được.

Trong lòng anh thoáng khinh thường, nhưng trên mặt đã thấy hơi cười một chút: “Miễn man suy nghĩ nói vớ vẩn những cái không đâu! Em bị sốt cao nên hồ đồ rồi hả?”

Anh tự tay sờ lên trán của cô, sau đó sờ lên trán của mình, mi tâm nhíu lại: “Quái lạ, sao nóng thế nhỉ?”

Nước mắt Tương Tư dâng trào, thoáng cái liền lăn xuống, Hà Dĩ Kiệt lại càng hoảng sợ, “Làm sao vậy? Tại sao tự nhiên lại khóc thế?”

Tương Tư bắt lấy tay của anh phủ lại ở trên trán, vừa khóc vừa nói: “Ba ba của em cũng từng làm như vậy. Khi em ốm, ba ba cũng đã làm như vậy, cũng nói những lời y như vậy...”

Không hiểu sao trong lòng Hà Dĩ Kiệt bỗng thấy chua chát. Trong ký ức của mình, ba của anh vĩnh viễn luôn luôn bận việc ở trong văn phòng, dường như ông chưa từng bao giờ quan tâm tới anh. Trong phút chốc, đột nhiên anh thấy có chút ghen ghét đối với cô.

“Đừng khóc nữa.” Anh xoa xoa nước mắt cho cô, cô chôn mặt ở trong ngực của anh khóc lóc trong chốc lát, sau đó sự nghẹn ngào mới dần dần ngừng lại. Lúc se lúc dừng lại, anh nghe thấy cô khẽ khàng hỏi một câu: “Hà Dĩ Kiệt, anh có thích em chút nào hay không?”

Anh nhớ rõ trong giờ khắc ấy, bản thân đã giật mình lặng đi đến nửa phút, nhưng sau đó anh lại cười trêu tức, đẩy cô ra: “Tương Tư bé nhỏ à, em không nên quên quan hệ giữa tôi và em đã sớm được định đoạt rồi.”

Trong đầu Tương Tư vòng vo một hồi lâu, mãi sau cô mới lờ mờ hiểu ra được ý trong lời nói của anh là thế nào.

Cô chỉ là tình nhân của anh, một người phụ nữ được anh bao nuôi, vậy mà cô lại ngu xuẩn đến mức đi hỏi anh có yêu thích mình hay không.

“Thực xin lỗi.” Cô ấp úng mở miệng, Hà Dĩ Kiệt đã kéo cửa xe ra: “Xuống đây đi, đi gặp bác sĩ.”

Niềm vui sướng của cô lúc này đây dường như đột nhiên thoáng cái đã biến mất sạch sẽ rồi. Thời điểm xuống xe, chân cô bước xuống chợt thấy trở nên mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã lăn xuống đất. Nhưng anh đi rất nhanh, hoàn toàn không hề nhìn đến cô nữa.

Cô tựa ở trên cửa xe nhìn theo bóng lưng của anh, một bóng lưng thon dài, màu đen, lạnh lùng, vĩnh viễn không thể nào tiếp cận được.

Bị bệnh suốt một tháng, đến khi Tương Tư trở lại trường học, đã bắt đầu vào kỳ thi cuối rồi.

Môn thi cuối cùng thi xong đã là bốn giờ chiều. Hà Dĩ Kiệt đã nói năm giờ tới đón cô, cô liền đến ký túc xá chuẩn bị thu thập đồ đạc một chút.

Khi ra khỏi khu giảng đường, Lâm Ngữ Thiên liền ngăn cô lại.

Vóc dáng của Lâm Ngữ Thiển thon dài, bé xíu xiu, mặc một chiếc áo choàng lông màu trắng thắt chèn ngang hông, duyên dáng yêu kiều đứng ở nơi đó, không ít nam sinh tới tới lui lui đều phải ngó nhìn cô, nhưng gương mặt của Lâm Ngữ Thiển vẫn lạnh lùng, hờ hững không thèm đếm xỉa.

Tương Tư không muốn nói thêm bất cứ chuyện gì với cô ta, chỉ gật gật đầu chào, ý bảo muốn vượt qua cô ta bỏ đi.

“Văn Tương Tư, tôi có chuyện muốn nói với cô!” Lâm Ngữ Thiển đưa tay ngăn cản cô lại. Tương Tư không muốn dây dưa với cô ta, chỉ lạnh nhạt nói: “Tôi và cô không có chuyện gì cần phải nói.”

“Cô không có, nhưng tôi có. Hôm nay tôi tới tìm cô là vì chuyện của Quý Quảng Nguyên.”

“Cũng chẳng có quan hệ gì với tôi cả.” Tương Tư cười cười đẩy về hờ hững: “Thật không tiện lắm, tôi còn có việc, cần phải đi trước một chút.”

“Văn Tương Tư, nói như thế nào cô và Quý Quảng Nguyên cũng đã từng có tình cảm với nhau hơn chục năm qua, cô sẽ không phải là một người thật sự có lòng dạ ác độc như vậy chứ? Cô có thể nhìn anh ấy gặp chuyện không may mà không quan tâm không hỏi han một câu hay sao?”

28. Chương 23: Xả Thân Vì Cô

“Văn Tương Tư, nói như thế nào cô và Quý Quảng Nguyên cũng đã từng có tình cảm với nhau hơn chục năm qua, cô sẽ không phải là một người thật sự có lòng dạ ác độc như vậy chứ? Cô có thể nhìn anh ấy gặp chuyện không may mà không quan tâm không hỏi han một câu hay sao?”

Bước chân của Tương Tư dừng lại, cô quay người lại hỏi: “Cô nói lời này là có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì cô cứ đi theo tôi rồi cô sẽ biết.” di@en*dyan(lee^qu.donnn), Lâm Ngữ Thiển liếc nhìn cô một cái, đôi mắt thoáng hiện lên một ánh nhìn xảo quyệt nhàn nhạt. Tương Tư chần chờ một lát, nhưng cuối cùng cô cắn răng một cái, liền lấy điện thoại di động ra gửi cho Hà Dĩ Kiệt một tin nhắn, sau đó bước đi đằng sau theo chân Lâm Ngữ Thiển.

Lâm Ngữ Thiển nghe thấy sau lưng mình vang lên tiếng bước chân, khẽ cắn môi, chậm rãi khẽ cười lên một tiếng. Văn Tương Tư, cô đã hủy hoại hạnh phúc của tôi, cô đã làm cho tôi bị mất hết thể diện, vậy mà cô vẫn còn có thể thư thư thản thản như vậy sao? Sao trên đời này cô lại có thể tìm được một chuyện tiện nghi như vậy chứ?

Chỉ tiếc, người cô gặp phải lại chính là tôi, Lâm Ngữ Thiển này. Tôi tình nguyện thà rằng ngọc nát đá tan, cũng sẽ không chịu nuốt cơn giận này. Tuy rằng ban đầu là tôi đã đoạt bạn trai trước đây của cô, nhưng mà ngàn vạn lần cô không nên có người khác. Cô đã cùng người đàn ông khác lên giường, sao cô vẫn còn vương vís không buông với Quảng Nguyên như vậy chứ. Cô còn xưng xưng quyền rũ anh ta, để anh ta thoái hôn với tôi. Lúc trước trong bữa tiệc đính hôn, chúng tôi gần như là đã thông báo với thiên hạ rồi, hiện tại lại thành ra ầm ĩ đến mức độ thế này, tôi còn có mặt mũi nào để tiếp tục sống nữa chứ?

Văn Tương Tư, tôi liều mạng hủy diệt chính bản thân mình, nhưng cũng không thể nhìn cô thoải mái trôi qua cuộc sống thong dong như vậy được.

Trong nội tâm Lâm Ngữ Thiển cứ âm thầm nghĩ như thế, bàn tay cầm cái gói nhỏ của cô ta không khỏi siết chặt lại. dien dan le quy don com Vật ở nơi đó lúc này đang truyền đến tay cô ta một cảm giác thô sấp, làm cho cô ta nảy sinh sự sung sướng không sao nói ra được. Qua ngày này, hết thảy mọi mong muốn, hết thảy mọi chuyện đều sẽ được kết thúc hết. Cô ta sẽ rời bỏ Quý Quảng Nguyên. Anh ta không phải là một người có lập trường kiên định, càng làm cho người ta cảm thấy buồn cười hơn nữa chính là, trái tim quá mức sạch sẽ kia của anh ta xem ra hình như lại kì thực vô cùng yếu ớt. Tính cục đoan của anh ta đối với tình yêu rất lớn, hiện tại anh ta vẫn nhớ mãi Tương Tư không quên. Nhưng nếu như Tương Tư biến thành một người con gái xấu xí dọa người, diễ n đàn lê q úy đôn cô ta dám cam đoan, Quý Quảng Nguyên sẽ chuồn đi nhanh hơn so với bất kỳ người nào khác.

Ánh mắt của anh ta chỉ muốn được nhìn thấy những gì đẹp đẽ, cũng sẽ không bao giờ chấp nhận người yêu của mình xấu xí. Nói toạc ra là, anh ta rất ích kỷ chỉ yêu chính bản thân mình, giống như là trong truyện thần thoại người nọ trước sau chỉ yêu hình ảnh ngược của chính mình, cuối cùng khi chết đã biến thành chàng trai hoa thủy tiên.

Vốn dĩ Hà Dĩ Kiệt đang lái xe, chợt nghe thấy chuông điện thoại vang lên, anh lấy ra thì thấy tin nhắn của Tương Tư, nói cô có một bạn học đến tìm, muốn anh đợi cô trong chốc lát ở trước lầu ký túc xá.

Hà Dĩ Kiệt tiện tay thả điện thoại xuống, xe lái vào cửa chính trường học của Tương Tư, nhưng một lát sau anh lại đổi chủ ý.

Từ sau ngày xảy ra chuyện ở nghĩa trang, anh liền cho thay cho cô chiếc di động mới, tải về điện thoại di động hệ thống định vị, với hạng mục kỹ thuật tiên tiến nhất hạng. Ví dụ như, giờ phút này cô đang tập trung ở tại vị trí XX của nơi nào đó, như vậy có thể tra ra lược đồ khoanh vùng nơi đó, sau đó xác định ra cụ thể vị trí của cô.

Hà Dĩ Kiệt nhìn thoáng qua điện thoại, thấy vị trí hiện giờ của cô ở gần thư viện trường học. Anh liền cho xe chạy về hướng thư viện. Trong khi di chuyển cho xe chạy trên con đường đi đến thư viện, qua gương chiếu hậu, Hà Dĩ Kiệt liền thấy được Tương Tư, cô đang đi theo phía sau lưng một cô gái nhỏ, đang đi về hướng vào trong rừng cây nhỏ phía đằng sau thư viện.

Anh không khỏi hiếu kỳ một chút, dừng xe ở trên một bãi đất trống, tầm mắt vừa vặn có thể nhìn thấy được hai cô.

Tương Tư đi theo Lâm Ngữ Thiển đi thẳng đến chỗ vắng vẻ này. Cô cũng không chịu đi xa hơn về phía trước nữa. Thời điểm vào mùa Hạ, rừng cây nhỏ này hết sức tươi tốt, vốn là nơi hẹn hò nhau đến để đi hóng mát. Nhưng tuy nhiên các cặp tình nhân cũng rất ít khi đi đến đây, vì rừng cây này nối liền với bức tường thấp của trường học, mà bên ngoài trường học là một mảnh đất hoang. Vào mùa Hạ năm trước có một đôi tình nhân đã hẹn gặp nhau ở trong này, kết quả đã gặp người xấu... Chuyện xảy ra kể tiếp sau đó thiết nghĩ quả thực là không thể chịu nổi.

Giờ phút này mặc dù đang là mùa đông, cành lá thưa thớt, tầm mắt cũng quang đãng hơn rất nhiều, nhưng đối với Tương Tư, lúc này trong lòng cô vẫn còn thấy khiếp đảm, liền nói Lâm Ngữ Thiển dừng lại.

Lâm Ngữ Thiển nhìn sắc trời giờ phút này cũng đã trở nên hơi âm u, mà cũng bởi vì hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ thi cuối, phần lớn học sinh sau khi thi xong ai nấy đều trở về ký túc xá để thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Khu nhà thư viện ở bên này hoàn toàn không có bóng người nào, cho nên cô ta cũng ngừng bước chân, quay lại, đứng mặt đối mặt với Tương Tư.

“Cô muốn nói cái gì, cũng nói nhanh một chút đi, lát nữa tôi thật sự có việc bận.” Tương Tư thấy cô ta không đi nữa, nhưng lại cũng không mở miệng nói gì thì cũng có chút bức bối. Cô không thích Lâm Ngữ Thiển, cũng không muốn đứng đối diện với cô ta ở chung một chỗ. Nếu không phải lo lắng Quý Quảng Nguyên đã xảy ra chuyện gì, cô tuyệt đối sẽ không đi theo.

Tuy nhiên, bây giờ cô không có một chút xíu cảm giác tốt đẹp nào đối với Quý Quảng Nguyên. Nhưng Lâm Ngữ Thiển nói một câu rất đúng, tình cảm hơn chục năm qua, dù đã chia tay nhau rồi nhưng không phải một sớm một chiều là có thể quên ngay được.

“Anh Quảng Nguyên bị bệnh, cho nên kỳ thi cuối này không tham gia được.” Lâm Ngữ Thiển nói không nhanh không chậm. Tương Tư nghe cô ta nói như vậy, ngược lại thoáng cái thở dài một hơi, “Đối với Quý Quảng Nguyên mà nói, chuyện không dạy nổi đúng là chuyện lớn rồi.”

“Đương nhiên, Văn Tương Tư, việc này đều do cô ban tặng đó. Tôi thật sự không sao hiểu nổi, làm sao cô lại có khả năng lớn như vậy đó?” Lâm Ngữ Thiển vừa nói vừa tiến lên một bước, ánh mắt nhìn Tương Tư từ trên xuống dưới : “Tuổi còn trẻ, vậy mà tâm cơ thủ đoạn cũng rất cao đấy chứ! Cô đã dựa vào gương mặt này để quyến rũ Quảng Nguyên phải không, hay là còn có sở trường gì nữa mà tôi vẫn chưa nhìn thấy?”

Tương Tư nghe thấy cô ta nói như vậy, lập tức quay đầu bước đi. Cô đã sớm buông tay đối với Quý Quảng Nguyên rồi, mà lúc này trong lòng Quý Quảng Nguyên vẫn đang còn giữ tâm tư như thế nào, anh ta làm chuyện gì, đều không có liên quan gì đến cô. Tự nói tự nghe, đối với người mà bản thân mình đã không còn

thích thú, chỉ thấy chán ghét kia, vậy thì cần phải gì lắm mồm để giải thích? Nhưng trong lòng người khác đã sớm có cái gọi là định kiến rồi, thì cần bản sẽ không bao giờ thêm nghe lời mà bạn đã nói kia.

Lâm Ngữ Thiển thấy cô như thế, thẳng thừng bày ra bộ mặt vô cùng tức giận, khuôn mặt trắng bệch ra đến không còn chút máu. Một hồi lâu sau cô ta mới bình phục lại được tâm tình. Hiển nhiên là Tương Tư đã đi ra ngoài rất xa, cô ta vội vàng đuổi theo, túm lấy cánh tay của Tương Tư kéo cô xoay ngược lại một vòng. Hà Dĩ Kiệt ở trong xe nhìn thấy cảnh này không khỏi nhú nhú mày. Chỉ có điều giờ phút này, Tương Tư đang xoay lưng về phía xe của anh, nên không biết trên mặt anh đang biểu lộ thần sắc ra sao.

Nhưng trong nội tâm anh lúc này thấy có chút khó chịu, anh tháo dây an toàn ra, mở cửa xuống xe. Anh là người thích che chở cho người khác. Người của anh, anh muốn lần qua lần lại như thế nào thì mặc kệ anh, nhưng nếu người khác mà đụng đến một sợi tóc của cô, anh lại nhất định sẽ không cam tâm tình nguyện!

“Vẫn Tương Tư, cô đừng có khinh người quá đáng!” Lâm Ngữ Thiển tức giận đến run rẩy toàn thân, chỉ cảm thấy lý trí của bản thân đã bị lòng ghen ghét của cô ta đốt cháy hoàn toàn hết rồi. Ngày đó cô ta tưởng rằng mình tựa như sẽ thông dong buông tay mà rời đi. Nhưng sau khi rời đi, mấy ngày sau, gần như mỗi thời mỗi khắc cô ta đều chờ đợi Quý Quảng Nguyên hồi tâm chuyển ý. Nhưng đợi đến phút cuối cùng, cô lại chờ để được nghe thấy tin tức là cậu ta muốn chia tay. Cô ta hỏi lại có phải là Vẫn Tương Tư đã đồng ý tái hợp với cậu ta rồi hay không. Nhưng khi lấy được đáp án thì cô ta đã gần như nổi điên lên. Vẫn Tương Tư không chấp nhận tái hợp lại với Quý Quảng Nguyên, nhưng Quý Quảng Nguyên lại nói, cậu ta lại muốn một mực chờ đợi, đợi cho đến khi Tương Tư đồng ý mới thôi!

Từ nhỏ đến lớn cô ta luôn xuôi gió xuôi nước, thấy vừa ý vừa mắt chàng trai nào, nếu nói muốn đoạt được bất quá cũng chỉ cần mất một chút tâm tư là đã giành được, chưa từng bao giờ phải chịu qua cái cảnh nhục nhã như thế này. Cô ta đã thua đến rồi tinh rồi mù, nhưng nhất định không thể cam lòng!

Tương Tư nhìn cô ta run rẩy lấy từ trong bọc ra một cái lọ thủy tinh, cô không biết cô ta muốn làm gì, nhưng nhìn bộ dáng của cô ta, trong lòng Tương Tư lại thấy mơ hồ có vài phần thương cảm. Quý Quảng Nguyên lắc lư bất định, Quý Quảng Nguyên nhu nhược không có tài cán gì, giờ đây lại làm hại một cô gái sôi nổi.

Mãi cho đến khi cô ta vặn mở nắp bình, Tương Tư mới đột nhiên tỉnh táo lại. Một mùi vị đậm đặc đột nhiên kích thích đầu óc đang trống rỗng của cô. Trong tay cô ta đang cầm gì đó... Dĩ nhiên là a- xít sun-phu-rit với nồng độ đậm đặc cực cao!

Tương Tư sợ đến choáng váng, hoàn toàn quên mất là phải chạy đi. Cô tro mắt ra nhìn Lâm Ngữ Thiển vừa giơ cái chai lên trước mặt hất vào mình vừa mắng chửi. Cô cũng sờ giơ cánh tay lên giống như một cái tượng gỗ không sao động đậy nổi. Xong rồi! Tương Tư tuyệt vọng nhắm mắt lại, ý nghĩ cuối cùng của cô lúc này cực kỳ buồn cười, đương nhiên là, nếu Hà Dĩ Kiệt thấy cô bị tạt a- xít sun-phu-rit hủy đi dung mạo gương mặt, nhất định anh sẽ chán ghét cô quay đầu bước đi thôi...

Nhưng cô lại thấy bản thân không bị cảm giác bỏng rát truyền đến như trong tưởng tượng. Cô đang được một người khác ôm thật chặt ở trong ngực, cho đến lúc nghe thấy Lâm Ngữ Thiển hét lên một tiếng, cái chai trong tay cô ta rơi xuống trên mặt đất phát ra âm thanh vỡ vụn chói tai, thì cô mới ngáy ngốc mở mắt ra. Gương mặt xuất hiện trước mặt cô lúc này quả thật đúng là Hà Dĩ Kiệt.

Trong không khí tràn ngập mùi là a- xít sun-phu-rit đến gay mũi. Mặt cô trắng nhợt như tuyết nhìn vào người đàn ông đang ôm mình. Sắc mặt anh tái xám, hàm răng cắn chặt vào nhau, trên đầu, trên mặt của anh đọng từng giọt mồ hôi lớn. Tương Tư kinh ngạc nhìn anh, một hồi lâu sau, cô mới giật mình tỉnh lại, sau đó òa lên khóc. Cô túm lấy cánh tay của anh ra sức lắc lắc kêu tên của anh: “Hà Dĩ Kiệt, Hà Dĩ Kiệt! Anh làm sao vậy! Anh làm sao vậy! Tại sao anh lại ngốc nghếch như vậy chứ...”

Trên lưng phần gáy bị cháy cực kỳ đau đớn, hai chân anh lúc này dường như không thể nào đi được nữa. Anh đau đến mức hít vài hơi lạnh khí, rồi lại âm thầm thấy mình may mắn, may mắn vì đang là mùa đông, anh mặc mấy lớp quần áo dày như thế, bằng không bị cả một lọ a xít đậm đặc như vậy dội lên người, không chừng mệnh của anh cũng không còn nữa...

“Đừng lay nữa....” Hà Dĩ Kiệt đau đến mức không thể nào nói được hết câu nữa. Anh ôm cô, sự bỏng rát làm cho cả người anh tứa ra đầy mồ hôi. Thấy cô khóc anh thật sự rất khó chịu, không khỏi nhăn nhu mày,

vỗ vào phía sau lưng của cô, nói dỗ dành: “Đừng khóc, tôi chưa chết được đâu...”

Lời của anh lại làm cho cô khóc càng thêm lợi hại. Tương Tư thở không ra hơi, khóc rống tránh từ trong lồng ngực của anh ra. Cô vẫn chưa chuyển qua phía sau anh, vừa nhìn thấy trên lưng anh bị a-xít sun-phu-rit nồng độ cao ăn mòn làm cho quần áo đều rách nát tả tơi. Trên lưng từng đám, từng đám vết thương bỏng, còn trên cổ, nơi lộ da thịt ra cũng bị mất giọt a-xít bắn tung tóe lên, miệng vết thương đáng sợ. Tương Tư đứng ở nơi đó chân tay như nhũn ra, muốn kéo anh nhưng lại không dám đụng đến vết thương của anh. Cô đứng đó, người như nhũn ra, đôi mắt đầm lệ gắt gao nhìn lại anh. Cô không biết nên làm thế nào bây giờ, trong đầu cô lúc này hoàn toàn trống rỗng...

Hà Dĩ Kiệt thật sự đau đến không chịu nổi nữa, thấy cô vẫn còn đứng ngây ngốc ở đó, liền cất giọng khàn khàn nói với cô: “Còn không mau tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho bệnh viện đi.”

29. Chương 24: Không Thỏa Mãn Được Em?

Hà Dĩ Kiệt thật sự đau đến không chịu nổi nữa, thấy cô vẫn còn đứng ngây ngốc ở đó, liền cất giọng khàn khàn nói với cô: “Còn không mau tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho bệnh viện đi.”

Anh bây giờ không thể nào lái xe được nữa, Tương Tư cũng không biết lái xe, chỉ có thể báo cho bệnh viện của Bắc Thành tới đón.

Tương Tư khóc gật đầu, luống cuống tay chân đi đến lụcọi điện thoại di động. Cô bị sợ đến choáng váng, cứ đứng ở bên cạnh hồi lâu vẫn không lên tiếng nổi. Lâm Ngữ Thiển, đột nhiên như gặp phải ma quỷ vậy, chỉ vào Hà Dĩ Kiệt thét to: “Anh là Hà Dĩ Kiệt? Anh tên là Hà Dĩ Kiệt?”

Hà Dĩ Kiệt đau đến mức hoàn toàn không còn tâm tư nào mà để ý tới cô ta nữa. Lâm Ngữ Thiển lại hét lên một tiếng, mặt mũi trắng bệch như tờ giấy, xoay người nhanh chóng bỏ chạy...

Tương Tư vừa khóc vừa gọi điện thoại cả người run rẩy, thấy anh tựa vào ở bên cạnh thân cây cây từ từ nhắm mắt lại, trên trán đầy những giọt mồ hôi to như hạt đậu. Cô đau lòng nước mắt thì nhau tuôn rơi, bàn tay cầm cánh tay của anh không dám bỏ xuống. Hà Dĩ Kiệt khó chịu không nói được nên lời, anh cảm thấy mình sắp không thể đứng vững được nữa rồi. Nhớ lại tình cảnh lúc trước, anh nhìn thấy hai người kia không biết đang đòi co cái gì đó, một lát sau nhìn thấy hành động của Lâm Ngữ Thiển giống như đang nổi cơn điên, thì anh cảm thấy thực sự không ổn, ngay lập tức anh cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều vội vã tiến lên ôm lấy cô.

Được một lát, nhìn thấy cô khóc bộ dạng trở nên chật vật như thế, anh lại cảm thấy việc làm vừa rồi của mình dường như không có gì phải hối hận.

Nhìn bộ dạng cô nước mắt lưng tròng lúc này trái tim anh thực sự đã bị cô thu phục hoàn toàn. Trong lòng Hà Dĩ Kiệt nghĩ ngợi một lát, sau đó anh liền nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của cô: “Đừng khóc, tôi không đau đâu...”

Tương Tư khóc đến gần như bất tỉnh, tiếng khóc thút thít đến khàn hết cả giọng, nói: “Anh đừng nói chuyện nữa Hà Dĩ Kiệt, chỉ độ chốc lát nữa thôi là xe đã tới rồi, anh sẽ không việc gì đâu...”

Vất vả lắm anh mới mở mắt ra được, nhìn cô nở nụ cười: “Đương nhiên là tôi sẽ không bị sao rồi, nếu không, để lại một mình em sống cô độc lẻ loi thì biết làm sao bây giờ?”

Tương Tư sững sờ nhìn lại anh, thậm chí quên cả khóc, cũng quên luôn cả việc lau chùi qua quýt nước mắt đang đọng ở trên gương mặt của mình. Thân hình cao lớn của anh vẫn sừng sững như cũ, không thể bị gục ngã, chỉ có điều giờ phút này, anh đang bị sự đau đớn tác động vào, cho nên đã làm tan biến đi vẻ uy nghiêm cao ngạo hàng ngày của anh. Vẻ mặt của anh lúc này thoát nhìn có vài phần yếu ớt, khi nhìn về phía cô anh mắt của anh rất dịu dàng, tựa như lúc này trong đôi mắt của anh chỉ có một mình cô.

Tương Tư không có phát giác ra rằng mình đã chìm đắm vào trong tình cảm với anh, cô cứ nắm tay của anh thật chặt áp sát vào trong ngực, cúi đầu, nhẹ nhàng gọi tên của anh từng tiếng, từng tiếng một: “Hà Dĩ Kiệt...”

Anh không hề đáp lại, Tương Tư ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đã nhắm mắt lại, thân thể nặng nề đè ép xuống cô như hòn núi nhỏ. Trong phút chốc cô liền bị dọa sợ, hồn bay phách tán, gắt gao ôm lấy anh. Ngón tay chạm vào chỗ vết thương trên lưng anh đột nhiên chợt thấy đau nhói một cái. Có lẽ chút a-xít sun-phu-rit kia còn sót lại kia đã tác động đến cô, nhưng cô không chút để ý, vẫn cứ ôm chặt lấy anh không để cho anh ngã ra trên mặt đất. Lần đầu tiên, lần đầu tiên, anh yếu ớt không còn chút sức lực nào, giống như một đứa trẻ cần nơi dựa dẫm. Anh tựa vào ở trong ngực của cô, vẻ lạnh lùng cứng nhắc xa cách bên ngoài của anh lúc này đã tan biến mất, tính tình kiêu ngạo và tàn nhẫn luôn bao phủ con người anh giờ đây cũng tan biến, anh cứ yên lặng dựa vào cô như thế.

Trái tim của cô rối tinh rối mù mềm nhũn. Cô cúi đầu xuống, nhìn gương mặt của anh. Gương mặt của anh tựa như được tạc ra vậy, vẻ đẹp khi trưởng thành của anh quả thực khiến người ta nhìn thấy thật thích mắt. Khóe miệng của Tương Tư cong cong lên, cô nhẹ nhàng hôn vào trên trán của anh: “Sẽ không có chuyện gì hết, Hà Dĩ Kiệt, em sẽ vĩnh viễn ngoan ngoãn, ở lại bên cạnh anh.”

May mắn là anh không bị thương ở vùng mặt, không, cho dù gương mặt của anh bị hủy hoại rồi, cô cũng sẽ không ghét bỏ anh. Toàn bộ phụ nữ trên thế giới này sẽ không còn ai thương anh nữa, cô sẽ được yên lòng một mình yêu thương anh.

Hà Dĩ Kiệt được đưa thẳng vào trong phòng phẫu thuật của những bệnh nhân nặng. Ngoài Tương Tư và Thẩm Bắc Thành còn có Thanh Thu cũng đang chờ đợi trong hành lang. Thanh Thu hỏi cô đã có chuyện gì xảy ra, cô kiên nhẫn cho Quý Quảng Nguyên nên không muốn nói nhiều, chỉ là tùy tiện nói quanh co vài câu. Thanh Thu cũng không hề hỏi nhiều, chỉ ôm lấy cô nhỏ giọng an ủi vài câu: “Hà tiên sinh sẽ không việc gì đâu, em cứ yên tâm đi, các bác sĩ khoa ngoại ở đây đều là những người đứng số một số hai trong nước cả đấy...”

Nước mắt Tương Tư cứ lặng lẽ chậm rãi rơi xuống, cô lắc đầu, nhẹ nhàng mở miệng: “Nhất định anh ấy rất đau...”

Đang yên đang lành tự nhiên thân thể lại bị bỏng thành như vậy, cho dù cơ thể có làm bằng sắt thì cũng không thể chịu nổi được.

“Không có chuyện gì đâu, may mắn người bị thương lúc này không phải... Ai chà, đầu ngón tay của em thế này là thế nào đây?” Lúc này Thanh Thu mới phát hiện ra mấy cây đầu ngón tay của Tương Tư đều bị phỏng rách da, sưng đỏ không chịu nổi, cô vội vàng kéo Tương Tư đứng lên: “Nhanh nào, em phải đi băng bó một chút...”

Ngay lúc này phòng cánh cửa phòng giải phẫu được mở ra, Tương Tư thoáng cái tránh khỏi Thanh Thu, chạy tới đến bên cạnh anh: “Em không sao đâu, mấy ngày nữa sẽ khỏi thôi...”

Thanh Thu còn định nói thêm gì nữa, nhưng Thẩm Bắc Thành lặng lẽ ngăn cản cô: “Em đừng lo lắng, cứ để cho cô ấy đi thăm Dĩ Kiệt trước đã.”

Thanh Thu nhẹ nhàng rút tay ra, cô cảm thấy gò má mình thoáng nóng rực lên, nhưng đến khi cô ngẩng đầu lên thì Thẩm Bắc Thành đã xoay người sang chỗ khác, đi tới chỗ cửa sổ ở cuối hành lang, châm một điếu thuốc lá, hít một hơi.

Thanh Thu nhìn theo bóng lưng của anh, trong đôi mắt trong veo mơ hồ có sự đau thương và lưu luyến.

Hà Dĩ Kiệt vẫn chưa tỉnh lại, Tương Tư liền ghé vào bên cạnh giường của anh, mắt nhìn anh không chớp. Bởi vì thương ở phía sau lưng nên lúc này anh cũng chỉ có thể nằm sấp. Tương Tư nhìn anh bị từng tầng từng tầng băng vải quấn quanh thân thể, vành mắt không ngừng đỏ ửng lên. Do phần gáy cũng có vài giọt axit văng vào, trên đầu cũng bị thương mấy chỗ nhỏ nhỏ, tuy vết thương không nặng, nhưng vì có thể xử lý miệng vết thương được dễ dàng nên bác sĩ đã cạo sạch tóc của anh luôn, để quần băng gác lên vết thương

trên đó. Tương Tư vốn quen nhìn Hà Dĩ Kiệt trong ngày thường luôn khí thế hiên ngang như vậy, hiện giờ lại biến thành thế này, cô cảm thấy hốc mắt đau xót, không sao nhịn được nữa òa lên khóc.

Nằm ở bệnh viện suốt hai tuần, Hà Dĩ Kiệt mới miễn cưỡng có thể xuống giường đi lại được. Cả người Tương Tư đã gầy đi một vòng lớn, khuôn mặt trái xoan ngày xưa giờ nhỏ cỡ bằng bàn tay cũng chỉ còn có chút thịt, cái cằm cũng nhọn hoắt. Hàng ngày cô đều ở trong phòng bếp nhỏ của phòng bệnh để ninh một nồi súp với đủ các loại dinh dưỡng. Sau đó cô cũng không ngại phiền toái, tự mình bưng tới gọi anh. Vừa vặn thời gian này ở trường học cũng đang được nghỉ, nên tất cả thời gian cô đều ở trong bệnh viện giúp anh điều trị vết thương trên thân thể.

Lúc ban đầu Hà Dĩ Kiệt cũng không thích thú gì chuyện bị một người con gái suốt ngày trông coi bản thân, nhưng qua hơn mười ngày như vậy, anh liền dần dần thói quen. Đến khi sức khỏe đã tốt hơn một chút thì anh bắt đầu mang công việc đến bệnh viện để xử lý. Dần dần trong phòng bệnh cũng có người đến người đi, mỗi lúc như thế này, Tương Tư luôn trốn đến phòng bếp, một mình nghiên cứu thực đơn. Đợi cho đến những người đến báo cáo công tác với anh đã đi cả, cô mới cười tủm tỉm bưng bát súp đi ra, buộc anh uống sạch không để dư thừa một giọt.

Từ sau khi mẹ qua đời cho đến bây giờ, cả một khoảng thời gian hơn hai mươi năm qua, chưa từng có một ai quan tâm đến anh như vậy.

Lá gan của cô bắt đầu dần dần to hơn, nhiều lần cô đến vuốt vuốt cái đầu bóng loáng của anh, cười trừu anh giống như hòa thượng. Hà Dĩ Kiệt nhìn bộ dạng của cô giống như một cô bé con, anh cũng bắt đầu phát cáu giận, may mà vết thương trên đầu rất nhẹ, nên đến ngày được bác sĩ cho xuất viện thì anh mái tóc của anh cũng đã mọc dài độ một tấc, nhìn cũng thấy khá dễ hơn.

Có đôi khi anh có bưu kiện cần phải gửi đi, cô ngồi yên ở trước cửa sổ học thuộc lòng từng điều khoản pháp luật một. Cô học thuộc vô cùng nhanh, giọng nói trầm thấp lại vừa hết sức mềm mại dễ nghe. Mỗi lúc như vậy, anh mới chợt nhớ ra, cô là người sống ở Hàng Châu, mỗi khi nói ra một câu ngữ điệu của giọng phía Nam nghe hết sức du dương mềm mại thật êm tai. Thỉnh thoảng, ánh mắt của anh lại bị cô thu hút, nhưng phần lớn anh chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô mà thôi.

Trong phòng bệnh ẩm áp như mùa xuân, cô mặc bộ đồ ngủ bằng bông ngắn tay, khoanh chân ngồi ở một mình trên ghế sa lon, trên sống mũi còn bắt chước đeo một bộ kính mắt, chăm chỉ nghiêm túc ôm cuốn sách ngồi đọc. Có đôi khi có ánh mặt trời, trên đỉnh đầu của cô như được dính một vòng hào quang nhàn nhạt, nho nhỏ và sạch sẽ, giống như một thiên sứ nhỏ không hề nhiễm chút bụi bặm.

Những tình cảm kia cứ vẫn vương ở trong lòng anh, không biết bao lâu những sự tính toán và thù hận cứ mỗi một ngày, một ngày qua lại bị đẩy lùi xa hơn. Thậm chí về sau này anh còn suy nghĩ, kỳ thật cô thật sự rất vô tội, số lần những ý nghĩ như vậy đã bắt đầu xuất hiện nhiều lần hơn, đợi cho đến lúc sau khi xuất viện, anh gần như đã cùng cô chung đụng thân mật hơn giống như bất cứ mỗi một đôi tình nhân nào khác.

Cô trở thành một con người thích nói thích cười, bây giờ đi trên đường cũng bắt đầu sôi nổi hơn. Có lần bọn họ đi trên đường phố, anh nắm lấy tay của cô, vừa nghe cô đang líu ríu nói ở bên cạnh. Khi bưng bưng nói đến chỗ cao hứng, hàng mi của cô chớp chớp, mặt mày của cô hớn hở, hoa chân múa tay vui sướng, thậm chí cô còn nhảy nhót tán loạn. Anh liền cố ý trêu chọc cô, làm trái lại ý của cô, cô bị chọc tức đỏ mặt tía tai, nhưng không tranh hơn anh, liền quăng tay của anh đi bắt đầu hờn dỗi, cúi đầu đi về phía trước, một mình vừa đi vừa đá cục đá dưới chân loạt loạt...

Trời chiều đã kéo cơ thể nho nhỏ của cô thành một bóng cực kỳ dài, anh không nhanh không chậm vẫn đi theo đằng sau cô, nhìn bóng dáng của cô đang chậm rãi di động. Trong khoảng thời gian ngắn, chợt anh hoảng hốt cảm thấy giờ khắc này, quả nhiên năm tháng trôi qua cực kỳ yên bình, hiện tại vô cùng an ổn.

Lên xe, cô còn bĩu môi không chịu nói lời nào với anh. Anh lấy nước cho cô, cô hừ một tiếng không để ý, anh lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang nhu thuận của cô bỗng trở nên căng thẳng một chút. Anh vươn cánh tay ra, nói một câu giọng trầm thấp: "Tối đây."

Cô không để ý, thân thể giật giật không được tự nhiên, cái cổ bướng bỉnh nhất định không chịu động đậy.

Tương Tư nuốt nuốt nước miếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang cố nặn ra một nụ cười tươi rói: “Anh thật là lợi hại, chỉ có mỗi mình em, mỗi lần như vậy đều không sao rồi giường nổi...”

Ý cười của Hà Dĩ Kiệt chợt tắt lạng. Anh lạnh lùng hừ lên một tiếng, mắt sáng như đuốc nhìn lại cô: “Xem ra tôi đã không làm cho em được thỏa mãn.”

Tương Tư giật nảy người, liên tục khoát tay: “Không có không có, mỗi lần như vậy em đều rất thỏa mãn !”

“Nói dối không phải đứa bé ngoan đâu.” Đột nhiên anh nhích thân mình đến, thân hình cao lớn của anh dồn ép cô vào một góc nhỏ nhỏ, thân thể của anh chặn mất ánh sáng bên ngoài cửa sổ xe, lập tức cô bị bóng tối mông lung bao phủ, Tương Tư ra sức lắc đầu, lúc này cô biết rõ là câu nói của mình đã đi quá mức rồi, cô không nên nói ra những lời như vậy trong khi đang có mặt người ngoài, nếu như lời nói này bị đồn đại truyền đi ra ngoài tán nhảm...

“Hà Dĩ Kiệt...” Cô mềm giọng gọi tên của anh, đánh bạo đưa tay ôm lấy cổ của anh nhẹ nhàng đóng cửa, giống như làm nũng nhào vào trong lồng ngực của anh mà nheo: “Anh đừng tức giận, em đã nói sai rồi... Em xin lỗi anh nhé, được không?”

“Tương Tư bé nhỏ... Tôi đã dạy em thế nào nhỉ, nếu đã nói ra lời nói sai, đã làm những chuyện gì sai, sẽ phải trả giá thật cao đó...”

Hơi thở của anh nhẹ nhàng, khẽ phả ở bên tai của cô, làm cho da đầu của cô run lên một hồi. Cô nghiêng mặt đi như muốn né tránh, đôi môi của anh lại đè ép xuống, nhẹ nhàng mà nheo ở bên cạnh tai cô: “Nói đi, phải làm thế nào để cầu xin tôi tha thứ đây nhỉ...”

Đầu lưỡi nhòn nhọt của anh nhẹ nhàng liếm hôn trên vành tai mềm mại của cô. Cảm giác tê dại từng hồi từng hồi lan tràn khắp người cô. Thân thể của Tương Tư có chút run rẩy, tiếng nói cũng dần run rẩy theo: “Trở về nhà... Trở về nhà đã rồi hãy nói... có được không?”

Đôi mắt của cô đã đóng đầy nước, sóng mắt lặn tẩn nhìn sang anh, dục vọng của anh lại càng tăng thêm vài phần. Gần đây yêu cầu về phương diện này của anh rất mãnh liệt, chỉ có điều, đôi khi anh cũng phải bận tâm tới việc cô không chịu nổi, nên cũng không có thể nào được thỏa mãn hứng thú hoàn toàn. Hơn nữa cô nhóc kia da mặt mỏng vô cùng, ngoại trừ trên giường, làm chuyện đó ở nơi khác thì cô nhất định không chịu. Anh đã ba phen bốn bận nghĩ cách thay đổi kiểu dạng, nhưng cô đều khóc không ngừng vì xấu hổ, do đó anh đành phải bỏ đi ý nghĩ trong đầu đó đi. Có một lần khó khăn lắm anh mới bắt cô thực hiện trong bồn tắm, đây là lần thứ nhất, sau đó hai ngày liền cô đều không để ý anh. Hà Dĩ Kiệt ngược lại rất buồn bực, những khi quan hệ của hai người bọn họ không được tốt đẹp như vậy, anh làm còn ác liệt hơn so với bây giờ, cô cũng không có ý trốn tránh cơ mà?

Xem ra, phụ nữ thật sự là không thể cứng chiều nhiều được, hiện tại cô cũng đã học được cách đập trên mặt mũi anh rồi! Một chút uất ức cũng không thể đều chịu nổi! Cũng không biết cô đã học được ai cái thói hư tật xấu đó!

“Nhưng tôi không chờ được.” Anh cười xấu xa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nghịch ngợm ở trên cổ của cô, sau đó, đột nhiên anh kéo soạt chiếc khóa kéo của áo lông cô đang mặc xuống, để lộ ra chiếc váy liền áo mặc bên trong bằng lông dê ấm áp mềm mại ấm áp. Bộ ngực nhỏ nhỏ khê hở ra một đường vòng cung duyên dáng. Bàn tay của anh lập tức liền áp sát lên đó, cách hai lớp quần áo, vừa nhẹ nhàng vuốt ve một bên, vừa khiêu khích nói ở bên tai cô: “Tôi tuy lớn tuổi, nhưng thật vất vả mới một lần thấy hứng thú, không tranh thủ thời gian rèn sắt khi còn nóng một lần này, đợi lát nữa về nhà, vừa không được, không có cách nào để thỏa mãn được cho em.”

Tương Tư bị hơi thở nặng nề của anh làm cho mềm nhũn, tựa vào trong lồng ngực của anh thở hồng hộc, nhưng vẫn còn ra sức lắc đầu: “Hà Dĩ Kiệt... Anh đừng như vậy...”

Trên xe vẫn còn có người lái xe nữa đấy, tuy rằng hiện giờ đã bị tách rời ra, nhưng cô vẫn không có cảm giác an toàn. Con người anh mỗi lần hành động đều kịch liệt giống như đang có chiến tranh vậy. Cô cũng không muốn để cho người lái xe nghe được bất cứ động tĩnh gì làm cho bị sợ hãi mà dừng xe lại, lục lọi trong xe, sau đó hình ảnh cô khỏa thân trần truồng đang cùng người khác xxoo bị chụp được, sau đó tấm hình khiêu dâm này được truyền khắp các nơi trong cả nước.....

Tương Tư nghĩ tới đây, xoay người rùng mình một cái, chợt đẩy Hà Dĩ Kiệt ra, nhưng không thành công. Cô thấy anh đẩy mắt ** bốc lên, chỗ đó ở dưới bụng anh càng rõ ràng hơn. Cảm thấy sự biến hóa của anh, cô càng thêm sợ hơn, nhưng lại không thể khiến anh nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này.

Trái lo phải nghĩ, lại nghĩ tới sự cổ quái của anh, mặc kệ như thế nào, trước dụ dỗ lừa gạt của anh cô cũng sẽ không đồng ý để anh động chân động tay ở trong xe, mọi chuyện sẽ giải quyết sau. Dù sao khi trở về nhà cô không quit nợ là được, anh cũng không thể ôm cô suốt được! Tương Tư nghĩ tới đây, mặt liền đỏ rực, miệng gắt gao cắn chặt răng, liền n d àn l e q úy đ ôn ngược mặt lên tiến đến cạnh anh ghé vào bên tai nói thật nhỏ một câu gì đó...

Hà Dĩ Kiệt đột nhiên mở to mắt, khoe môi liền cong lên, cúi đầu nhìn gương mặt của cô đỏ hồng như trái táo, ngón tay nín lấy góc áo giác không ngừng vãn về, trong lòng anh không khỏi cảm thấy buồn cười. Cô gái cổ hủ lần này đã phải chủ động mở miệng nói ra những lời rõ ràng như vậy, thật sự là cực kỳ khó khăn!

Chỉ có điều lúc này đây, diễn đàn lê quý đôn anh lại sẽ không thỏa hiệp, cũng phải cho cô một sự giáo huấn nho nhỏ. Cô nhóc đầu kia hiện tại được anh cưng chiều quá mức, chuyện gì cũng có thể thốt ra ngoài miệng như vậy, khó tránh được có một ngày nào đó họa sẽ từ ở miệng mà ra. Những chuyện gì đó không thể nghe cần phải dụng tâm kín đáo lại để người khác nghe được, vậy thì sẽ công việc sẽ không làm tốt được. Phải biết rằng chốn quan trường, từ lời nói đến việc làm đều nhất định phải thận trọng, một câu một chữ nói sai, không chừng chính là tai họa ngập đầu!

Anh, Hà Dĩ Kiệt này, d d L q đ từng bước đi đều phải dụng tâm gìn giữ rất cẩn thận mới đi được đến ngày hôm nay. Nếu như để thuyền lật trong mương, tương lai bị hủy ở trong tay một người phụ nữ, chẳng phải làm cho người ta cười đến rụng răng sao?

Nghĩ tới đây, ngón tay anh liền giữ lại ở nơi cầm của cô, nhẹ nhàng nâng cao lên, ánh mắt của anh sáng quắc nhìn lại Tương Tư, thần sắc trên mặt nghiêm túc không nói ra được: “Tương Tư, tôi rất cưng chiều em, rất dung túng em, nhưng điều này không có nghĩa là, em có thể không kiêng nể làm bất cứ việc gì cũng được, kể cả lời nói, cái gì cũng có thể thích làm gì thì làm. diễn đàn lê quý đôn Có những lời nói ra, giống như ngày hôm nay thiên em đã nói, tôi có thể cười trừ, nhưng có những lời nói thì tôi lại không thể buông tay bất kể thế nào. Tuy rằng ngày hôm nay cái sai của em cũng không có gì lớn lắm, nhưng tôi vẫn quyết định phải giáo huấn cho em biết, để cho em ghi nhớ cho thật kỹ, dưới tình huống khi có người thứ ba ở đây, em phải vĩnh viễn nhớ thật kỹ thân phận của em và của tôi, vĩnh viễn, cũng không được phép vượt quá khuôn khổ.”

Khi anh nói đến lời cuối cùng, trong giọng nói còn mang theo âm điệu sắc bén. Trong ngực Tương Tư run lên, có nỗi khổ sở không sao nói ra được, chậm rãi dâng lên. Cô nhìn lại anh, chỉ cảm thấy đột nhiên anh bứt đầu trở nên có chút lạ lẫm: “Ý của anh muốn nói là, khi đang có người thứ ba, em phải luôn nhớ kỹ, em chỉ là tình nhân của anh thôi, phải không?”

Trong lòng của Hà Dĩ Kiệt mơ hồ có chút không đành lòng, nhưng anh vẫn gật gật đầu: “Đúng, nói lý ra tôi cưng chiều em thì không sao cả, nhưng ở trong mọi trường hợp khác, em phải chú ý tuân thủ quy củ cho đúng.”

Tương Tư chỉ cảm thấy như bị rơi vào trong hầm băng. Cô kinh ngạc hỏi lại anh: “Hà Dĩ Kiệt, anh không thích em sao? Chẳng phải anh đã từng nói anh yêu thích em đấy sao?”

Hà Dĩ Kiệt lúc này lại nở nụ cười như tắm gió xuân bình thường, anh vuốt ve gương mặt của cô, ôm cô vào trong ngực, vừa cúi đầu hôn nhẹ lên gương mặt của cô: “Nói nhảm cái gì vậy, tôi không thích em, liệu em còn có thể ở bên cạnh tôi như vậy hay sao? Chỉ có điều do đặc thù về thân phận của tôi, nên phải chú ý đến ảnh hưởng ở bên ngoài, cho nên tôi mới không thể không dặn dò em như vậy, chớ nghĩ ngợi lung tung, nghe chưa.”

Trong lòng Tương Tư vẫn thấy bất an, cô nắm chặt lấy cổ áo của anh một cách thân thiết, có chút vội vã tiếp tục hỏi anh: “Vậy anh phải cam đoan, phải luôn luôn một mực yêu thích em, giống như em cũng luôn yêu thích anh vậy ...”

Tay của anh bắt đầu không thành thật tiến vào trong váy của cô, vuốt ve da thịt non mịn của cô, trên gương mặt tuần dật hiện lên ý cười nhẹ nhàng không đếm xỉa tới lời cô nói: “Tốt lắm, lúc này em thật thông minh,

đương nhiên là tôi sẽ luôn một mực cứng chiều em rồi... Nào cục cứng nhỏ, hãy lại đây... Trước hết em hãy làm cho tôi được thoải mái đã... Em đừng quên, em là người dễ xảy ra hoả hoạn, cho nên phải chịu trách nhiệm dập tắt lửa...”

Tương Tư nghe anh nói như vậy, cũng tin anh được vài phần, nhưng cô vẫn không thể nào cam tâm tình nguyện làm loại chuyện đó ở trong xe. Cách lớp quần áo, cô giữ chặt lấy tay của anh đang sờ soạng lung tung, buồn bã khẩn cầu: “Trở về nhà rồi làm tiếp được không... em không thói quen... ở trên xe như thế này...”

“Quen tay hay việc, ngoan... Từ từ rồi sẽ quen thôi.” Anh cười, vừa hôn cô, vừa cuộn lung tung vấy áo của cô, chồng chất lại thành một đống trên bầu ngực non mềm trắng như tuyết. Trước hết chỉ bằng một tay anh dễ dàng tháo chiếc móc cài chiếc áo ngực viền tơ màu đen của cô. Đôi tiểu Bạch Thỏ đầy đà non mềm liền bật lên, lộ ra bên ngoài, Tương Tư xấu hổ thoáng cái nghiêng mặt đi, miệng khê rên lên một tiếng trầm thấp, bàn tay đang đè giữ lấy tay của anh cũng đã dần dần trở nên mềm nhũn...

Chương 26: Cuộc chiến kịch liệt

Tương Tư xấu hổ thoáng cái nghiêng mặt đi, miệng khê rên lên một tiếng trầm thấp, bàn tay đang đè giữ lấy tay của anh cũng đã dần dần trở nên mềm nhũn...

Trong mắt Hà Dĩ Kiệt bắt đầu bốc lên ngọn lửa dục. Anh cúi đầu hôn lên nơi non mềm đó, ngậm chặt lấy quả anh đồ nhỏ nhẹ nhàng mút. Tương Tư chỉ cảm thấy có dòng điện rất nhỏ thoáng cái đã chạy lan ra khắp toàn thân. Cô không khỏi nhắm mắt lại, thân thể không bị khống chế hơi ưỡn lên một chút, hai cánh tay mềm nhũn không biết nên để vào đâu cho tốt, mơ hồ liền ôm lấy đầu của anh...

Hà Dĩ Kiệt cảm thấy cô càng lúc càng ôm anh chặt hơn, không khỏi khẽ cười lên một tiếng, đến khi hôn đủ anh mới nhẹ nhàng buông cô ra, ngón tay sờ soạng dọc theo eo nhỏ đến phía đối diện. Cô không mặc quần, chỉ là mặc quần lót dày liền tất. Anh hơi nhấc cô lên phía trên một chút, tay kia hơi dùng lực, cởi chiếc quần tất của cô xuống đến tận đầu gối. Cả người Tương Tư đều đã mềm nhũn hóa thành một vũng nước, để mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Cô chỉ vui mặt thật sâu ở trong ngực của anh, hơi thở từng chút từng chút nóng bỏng

Tay của cô gấu gao níu lấy quần áo của anh, trong miệng khê thì thầm gọi tên của anh. Anh nhẹ nhàng đáp lại, “cục cứng ngoan ngoan kêu lên đi”. Bàn tay anh dao động vuốt ve từ trên ngực của xuống đến bắp đùi non mềm ở phía đối diện, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa. Cả người cô giống như bị điện giật, nẩy mạnh người lên một cái, đột nhiên mở to hai mắt, miệng hốt hoảng gấp rút khê kêu lên một tiếng: “Hà Dĩ Kiệt... Anh... hãy nhẹ một chút...”

Bộ dáng của cô lúc này nửa che nửa đậy xinh đẹp đến động lòng người. Lúc này đôi mắt trong veo như nước của cô đã mờ mịt, nhìn về phía bóng dáng của anh, càng làm cho Hà Dĩ Kiệt càng thêm động tình. Hai ba lần anh mới rút được dây lưng ra, lại cúi xuống hôn nơi cần cổ, nơi ngực của Tương Tư, trong miệng còn nói ra mấy lời nói hạ lưu: “Tương Tư... Chẳng phải em vừa mới nói khi đi trở về em sẽ dùng miệng cho tôi đó sao... Hiện tại trước hết làm cho tôi ra lần thứ nhất đi... Ngoan, cục cứng à... Anh không thể đợi được nữa đâu...”

Tương Tư lúng túng, bàn tay ra sức níu chặt trên vai anh. Vừa rồi chẳng qua là cô chỉ thuận miệng nói qua lời đó với anh mà thôi. Vậy mà người này lại cứ nói thẳng tuột ra như thế. Tương Tư hận giờ phút này không thể tìm một cái lỗ nẻ nào để chui vào, vừa hối hận vừa tức, hận mình tại sao có thể nói ra những lời như vậy.....

31. Chương 26

“Nhẹ một chút...” Hà Dĩ Kiệt bị cô đập vào người liền nhú mày lại, dứt khoát kéo ngược hai bàn tay nhỏ bé của cô về phía sau người. Tương Tư bị anh vặn tay như vậy nên bộ ngực không khỏi nhô cao lên một chút, hai hạt ngọc san hô càng nhô cao hơn, xem ra trong lòng anh đáng tức giận, không nhịn được nữa, anh cúi đầu nhẹ nhàng cắn một cái. Cảm giác hơi đau đón truyền đến làm cho Tương Tư không chịu nổi, người run lên một cái. diễn_đàn_lê_Quý_Đôn Anh cũng đã ôm lấy eo của cô để cô giằng chân ở trên người, chỉ cách hai lớp nội y hơi mỏng nên cô cảm nhận được rõ ràng chỗ mẫn cảm của anh đang trương to và nóng bỏng.

Tương Tư sợ hãi đến mức nước mắt trào ra, cô giãy dụa chỉ muốn thoát khỏi anh. Nhưng bỗng nhiên anh dùng sức cắn vào đỉnh mềm mại của cô, một màu đỏ thắm chói mắt giống như một đóa hồng mai vừa tách nở, ngập tràn cảnh kiều diễm phong tình...

“Không được lộn xộn...” Trong giọng nói của anh mơ hồ mang theo âm sắc khàn khàn, dĩ nhiên trong hai tròng mắt có thần của anh chứa đựng ngọn lửa dục nồng đậm. Anh buông tay cô ra, yêu cầu cô khoác lên trên vai của anh, còn mình dùng cánh tay đang rảnh rỗi đỡ trên đỉnh đầu của cô. Cô ngồi ở trên người anh, đỉnh đầu gần như đã chạm đến trần của thùng xe, lúc này mà chuyển động, sẽ không tránh khỏi làm cô bị va chạm vào đầu. —

“Hà Dĩ Kiệt, cũng sắp về đến nhà rồi...” Cô mềm giọng cầu khẩn anh, chút lý trí vụn vặt còn lại của cô vừa mới được tác động vào, liền dần lên quý đôn nhưng rất nhanh, đã gần như đội quân tan rã...

Trương Ái Linh đã từng nói một câu rất kinh điển, đường đến trái tim của người đàn ông phải đi qua dạ dày, muốn đến được trái tim của phụ nữ phải thông qua giọng nói.

Trước kia Tương Tư còn khinh thường không để ý lắm, nhưng hiện tại, cuối cùng cô không thể không thừa nhận.

Nhưng đôi khi, cô cũng không phân định rõ nổi, bởi vì lần đầu tiên của cô là cho Hà Dĩ Kiệt, dĩ nhiên~đàn~lê~quý~đôn cho nên dần dần cô đã không thể buông tay với anh nổi, hay là bởi vì ba phen mấy bận anh đã ra tay trợ giúp cô mà dần dần cô đã động tâm, cho nên mới chịu cam tâm tình nguyện hết lần này đến lần khác cùng anh trên giường.

Nhưng cô không thể phủ nhận một sự thực là, giờ phút này trong toàn bộ thế giới của cô, cô luôn chỉ có một mình anh. Cô ỷ lại anh, tin tưởng vào anh, không cách nào rời khỏi anh nổi, đồng thời cô lại bị anh hấp dẫn một cách sâu sắc. Đúng như vậy, một người đàn ông như anh, dĩ nhiên đã lên quý đôn làm sao có những người phụ nữ không thể bị anh hấp dẫn chứ?

Cô không biết bắt đầu từ bao giờ bản thân cô nếu như một ngày không được nhìn anh gặp dịp thì chơi đùa với một cô gái khác, cô lập tức liền thấy vô cùng khó chịu. Không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lúc nhìn thấy anh và những cô gái khác, cô sẽ luôn bị mất hứng, bày cái vẻ mặt không quan tâm tới anh nữa cho anh xem. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, những lời tâm tình ôn nhu của anh dù chỉ một giây, cũng có thể làm cho cô một mình vụng trộm vui vẻ đến vài ngày. Cô thích được dính lấy anh, cô thích được anh dỗ dành, cô thích anh đối xử tốt với một mình cô. Trong phòng ốc của anh chỉ có một mình cô được phép xuất hiện, trên giường của anh cũng chỉ có một mình cô có thể được phép nằm ở trên đó.

Nhiều khi cô cũng quên mất thân phận của mình, coi mình là người yêu của anh, sau khi được anh nhắc nhở cô lại sinh ra tức giận, lại khổ sở, lại thể không thêm để ý tới anh nữa. Rồi sau đó rồi lại yêu anh như điên tựa như là tình yêu của một cô nữ sinh nhỏ vậy, bị anh nói ba xạo dỗ dành liền vừa mơ mơ màng màng vừa vui vẻ.

Anh là một người lão luyện trong tình trường, mà cô chỉ là một cô gái nhỏ tuổi còn, làm sao cô có thể thắng được anh?

Khi cô và Quý Quảng Nguyên ở cùng một chỗ, tình yêu của bọn họ chỉ là sự yêu đương đơn thuần và sạch sẽ, bọn họ có hôn nhau liên tục thì cũng chỉ là chạm môi của đối phương một cách đơn giản. Nhưng mà khi ở cùng với Hà Dĩ Kiệt chung một chỗ thì từng chút từng chút một, anh đã dạy dỗ cô những chuyện này. Chính cô làm cho anh được thưởng thức hóa ra là khi yêu thương nhau, người ta còn có thể làm những chuyện ngọt ngào như vậy - dĩ nhiên, nếu như tính nết anh chịu nhẫn nại làm những chuyện yêu đương một cách nhẹ nhàng êm dịu một chút, thì có thể nói cô thật sự cảm thấy rất hưởng thụ. Chỉ cần Hà Dĩ Kiệt vui lòng, anh có thể cho cô cảm thấy khoan khoái lên tận trời xanh, nhưng về sau này, phần lớn là anh thường thô bạo đến độ kịch liệt, cho nên đối với chuyện này Tương Tư luôn cảm thấy vừa yêu vừa hận.

Nếu như anh không có nhiều những ham mê kỳ quái như vậy thì tốt biết bao, tỷ dụ như... Anh muốn đối tư thể, muốn cô chủ động, hoặc là dùng một chút những đồ chơi kì kì quái quái nào đó...

Tương Tư không thích những chuyện này, cô chỉ thích được anh ôm rồi sau đó nhẹ nhàng hôn cô, nhẹ nhàng vuốt ve cô, đến khi cô như bị mất đi thần trí, anh sẽ muốn cô thật dịu dàng.

Chút tâm nguyện nho nhỏ thế này, cũng rất hiếm khi cô được thỏa mãn.

Tựa như giờ phút này, hứng thú của anh đang trào dâng, trừ phi cô khóc âm ỹ dọa anh làm cho anh phải mềm lòng giống như khi ở trong nhà, nhưng bây giờ đang ở trên xe, mà ngay cả một chút tiếng động cô cũng không chịu để phát ra.

“Hôm nay tôi không thể không bẻ gãy cái tật xấu này của em!” Hà Dĩ Kiệt cười xấu xa, nâng bờ eo của cô lên, ngón tay khẽ ngoắc một cái, ngay lập tức liền loại bỏ hết chút áo quần đang trói buộc trên người cô. Anh cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo của chính mình. Tương Tư vừa cúi đầu, liền nhìn thấy tình cảnh này, cô cảm thấy xấu hổ muốn chết, sắc mặt đỏ rực, lắc lư thân thể muốn chạy, nhưng lại bị anh hưng phấn kéo lại giữ chặt ở trên đầu gối. Tương Tư hồn bay phách tán vì sợ hãi, người này thật sự muốn thực hiện chuyện này ở ngay trên xe thật chẳng?

Hà Dĩ Kiệt thấy trên gò má của cô ánh lên những giọt nước mắt, nhưng nó lại càng làm anh nảy sinh hưng phấn hơn. Anh đưa tay bóp chặt lấy cằm của cô, ép cô tới gần, dĩ nhiên trong giọng nói chứa đựng đậm chất khàn khàn: “Ngoan, vừa rồi chính em đã chủ động, nếu như vậy... Hãy nhanh hơn một chút...”

Tương Tư gắt gao cắn môi, như thế nào cũng không chịu. Hà Dĩ Kiệt nhìn thấy nơi cằm opcoo đã bị anh bóp mạnh đến đỏ rực, cô vẫn cứ khóc nhưng dứt khoát không muốn, anh không khỏi bực bội, đưa tay đẩy cô ra. Thấy cô ngồi ghé vào trên ghế ngồi khóc, thân thể cứ thế run rẩy, anh lại thấy có chút mềm lòng, trầm thấp thở dài. Hà Dĩ Kiệt với tay ôm lấy cô: “Thôi quên đi, em không chịu coi như xong, tôi cũng không nhất thiết cứ phải không ép buộc em thì không được, đừng khóc...”

Tương Tư khóc lóc ngẩng đầu lên, “Dĩ Kiệt anh đừng ép em.... Chờ em nghĩ thông suốt... Em, em lại...”

Hà Dĩ Kiệt cười khổ không biết nói gì, nhưng lại vuốt ve gương mặt của cô, ranh mãnh nói ra: “Em không chịu làm chuyện kia, chung quy việc không đồng ý này cũng bình thường thôi, nhưng em nhìn tôi ở bên này xem, vẫn còn chưa chịu tắt lửa đâu đấy.”

Anh nắm lấy tay của cô đặt sang bên đó. Đầu ngón tay vừa chạm vào vật nóng hổi đó thì Tương Tư lại càng hoảng sợ. Tuy rằng là cô không cảm tâm tình nguyện, nhưng thấy anh nhượng bộ mình một bước, tóm lại cô vẫn còn có chút khiếp đảm, sợ anh tức giận, liền nhẹ nhàng gật gật đầu, vùi mặt vào trong ngực của anh: “Vậy thì anh hãy nhanh lên...”

Anh cũng không trả lời, chỉ là dùng sức ôm lấy cô đặt ở trên gối. Khi thân thể Tương Tư hạ xuống, cô cảm thấy không có chút trở ngại nào, chỉ thấy vật cứng rắn của anh cùng lửa nóng.

Trong lòng cô trước sau chỉ cảm thấy vẫn còn cực kỳ sợ hãi, hay cũng tại bởi vì cô cảm thấy ngưỡng chừng quá mức nên cứ núp ở trong ngực của anh, người lạnh run, nước mắt lăn xuống đổ rào rào xuống bên dưới. Anh dịu dàng đặt chiếc đầu nhỏ của cô đặt ở trên hõm vai, vừa nhẹ nhàng vuốt ve cô vài cái, trong miệng lại nhẹ nhàng dỗ dành cô: “Ngoan, chốc nữa em cũng đừng ngẩng đầu lên, sợ rằng sẽ đụng vào em mất...” Tay kia của anh lại gắng gượng cầm lấy cái của mình, cũng có chút thô lỗ tiến vào trong thân thể của cô, trong khi cô còn chưa được ướt át ...

“Đau... Hà Dĩ Kiệt, anh hãy nhẹ một chút...” Cô trầm thấp nghẹn ngào, núp ở trong ngực của anh toàn thân cứ thế run lên không ngừng. Hà Dĩ Kiệt lại dứt khoát thở một hơi dài thoải mái, chỉ là anh vẫn bận tâm đến cô như cũ. Bởi vì anh biết rõ, ở phương diện này cô luôn luôn vô cùng yếu ớt, nên anh tỉ mỉ hôn lên cổ của cô, dịu dàng nói dỗ dành cô: “Buông lỏng người một chút đi bảo bối... Lập tức em sẽ thấy thoải mái ngay thôi, không đau nữa, sẽ không đau đâu...”

Anh dừng lại bất động, hôn cô trong chốc lát, cảm nhận thấy người cô đã dần dần buông lỏng, anh mới thử chuyển động. Tương Tư ôm lấy anh thật chặt, toàn thân run lên cầm cập, hai hàm răng lại cắn chặt vào nhau, không lên tiếng nữa. Tốc độ của Hà Dĩ Kiệt dần dần nhanh hơn, cảm giác thấy hơi thở của cô dần dần nóng lên, anh biết rõ cô đã có cảm giác, liền buông lỏng người, ôm lấy cô, động tác mạnh hơn...

Xe vẫn luôn luôn lướt đi rất êm, nhưng đột nhiên, thật sự hình như lại đang chạy chậm lại rồi thoáng chốc bắt đầu lắc lư, tròn trành. Anh lập tức lợi dụng điều đó liền hung hăng đẩy mạnh một cái đi vào... Từ trong miệng Tương Tư thốt lên một tiếng nức nở nghẹn ngào, cô hung hăng cắn vai của anh, người cứ run rẩy run rẩy không ngừng...

Hơi thở của Hà Dĩ Kiệt dần dần trở nên nặng nề. Anh cắn vào vành tai của cô nhẹ nhàng mút lấy, giọng khàn khàn ám muội, hỏi nhỏ: ” Tương Tư bé nhỏ... Có phải là em rất thích không? Hả.....”

32. Chương 27-1: Lễ Lôi Trong Căn Phòng

Hơi thở của Hà Dĩ Kiệt dần dần trở nên nặng nề. Anh cắn vào vành tai của cô nhẹ nhàng mút lấy, giọng khàn khàn ám muội, hỏi nhỏ: ” Tương Tư bé nhỏ... Có phải là em rất thích hay không? Hả...”

Trong đầu Tương Tư vẫn thấy hoa mây chóng mặt như trước, cả người cô tựa như vẫn còn bị vây hãm trong sự choáng váng vô biên vô hạn. Cô ghé vào trên người anh, ngực cô áp thật chặt cùng một chỗ với ngực của anh, nhịp thở của bọn họ dần vang lên với tần suất ngày càng tăng lên. dĩ nhiên đàn ông quý trọng Trên người anh có chút mồ hôi vã ra, vẫn như trước, hương vị này của anh rất dễ chịu rất gợi cảm. Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh, ngón tay từng chút siết chặt lại, những giọt lệ long lanh đọng trên hàng mi cong nhẹ nhàng rung động, nhưng vẫn không chịu rơi xuống. Tay của anh vẫn như trước, siết chặt lấy cô, vừa giữ lấy thân thể của cô hung hăng chuyển động lên xuống. Thân thể của Tương Tư có chút giật giật, lực kẹp hai chân của cô vòng quanh thân anh dần dần thít chặt lại, quả nhiên cô nghe thấy anh than nhẹ một tiếng vẻ rất thoải mái, mà động tác của anh ngày càng thêm mạnh mẽ hơn. Thân thể của cô bị từng lần từng lần va chạm của anh chuyển động lên xuống. dĩ nhiên đàn ông quý trọng Cô lại ghé vào bên tai anh mở miệng nhẹ giọng hỏi, dứt quãng: “Hà Dĩ Kiệt... Anh có yêu em hay không?”

Động tác của anh hình như vì câu hỏi này của cô mà thoáng có chút cứng nhắc. Cùng với sự cứng nhắc đó giọng nói của anh vang lên dường như có chút mơ hồ không rõ, nhưng theo nhịp thở dốc nồng đậm cùng với tiếng gầm nhẹ của anh, cô mơ hồ nghe thấy anh nói: “... Yêu... dĩ nhiên dĩ nhiên đàn ông quý trọng Yêu em...”

Đột nhiên nước mắt của Tương Tư trào ra, cô càng ôm chặt lấy cổ của anh, áp sát vào bên tai anh, mở miệng nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Hà Dĩ Kiệt, em yêu anh.”

Anh không lên tiếng đáp lại, chỉ ôm cánh tay của cô, nắm thật chặt, thời điểm bộc phát, anh nặng nề ghé vào bên tai cô nói một câu: “Ngoan, nghe lời, anh đến đây.”

Cô nằm ở trong lòng ngực của anh như mì bất động. Anh tìm được sự thỏa mãn nên giờ phút này cũng không kéo kiệt sự dịu dàng. Không biết có phải do trời sinh nên làm cho giữa nam và nữ lại có sự khác biệt lớn như vậy hay không. Sau khi yêu, người phụ nữ luôn có cảm giác mình đã gần thêm một chút nữa với người đàn ông, lại càng thêm muốn được cùng anh sống bên nhau suốt một đời một kiếp không rời xa. Nhưng mà người đàn ông lại có sự khác biệt hoàn toàn, sau khi mọi chuyện chấm dứt, có lẽ chính là thời điểm mà anh ta chán ghét.

Anh ôm cô vỗ về trong chốc lát, sau đó liền nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Sửa soạn lại bản thân em một chút đi, sắp về đến nhà rồi.”

Thời điểm tách ra khỏi anh, dĩ nhiên đàn ông quý trọng cảm xúc trong thân thể cô thật khác thường, làm cho cô thấy ngượng ngùng, cô cúi đầu không dám nhìn anh, rồi lại cảm thấy có chút tủ thân. Anh biết rõ cô rất hay rất thẹn thùng, nhưng lại không nghĩ muốn giúp cô... Mà Hà Dĩ Kiệt lúc này cũng đã chậm rãi cầm hộp khăn giấy qua bắt đầu sửa soạn lại cho bản thân mình. Chút cảm xúc kia của cô, anh hoàn toàn không hề chú ý tới.

Đến khi anh sửa soạn thỏa đáng cho chính mình xong xuôi, tinh thần sảng khoái, thở phào một hơi nhẹ nhõm, vừa quay đầu sang, lại đã nhìn thấy cô đang co rúc ở trên ghế sa lon, đôi mắt tràn ngập lệ nóng.

Hà Dĩ Kiệt thoáng có chút không nhịn được sự bức mình. Dĩ nhiên, khuyên bảo cô đến nửa ngày mới thực hiện được, người phụ nữ này không biết tại sao lại phiền toái như vậy chứ?

“Lại làm sao vậy?” Hà Dĩ Kiệt nhíu cặp mày lại, lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, lực trên tay hơi có chút tăng lên.

Tương Tư bị anh làm cho hốc mắt phát đau nhức, đưa tay đón lấy khăn giấy nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì.”

“Đừng có ngồi bất động im lặng ở chỗ đó mà khóc nữa, em bây giờ đã là người lớn rồi đó.” Anh nói qua loa một câu đầy vẻ hồ hững, vỗ vỗ vào mặt của cô tựa như đang dỗ dành một đứa trẻ vậy. Xe đã chậm rãi ngừng lại, Hà Dĩ Kiệt thấy quần áo của cô vẫn còn chưa chỉnh tề, liền nhíu mày nói lại một câu: “Tranh thủ thời gian sửa sang lại một chút đi, tôi về trước đi tắm rửa đây.”

Nói xong, anh cũng không đợi cô, đẩy cửa xe ra, bước xuống xe. Miệng Tương Tư há to ra, bày ra vẻ muốn gọi giật anh lại, nhưng tiếng nói của cô vẫn không hề phát ra. Cô nắm chặt chiếc khăn giấy trong tay, nhìn cửa xe mở ra vừa khép lại, trong nháy mắt bóng dáng anh trở nên biến hóa, cô nhìn thấy bóng lưng của anh dần dần đi xa, không biết tại sao, trong lòng cô lại cảm thấy có sự mất mát và tủi thân không nói ra được.

Vừa rồi rõ ràng anh đã nói yêu cô, nhưng tại sao hành động này của anh lại làm cho cô có cảm giác anh không hề có một chút tình cảm nào?

Khi muốn cô lúc đó anh liền dụ trước đỗ sau ngàn vạn lần, tính nhẫn nại đủ mười phần. Nhưng khi đã được thỏa mãn thì sắc mặt lại trở nên lạnh lùng, đến ngay một câu an ủi qua loa cũng chẳng có. Là trong lòng anh không có chút tâm ý nào đối với cô, hay là như người ta vẫn thường hay nói, trên đời này, đàn ông đều rất giống nhau, rất sơ ý, tuyệt đối không thể nghĩ ra được những điều này?

Tương Tư sửa soạn lại mình qua loa một chút, mở cửa xe, bước xuống xe, vừa vặn gặp người lái xe đi ở phía đối diện. Lái xe là một bác già trung niên, bộ dạng rất thật thà phúc hậu, nhìn thấy cô đi ra gương mặt liền đỏ lên, Tương Tư càng cảm thấy mình ngượng ngùng không thể chịu nổi, cô cố gượng gạo cười cười, cũng nhanh chóng bước đi lên lầu...

Khi cô đi vào phòng ngủ, anh vẫn còn đang tắm rửa, Tương Tư ngồi một mình ở trên giường ngáy ngẩn ra một lát, vừa an ủi chính mình vài câu. Thời gian cô và Hà Dĩ Kiệt ở cùng một chỗ dài như vậy, bên cạnh anh ngoại trừ cô ra, ở bên ngoài anh cũng không có những người phụ nữ nào khác. Anh cũng rất ít khi qua đêm ở bên ngoài, như vậy ở trong lòng anh cô vẫn có một vị trí nhất định. Huống chi, lúc đó chẳng phải anh vẫn thường xuyên nói với cô rằng anh yêu mến cô sao? Hôm nay anh còn nói yêu...

Tương Tư nghĩ như vậy trong người liền lại thấy cao hứng lên, trong người lại có nhiệt tình, nhất đồng quần áo bẩn bị anh thay ra bỏ vào trong giỏ xách trong phòng tắm, chuẩn bị quần áo cho anh và của mình để cùng một chỗ mặc sau khi tắm rửa xong.

Hà Dĩ Kiệt ngẫm mình ở trong bồn tắm nói chuyện điện thoại, nhưng mi tâm lúc này bắt đầu nhíu sâu lại. Sau khi xảy ra chuyện tại a- xít sun-phu-rit, nhà họ Lâm đã phải mất một thời gian để giải quyết. Bí thư Tiểu cũng đã ngầm ra ám hiệu với anh không được giải quyết cái gì hết, tất cả mọi người đều lán người cùng trong hội với nhau, chuyện vỡ lở ra rồi, nhìn mặt mũi ai cũng rất khó coi.

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt lại thấy không cam lòng. Lần này may mắn anh kịp thời xuất hiện, nếu như anh không có đi đến đó, chẳng phải Tương Tư sẽ bị cô ta làm hại, phá hủy khuôn mặt rồi sao? Một cô gái nhỏ tuổi còn trẻ như vậy, nhưng tâm địa lại độc ác như thế, có thể thấy được nề nếp dạy dỗ trong gia đình của nhà họ Lâm cũng không khá hơn chút nào. Mặc dù Hà Dĩ Kiệt đã làm theo lời như Bí thư Tiểu nói, lúc này phải thực hiện “nhất tiểu miễn ân cừ” (một nụ cười xóa bỏ ân tình, hận thù), nhưng vẫn là vụng trộm hung hăng gõ cửa nhà họ Lâm một khoản, nếu như không phải giữ thể diện cho Bí thư Tiểu, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ đơn giản như vậy.

Chỉ có điều trong lúc này Lâm Ngữ Thiên cũng không xong, cô ta bị nhà họ Lâm đưa đi ra nước ngoài rất xa, thoát nhìn cũng biết nhà họ Lâm cũng dự định bỏ qua đứa con gái này rồi.

Nhưng Hà Dĩ Kiệt trái lo phải nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao, cho dù Lâm Ngữ Thiên đã từng nghe qua tên của anh, nhưng cũng vẫn không cách nào biết rõ anh là ai, để rồi sau đó lại sợ đến như vậy là sao? Nhà họ Lâm cũng không phải thuộc loại nhà nghèo cửa nhỏ, cô ta là thiên kim tiểu thư được nhà họ Lâm coi như châu báu, cũng sẽ không phải là dạng người không hiểu biết việc đời như vậy. Bởi thế anh nghĩ phản ứng ngày đó của Lâm Ngữ Thiên nhất định là có ẩn tình gì đó. Ngay lập tức anh âm thầm cho người đi điều tra, kiểm tra xem có phải là nhà họ Lâm đã từng có va chạm gì với nhà họ Hà hay không! Nhưng hôm nay tin tức truyền đến lại làm cho anh thất vọng, nhà họ Lâm và nhà họ Hà, cho tới bây giờ đều chưa

từng có quen biết gì với nhau, cho dù đều ở cùng trong một thành phố nhưng kỳ quái nhất lại là tựa như là người của hai thế giới vậy, không có chút may mắn giao tiếp nào.

Nhưng chuyện này khác thường là vì chuyện gì đây? Hà Dĩ Kiệt nhạy cảm chú ý tới những vấn đề này, cho dù là kẻ thù chính trị, có quan hệ rắc rối khó gỡ với ai đi nữa cũng sẽ không dễ dàng tra ra nội tình của họ. Nhưng không chừng tra tới tra lui, thì sẽ tra ra được một người nào đó trong gia đình của họ. Trên đời này không có được vài người là chân chính thanh bạch, nhưng nhà họ Lâm và nhà họ Hà một nét phẩy quan hệ cũng không có...

Nếu như đây không phải sự thật, vậy thì tất nhiên việc xảy ra như vậy là vì lý do gì, vì muốn che dấu cái gì. “Điều tra tiếp! Cứ tiếp tục điều tra, dù dấu vết thế nào cũng không thể bỏ qua.” Hà Dĩ Kiệt cúp điện thoại, nhắm mắt lại thật dài thở một hơi....

33. Chương 27-2

Thời gian, giống như khe hở giữa các ngón tay không thể giữ được cát chảy, cứ im hơi lặng tiếng mà chảy xuống, hoà lẫn vào trong bờ cát chạy dài vô tận, không thể tìm thấy một chút bóng dáng.

Giống như trong những lúc ta lơ đãng, nên đã để bay đi mất những gì tốt đẹp và thương cảm nhất, giống như đám mây cuộn lại chậm rãi bay ở cuối chân trời, ddiiee*ddaann*lee*qquuyy*ddoon* bị cơn gió thổi qua liền tan tác không còn thấy hình dáng nữa.

Tương Tư đã trải qua cuộc sống chung với Hà Dĩ Kiệt một thời gian tốt đẹp khoảng chừng hơn một năm. Mà tất cả sự tốt đẹp đều chấm dứt là vào một ngày nào đó, bọn họ cùng Thanh Thu, Bắc Thành và Mạnh Thiệu Đình, bọn họ cùng đến thành phố B tìm Phó Tĩnh Tri. Đêm khuya hôm đó sau khi trở về khách sạn, tiếp đó cô phát hiện mình có thai...

Tương Tư trở mình trên giường,diễn@đàn@lê@quý@đôn@ trong đêm khuya tĩnh lặng tiếng kêu cọt kẹt của chiếc giường cũ kỹ vang lên nghe đặc biệt rõ ràng.

Cô vừa nằm mơ rồi, mơ tới khoảng thời gian quá khứ đầy những đau khổ, vui vẻ, hạnh phúc và tuyệt vọng khi sống cùng anh chung một chỗ...

Nhưng cũng rất may, sau khi vết thương của cô khỏi hẳn, cô đã dần dần rất ít khi mơ tới anh, dần dần quên đi hình dạng của anh... Sau này, có lẽ đến một ngày nào đó,@MeBau*diendan@leequyddonn@ trong thế giới cuộc sống của cô thật sự có thể không còn bóng dáng người này nữa. Không còn bóng dáng người đàn ông vừa dịu dàng vừa vô tình, người đàn ông khiến cô yêu không được mà hận cũng không thể .

Đã là giữa hè, trong phòng của cô chỉ có một chiếc quạt điện nhỏ, mở chạy trắng đêm, nhưng vẫn cảm thấy rất nóng. Tỉnh mộng, cả người cô ướt đầm mồ hôi, thân thể gần như dính chặt cùng một chỗ với chiếc chiếu. Tương Tư lại trở mình vài lần nữa, sau đó đành phải ngồi dậy. Bụng cô đã rất lớn rồi, mọi cử động đã bắt đầu không được dễ dàng như trước, cô chống sau lưng cẩn thận từng ly từng tí, bước xuống giường,*dien^dan*le#quy@don# dựa vào ánh trăng sáng rờ rờ, rạng ngời ngoài cửa sổ chiếu tới, tìm được đôi dép lê, sau đó chậm rãi vượt qua chiếc bàn để đồ linh tinh ở trong căn phòng nhỏ, đi đến nơi công tắc đèn điện để bật đèn.

Bộ đồ ngủ mỏng manh trên người cô đã sớm ướt đầm, cô bực bội vì cái nóng mà không sao nói ra được. Cô đành ôm bụng đi vào trong phòng tắm đơn sơ, cũng không dám xông vào tắm nước lạnh khi cả thân mình đang đầy mồ hôi. Cô lấy chút nước lạnh đi vào trong phòng bếp lấy ấm nước nóng đặt trên lò rót chút nước ấm vào, cô vắt chiếc khăn lông ướt lau qua thân thể, sau đó lại trở lại trong phòng bật quạt lên. Cô cảm thấy đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng lần qua lần lại một phen như vậy, toàn bộ cơn buồn ngủ trong cô lại biến mất, trong người cũng thấy mệt, hai chân trở nên mềm nhũn, hơi thở nặng nề. Cô đá đôi dép lê xuống, lên trên giường, ngồi tựa vào chiếc gối đầu nhắm mắt lại. Đứa trẻ đã được hơn tám tháng rồi, bệnh tình của thím Phúc giờ đây lúc

tốt lúc xấu, cô cũng vẫn không chịu tiêu số tiền của Hà Dĩ Kiệt, mà thím Phúc sống chết cũng nhất định không chịu dùng tiền của cô để đi đến bệnh viện lớn chữa trị cho mình. Hiện tại cô đành phải duy trì chữa bệnh cho thím ở trong bệnh viện này. Bác sĩ cũng đã nói, mùa hạ năm nay thật sự là quá nóng, bà cụ tuổi đã rất cao rồi, chỉ sợ không chịu nổi qua mùa Hạ này. Cho dù có đổi đến bệnh viện lớn đi nữa, bất quá cũng chỉ kéo dài thêm được ba năm ngày, mắt cũng đã nhìn thấy cảnh tượng của một tháng tới.

Tương Tư tựa ở trên gối, nước mắt từ trong khóe mắt chậm rãi chảy ra ngoài. Cô vẫn ngồi đó không động dậy, cứ như vậy nhìn ngoài cửa sổ. Bầu trời đầy những ánh sao lấp lánh, nhưng cô cảm thấy khổ sở không nói ra được, hoá ra cuộc sống của cô lượn quanh trong một cái vòng luẩn quẩn, cho tới hôm nay, cô vẫn lẻ loi một mình.

Chương 28: Biết tìm cô ở đâu đây?

Cô vẫn ngồi đó không động dậy, cứ như vậy nhìn ngoài cửa sổ. Bầu trời đầy những ánh sao lấp lánh, nhưng cô cảm thấy khổ sở không nói ra được, hoá ra cuộc sống của cô lượn quanh trong một cái vòng luẩn quẩn, cho tới hôm nay, cô vẫn lẻ loi một mình.

Nếu như thím Phúc yêu thương của cô cũng bỏ cô mà đi, cô thật không biết nên làm cái gì bây giờ. Một mình mang theo đứa trẻ, trên người không có chút tương lai tiền đồ gì như vậy cô làm sao có thể sống sót?

Tương Tư nhớ tới trong lòng liền cảm thấy khổ sở. Bốn năm trước, trong nhà cô gặp chuyện không may, cô mang dao đi đâm người bị thương, làm hại chính mình phải ngồi trong nhà giam không nói, lại còn làm liên lụy tới bác Phúc, vì che chở cho cô mà bị người ta đánh một trận thừa sống thiếu chết vứt vào ven đường. Đến bốn năm sau, lại là cô đã chạy về đây trêu chọc thím Phúc, nếu như không phải tại cô không chịu động đến tiền của Hà Dĩ Kiệt, thím Phúc cũng sẽ không phải tuổi cao như vậy còn phải đi làm thuê, kết quả để xảy ra chuyện...

Tương Tư nghĩ ngợi, thực sự trong lòng vẫn còn thấy chua xót, ngón tay thon dài dày vết chai nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng đã nhô cao. Nếu như thím Phúc cũng ra đi, cô đã thiếu bác Phúc thím Phúc hai cái mạng. Cô cũng chỉ mong cuộc sống sắp tới của cô được tốt hơn một chút để cô có thể chống đỡ nổi, dù sao, cô cũng sống không được quá lâu.

Có đôi khi Tương Tư cũng thấy hối hận, việc gì cô phải để tâm làm vậy chứ, cứ như thế mà tiêu tiền của Hà Dĩ Kiệt đi, anh muốn biết thì biết, có sao. Nhưng nghĩ vậy rồi cô lại lo lắng, nếu như anh thông qua việc cô tiêu tiền, xem hoá đơn ghi chép lại địa chỉ anh sẽ tìm được cô, nhìn thấy cô giờ phút này đang mang thai, nhất định anh sẽ buộc cô đi bệnh viện giết chết đứa bé này mất.

Anh làm sao có thể để cho người khác mang thai con của mình chứ? Anh có người vợ có gia thế ưu việt, môn đăng hộ đối, cầm sắt hòa hợp, anh lại yêu người phụ nữ kia như vậy, đương nhiên sẽ không để cho cô ta phải chịu một chút xú uất ức nào rồi. Anh còn phải dựa vào uy thế của gia đình bên vợ để vươn lên tận trời xanh kia, đứa con của cô chỉ có thể là vết nhơ trong cuộc sống của anh, là chướng ngại vật cho tiền đồ của anh. Đứa nhỏ trong bụng của cô đây có là cái gì? Chẳng qua cũng chỉ là một đứa nhỏ không có thân phận, không có địa vị, không được công khai, là một đứa con không rõ nguồn gốc, không dám nói rõ cha mình là ai... Đương nhiên là anh sẽ phải loại trừ nó sao cho thật nhanh chóng.

Chuyện cho tới bây giờ, chẳng lẽ cô còn giữ cái suy nghĩ cho rằng anh sẽ hạ thủ lưu tình sao?

Tương Tư nhắm mắt lại cười lạnh, nước mắt chảy ra lạnh buốt đau nhức. Cái rét lạnh của đêm đông năm đó không lạnh bằng cảm giác tuyệt vọng của cô khi mất đi đứa con đầu tiên.

Cô không biết yêu một người sâu sắc đến cỡ nào, mới có thể sau khi gặp phải tổn thương đến như vậy mà vẫn còn lựa chọn tin tưởng anh. Cô cũng không biết, dung lượng trái tim của một người đến tốt cùng có thể chứa đựng được bao nhiêu yêu thương, để có thể một lần lại một lần thất vọng, sau đó lại vẫn mang nỗi chờ mong nhỏ nhỏ như cũ.

Giống như luôn không thể tin được rằng, một người mà mình đã từng tin tưởng đã từng đối xử với mình tốt như vậy, lại có thể gây cho mình một tình trạng thật tàn nhẫn đến mức độ này. Nhưng thực tế khi mọi việc đã xảy ra một cách rõ ràng, thì cô đã biết rõ, trên đời này không có gì là không có khả năng.

Đến bây giờ, cô sớm đã quyết định rồi, cô sẽ một mình mang theo đứa trẻ, cố gắng sống sót. Lúc ban đầu

cô quyết định giữ lại đứa trẻ vì cô còn muốn tương lai sẽ trả thù anh, cho anh một đòn trí mạng, sẽ gây ra cho anh một chuyện gièm pha, làm cho con đường làm quan của anh khó giữ được. Nhưng khi đứa trẻ một ngày một ngày lớn lên, ý nghĩ này liền dần dần phai nhạt đi. Hiện tại cô không nghĩ ngợi hay lo lắng gì khác nữa, chỉ hy vọng thím Phúc có thể nhanh khoẻ lại, đứa trẻ cũng được sinh trọn vẹn, một nhà ba người sống chung một chỗ, như vậy là tốt rồi.

34. Chương 28-1

Vì để giữ đứa bé này, vì một chút ích kỷ của mình mà cô không thể nói ra được suy nghĩ ở trong đầu, vì vậy cô không thể để cho thím Phúc đổi một đến một bệnh viện lớn, vì bà cụ cũng chỉ còn sống không quá từ ba đến năm ngày nữa, lại nói tiếp, cô cũng không phải là người tốt!

Chiếc quạt cũ kỹ cộc cạch chuyển động vắn vẹo vắn vẹo, làm cho người ta lo lắng không biết nó có thể đột nhiên ngừng quay hay không. di ễn đầ_n lê q uý đôn Không khí trong phòng đặc quánh lại, nóng bức khó chịu, thân thể cô vừa mới lau qua, lúc này lại bắt đầu ra mồ hôi. Tương Tư cứ ngây ngốc ngồi tựa ở trên giường, cô cũng không còn đủ sức để xuống giường để lau rửa lại mình nữa. Cô hiểu rất rõ sức khỏe của bản thân mình, cô đã trúng mảy roi của Đỗ Phương Phương, tuy vết thương bên ngoài đã lành hẳn rồi, nhưng bệnh cũ lại chưa dứt hẳn, vẫn còn nằm lại ở bên trong. Sự va chạm ấy lại diễn ra trong lúc cô đang mang thai đứa nhỏ này, diễn ầ_n lê q uý đôn cô cũng nghi ngại có ảnh hưởng không tốt, chờ đến khi cô sinh cô con cũng vẫn chưa thể biết được liệu có thể vượt qua nỗi Quỷ Môn quan hay không.

Có đôi khi cô cũng tự hỏi mình, không biết sau này liệu cô có hối hận về sự xúc động nhất thời đã khiến cô giữ lại đứa nhí hay không? Nhưng xoay quanh xoay quẩn mãi, đáp án cũng chỉ có một, cô không hối hận.

Cảm nhận được đứa nhỏ từng ngày từng ngày lớn lên, từ không hề có động tĩnh gì, . đến khi tay chân của đứa trẻ bắt đầu đá đạp lung tung không ngừng, làm cho cô thương thức thật sâu hạnh phúc được làm mẹ vui sướng đến mức nào. Có lẽ cô còn phải cảm tạ đứa nhỏ này, nếu như không có sự tồn tại của bé con cô tuyệt đối không thể tiếp tục chống đỡ nổi cuộc sống này.

Chỉ là, ngẫu nhiên khi cô nói chuyện với đứa nhỏ cô lại sẽ nghĩ tới đứa con đầu tiên của cô và Hà Dĩ Kiệt. Đứa trẻ đó vẫn chưa tới ba tháng đã bị anh thô bạo giết chết, ngay cả mong muốn anh chăm sóc cho cô hai ngày thôi cũng không có.

Cô còn nhớ rõ cái đêm hôm ấy, lúc mới đầu bọn họ vẫn còn yên lành khá tốt. Khi trên đường trở về anh vẫn cười cười nói nói với cô, nhưng sau khi anh tiếp nhận một cuộc điện thoại thì bỗng nhiên anh lại trở mặt với cô. Nhất là sau khi cô nói cho anh biết tin mình đã mang thai, anh thậm chí vẻ tươi cười trên mặt anh còn chưa kịp tan hết, anh đã xùng xùng mọc mọc đẩy cô vào trong địa ngục rồi...

Cô không biết vì sao anh lại nổi giận, nguyên nhân vì cô mang thai hay là vì nguyên nhân nào khác? Bởi vì trước khi bọn họ ở cùng một chỗ, anh cũng đã nói rằng anh muốn đi học cho xong, vì vậy anh muốn cô tránh thai, cho nên mới đầu cô nghĩ, có lẽ là do cô đột nhiên nói mình mang thai nên anh bị sợ hãi. Dù sao, thân phận của anh vẫn đang như vậy, nhưng về sau, sau một loạt những hành động gần như có chút điên cuồng của anh, đã khiến cho cô phát giác được có chuyện gì đó không đúng...

Anh giống như con báo bị kích thích, đã đập phá nát như bao nhiêu đồ vật trong phòng của khách sạn, sau đó liền túm chặt lấy cổ của cô, không ngừng mắng cô rắp tâm bất lương, mắng cô tâm tư quá sâu, có ý đồ dùng cái thai kia để bao chặt lấy anh...

Cô nhớ là lúc ấy cô đã sợ đến ngất người. Ở cùng một chỗ với nhau lâu như vậy, từ trước đến nay mọi lời của anh cô đều ngoan ngoãn nghe theo, cô vẫn luôn luôn thuốc tránh thai, cô còn chưa tốt nghiệp như thế làm sao cô có thể mong muốn bản thân mình mang thai lúc này?

Nhưng anh hoàn toàn không nghe lời giải thích của cô. Cũng không biết anh đã lòi từ đâu ra cái vật kia, cởi sạch quần áo của cô ra, cứ như vậy cứng rắn đút vào trong cô. Cô bị đau kêu thảm thiết, cảm giác tử cung

mình như sắp bị anh đập cho vỡ nát ra rồi. Cô bắt đầu đổ máu, toàn thân đau đến mức run rẩy, nhưng anh vẫn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, cứ như vậy nhìn cô.

Quá khứ trôi qua đã lâu như vậy, đã quá lâu như vậy rồi, nhưng giờ đây mỗi lần nhớ lại, cô luôn có cảm giác như bị rơi vào trong hầm băng vậy, trên người cô, mỗi một dây thần kinh đều thấy đau nhức.

Cô cảm giác máu trong cơ thể mình dường như đã sắp bị chảy hết sạch rồi thì nghe thấy anh nói chuyện rành rẽ từng chữ từng câu.

Mãi cho đến giờ phút này cô mới biết được, hóa ra, ngay từ khi anh xuất hiện tại lần đầu tiên ở trước mặt cô, cũng chỉ là một màn trong âm mưu đã được anh thiết lập nên.

Yêu cô, cưng chiều cô cô, che chở cho cô, tất cả những hành động đó đều là mật ngọt được nhúng qua chất kịch độc, buộc cô phải mỉm cười tiếp tục uống, sau đó mặc cho cô ruột đứt bụng nát.

Anh đá cửa ra, bỏ đi. Tiếng bước chân anh đi xa dần tựa như đang dẫm nát trong lòng của cô, cô cho rằng cô sắp chết, nhưng về sau, có lẽ là do căn phòng của bọn họ quá ồn ào đã kinh động đến người phục vụ khách sạn, cho nên người ta đã đưa cô đến bệnh viện. Cô không còn đứa con, nhưng may mắn đã bảo vệ được mạng sống của mình.

Khi đó cô đã hoàn toàn nản lòng thoái chí, lần đó dưới sự trợ giúp của chị Tĩnh Tri, cô đã vùng trộm trốn đi. Sau đó cô một thân một mình đi tới Cam Túc, ở lại một cái trong thôn nhỏ làm giáo viên dạy học ở đó. Trải qua một thời gian được an toàn, ai ngờ, cô lại gặp phải loại chuyện không may đó. Nếu như không phải cô liều chết phản kháng lại, chỉ sợ sớm đã bị người ta làm cho nát bét. Chỉ có điều, mặc dù không bị đi tới một bước cuối cùng kia, nhưng cô cũng hiểu được mình đã hoàn toàn ô uế, ngay cả dũng khí tiếp tục sống cũng đã biến mất sạch sẽ.

Người đến Cam Túc đón cô trở về là Hà Dĩ Kiệt. Từ lúc anh bắt đầu gặp cô, mãi cho đến lúc trở về đến thành phố, anh không hề có lời nào nói chuyện với cô. Suốt dọc đường đi anh cứ một mực ôm chặt lấy cô, bàn tay anh luôn luôn nắm lấy không rời.

Lại nói chuyện sau này... Từ sau khi cô từ Cam Túc trở về đã được gần một năm. Nỗi đau lòng dần dần khỏi hẳn, cô bắt đầu có nét mặt tươi cười, lại gặp lại sự tàn nhẫn và lừa gạt của anh giống y như lần thứ nhất vậy.

Tương Tư lắc đầu, không muốn để cho bản thân một mình ở trong đêm khuya nhớ lại những chuyện này. Nhưng này khoảng thời gian qua lại với nhau kia làm sao có thể bị xóa nhòa một cách đơn giản như vậy? Giống như chiếc đinh đã đóng vào trên vách tường, sau khi rút ra, vẫn vĩnh viễn để lại một cái lỗ thật sâu, như nhắc nhở cho chính bản thân mình đã từng trải qua những tổn thương như thế nào.

Cô nhớ tới chiếc vé máy bay xem ra anh đã giấu cô để ở trong va li. Cô hoảng hốt nhớ rõ hình như anh đã từng nói với cô, anh rất thích đất nước Italy, chờ sau này đến ngày anh về hưu, sẽ đến chỗ đó để dưỡng lão, an hưởng lúc tuổi già.

Tương Tư nở một nụ cười nhàn nhạt, chẳng lẽ anh còn trông cậy vào cô, một người phụ nữ sau khi đã bị anh đánh cho thành như vậy, vẫn còn hèn mọn bay đến nơi đó, chờ anh sau khi công thành danh toại rồi khỏi giang hồ, lại đến đó để cưng chiều cô hay sao? Đừng nằm mơ.

Tương Tư nằm xuống, bàn tay áp sát ở trên bụng, đời này tôi cũng sẽ không bao giờ gặp anh nữa, Hà Dĩ Kiệt, cả đời này, cũng sẽ không...

“Bộ trưởng, đã điều tra tất cả các bản ghi chép xuất nhập cảnh, nhưng không thấy hành tung của Văn tiểu thư.” Khi thư ký Triệu tiến vào trong văn phòng, chính là sắp đến thời gian tan tầm. Anh ta đứng lại ở trước cái bàn làm việc to, theo bản năng quay đầu nhìn vào chiếc đồng hồ treo trên vách tường. Chỉ không đến nửa giờ nữa Hà phu nhân sẽ đến đón Hà Dĩ Kiệt tan tầm. Hai người bọn họ chung đụng với nhau cũng không tệ lắm, những đồng sự cùng công tác chung ở đây cũng biết, bộ trưởng Hà và phu nhân có tình cảm vợ chồng rất tốt.

Hà Dĩ Kiệt đang tại ký tên trên một phần văn kiện, nghe xong lời nói của thư ký Triệu..., ngòi bút của anh thoảng dừng lại một chút. Mực nước màu đen nhỏ ra trên trang giấy A4 thành một một đoàn nét mực dày đặc nho nhỏ. Anh giống như thở dài một hơi trầm thấp, tiếp tục múa bút thành văn, hàng lông mi thon dài đã có giãn ra không nhú lại nữa.

Thư ký Triệu đứng đó cũng không dám đi. Từ cánh cửa chớp phía sau anh rọi tới ánh nắng chiều màu vàng cam, rơi vào trên vai của anh, không biết tại sao, nhìn bộ dạng giờ phút này của Hà Dĩ Kiệt, anh ta chỉ cảm thấy anh có chút cô đơn không nói ra được.

Rốt cuộc Hà tiên sinh và Văn tiểu thư trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, anh ta đoán không ra cũng không hiểu rõ lắm, nhưng mà xem ra anh ta vẫn mơ hồ cảm giác được, chuyện của Văn tiểu thư và Hà Dĩ Kiệt, tuyệt không đơn giản.

Anh ở bên này còn đang như đi vào trong cõi tiên, chợt nghe thấy tiếng nói trầm thấp của Hà Dĩ Kiệt vang lên: “Thôi quên đi, cứ để cô ấy thuận theo ý của mình, cậu cứ tan tầm trước đi.”

Thư ký Triệu lập tức kính cẩn nói: “Dạ”, sau đó xoay người nhẹ nhàng đi ra phía bên ngoài. Còn chưa kịp kéo cửa ra, chợt nghe đến tiếng gõ cửa cóc cóc, anh ta vội vàng đi tới mở cửa, quả nhiên là Đỗ Phương Phương đã đứng ở bên ngoài.

35. Chương 28-2: Vợ Chồng Ân Ái

Anh ta xoay người nhẹ nhàng đi ra bên ngoài, còn chưa kéo cửa ra, chợt nghe tiếng gõ cửa cóc cóc, anh ta vội vàng đi ra mở cửa, quả nhiên là Đỗ Phương Phương đứng ở bên ngoài.

Đỗ Phương Phương mặc một bộ quân phục ngày thường đã tháo quân hàm ra, nhưng bộ dáng vẫn giữ nguyên tư thế hiên ngang oai hùng như cũ. Nhìn thấy Thư ký Triệu thì gật đầu chào anh ta dáng vẻ rất hòa nhã vui vẻ, hàn huyên với anh ta vài câu, nhưng ánh mắt tinh quái đã bắn ra nhìn quanh bốn phía. Trong lòng thư ký Triệu cảm thấy vô cùng sợ hãi, dứt khoát bước đến cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại. Đến khi đứng trong hành lang, lúc này anh ta mới xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. Người phụ nữ Đỗ Phương Phương này quả nhiên là khác hẳn với người thường, thật cũng chỉ có bộ trưởng Hà là có thể chấp nhận được “một người đẹp” như vậy.

Đỗ Phương Phương đi vòng qua vách tường ngăn chặn trở, liền nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt đang ngồi ngay ngắn ở sau bàn công tác sửa sang lại tài liệu, vẻ mặt tức thì thay đổi ngọt ngào, nét mặt tươi cười. Cô ta đi qua, hai tay chống ở trên mặt bàn người hơi nghiêng về phía trước, từ trên cao nhìn xuống anh, trên môi đã nở nụ cười dịu dàng: “Ông xã, anh vẫn còn bận công việc sao?”

Ngón tay của Hà Dĩ Kiệt đang cầm tập tài liệu thoảng cứng đờ. Anh hơi khép lại hàng mi che khuất sự mâu thuẫn trong đáy mắt, một lát sau khóe môi của anh dần dần cong lên nở một nụ cười.

Đỗ Phương Phương nhìn thấy anh nở nụ cười hoà nhã, trong lòng cũng thấy vô cùng êm dịu. Cô ta vòng cánh tay lên, quần lên bờ vai của anh, cong người xuống áp lưng tì trán vào anh: “Ông xã... hôm qua ông ngoại đến thăm bạn bè cũ, bảo em tối nay đưa anh đến cùng ăn bữa cơm rau dưa.”

Hà Dĩ Kiệt thả tập tài liệu xuống, giơ tay lấy bàn tay đang khoác lên trên vai anh, gật đầu đáp: “Được, công việc của anh cũng không bận bịu lắm, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Bộ dạng của Đỗ Phương Phương cực kỳ hào hứng, nhìn anh mang thu dọn mọi thứ xong liền vượt qua cái bàn, chạy tới liền khoác lên cánh tay của anh.

Khi ra khỏi khu nhà làm việc vừa vặn đúng lúc tan tầm. Hà Dĩ Kiệt gặp mấy người đồng nghiệp cùng cấp, họ vừa chào rất nhiệt tình lại vừa nói vài câu xu nịnh anh, nào là khen rằng phu nhân của anh càng ngày càng xinh đẹp hơn, nào là khen hai vợ chồng son thực ân ái, di ễn đà _n lê q ụy đôn lại còn khen thành tích của Hà Dĩ Kiệt ngày càng nổi bật. Đỗ Phương Phương cười rạng rỡ như hoa hồng, xung quanh toàn những lời khen ngợi đó hàm chứa đầy vẻ khách sáo nhưng cô ta lại giống như cá gặp nước.

Đến khi đi lấy xe, bọn họ gặp bí thư Trương ở Ban Kỷ Luật Thanh tra. Gần đây ông ta không coi trọng đối với người lãnh đạo trực tiếp của Hà Dĩ Kiệt lắm. Nhìn thấy hai người bọn họ đi ra, ông ta dừng lại, chờ bọn họ đi tới cùng anh hàn huyên vài câu, càng về sau lời nói lại càng xoay chuyển, có phần khác hoàn toàn với ngày xưa. Ông ta cười tủm tỉm nhìn Đỗ Phương Phương nói: “Nghe nói lão tướng quân đến thành phố A này? Gần đây tôi rất ngưỡng mộ Đỗ lão tướng quân, nhưng mãi vẫn không sao đến gặp lão tướng quân được, Hà phu nhân có rảnh rồi giúp tôi gặp mặt được Đỗ lão tướng quân thì tốt quá.”

Đỗ Phương Phương lập tức cười nói: “Bí thư Trương, ngài quá khách sáo rồi, sau này tôi sẽ đưa ngài đến thăm hỏi Đỗ lão tướng quân.”

Bí thư Trương liền gật gù đầu, ánh mắt chuyển tới trên người Hà Dĩ Kiệt, tác phong thấy có vẻ rất thành thoi. Hà Dĩ Kiệt đã nhìn thấu ý định bên trong của ông ta, chỉ có điều anh không nói lời nào, chỉ nhiệt tình mỉm cười nhìn về phía ông ta.

“Dĩ Kiệt này, cậu tìm được một phu nhân tuyệt vời đấy.” Ông ta nói xong liền đưa tay lên vai Hà Dĩ Kiệt vỗ nhẹ mấy cái, “Không quấy rầy hai vợ chồng son các bạn nữa, tôi còn có việc, đi trước nhé!”

” Bí thư Trương đi thông thả.” Hà Dĩ Kiệt cùng Đỗ Phương Phương đưa mắt nhìn ông ta lên xe rồi đi, lúc này mới xoay người đi về hướng xe của mình đang đỗ.

“Em thấy người này...” Đỗ Phương Phương vừa mở cửa xe vừa bĩu môi, khe khẽ lắc đầu.

Hà Dĩ Kiệt cũng không nói tiếp, trong lòng âm thầm phỏng đoán, lời của Bí thư Trương vừa nói lúc này nghe ra trong lời nói có chứa đựng ý tứ khác. Nghe khẩu khí của ông ta, không khó để nghe ra có ông ta có hứng thú đối với Đỗ lão tướng quân. Chỉ có điều, lúc này anh cũng phải tính làm sao để chuyện có thể quay lại được. Hàm ý của Trương Thành là muốn ám chỉ đến lão già kia, ý vào chuyện trong kinh có người đỡ đầu nên gần đây không quen nhìn Bí thư Tiểu, cho nên tiếp theo ông ta cũng sẽ không quen nhìn anh, người phụ tá đắc lực của Bí thư Tiểu là chuyện đương nhiên. Nhưng bởi vì vấn đề về năng lực, nên vẫn luôn bị Bí thư Tiểu áp đảo thẳng cánh. Cho mãi đến trước đây không lâu, khi Bí thư Tiểu xảy ra chuyện ... thì ông ta lập tức liền leo lên trên!

Vừa nghĩ tới chuyện của Bí thư Tiểu, mi tâm của Hà Dĩ Kiệt liền không sao giãn ra được. Anh vẫn luôn dõi theo ông từng bước một, cho tới hôm nay, đối với anh mà nói, anh là người hiểu ông rất rõ ràng. Anh tuyệt không tin Bí thư Tiểu sẽ chỉ vì hai ba ngàn vạn mà không thềm quan tâm lại đánh đổ thanh danh của cả đời của mình được. Nhưng trong lúc này loại tin vệt kia ai là người có thể thanh minh được cho ông?

Giống như cha anh lúc trước cũng đã từng bị người ta vắn ngã vậy. Tra tới tra lui, đến cuối cùng, mọi người trong lòng đều biết rõ cha anh bị oan khuất, nhưng lại không có một ai dám nói một câu công bằng, thậm chí còn không ít người nhân cơ hội này đã bỏ đá xuống giếng. Chẳng qua là do cha anh làm người quá chính trực, nên đã ngăn cản con đường tài lộ của những người khác, vì thế mới bị người ta chọc một nhát dao vào sau lưng!

Càng nghĩ Hà Dĩ Kiệt càng thấy rối loạn, tình cảnh hiện thời cũng có chút bức bối, không thiếu được chuyện phải nhờ cậy đến thế lực Nhà họ Đỗ, để lật lại bản án cho Bí thư Tiểu. Anh cũng không thể để ông già đã cao tuổi như vậy rồi còn bị song quy chịu cảnh ngồi tù được!

Buổi tối Đỗ lão tướng quân làm chủ, mời khách khứa là bạn chiến đấu cũ ăn cơm tại Shangri-La. Hà Dĩ Kiệt và Đỗ Phương Phương trở về thay đổi quần áo cùng đến dự tiệc. Hai người cứ kể tung người hứng như vậy, xã giao suốt nửa ngày mới được một lát nhàn rỗi, ngồi ở một bên nghe mấy người bạn chiến đấu cũ của ông ngoại tán gẫu. Lão tướng quân và mấy người bạn chiến đấu cũ đã vài chục năm nay không gặp nhau, nói chuyện với nhau thật vui. Khi nói lại chuyện dẫn quân đi chiến đấu trước kia, cả đám đều đỏ mặt xoa tay, hận không thể lại trở lại lúc tuổi còn trẻ, duy trì tuổi thanh xuân được một hai chục năm!

Đỗ Phương Phương và Hà Dĩ Kiệt ở bên cạnh cũng không nói gì nhiều, chỉ là thỉnh thoảng chen vào vài câu, hỏi một chút chuyện chiến đấu, hỏi một chút tình hình của bộ đội. Mấy ông lão chiến binh mừng rỡ khi thấy tuổi trẻ bây giờ lại có hứng thú nghe chuyện chiến trận đánh nhau, càng tăng thêm hào hứng.

Ngoài mặt Hà Dĩ Kiệt xã giao, nhưng trong nội tâm của anh lại có chút phiền chán, trong lòng lại tăng thêm buồn bực, liền uống luôn mấy ly rượu. Đỗ Phương Phương ở bên cạnh nhìn thẳng vào anh, anh cũng không quan tâm, không để ý, cứ làm như không thấy.

“Hắc... Ngày trước đại đội của chúng ta có một Hắc tiểu tử, tên là Dương Đắc Chí, ông còn nhớ nó không?”
Đỗ lão tướng quân tay áo cuộn cuộn lên, hai mắt uống rượu đã đỏ bừng, nhưng tinh thần vẫn tăng vọt.

“Làm sao mà không nhớ được chứ, lúc ấy chúng ta đang có chiến tranh với người Việt Nam, tên tiểu tử kia có rất nhiều thủ đoạn, khi tấn công chỉ nghe thấy giọng của cậu ta vang lên nghe to nhất, nhưng lại là người chạy chậm nhất, anh em chúng ta mặt mũi ai nấy đều đầy máu me, cậu ta liền quay đầu lại lấy máu trên người tử thi bôi lên mặt mình, cũng lập công giống y như chúng ta vậy, cậu nhóc này đúng là thâm hiểm thật!”

Đỗ lão tướng quân cười ha ha không ngừng: “Cậu nhóc Dương Đắc Chí kia nhìn có vẻ hồ đồ như vậy, nhưng chính lại là một tên sợ chết như quỷ đó!”

Người bạn chiến đấu cũ ngồi đối diện nghe thấy ông lão nói như vậy, không khỏi nhú mày, “Lão Đỗ à, ông vẫn cứ luôn giữ cái tính nết đó. Hiện tại lão Dương rất không giống với ngày đó đâu, người ta ở tận trung ương...”

Người nọ chìa chìa ngón tay lên phía trên, lắc lắc đầu.

“Tôi có sợ hắc cái con củ *** ấy!” Đỗ lão tướng quân uống rượu say liền lộ ra bộ dáng thời chiến tranh trước kia, miệng văng bừa bãi những lời thô tục. Đỗ Phương Phương liền nhú mày: “Ông ngoại...”

Đỗ lão tướng quân nghe cháu gái gọi mình, liền cười ha ha, bàn tay vỗ vỗ ở trên đầu cháu gái: “Ông ngoại hôm nay cao hứng, hai con cứ ở bên cạnh chơi, đừng cản trở ông vui vẻ!”

Hà Dĩ Kiệt liền kéo Đỗ Phương Phương ngồi xuống, khuyên nhủ: “Ông ngoại khó có được lúc vui vẻ như vậy, Phương Phương, em cũng đừng quản nhiều, cứ để cho ông ngoại vui đùa thoải mái cả đêm đi. Mọi chuyện khác nói sau, tính tình ông ngoại vẫn còn hào sảng như vậy, đến anh cũng còn bội phục ông đấy!”

36. Chương 29-1

Anh ta xoay người nhẹ nhàng đi ra bên ngoài, còn chưa kéo cửa ra, chợt nghe tiếng gõ cửa cộc cộc, anh ta vội vàng đi ra mở cửa, quả nhiên là Đỗ Phương Phương đứng ở bên ngoài.

Đỗ Phương Phương mặc một bộ quân phục ngày thường đã tháo quân hàm ra, nhưng bộ dáng vẫn giữ nguyên tư thế hiên ngang oai hùng như cũ. Nhìn thấy Thư ký Triệu thì gật đầu chào anh ta đáng vẻ rất hòa nhã vui vẻ, hàn huyên với anh ta vài câu, nhưng ánh mắt tinh quái đã bắn ra nhìn quanh bốn phía. Trong lòng thư ký Triệu cảm thấy vô cùng sợ hãi, dứt khoát bước đến cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại. Đến khi đứng trong hành lang, lúc này anh ta mới xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. Người phụ nữ Đỗ Phương Phương này quả nhiên là khác hẳn với người thường, thật cũng chỉ có bộ trưởng Hà là có thể chấp nhận được “một người đẹp” như vậy.

Đỗ Phương Phương đi vòng qua vách tường ngăn chặn trở, liền nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt đang ngồi ngay ngắn ở sau bàn công tác sửa sang lại tài liệu, vẻ mặt tức thì thay đổi ngọt ngào, nét mặt tươi cười. Cô ta đi qua, hai tay chống ở trên mặt bàn người hơi nghiêng về phía trước, từ trên cao nhìn xuống anh, trên môi đã nở nụ cười dịu dàng: “Ông xã, anh vẫn còn bận công việc sao?”

Ngón tay của Hà Dĩ Kiệt đang cầm tập tài liệu thoáng cứng đờ. Anh hơi khép lại hàng mi che khuất sự mâu thuẫn trong đáy mắt, một lát sau khóe môi của anh dần dần cong lên nở một nụ cười.

Đỗ Phương Phương nhìn thấy anh nở nụ cười hoà nhã, trong lòng cũng thấy vô cùng êm dịu. Cô ta vòng cánh tay lên, quần lên bờ vai của anh, cong người xuống áp lưng tì trán vào anh: “Ông xã... hôm qua ông ngoại đến thăm bạn bè cũ, bảo em tối nay đưa anh đến cùng ăn bữa cơm rau dưa.”

Hà Dĩ Kiệt thả tập tài liệu xuống, giơ tay lấy bàn tay đang khoác lên trên vai anh, gật đầu đáp: “Được, công việc của anh cũng không bận bịu lắm, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.” Bộ dạng của Đỗ Phương Phương cực kỳ hào hứng, nhìn anh mang thu dọn mọi thứ xong liền vượt qua cái bàn, chạy tới liền khoác lên cánh tay của anh.

Khi ra khỏi khu nhà làm việc vừa vặn đúng lúc tan tầm. Hà Dĩ Kiệt gặp mấy người đồng nghiệp cùng cấp, họ vừa chào rất nhiệt tình lại vừa nói vài câu xu nịnh anh, nào là khen rằng phu nhân của anh càng ngày càng xinh đẹp hơn, nào là khen hai vợ chồng son thực ân ái, dĩ nhiên đừng quên lại còn khen thành tích của Hà Dĩ Kiệt ngày càng nổi bật. Đỗ Phương Phương cười rạng rỡ như hoa hồng, xung quanh toàn những lời khen ngợi đó hàm chứa đầy vẻ khách sáo nhưng cô ta lại giống như cá gặp nước.

Đến khi đi lấy xe, bọn họ gặp bí thư Trương ở Ban Kỷ Luật Thanh tra. Gần đây ông ta không coi trọng đối với người lãnh đạo trực tiếp của Hà Dĩ Kiệt lắm. Nhìn thấy hai người bọn họ đi ra, ông ta dừng lại, chờ bọn họ đi tới cùng anh hàn huyên vài câu, càng về sau lời nói lại càng xoay chuyển, có phần khác hoàn toàn với ngày xưa. Ông ta cười tủm tỉm nhìn Đỗ Phương Phương nói: “Nghe nói lão tướng quân đến thành phố A này? Gần đây tôi rất ngưỡng mộ Đỗ lão tướng quân, nhưng mãi vẫn không sao đến gặp lão tướng quân được, Hà phu nhân có rảnh rồi giúp tôi gặp mặt được Đỗ lão tướng quân thì tốt quá.”

Đỗ Phương Phương lập tức cười nói: “Bí thư Trương, ngài quá khách sáo rồi, sau này tôi sẽ đưa ngài đến thăm hỏi Đỗ lão tướng quân.”

Bí thư Trương liền gật gù đầu, ánh mắt chuyển tới trên người Hà Dĩ Kiệt, tác phong thấy có vẻ rất thanh thoi. Hà Dĩ Kiệt đã nhìn thấu ý định bên trong của ông ta, chỉ có điều anh không nói lời nào, chỉ nhiệt tình mỉm cười nhìn về phía ông ta.

“Dĩ Kiệt này, cậu tìm được một phu nhân tuyệt vời đấy.” Ông ta nói xong liền đưa tay lên vai Hà Dĩ Kiệt vỗ nhẹ mấy cái, “Không quấy rầy hai vợ chồng son các bạn nữa, tôi còn có việc, đi trước nhé!”

” Bí thư Trương đi thông thả.” Hà Dĩ Kiệt cùng Đỗ Phương Phương đưa mắt nhìn ông ta lên xe rồi đi, lúc này mới xoay người đi về hướng xe của mình đang đỗ.

“Em thấy người này...” Đỗ Phương Phương vừa mở cửa xe vừa bĩu môi, khe khẽ lắc đầu.

Hà Dĩ Kiệt cũng không nói tiếp, trong lòng âm thầm phỏng đoán, lời của Bí thư Trương vừa nói lúc này nghe ra trong lời nói có chứa đựng ý tứ khác. Nghe khẩu khí của ông ta, không khó để nghe ra có ông ta có hứng thú đối với Đỗ lão tướng quân. Chỉ có điều, lúc này anh cũng phải tính làm sao để chuyện có thể quay lại được. Hàm ý của Trương Thành là muốn ám chỉ đến lão già kia, ý vào chuyện trong kinh có người đỡ đầu nên gần đây không quen nhìn Bí thư Tiểu, cho nên tiếp theo ông ta cũng sẽ không quen nhìn anh, người phụ tá đắc lực của Bí thư Tiểu là chuyện đương nhiên. Nhưng bởi vì vấn đề về năng lực, nên vẫn luôn bị Bí thư Tiểu áp đảo thẳng cánh. Cho mãi đến trước đây không lâu, khi Bí thư Tiểu xảy ra chuyện ... thì ông ta lập tức liền leo lên trên!

Vừa nghĩ tới chuyện của Bí thư Tiểu, mi tâm của Hà Dĩ Kiệt liền không sao giãn ra được. Anh vẫn luôn dõi theo ông từng bước một, cho tới hôm nay, đối với anh mà nói, anh là người hiểu ông rất rõ ràng. Anh tuyệt không tin Bí thư Tiểu sẽ chỉ vì hai ba ngàn vạn mà không thêm quan tâm lại đánh đổ thanh danh cả đời của mình được. Nhưng trong lúc này loại tin vệt kia ai là người có thể thanh minh được cho ông?

Giống như cha anh lúc trước cũng đã từng bị người ta vặn ngã vậy. Tra tới tra lui, đến cuối cùng, mọi người trong lòng đều biết rõ cha anh bị oan khuất, nhưng lại không có một ai dám nói một câu công bằng, thậm chí còn không ít người nhân cơ hội này đã bỏ đá xuống giếng. Chẳng qua là do cha anh làm người quá chính trực, nên đã ngăn cản con đường tài lộ của những người khác, vì thế mới bị người ta chọn một nhát dao vào sau lưng!

Càng nghĩ Hà Dĩ Kiệt càng thấy rối loạn, tình cảnh hiện thời cũng có chút bức bối, không thiếu được chuyện phải nhờ cậy đến thể lực Nhà họ Đỗ, để lật lại bản án cho Bí thư Tiểu. Anh cũng không thể để ông già đã cao tuổi như vậy rồi còn bị song quy chịu cảnh ngồi tù được!

Buổi tối Đỗ lão tướng quân làm chủ, mời khách khứa là bạn chiến đấu cũ ăn cơm tại Shangri-La. Hà Dĩ Kiệt và Đỗ Phương Phương trở về thay đổi quần áo cùng đến dự tiệc. Hai người cứ kể tung người hứng như vậy, xã giao suốt nửa ngày mới được một lát nhàn rỗi, ngồi ở một bên nghe mấy người bạn chiến đấu cũ của ông ngoại tán gẫu. Lão tướng quân và mấy người bạn chiến đấu cũ đã vài chục năm nay không gặp nhau,

nói chuyện với nhau thật vui. Khi nói lại chuyện dẫn quân đi chiến đấu trước kia, cả đám đều đỏ mặt xoa tay, hận không thể lại trở lại lúc tuổi còn trẻ, duy trì tuổi thanh xuân được một hai chục năm!

Đỗ Phương Phương và Hà Dĩ Kiệt ở bên cạnh cũng không nói gì nhiều, chỉ là thỉnh thoảng chen vào vài câu, hỏi một chút chuyện chiến đấu, hỏi một chút tình hình của bộ đội. Mấy ông lão chiến binh mừng rỡ khi thấy tuổi trẻ bây giờ lại có hứng thú nghe chuyện chiến trận đánh nhau, càng tăng thêm hào hứng.

Ngoài mặt Hà Dĩ Kiệt xã giao, nhưng trong nội tâm của anh lại có chút phiền chán, trong lòng lại tăng thêm buồn bực, liền uống luôn mấy ly rượu. Đỗ Phương Phương ở bên cạnh nhìn thẳng vào anh, anh cũng không quan tâm, không để ý, cứ làm như không thấy.

“Hắc... Ngày trước đại đội của chúng ta có một Hắc tiểu tử, tên là Dương Đắc Chí, ông còn nhớ nó không?” Đỗ lão tướng quân tay áo cuộn cuộn lên, hai mắt uống rượu đã đỏ bừng, nhưng tinh thần vẫn tăng vọt.

“Làm sao mà không nhớ được chứ, lúc ấy chúng ta đang có chiến tranh với người Việt Nam, tên tiểu tử kia có rất nhiều thủ đoạn, khi tấn công chỉ nghe thấy giọng của cậu ta vang lên nghe to nhất, nhưng lại là người chạy chậm nhất, anh em chúng ta mặt mũi ai nấy đều đầy máu me, cậu ta liền quay đầu lại lấy máu trên người tử thi bôi lên mặt mình, cũng lập công giống y như chúng ta vậy, cậu nhóc này đúng là thâm hiểm thật!”

Đỗ lão tướng quân cười ha ha không ngừng: “Cậu nhóc Dương Đắc Chí kia nhìn có vẻ hồ đồ như vậy, nhưng chính lại là một tên sợ chết như quỷ đó!”

Người bạn chiến đấu cũ ngồi đối diện nghe thấy ông lão nói như vậy, không khỏi nhú mày, “Lão Đỗ à, ông vẫn cứ luôn giữ cái tính nết đó. Hiện tại lão Dương rất không giống với ngày đó đâu, người ta ở tận trung ương...”

Người nọ chìa chìa ngón tay lên phía trên, lắc lắc đầu.

“Tôi có sợ hắc cái con củ *** ấy!” Đỗ lão tướng quân uống rượu say liền lộ ra bộ dáng thời chiến tranh trước kia, miệng văng bừa bãi những lời thô tục. Đỗ Phương Phương liền nhú mày: “Ông ngoại...”

Đỗ lão tướng quân nghe cháu gái gọi mình, liền cười ha ha, bàn tay vỗ vỗ ở trên đầu cháu gái: “Ông ngoại hôm nay cao hứng, hai con cứ ở bên cạnh chơi, đừng cản trở ông vui vẻ!”

Hà Dĩ Kiệt liền kéo Đỗ Phương Phương ngồi xuống, khuyên nhủ: “Ông ngoại khó có được lúc vui vẻ như vậy, Phương Phương, em cũng đừng quản nhiều, cứ để cho ông ngoại vui đùa thoải mái cả đêm đi. Mọi chuyện khác nói sau, tính tình ông ngoại vẫn còn hào sảng như vậy, đến anh cũng còn bội phục ông đấy!”

37. Chương 29-2

Đỗ lão tướng quân nghe xong liền cười ha ha không ngừng: “Không hổ là người vừa ý của cháu ngoại ta, thật là một chàng trai tốt! Nói rất hay!”

Đỗ Phương Phương nghe hai người bọn họ nói chuyện như vậy, cũng không lên tiếng nữa.

Đỗ lão tướng quân quay đầu lại rồi hướng về bạn hữu nói: “... Nói là bây giờ cậu ta đang làm trong Ban Kỷ Luật Thanh tra trung ương, làm chủ nhiệm cái gì đó, chuyên thanh tra quan viên cấp dưới. Hắc! Tên nhóc này, năm đó cậu ta chính là một người rất sợ chết, tham tiền như mạng, hiện tại lại bảo cậu ta đi điều tra tham ô? Đây chẳng phải là tự đánh vào mặt của mình đó sao?”

“Lão Đỗ, ông uống say rồi...”

“Tôi không say, tôi không say đâu!” Đỗ lão tướng quân lớn miệng tiếp tục nói: “điên!đàn!lê!quý!đôn” “Tôi nói với ông này, lão Tôn, trước đó không lâu tôi còn thấy tiểu tử kia, cậu ta trông thấy tôi bộ dạng giống như cháu chắt nhìn thấy ông vậy, đến cái rắm cũng không dám thả, thở mạnh cũng không dám thở. Không phải là tôi khoác lác đâu, Đỗ Đại Sơn tôi đây, ngày trước khi tôi dẫn binh ra trận thì cậu ta vẫn còn là một quả dưa bao tử kia, với phân lượng hiện tại của cậu ta thì cũng không dám sĩ diện ở trước mặt tôi đâu!”

“Ông đó, một con người tính tình như thùng thuốc súng ấy, ai dám chọc giận ông chứ.” Dieendaanleequuydomn Bọn bè của Đỗ Lão tướng quân cũng cười rộ lên ha ha, bắt đầu đi lắc đầu.

Trên mặt Hà Dĩ Kiệt vẫn giữ nguyên bộ dạng không đếm xỉa gì tới xung quanh, kì thực mỗi chữ mỗi câu anh đều chú ý ghi tạc trong lòng.

Chuyện của Bí thư Tiểu, nói không chừng phải dựa vào cái người có tên gọi là Dương Đắc Chí này giải quyết. Nghe khẩu khí của Đỗ Lão tướng quân, người có tên là Dương Đắc Chí này năm đó cũng là lính của ông già, cho nên hiện tại nhìn thấy ông lão đây cũng phải nhường ba phần. Anh phải tìm cho được thời cơ, nói lại việc này cho Đỗ Phương Phương biết mới được. dien dan le quy don com Ông lão vốn thương cháu gái, không chừng Đỗ Phương Phương nói vài lời, ông sẽ nói với Dương Đắc Chí kia một câu chắc mọi việc giải quyết sẽ dễ dàng hơn.

Bữa tiệc rượu này còn uống đến lúc đêm khuya. Lúc trở về, mấy ông lão đều say hết cứ ngã trái ngã phải, may có lúc này có đám con hiền cháu thảo đã đợi từ sớm ở ngay tại bên ngoài, tiếp đó vừa đỡ dành vừa khuyên nhủ đến một hồi lâu, mấy ông lão cự chiến binh mới lưu luyến chia tay. Hà Dĩ Kiệt đỡ Đỗ lão tướng quân lên xe, sĩ quan trợ lý của ông già cúi đầu chào Hà Dĩ Kiệt và Đỗ Phương Phương sau đó mới lái xe chạy đi.

Trên đường trở về, Hà Dĩ Kiệt làm bộ dạng không thèm để ý hỏi vu vơ một câu: “Phương Phương, ở trong kinh ông ngoại thật sự rất uy phong như vậy sao?”

Đỗ Phương Phương gần đây cũng thấy người khác thấy quan tâm đến Nhà họ Đỗ thế nào, cho nên gần đây cô ta cũng khá tự đắc. Dầu sao ở trong kinh Nhà họ Đỗ cũng thuộc dòng dõi gia đình có danh có giá, nếu như người khác nói gần nói xa về Nhà họ Đỗ dù chỉ một chút xú là đã cảm thấy không vui rồi. Cho nên vừa nghe thấy Hà Dĩ Kiệt hỏi như vậy, cô ta vội vàng đáp luôn: “Xem anh nói kia, năm đó ông ngoại mang binh đánh giặc sau đó cũng trở nên nổi tiếng. Lãnh đạo trung ương cũng đã từng đến tiếp kiến, cũng đã từng ngồi uống rượu với ông ngoại đó. Trong thư phòng của ông ngoại có treo kín một phòng bao nhiêu ảnh ông chụp với những người nổi tiếng ở Trung Quốc từ một hai chục năm trước cơ đấy!”

Một hai chục năm trước, nói cách khác, huy hoàng cũng chỉ có thể bay vùn vụt như nọ cũ rồi.

Nghĩ tới đây, khoe miệng của Hà Dĩ Kiệt có chút trĩu xuống một chút không dễ nhận thấy.

Vẫn luôn một mực chuyên tâm nhìn phản ứng của anh, Đỗ Phương Phương vừa thấy, không khỏi thấy gấp gáp. Gần đây cô ta luôn tự ngạo mạn với thân phận của mình, sợ nhất bị người khác xem nhẹ nhà họ Đỗ, vừa thấy thần sắc của Hà Dĩ Kiệt liền luống cuống một chút. Nhà họ Đỗ hiện tại không có người nào làm quan, cho dù là có đi nữa, bây giờ cũng chỉ là người quen cũ ở nhánh cuối bên cạnh cảnh, hay bạn bè thân thiết cũ mà thôi. Cái mà hiện nay nhà họ Đỗ dựa vào chẳng qua cũng chỉ là Đỗ lão tướng quân, mà cái để lão tướng quân dựa vào chính là cái gì? Bất quá cũng chỉ là những thành tích của những năm trước đây tích góp từng tí một để lại cho con cháu cùng với những ảnh hưởng qua nhiều năm xây dựng còn để lại mà thôi.

Chương 30: Sinh con gái

Cái mà hiện nay nhà họ Đỗ dựa vào chẳng qua cũng chỉ là Đỗ lão tướng quân, mà cái để lão tướng quân dựa vào chính là cái gì? Bất quá cũng chỉ là những thành tích của những năm trước đây tích góp từng tí một để lại cho con cháu cùng với những ảnh hưởng qua nhiều năm xây dựng còn để lại mà thôi.

Nghĩ vậy, Đỗ Phương Phương liền hơi dịch sát lại, ghé vào lỗ tai anh khẽ nói một câu gì đó.

Hà Dĩ Kiệt kinh hãi hỏi lại: “Chính là bộ trưởng Bộ Quốc Phòng mà trên thời sự vẫn thường hay xuất hiện đó sao...”

Đỗ Phương Phương thấy phản ứng của anh như vậy, bắt đầu thấy đắc ý, hếch cằm lên nói: “Chính là người đó.”

“Người nọ và ông ngoại...” Hà Dĩ Kiệt vội vàng hỏi lại, đây thực sự là một tin tức nặng cân. Trước kia anh vẫn hoài nghi, ngoài cái chức vị suông của lão tướng quân này thì không có chỗ nào khác để nhà họ Đỗ dựa vào, làm sao ở cái đất Bắc Kinh, nơi Ngựa Hồ Tàng Long như vậy, mà nhà họ Đỗ vẫn giàu vô dương oai, muốn gió được gió muốn mưa được mưa như thế?

Đỗ Phương Phương cười nói: “Cũng không phải là chuyện gì quá lớn không được, chỉ là nghe ông ngoại nói, hồi chiến tranh, khi trong trận chiến đấu phản kích, bọn họ đã từng là bạn chiến đấu trong cùng một chiến hào, người nọ bị mảnh đạn pháo nhỏ đánh trúng não bộ, bị hôn mê bất tỉnh. Chính ông ngoại khi chuyển

thi thể binh sĩ, đã móc được ông ấy từ trong đông người chết ra ngoài, lúc nhận thấy ông ấy vẫn còn có hơi thở, ông ngoại đã công ông ấy trên lưng đến bệnh viện, cứu ông ấy một mạng.”

Hà Dĩ Kiệt trầm mặc không nói gì, ân cứu mạng lớn hơn trời, chẳng trách nhà họ Đỗ lại uy phong như vậy, thì ra là lại có chỗ dựa như vậy.

Đỗ Phương Phương thấy phản ứng anh như vậy, trong nội tâm mới cảm thấy thoải mái, nhưng vẫn có chút lo lắng mơ hồ. Thường có câu nói nhân tình thế thái nhạt nhẽo như nước, đã trải qua nhiều năm như vậy, người nọ cũng giúp đỡ nhà họ Đỗ không ít. Ông ngoại là người thô kệch, chỉ biết ăn to nói lớn, về sau khi việc thao diễn luyện binh bắt đầu chuyển sang phương pháp kỹ thuật cao, ông đã dần dần không theo kịp xu thế, nên đã từ từ rút khỏi vị trí, chỉ chờ cái chức vị Tướng quân suông. Cuộc đời này khi trong tay không có thực quyền, làm gì có ai thực sự để vào trong mắt mà coi trọng chứ?

Tuy nói thủ hạ hiện tại của ông ngoại đang có tiền đồ thì không thiếu, thấy ông ngoại bọn họ đều tất cung tất kính kêu một tiếng lão thủ trưởng, nhưng làm sao biết được ông ngoại mệnh trời cho thọ được bao nhiêu tuổi. Nếu như ngày nào đó ông mất, cái nhà họ Đỗ này lúc ấy không có nhân tài mới nào xuất hiện, chẳng phải lúc đó nhân mạch sẽ bị chặt đứt rồi sao?

Đỗ Phương Phương nghĩ tới đây, trong nội tâm cũng có chút bắt đầu hoảng sợ. Nhà họ Đỗ chỉ có một mình cô ta, chỉ có một cô cháu gái này để mà trông cậy vào, xem ra hiện tại cũng chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào trên người Hà Dĩ Kiệt mà thôi. Anh là chồng của cô, anh có tiền đồ tốt, lúc đó chẳng phải là phúc khí của cô, là phúc khí của nhà họ Đỗ sao?

Đỗ Phương Phương hít sâu một hơi, quyết định sẽ bố trí thời gian để nói chuyện cùng với ông ngoại một lần thật thỏa đáng. Hà Dĩ Kiệt là người có năng lực, hoàn toàn có năng lực có thể tiến xa hơn nữa. Nếu như anh được nhà họ Đỗ giúp đỡ một bên, việc đó chắc chắn không phải là chuyện gì khó khăn.

Hai người đều có tâm sự, trên đường đi không ai nói chuyện với ai.

38. Chương 30

Về đến nhà sau khi rửa mặt nằm ở trên giường, hai người nói chuyện với nhau một lát, tiếp đó Đỗ Phương Phương liền xoay người lại ôm lấy anh khẽ hôn. Hà Dĩ Kiệt từ từ nhắm hai mắt không nói năng gì, mặc kệ cho cô ta hành động. Giây lát sau anh mới kéo cô ta quay người lại đè xuống bên dưới...

Bất quá một lát sau, tiếng rên rỉ của Đỗ Phương Phương đã dần dần vang lên.

Sau khi chấm dứt, dĩ nhiên đàn ông quý ông Đỗ Phương Phương sắc mặt ửng hồng nằm ở trên giường, Hà Dĩ Kiệt vẫn như cũ đứng dậy xuống giường bưng hai chén sữa nóng tới, Đỗ Phương Phương vừa thấy liền giận dữ, bĩu môi nói: “Em vừa mới uống sữa tươi...”

Hà Dĩ Kiệt đưa cho cô ta, dỗ dành: “Chẳng phải chúng ta đã dự định muốn có con đó sao? Uống nhiều sữa một chút, về sau em sinh cục cưng sẽ có làn da trắng, thân thể cũng khỏe mạnh...”

Nghe anh nói chuyện sinh con, lúc này Đỗ Phương Phương mới chịu uống từng ngụm từng ngụm sữa. dĩ nhiên đàn ông quý ông Uống được một nửa cốc, cô liền lắc đầu không muốn uống nữa, nhưng Hà Dĩ Kiệt lại đè lại tay của cô lại, nghiêm túc nói: “Phương Phương, nghe lời.”

Anh không nghiêm túc, Đỗ Phương Phương cũng đã có chút sợ hãi không nói ra được, lại nghĩ tới anh đang quan tâm đến chính bản thân mình, nên sau khi phát sinh quan hệ với cô, mới có thể mỗi lần đều tự tay đi pha sữa cho cô uống. dĩ nhiên đàn ông quý ông Tuy cô không thích, nhưng trong lòng cô lại không thể không thấy ngọt ngào hưng phấn, liền ngoan ngoãn uống sạch rồi đưa lại cho anh cái chén không. Quả nhiên anh liền đặt môi nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái nở một nụ cười mê người, nói: “Ngủ đi.”

Đỗ Phương Phương nhìn anh thu lại cái chén không đặt xuống ở một bên, sau đó nằm xuống, rất tự nhiên vươn cánh tay ra cho cô gối lên trên. Cô không khỏi rúc vào trong ngực của anh vòng tay ôm chặt lấy anh,

giọng mũi nồng đậm: “Ông xã, đi n đàn lê q uy đôn anh thích con trai hay con gái?”

Trong bóng đêm Hà Dĩ Kiệt nhẹ nhàng nhắm mắt lại, anh trầm mặc một lát, sau đó mới thấy tiếng nói nặng nề của anh vang lên: “Con gái.”

“Vì sao vậy?” Đỗ Phương Phương có chút tò mò, người đàn ông nào mà không muốn có con trai, sau đó con trai sẽ kế thừa của mình từ chuyện nghề nghiệp cho đến tiền đồ đầy sao?

Hiện tại trong lòng của Hà Dĩ Kiệt vô cùng khổ sở, trong cổ họng anh tựa như có vật gì đó chẹn ngang, làm cho anh không nói thành lời nổi. Đỗ Phương Phương vừa kéo kéo cánh tay của anh vừa hỏi, anh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, từ từ nói: “Con gái sẽ hiền dịu, biết nghe lời, lại vừa hoạt bát đáng yêu.”

Một đứa con gái có bộ dạng giống như cô vậy.

Đỗ Phương Phương trên cánh tay của anh: “Ông xã... Nếu như nhờ ra em sinh con trai thì sao?”

Trái tim anh đang tràn ngập nỗi đau đớn, anh chậm rãi ngăn cản cố gắng đè nén xuống, cố gắng xua đuổi những ý nghĩ của bản thân mình không để tiếp tục suy nghĩ nữa, bắt đầu ứng phó với Đỗ Phương Phương: “Con do em sinh ra, là con trai hay con gái anh đều yêu quý.”

Quả nhiên Đỗ Phương Phương liền cao hứng, vừa lôi kéo anh vừa nói. Chỉ trong chớp lát trong lời nói của cô ta bắt đầu có vẻ không nén nổi giận dữ: “Ông xã... Chúng ta đã ở cùng một chỗ với nhau lâu như vậy, anh nói xem, tại sao em vẫn chưa mang thai là thế nào nhỉ?”

Hà Dĩ Kiệt từ chối cho ý kiến, chỉ dịu dàng khuyên nhủ: “Cái này có vấn đề gì đâu? Em không thấy có một số cặp vợ chồng kết hôn hai ba năm mới có con đó sao?”

Đỗ Phương Phương bĩu môi: “Nhưng mà em lại không muốn như vậy, ông ngoại vẫn đang chờ ôm chắt ngoại đó...”

Hà Dĩ Kiệt xoa xoa mái tóc của cô ta: “Chẳng phải là chúng ta đang rất cố gắng đó sao?”

Đỗ Phương Phương than thở một tiếng: “Haiz... Không phải là em bị vô sinh chứ?” Cô ta cũng có chút lo lắng, từ nhỏ cô ta cũng đã từng lẫn lộn bò toài như con trai như thế, liệu khi lớn lên sẽ gây tổn thương đầu đó không nhỉ?

Nghĩ tới đây, thoáng cái cô ta lại lẫn lộn trở mình ngồi dậy: “Ông xã, lại nói tiếp, chúng ta ở cùng một chỗ cũng đã hơn nửa năm rồi, bằng không, chúng ta bớt thời giờ đi kiểm tra một chút nhé?”

Cô ta biết rõ Văn Tương Tư trước kia đã từng đi nạo thai, cho nên sẽ không có suy nghĩ rằng anh không thể sinh con được.

Hà Dĩ Kiệt không khỏi cười rộ lên: “Em xem em đó, suốt cả ngày cứ miên man suy nghĩ cái gì vậy, chúng ta là người có thân phận như thế nào? Em ở đây vừa đi kiểm tra một cái, bên kia lập tức liền có các bài báo của các tờ lá cải đưa tin làm lan truyền dư luận xôn xao rồi ...”

“Không phải anh có một người bạn thân mở bệnh viện đấy sao? Chúng ta đến chỗ đó...”

Hà Dĩ Kiệt lắc đầu: “Bạn bè thì tin cậy, trong bệnh viện đó có đến mấy trăm bác sĩ và y tá làm việc. Nếu tin đồn được truyền đi, có muốn tra ra ai cũng khó có thể tra ra được... Đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ chờ đợi một chút đi, nhìn em sinh long hoạt hổ (nhánh nhện như rồng như hổ) thế kia, làm sao có thể sẽ bị vô sinh được?”

Đỗ Phương Phương nghe anh phân tích có đạo lý, liền bỏ đi cái tra ý niệm đi đến bệnh viện để kiểm tra đầu mình đi, quyết định từ nay về sau mỗi ngày buổi tối đều nghiêm túc ở lại trong phòng, cô có cảm giác nếu không có được đứa con, sẽ cảm thấy không an lòng mà lại không nói ra được.

Khi sắp đến thời điểm Tương Tư sinh con, sức khỏe của thím Phúc tựa như có kỳ tích, tự nhiên lại tốt lên. Lại gặp đúng thời tiết đã bắt đầu vào thu, khí trời mùa thu lập tức chuyển mát. Có lẽ là người tốt vẫn thật sự sẽ được hồi báo tốt, bác sĩ nói bệnh của bà đã khỏi quá nửa rồi, cái mạng già của bà quả thật đã được nhặt về rồi.

Trong lòng Tương Tư thấy vô cùng cao hứng, cô đón thím Phúc về nhà, căn bệnh bên trong vừa thoát khỏi, cảm thấy mọi thứ trên người cũng dễ dàng hơn rất nhiều, khẩu vị cũng khá hơn được một chút, lại thêm thím Phúc vốn cả đời làm nữ đầu bếp, nên không ngần ngại ra tay trổ tài nghệ nấu nướng của mình, thay đổi cho cô các món súp để ăn. Trước khi Tương Tư sắp sinh được nửa tháng quả thực cô đã mập thêm được một ít, trên mặt cũng đã thấy có chút hồng hào hơn

Theo dự tính ngày sinh của con gái cô vào khoảng tháng chín. Trước ngày dự sinh khoảng mười ngày, thím Phúc liền thúc giục cô đi bệnh viện. Sức khỏe của cô kém, chỗ ở lại ở ngược đường, nói không chừng nếu cô có sinh non hoặc là có tình huống gì đột nhiên xảy ra, hoặc nếu như thật sự có chuyện gì xảy ra, với cái bụng to đùng này của cô mà chỉ có một mình thím Phúc đã cao tuổi, đến lúc đó lần qua lần lại để đứng dậy cũng rất phiền toái, không bằng trước hết tiêu thêm chút tiền để mua sự an tâm.

Tương Tư ở trong phòng chờ sinh tại bệnh viện, cùng phòng với cô còn có ba người phụ nữ có thai sắp sinh ở cùng. Họ đều có chồng, mẹ chồng hàng ngày đều tựa như con quay vậy quanh để hầu hạ. Chỉ có Tương Tư trong lúc này thì có vẻ hơi quạnh quẽ, chỉ có khi thím Phúc một ngày ba bữa cơm đưa cơm đến mới thấy náo nhiệt hơn một chút.

Cùng chờ sinh như cô có một cô gái có tâm tính tốt, thấy cô chờ sinh con chỉ có một mình, nhưng cũng không hỏi han bất quái chuyện gì nhiều. Khi chồng hoặc mẹ chồng mua hoa quả hoặc đưa súp tới thì lại chia phần cho cô một chút. Có đôi khi cô cũng sẽ nói với mẹ chồng mình, nhờ bà quan tâm chuẩn bị giúp cho cô nước ấm để giặt khăn lau người. Trong lòng Tương Tư hết sức cảm kích, dần dần hai người liền nói chuyện với nhau rất thân thiện.

Qua hai ba ngày, khi cô gái này sinh con gái, vừa đẩy ra khỏi phòng sinh, Tương Tư đã thấy mẹ chồng cô gái bày ra vẻ mặt nghiêm nghị đi thu thập đồ đạc, cũng chưa từng nhìn qua cô gái và đứa cháu của mình một cái đã quay mặt bỏ đi. Ngược lại chồng của cô gái thì không nói gì, chỉ là trên mặt sắc mặt cũng không còn thấy vui mừng nữa, cô gái kia nằm ở trên giường, mặt mũi tái nhợt đi. Tương Tư đi tới vắt khăn lông để lau mồ hôi cho cô. Cô gái từ từ nhắm hai mắt lại lắc đầu, một lát sau nước mắt liền chảy ra ngoài...

Trong lòng Tương Tư cũng thấy khó chịu theo, một người tốt như vậy, làm sao lại ông trời lại sắp xếp cho cô một bà mẹ chồng như vậy...

Cô cũng không biết mình nên khuyên nhủ cô gái kia như thế nào. Thấy cô gái khóc, cô cũng rơi lệ theo, khóc trong chốc lát, lại nghĩ tới chính bản thân mình. Mình cũng giống như cô gái kia nhưng thê thảm nhiều hơn, ít nhất cô gái kia còn có chồng, còn có một gia đình, tuy chồng của cô gái cũng không được cao hứng lắm, nhưng ít ra anh ta cũng không đến nỗi xoay mặt bước đi, còn ôm lấy con gái, mà cô thì sao, cô không có một cái gì hết.

Nghĩ như vậy, Tương Tư liền thấy rất khó chịu. Đến buổi chiều, bụng lại bắt đầu đau từng hồi, từng hồi một. Y tá tới kéo quần áo lên nhìn thoáng qua, lập tức nói ra luôn, nước ối đã vỡ rồi, đây là hiện tượng sắp sinh, nhưng sớm hơn ngày dự tính khoảng mười ngày, nhưng cũng không tính là chuyện gì lớn. Có một số phụ nữ khác mới được hơn bảy tháng đã sinh con rồi, Đứa trẻ sinh ra xong chỉ lớn bằng con mèo nhỏ, cũng vẫn sống được.

Y tá vừa an ủi cô, vừa giúp đỡ cô đi về phía phòng sinh. Tương Tư đau đến gần như không nói được ra lời, cả đầu lẫn gương mặt mồ hôi vã ra đầm đìa, khó nhọc di chuyển đi đến phòng để nằm ngay sát vách. Lúc này cả người cô đã mệt lả, cô nằm trên giường gần như không còn sức để cử động nữa....

39. Chương 31: Con Gái Dịu Dàng Hiếu Thuận

Tương Tư đau đến gần như không nói được ra lời, cả đầu lẫn gương mặt mồ hôi vã ra đầm đìa, khó nhọc di chuyển đi đến phòng để nằm ngay sát vách. Lúc này cả người cô đã mệt lả, cô nằm trên giường gần như không còn sức để cử động nữa....

“Thả lỏng người ra, sẽ không có chuyện gì đâu, mọi việc sẽ kết thúc rất nhanh thôi.” d@d@l@q@d Y tá ngày nào mà không tiếp đón đến chục thai phụ đến kỳ sinh nở, sắc mặt bình tĩnh an ủi cô mấy câu, tay chân cũng khẩn trương chuẩn bị bắt đầu giải phẫu.

Thím Phúc tư tưởng vốn lạc hậu, cứ một mực cho rằng phải sinh con theo cách thông thường thì mới có lợi cho đứa trẻ. Tương Tư nghe thấy bà nói dễ thường mới có lợi cho con, nhưng sản phụ sẽ phải chịu một chút đau đớn, cô gần như đồng ý phương pháp dễ thường luôn không chút do dự, dien*dan*le*quy*don chỉ là khi đã bước vào phòng sinh đẻ này rồi, mọi việc lại phải do bác sĩ chỉ định.

Đau tới nửa ngày mà đứa trẻ vẫn không có dấu hiệu muốn ra khỏi bụng mẹ. Bác sĩ kiểm tra một lượt, nói là cửa tử cung mở quá nhỏ, hơn nữa thân thể của cô cấu tạo không thích hợp cho việc dễ thường, đề nghị với cô hay là sinh mổ. Tương Tư đau đã sớm mơ hồ đi rồi, thím Phúc cũng không nhẫn tâm để cô lại phải chịu tội, liền ký vào giấy đề nghị sinh mổ.

Thuốc mê bắt đầu được truyền từ trong khu vực quản lý vào trong cơ thể của cô, mới đầu bác sĩ còn đang vừa chuẩn bị khử trùng vừa nói chuyện cùng với Tương Tư, #MeBau+dien+dan+le+quy+don# sau vài câu nói chuyện cô liền trở nên mơ hồ rồi ngủ thiếp đi. Đến khi cô mở mắt ra thì cô con gái bé nhỏ đã được tắm rửa sạch sẽ, được quấn gọn trong một chiếc chăn nhỏ đã nằm ở bên cạnh trên giường của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé vẫn có chút hồng hồng, nhảnh nhảnh nhúm nhúm, Tương Tư liếc nhìn bé con, toàn bộ trái tim mềm nhũn, nước mắt cứ thế ào ạt tuôn rơi. Cô định di chuyển người tới muốn ôm lấy con gái, lúc này mới cảm thấy trên bụng truyền đến sự đau đớn khó nhin. Thím Phúc đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy cô đã tỉnh, thím vội vàng bưng súp đi tới, đau lòng dỗ dành cô uống được non nửa chén, #ddiieenn@ddaann*lee#qquuyy@ddoonn# thấy sắc mặt cô có chút hồng hào hơn, lúc này mới thở dài một hơi. Người già vốn có tư tưởng bảo thủ, bà cảm thấy như cô đã bị trúng một đao chết bởi cuộc sinh mổ này rồi, vừa thấy cô được đẩy ra khỏi phòng đẻ, vẫn một mực hôn mê bất tỉnh, thím thấy đau lòng một mình trốn tránh khóc rất lâu.

Nếu như Tương Tư là một phụ nữ sinh con theo cách dễ thường thì sức khỏe sẽ khôi phục nhanh, cũng đã có thể xuống giường, tự mình đi đến buồng vệ sinh rồi. Thấy cô cũng sinh con gái, có một vài người lại lắc đầu thở dài. Tương Tư cũng không chấp nhận, sinh con gái mới tốt, con gái tri kỷ dịu dàng, hiểu thuận hơn nhiều so với việc sinh con trai. Sau đó mỗi ngày lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé xinh đẹp giống hệt như của anh.

“...Không phải chỉ có tôi nói thôi đâu, nuôi con trai vẫn tốt hơn nhiều, sinh con gái, sau này bản thân mình yêu thương nó như châu báu, của quý trong nhà, ai mà biết được rồi sau này khi nó phải lập gia đình, biết sẽ gặp gỡ được người đàn ông như thế nào, gặp được bà mẹ chồng thế nào?” Cô gái kia bĩu môi, nghiêng mắt liếc nhìn ra ngoài cửa, thấy chồng của mình không có ở đó liền bắt đầu có chút than thở, hỏn hển nói: “Khi tôi mang thai thì coi trọng tôi giống như tôi là Bồ Tát vậy. Mẹ nó chứ, nghe người ta nói bụng tôi đây thoát nhìn giống như mang thai con trai, mỗi ngày ngoác cái miệng ra đến lỗ tai mà cười, hầu hạ vô cùng cẩn thận. Cô xem hiện tại, vừa thấy tôi sinh ra con gái, đến nhìn thôi cũng chưa từng liếc qua một cái đã bỏ đi! Phì! Tôi đây sẽ không sinh nữa mặc kệ cho nhà bọn họ đoạn tử tuyệt tôn!”

Tương Tư nhìn cô gái kia tức giận, dù lúc này không có sức lực nữa cũng cười cười khuyên nhủ cô gái: “Chị cũng đừng cảm thấy có gì quá tức giận, tôi thấy anh nhà mình mặc dù có chút mất hứng, nhưng hàng ngày vẫn tới để chăm sóc chị đấy thôi...”

Cô nói chưa dứt lời thì cô gái kia vành mắt đã liên đồ hoe: “Cô em à cô đừng có nói đến anh ta làm gì. Khi còn yêu nhau không biết biểu hiện thật tốt thì thôi cũng không cần nói, chỉ là sau khi kết hôn được mấy năm, giữa hai chúng tôi có lúc là mật ngọt có lúc là dầu sôi. Nhưng có ai ngờ được đến khi sinh con ra, mọi bản chất lúc này đều đã bộc lộ ra bằng hết. Tôi giờ đây coi như đã suy nghĩ thấu đáo rồi, nói cái gì mà nam nữ bình quyền, nam nữ bình đẳng, tất cả đều là nói nhảm. Cô thử nhìn những người sinh ra con trai kia mà xem, có người nào là không thấy cao hứng, đầu ngẩng thật cao không! Ở nhà chồng đến cái lưng quần cũng phải giữ cho chắc, những người kia vẫn luôn miệng nói yêu mến con gái, nhưng chẳng phải khi sinh con gái liền lại thấy phải chịu đè nén hơn nếu như sinh được con trai đó sao?”

Tương Tư chợt nghe thấy cô gái kia ở đó mà phàn nàn, biết rõ trong lòng cô ta đang có nhiều điều uất ức, nói ra được, có lẽ có thể sẽ tốt hơn một chút... Nhưng còn cô cứ một mực nuốt nghẹn vào trong như thế,

mọi tâm sự gì cũng đều dấu ở trong lòng, đều phải chịu đựng một mình không thể bày tỏ ra được với mọi người ...

Còn có thể được phân nần, còn có sức lực để mà tổ khổ thế kia, lại còn có thể khóc, đây thực sự cũng là một loại phúc khí rồi.

Cô nhìn thấy con gái ngoan ngoãn nằm ngủ, tự nhiên trong lòng cảm thấy sự chua xót dâng lên tràn ngập, không sao kiềm chế nổi. Mẹ chỉ mong con ngàn vạn không gặp phải mệnh khổ như mẹ thế này, mẹ chỉ mong con có thể khỏe mạnh lớn lên, không cần phải thật xinh đẹp, không cần có nhiều tài hoa, không cần phải đi học ở những ngôi trường có tên tuổi, chỉ cần con giống như ngàn vạn con người bình thường khác trong biển người bình thường kia, trải qua một cuộc sống bình thường đơn giản nhất, đây cũng chính là phúc khí của con rồi...

Thân thể của cô bị suy nhược nghiêm trọng sau sinh. Sinh con bằng phương pháp mổ đẻ thực sự đã làm nguyên khí của cô bị tổn thương nặng nề. Những sản phụ khác sinh mổ sau một tuần đã có thể đứng dậy đi lại được, nhưng Tương Tư phải nằm trọn vẹn mất một tháng trời, đợi đến khi cô được xuất viện thì con gái đã được đầy tháng rồi.

Thím Phúc mua vải hoa mới, tự tay làm cho cô bé một bộ quần áo nhỏ nhỏ bông màu đỏ rực. Nhất Nặc sau khi mặc vào, nhìn cô bé giống như con búp bê phúc trắng trắng mập mập thường vẽ trên tranh tết. Tương Tư nghiêng người trên giường, nhìn thím Phúc dỗ dành cô bé nằm ở trên giường cười khanh khách, trong lòng thấy thỏa mãn không nói nên lời.

Có thể nói sau khi cô quyết định mang thai cực cứng cô không hề cảm thấy hối hận, vậy thì giờ đây, quả thực cô thấy mình cực kỳ may mắn, may mắn cô đã có thể có được một thiên sứ nhỏ như vậy!

Tương Tư đặt tên cho con gái là Nhất Nặc, lấy ý từ câu “quân tử nhất nặc, trọng vu thiên kim” (Một lời hứa của người quân tử đáng giá ngàn vàng), tên thường gọi ở nhà của cô bé là Nặc Nặc.

Nhất Nặc từ lúc sinh ra cho đến bây giờ cũng rất ngoan ngoãn, không thích khóc cũng không thích ầm ỹ, chỉ có những lúc nước tiểu ướt tã lúc ấy cô bé mới có thể hừ hừ lên mấy tiếng, mở một đôi mắt to ra nhìn mọi người. Thím Phúc và Tương Tư lúc này chỉ cần nghe thấy cô bé hừ hừ lên là biết Nặc Nặc đã tè dầm rồi. Thím Phúc nói, đứa nhỏ này làm cho người ta bớt phải lo lắng, cực kỳ dễ nuôi, không cần người lớn phải quan tâm nhiều lắm!

Trong lòng Tương Tư cũng đặc biệt kiêu ngạo vì con gái. Con gái không giống như cô khi còn bé, nghe thím Phúc nói, khi còn bé cô rất hay khóc chỉ thích làm náo loạn cả nhà. Suốt cả đêm cứ oa oa khóc, lại còn không chịu để cho người khác ôm, chỉ thích được mẹ dỗ dành. Ngay cả ban đêm, mẹ cô cũng không có được một đêm nào ngủ yên lành, bà cứ phải ôm cô đi vòng quanh trong phòng, thật vất vả mới dỗ cô ngủ được. Nhưng vừa đặt cô tới trên giường nhỏ, cô liền vừa trở ra vừa khóc ầm ĩ lên. Vì tính nết của cô như vậy đã làm cho mẹ của cô phải chịu rất nhiều khổ sở, cả người bị gầy sút đi vài vòng. Sau này khi lớn lên mẹ còn hay cười nói giỡn cùng cô, nói hiện tại tóc của mẹ rụng thưa đi như vậy, đều là do khi cô còn bé đã náo loạn làm cho mẹ bị ốm.

Nhìn bé con nhu thuận nằm ở trên giường, ăn uống no đủ rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính trắng hồng, không ngừng nhìn người khác cười toe toét, thím Phúc đang ở bên cạnh liền gấp quần áo lại, cẩn thận chặn lại ở bên giường, chỉ sợ Nhất Nặc bị rơi xuống. Nhìn thấy bộ dáng Tương Tư đang nhìn con gái mặt mày mỉm cười như vậy, trong lòng bà cũng thấy cao hứng, lại nghĩ tới khi cô còn bé, không kiềm chế được nói ra: “Lúc nào thím cũng cảm thấy con còn nhỏ, vậy mà chỉ chớp mắt một cái, bây giờ con cũng đã làm mẹ rồi. Thím còn nhớ ngày trước, hồi còn ở trong nhà họ Văn kia, lúc ấy bộ dáng của con vẫn còn nhỏ nhỏ, suốt ngày đi theo thím, thân thể cứ uốn éo uốn éo chạy nhảy. Bây giờ nháy mắt một cái, cô gái nhỏ của thím đã trưởng thành rồi, lại còn là mẹ của Nặc Nặc nữa. Bà lão già như thím đây có chết xuống mồ cũng thấy được thanh thản rồi...”

Thím Phúc nói xong, vành mắt liền đỏ ửng, đôi mắt của thím hơi khép lại thành một đường, loáng thoáng ánh lên mấy giọt nước mắt. Tương Tư dường như còn nghe thấy bà nói một câu: “Nếu như tiên sinh và phu nhân còn sống, nhìn thấy con bây giờ chắc hẳn là rất mừng....”

Cô nghiêng mặt đi, ngoài cửa sổ một ít cây dây leo quấn quanh mấy gốc cây xù xì đã sớm rụng hết lá, thì

ra mùa đông đã tới.

40. Chương 32

Chỉ một câu của Đỗ lão tướng quân quả thật đã chống đỡ qua được một việc mà anh đã phải mất hơn nửa năm không ngừng bồn ba đến sút đầu mẻ trán. Nhà họ Đỗ coi như cũng có chút bản lãnh. Cái người có tên Dương Đắc Chí kia cũng gắng sức để cho lão tướng quân một chút mặt mũi. Chuyện của Bí thư Tiểu trên thượng cấp đã có chỉ thị xuống không cần phải giải quyết, đương nhiên phía dưới liền không có ai truy cứu nữa. diễn~đàn~le~quý~đoan Nhưng mà những ghi nhớ của năm xưa đã lớn dần lên, cộng với chuyện xảy ra tới lúc này giờ đây trở thành một đòn đả kích quá nặng. Sau một hồi đau thương quá lớn lại tới nỗi mừng vui quá độ khiến Bí thư Tiểu bị ngã bệnh. Ý tứ mà Dương Đắc Chí kia nói gần nói xa với lão tướng quân chính là, vừa vặn thừa dịp này Bí thư Tiểu nên cáo bệnh mà thoái lui ra khỏi chính trường, như vậy việc về vườn của ông vẫn được sáng sủa. Cứ như vậy mà sống cuộc sống khá giả từ nay về sau, không cần phải chờ đợi lo lo lắng lắng lại bị người ta lôi chuyện cũ ra truy cứu rồi bị rớt xuống đài, rơi vào cảnh tượng tằm tối thê lương nữa.

Hà Di Kiệt cũng có ý định này, mà Bí thư Tiểu trải qua một phen trắc trở này, cũng bởi vì chuyện của Tử Khiêm nên đã làm cho ông cũng không còn tâm trí nào mà nghĩ tới con đường làm quan nữa. Cho dù ông có thực sự lui về, cái người có tên Trương Thành Hàm kia có vào thay vị trí của ông ở thành phố A thì cũng là do một tay của ông.

Hà Di Kiệt thật tâm muốn Bí thư Tiểu được an hưởng lúc tuổi già. Anh đương nhiên sẽ coi mình giống như là con trai của ông mà chăm sóc ông vậy. Tiếp đó Tử Khiêm cũng từ nước ngoài trở về, ở nước ngoài đã lưu lại bản án của cậu ta, từ nay về sau việc ra nước ngoài của cậu ta sẽ rất khó khăn, diễn_đàn_lê_quý_đoan cũng may ở trong nước vẫn không có người nào biết chuyện của cậu ta. Hà Di Kiệt vận dụng quan hệ, liên lạc cho cậu ta một trường đại học, anh muốn cậu ta lại tiếp tục đi học. Cậu ta cũng ngoan ngoãn bắt đầu chịu khó học tập. Bí thư Tiểu thấy con trai lạc đường giờ biết quay lại, bệnh tật giờ đã tốt hơn được phân nửa, tạm thời không đề cập tới nữa.

Chỉ chớp mắt lại qua mấy tháng, đã đến thời điểm cuối năm. Cho tới khi thành phố A bắt đầu có trận mưa tuyết đầu tiên, diễn_đàn_lê_quý_đoan Hà Di Kiệt chợt nhớ ra, Trương Tư rời đi đến giờ đã được một năm rồi.

Hoá ra, thời gian cô không ở bên cạnh mình, tính cả ngày lẫn đêm vậy mà đã trọn vẹn 365 ngày rồi.

Lúc này, một mình anh đứng trước cửa sổ sát đất ở văn phòng, nhìn những bông tuyết đang bay phất phơ bên ngoài cửa sổ, không hiểu sao lúc này cảm giác rời rã chợt dần dần ùa tới trong anh, khiến anh không sao kiềm chế nổi sự run rẩy trong cổ họng. Anh luôn luôn không dám nghĩ, không dám nhớ tới chuyện cô đã một thân một mình nghiêng ngã rời đi giữa đêm đông lạnh giá như thế nào. Cô đã đi giữa bầu trời đêm đầy tuyết bay với bộ dạng đầy tuyệt vọng như thế... Anh không dám nghĩ, cũng không dám nhớ lại, nhưng cứ hết lần này tới lần khác, anh giống như con chim cu gáy tồn tại đơn độc trong cuộc sống, kéo dài cho đến tận hôm nay. Anh lại bắt đầu sợ hãi, nếu như một ngày nào đó, bọn họ thật sự sẽ lại gặp nhau ở một nơi nào đó, không biết anh có đủ dũng khí để đối mặt với cô không?

Trời đã khuya rồi, trời đêm hơi lạnh.

Anh không lái xe, mặc chiếc áo gió dày dặn ấm áp bước dọc theo con đường đi về phía trước. Có người đi cùng với anh theo cùng một hướng, có người chỉ gặp thoáng qua, có cặp tình nhân cười đùa âm ỹ, có đứa trẻ nhỏ vừa cười nói vừa nhảy nhót. Anh cầm hai tay vào trong túi áo choàng, đập lên gió tuyết, chậm rãi đi về phía trước. Anh không muốn đi về nhà, cũng không muốn nhìn thấy Đỗ Phương Phương. Trời đất rộng lớn là thế vậy mà anh lại không có một nơi để có thể đi về. Anh nắm chặt bàn tay thành quả đấm, nhưng lại cảm thấy tịch mịch và cô độc không nói ra được. Lúc đi ngang qua ngã tư đường anh chạm một điều thuốc chờ đèn đỏ, cúi đầu hít vài hơi thuốc. Bên tai anh chợt truyền đến tiếng ca đến tê tâm liệt phế của một người đàn ông không biết có phải là từ cửa hàng âm thanh bên kia đường vắng sang không:

“Muốn giữ lại nhưng lại không thể giữ nổi nên mới trở nên cô đơn

Những lời ca ly biệt cũng không thể nói hết những dịu êm

Một giây trước đã tan nát cõi lòng

Chỉ im lặng ra sức ôm nhau

Cố gắng vượt qua để đưa tiễn người

Lời ca ly biệt sao chua xót...”

Anh thoáng giật mình rồi lặng người đi, thuốc lá dần dần cháy hết khiến nơi đầu ngón tay của anh bị phỏng. Đột nhiên anh run lên, đầu mẩu thuốc lá rơi trên mặt đất, anh đứng yên không thể cử động nổi, mặc cho cơn gió rét thấu xương lạnh như băng tùy ý thổi tới trên mặt. Không biết là do tuyết đọng ở bên khóe mắt anh đã tan ra hay là do anh đã rơi lệ, mà bên khóe mắt anh là một mảnh lạnh buốt.

Anh xiết chặt hai bàn tay, chậm rãi gấp lưng lại, nơi dạ dày của anh dần dần đau đến lợi hại. Anh cắn răng, chỉ cảm thấy sự đau nhức này giống như bị hàng loạt các rễ cây rất nhỏ chui vào tàn phá máu thịt trong lòng anh, khiến anh không sao thốt lên được thành lời, sự đau nhức ấy cũng không thể nào mô tả nổi. Trên đường có vô số người đi đường lui tới, song từng người một đi qua, bước chân ai nấy đều bước vội vàng đi qua trước mặt anh, không có một ai dừng lại hỏi han anh một câu. Thậm chí còn có người thấy anh còn tránh bước ra xa, vượt qua. Anh đau đến không sao chịu nổi, sắc mặt trắng bệch, quỳ gối xuống đầu đường lầy lội, bàn tay nắm thành quyền gắt gao run rẩy chống đỡ cơn co giật đang cuộn lại trong dạ dày. Trước mắt anh dần dần trở nên mơ hồ, dần dần không nhìn thấy rõ những gì xung quanh nữa. Chợt có một gương mặt xinh đẹp và hoạt bát đột nhiên xuất hiện tại trước mặt của anh, anh lập tức đứng lên, đáy mắt ửng đỏ, lảo đảo bước lên trước đuổi theo vài bước...

“Tương Tư... Tư Tư...” Thân hình cao gầy của anh đứng sững lại ở ngã tư đường, xe cộ qua lại như nước, lung lay sắp đổ.

Mà lúc này, đèn xanh đèn đỏ không ngừng lập lòe, tiếng xe tiếng người vang lên vô cùng âm ỉ, cơn mưa tuyết lớn vẫn không tiếng động lặng lẽ rơi xuống, là trong biển người vội vàng trên đường như nước chảy qua kia, anh biết đi nơi nào tìm bóng dáng của cô đây?

Cô sớm đã không tại, cũng không bao giờ sẽ trở về nữa, đây là sự trừng phạt tốt nhất mà ông Trời đã dành cho anh.

Lúc Tương Tư từ tiệm sách đi ra, cô cài lại chiếc mũ của chiếc áo lông xong không khỏi chà xát hai tay vào nhau, rút cổ lại, giấu hai tay ở trong tay áo choàng gió, chậm rãi đi về phía trước, Nhất Nặc vẫn chưa thể nào rời khỏi người lớn được. Thím Phúc dù sao cũng đã lớn tuổi, lại vừa bị bệnh xong, tuy nói rằng bệnh đã khỏi nhưng sức khỏe cũng không thể bằng ngày xưa, nên cô đành phải đi ra ngoài tìm việc làm, nhưng lại không thể đi những nơi phải rời khỏi nhà quá xa. Ngay tại ngã ba đường bên này có một dãy nhà chuyên bán sách đang tìm người làm công việc thu ngân, tiền lương không được cao, nhưng được cái bà chủ trong khu vực quản lý cung cấp cho bữa tối nên Tương Tư vẫn tương đối hài lòng. Sức khỏe của cô hiện tại cũng không thể đi tìm những công việc vất vả để làm. Cô chỉ sợ mình sẽ không sao chống đỡ nổi, mà công việc ở trong tiệm sách cũng khá thanh nhàn, coi như cô cố gắng một chút cũng ứng phó được.

Trạm đỗ xe buýt cách hơi xa, Tương Tư đi bộ qua đó, chỉ cảm thấy toàn thân như sắp đông cứng lại đến nơi. Cô không ngừng áp hai tay vào trên miệng để hà hơi ấm, cúi đầu cố bước nhanh hơn. Nhất Nặc vẫn đang chờ cô về nhà để cho bú sữa đây. Bởi vì bây giờ cô phải đi làm nên ban ngày Nặc Nặc đói bụng, thím Phúc đã pha sữa bột cho cô bé uống, Nặc Nặc không thích uống sữa bột, thỉnh thoảng lại nhả ra. Tuy Tương Tư rất xót xa cho con gái, nhưng cũng không có cách nào, dù sao cô cũng phải chèo chống cho cái nhà này.

Khi sắp đi tới giao lộ cô phải đi nhanh hơn, chung quy cũng tại phải đi qua một nhà hàng bán bánh điểm tâm Pháp. Mỗi lần Tương Tư đi ngang qua nơi này đều phải bước nhanh hơn, bằng không cái mùi thơm kia nhất định sẽ làm cho cô chảy nước miếng ròng ròng. Đã suốt một năm nay cô không được nếm qua món điểm tâm ngon miệng này rồi.

“Hôm nay thật là lạnh, tôi thực sự không thích thời tiết của thành phố A này chút nào. Mùa đông thì lạnh chết người, mùa hạ cũng nóng đến phát ngốt lên được. Nếu không phải chồng tôi thích ăn hương vị của bánh ngọt trà xanh ở đây, tôi cũng sẽ không chạy tới nơi xa thế này để mua đâu! Gió thổi làm làn da của tôi như muốn rách cả ra rồi...” Một người phụ nữ mặc chiếc áo choàng ngoài bằng lông màu đen đứng chống nạnh vừa nhẹ giọng oán trách, vừa đứng dậm chân.

Tương Tư lơ đãng ngẩng đầu lên liếc nhìn, chỉ thấy một người phụ nữ có dáng người thon dài, mái tóc ngắn gọn gàng, nhìn bóng lưng cảm giác có chút quen thuộc.

Cô cũng không để ý, bước nhanh hơn đi về phía trước.

Nhưng gió lại đưa tới lời nói của một người phụ nữ khác: “... Ai bảo nơi này lại là nơi bán bánh điểm tâm nước Pháp chính tông nhất cơ chứ.”

“Lại nói, chồng cậu là người ở nơi này, cậu cũng không thể sống mãi ở trong nhà họ Đỗ được. Cuộc đời này có rất nhiều hồ ly tinh, Hà tiên sinh lại là người ưu tú như vậy, cậu nên giám sát chặt chẽ hơn một chút!”

“Anh Dĩ Kiệt không phải là người như thế, cậu không biết đó thôi, trước khi hai chúng tớ kết hôn, anh ấy đã cắt đứt sạch sẽ với những phụ nữ ở bên ngoài rồi...” Đỗ Phương Phương đắc ý nói lại, đi đến trước xe mở cửa xe: “Đi nhanh lên, lạnh chết mất.”

Cô ta vừa nói xong, đang định xoay người bước vào, chẳng biết tại sao lại xoay mặt nhìn ra xung quanh, liền nhìn thấy cách đó không xa, chỉ độ vài bước chân, có bóng một cô gái dáng nhỏ nhắn xinh xắn đứng ở giữa bầu trời đầy tuyết bay, trên đầu cô đội mũ, không nhìn thấy được rõ mặt, cho dù cô ta có nhìn lại về phía này, cũng coi như không nhìn thấy gì hết.

Ngực Đỗ Phương Phương đột nhiên nhảy lộp bộp lên một cái, cảm giác quen thuộc lan tràn khắp người cô ta không nói ra được, khiến cô ta bắt đầu chậm rãi đứng thẳng người lên để nhìn.

Mà cô gái nhỏ kia đã nhanh chóng tiếp tục bước đi hướng về trước rồi, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt hơi nghiêng về phía trước, bước đi trong gió tuyết đầy gian nan. Mắt Đỗ Phương Phương nhìn không hề chớp mắt, nhưng khóe môi lại dần dần mím lại, kéo căng thành một đường thẳng sắc bén.

Đặng Hoa đưa tay chọc chọc cô ta: “Làm sao vậy?” Theo ánh mắt của Phương Phương, cô liền nhìn theo, nhưng chỉ nhìn thấy con đường dài dằng dặc đầy buồn chán với cảnh tượng đám người vội vàng, cô có chút mờ mịt khẽ hỏi.

Đỗ Phương Phương cười lên một tiếng quật cường, mở miệng nói một câu lạnh lẽo đầy khinh miệt: “Tiểu Hoa, cậu nói rất đúng, tớ phải giám sát người đàn ông của tớ chặt chẽ một chút, cuộc đời bây giờ thực sự có rất nhiều hồ ly tinh!”

Tương Tư hoảng hồn không sao định thần lại nổi, một đường chạy thẳng đến về đến nhà. Cô khóa kỹ cửa lại, chạy vội tới trước giường, ôm chặt lấy con gái, lúc này cô mới dần dần bình tĩnh trở lại. Thím Phúc từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, ánh mắt dường như có chút rời rạc, thím bị dọa sợ đến mất hồn mất vía, vội vàng tới hỏi cô: “Tư Tư à, đã xảy ra chuyện gì vậy con?”

41. Chương 33: Trốn Tránh Và Giận Đánh Đỗ Phương Phương

Thím Phúc bị dọa đến mất hồn mất vía, vội vàng tới hỏi cô: “Tư Tư à, đã xảy ra chuyện gì vậy con?”

Tương Tư siết chặt lấy Nhất Dạ, nhẹ nhàng cắn chặt khóe miệng, cô ổn định lại tinh thần sau đó nhanh chóng dặn dò thím Phúc: “Thím Phúc, từ nay về sau nếu có người lạ hỏi, thím ngàn vạn lần không được nói Nhất Dạ là con của cháu nhé... Không được, chúng ta được phải đổi chỗ ở thôi, không thể ở nơi này được nữa rồi...”

“Tư Tư à, có phải là bây giờ ở nơi này không an toàn nữa phải không? Có phải là cái người họ Hà kia...” Thím Phúc thấy mặt cô biến sắc, vội vàng không đề cập gì đến chuyện kia nữa: “Bằng không, chúng ta về Hàng Châu nhé, được không...”

“Không được!” Hàng Châu là nhà cũ của cô, vạn nhất nếu thực sự Đỗ Phương Phương tìm tới tận cửa rồi, nếu ở nơi này không thấy mấy người bọn họ, rất có khả năng cô ta lập tức sẽ đi đến Hàng Châu để tìm!

Cô vẫn luôn cho rằng, chỗ nguy hiểm nhất mới là chỗ an toàn nhất. Nếu quả thật bọn họ muốn tìm cô, cô có chạy đến chân trời, họ cũng vẫn tìm được, không bằng cô lấy bất biến ứng vạn biến.

Hơn nữa, cô cũng không chấp nhận vì một người đàn ông như vậy mà cả đời cô cứ phải trốn đông trốn tây. diện diện le quy quy don com Dựa vào đâu mà cô phải chịu giống như con chuột luôn phải trốn tránh ở trong cống ngầm như thế? Cô có làm chuyện gì sai đâu nhỉ?

Cô sẽ dọn nhà, nhưng sẽ không rời khỏi cái thành phố này, người nên phải trả giá thật nhiều bây giờ, chưa bao giờ hẳn là cô.

“Tư Tư, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Thím Phúc đỡ lấy Nhất Dạ từ trong ngực cô ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Có lẽ do cô bé đã bị mẹ của mình ôm vào lòng quá chặt, bị dồn nén quá nên cái miệng nhỏ nhắn méo xẹo đi, giống như khóc nhưng không phải khóc. Nhìn bộ dạng cô bé như vậy khiến trái tim người lớn như bị thít lại đến đau nhức.

“Dọn nhà.” Sau khi yên lặng một lúc lâu, Tương Tư nhẹ nhàng phun ra hai chữ, nhưng trong lòng vẫn có tính toán.

Tương Tư xin thôi việc, đến ngày thứ ba, cô đã tìm thuê được phòng ở lầu dưới của một khu nhà bình dân. Thím Phúc ôm Nhất Dạ vui vẻ chào hỏi với những người hàng xóm, nói rằng ba ba của đứa trẻ đã trở lại, phải người đi đón hai mẹ con các cô về trong kinh đoàn tụ. Đây chính là một tin tức lớn, từ sau khi Tương Tư sinh con đến giờ, có không ít những người phụ nữ nhìn cô với vẻ khinh khỉnh, còn nghe thấy một số lời nói phỏng đoán đầy ác ý của các bà các cô. Hôm nay cũng những người phụ nữ ấy thấy cô như vậy đều có vẻ ngượng ngùng. Trong tiếng chúc mừng của mọi người, thím Phúc ôm Nhất Dạ, Tương Tư xách chút hành lý đơn giản lên xe rời khỏi nơi này với ánh mắt tiễn biệt của mọi người.

Nhưng mà xe cũng không đi lên con đường cao tốc hướng về trong kinh. Sau khi đi vòng vo trong thành phố vài vòng, Tương Tư thay đổi sang một chiếc xe taxi khá, sau đó liền quẹo vào một thôn nhỏ trong thành phố. Trước kia Tương Tư đã đến xem căn phòng này rồi, bây giờ cô và thím Phúc mang theo đồ đạc, bế Nặc Nặc dọn thẳng vào trong căn phòng ở đã thuê.

Lại vài ngày trôi qua, hết thấy mọi việc đều gió êm sóng lặng, Tương Tư lại ra cửa tìm một cửa hiệu cắt tóc cắt phẳng mái tóc dài của mình đi, thay đổi lại mái tóc một chút theo kiểu tóc quê mùa. Từ sau khi sinh Nặc Nặc sức khỏe của cô không được tốt, khí sắc cũng kém, mặt mũi cũng gầy vêu vao, nhìn lại mình ở trong gương chính bản thân cô cũng không nhận ra bóng dáng của mình ngày trước, dù chỉ một chút xíu.

Tương Tư nhìn mặt lạ lẫm của chính mình trong gương, trên mặt dần dần hiện lên nụ cười khổ sở. Cùng lúc cô vừa không muốn vì sai lầm của người khác mà phải lang bạt kỳ hồ trốn đông nấp tây, rồi lại vừa vì để tránh né những người kia mà phải thay hình đổi dạng... Con người thật đúng là có rất nhiều mâu thuẫn.

Sau khi đến ở nơi này cô dứt khoát nói với hàng xóm rằng chồng của mình đã chết, do đó cô có được không ít sự thông cảm. Tương Tư lại đến một siêu thị ở gần nhà tìm công việc một lần nữa. So với công việc trước kia tại tiệm sách thì có mệt mỏi hơn một chút, nhưng tiền lương lại cao một ít. Nhưng một điều quan trọng hơn chính là, cô đi làm cách nhà rất gần, chỉ đi mất năm phút đồng hồ là đã đến, giảm bớt được tiền xe cộ đi lại.

Thời gian trôi qua đã khôi phục lại sự bình ổn như trong dĩ vãng. Tương Tư an tâm đi làm, tan tầm về lại chăm sóc Nhất Dạ và thím Phúc, nhàn rỗi cũng sẽ cười cười nói nói cùng với hàng xóm. Khi tan tầm trở về nhà thỉnh thoảng cũng cùng một số những cô gái hoặc những cô vợ trẻ đi dạo chơi chợ đêm. Tiếp đó, cố định mỗi buổi chiều sau khi trở về nhà thì cô lại cho một thiếu niên tên gọi Trường Sinh, mười lăm tuổi, ngồi ăn xin cửa ngõ một đồng tiền.

Tất cả mọi người ở đây đều quen biết Trường Sinh. Cậu bé từ nhỏ đã không cha không mẹ, ăn cơm của

trăm họ mà lớn lên. Sau khi lớn lên làm nghề ăn xin ở này. Thỉnh thoảng cậu bé cũng sẽ giúp mọi người làm một chút công việc hoặc là đi khuân vác để kiếm một chút tiền tiêu vặt. Mỗi một lần Tương Tư nhìn thấy cậu thiếu niên ngồi ở trên thềm đá đầu ngõ, mặc cái áo tuy có nhiều miếng vá nhưng lại vô cùng sạch sẽ, lại sinh lòng thương cảm thở dài. Ai có thể nhìn ra, cậu thiếu niên này trưởng thành giống như một tiểu vương tử kia, vậy mà lại có thân thể thống khổ như vậy, tựa như một bức tranh châm biếm.

Cô cố định mỗi ngày cho cậu một đồng tiền, sau một khoảng thời gian, Trường Sinh cũng không nhìn cô nữa mà sẽ nở nụ cười đối với cô từ rất xa. Còn Tương Tư, cô cũng có thói quen mỗi lần tan tầm đều đưa mắt tìm bóng dáng của Trường Sinh trước. Dần dà, cuối cùng Trường Sinh cũng đã đến tại nhà của Tương Tư để ăn bữa tối. Thím Phúc cũng sẽ giặt quần áo cho Trường Sinh. Tương Tư cũng vừa tìm cho cậu một phần công việc làm công nhân bốc vác trong siêu thị, vậy là cậu đã kết thúc kiếp sống ăn xin của mình.

Những ngày này Hà Dĩ Kiệt thường xuyên bị đau bụng, anh ngồi trong phòng khách chốc lát, uống một ít thuốc, nhưng vẫn là không thấy khá hơn chút nào. Rốt cục đến khi không sao chịu nổi nữa, anh đành phải đến thư phòng, Tương Tư có để lại một chút thuốc, nhưng anh vẫn luôn luôn khóa kín trong ngăn kéo riêng của mình.

Trước đây, khi bệnh đau dạ dày phát tác, anh luôn nhịn xuống hoặc là uống loại thuốc chữa đau dạ dày khác, vật cô để lại, anh không dám nhìn, cũng không dám đụng chạm đến.

Khi kéo cái ngăn kéo nhỏ kia ra, cả người Hà Dĩ Kiệt như chết cứng ngay tại chỗ, trong ngăn kéo trống rỗng, không còn có một thứ gì nữa.

Anh nhớ rất rõ, rõ ràng anh nhớ rằng Tương Tư đã mua cho anh rất nhiều thuốc, mà anh nhớ chắc chắn vẫn còn đến hơn mười hộp thuốc chưa uống, làm sao bây giờ lại có thể không thấy đâu nữa chứ?

Anh ngồi xổm ở chỗ đó, nhìn qua ngăn kéo lúc này đã sạch sẽ. Cũng giống như anh vẫn luôn cho rằng, vên vẹn chỉ còn mỗi vật này là liên quan đến với người kia, đột nhiên trong lúc này lại bị người khác tiêu hủy sạch sẽ. Sự phẫn nộ của anh giống như núi lửa sắp phun trào, rốt cuộc không sao khống chế nổi nữa!

Anh biết là Đỗ Phương Phương đã làm. Ngoại trừ cô ta ra, không ai là người chỉ có vài hộp thuốc như vậy mà lại để ở trong lòng, nhìn trong mắt. Từ sau khi cô ta đuổi Tương Tư đi, Hà Dĩ Kiệt vẫn luôn sắp xếp người để hàng ngày lặng lẽ theo dõi cô ta, chưa từng một ngày lơ đãng. Vì quả thật, anh sợ cô ta lại âm thầm tìm Tương Tư, lại động tay động chân gì đó đối với cô! Cô ta đã từng qua khu nhà trọ Cẩm Hồ bên kia, cô ta muốn bán căn phòng ở đó đi, anh cũng biết, nhưng vẫn không để cho cô ta lâm vào tình cảnh bị mất mặt, nhưng cũng vẫn không để cho cô ta thực hiện được. Ngày trước khi cô ta cũng có chút quá phận, anh đều cố gắng nhẫn nhịn xuống rồi, nhưng mà lần này, không biết tại sao, nhưng mà anh không thể nhẫn nhịn được nữa rồi!

Đây là đồ vật mà Tương Tư đã để lại cho anh. Bình thường ngay cả liếc nhìn qua anh cũng không cam lòng, nhưng còn bây giờ, không biết những hộp thuốc đó đã nằm ở trong đồng rác nào!

Anh giận dữ đá một cước đá vào trên ngăn kéo đang rộng mở, khóa môi liền kéo căng lên, xoay người bước nhanh ra khỏi thư phòng. Anh đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, Đỗ Phương Phương đang ngồi ở trên bàn trang điểm, quay mặt lại nhìn anh, nụ cười tươi rói: “Ông xã...”

Anh hít sâu một hơi, gắng gượng nhìn cơn đau dạ dày xuống, cố gắng hết sức để cho giọng nói của chính mình thật bình tĩnh: “Phương Phương, những hộp thuốc để trong ngăn kéo thứ ba dưới giá sách trong thư phòng, em có thấy đâu không?”

Đỗ Phương Phương nghe vậy liền sững sờ, ngón tay cầm chổi chải mi đang chải lông mi mắt chợt dừng lại, lập tức cười lên một tiếng khinh thường, thuận tay ném cái chổi chải mi lên trên bàn trang điểm. Cô ta đứng lên, khoanh hai tay lại, chậm rãi từ từ mở miệng nói: “Anh muốn nói đến những cái đồ rác rưởi kia phải không? Hôm qua em nhìn thấy, đã cho người ném đi rồi!”

Thoảng cái cơn tức của Hà Dĩ Kiệt bùng lên, anh tiến lên một bước, thần sắc dữ tợn, nói gần như nghiến răng nghiến lợi: “Vì sao em không nói với anh một tiếng, đó là đồ vật của anh!”

“Đồ vật của anh sao? Chúng ta là vợ chồng rồi Dĩ Kiệt à, của anh không phải là của em sao? Chẳng lẽ ngay cả cái quyền em ném vài hộp thuốc đi cũng không có nữa sao?” Đỗ Phương Phương nhìn chăm chăm thẳng vào anh, môi mỏng khẽ mím lại, cầm hất lên, chậm nói dần từng tiếng: “Hay là anh muốn nói, đây là mấy thứ đồ bẩn thỉu của con hồ ly lẳng lơ kia để nên anh vẫn không nở?”

42. Chương 33-2

Từ đáy mắt của Hà Dĩ Kiệt ánh lên một cái nhìn sắc lạnh, anh giơ tay lên vung ra một cái bạt tai, âm thanh chất chứa vang vọng quanh quẩn trong phòng. Anh gắng sức khắc chế bản thân, cố gắng kiềm chế lắm anh mới không để cho mình tiếp tục hung hăng đánh vào gương mặt đó thêm mười cái tát nữa!

Hơi thở của Hà Dĩ Kiệt có chút hỗn hển, thân hình cao to không hề nhúc nhích đứng ở đó. -
dien dan lequyd n c m Anh liền nở nụ cười lạnh lùng nhìn lại gương mặt Đỗ Phương Phương bị anh tát lệch sang một bên, tóc tai tán loạn. Anh có cảm giác bao nhiêu tức giận oán hận suốt phải kìm nén suốt một năm nay, thoáng cái đã phát tiết hết ra ngoài...

“Anh đánh em?” Đỗ Phương Phương hiển nhiên vẫn không thể nào tiếp nhận nổi sự thật này. Trong trí tưởng tượng của cô ta, với gia cảnh ưu việt của nhà mình, với tướng mạo xinh đẹp của bản thân, Hà Dĩ Kiệt cần phải nâng niu cô ta, cưng chiều cô ta mới phải. dĩ nhiên đàn ông quý đôn Huống chỉ cho tận bây giờ biểu hiện của anh vẫn luôn luôn ôn hòa lịch sự, đối với cô ta, anh luôn luôn giống như kiểu nói gì nghe nấy. Có chết cô ta cũng không nghĩ ra, chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhặt này mà anh lại ra tay cho cô ta một cái tát!

Nước mắt của Đỗ Phương Phương ào ạt tuôn rơi. Cô ta hoàn toàn không nhớ rõ bản thân mình đã bao nhiêu năm rồi không khóc, không biết bao lâu rồi cô ta chưa từng phải đổ lệ. Cô ta vẫn luôn luôn xuôi gió xuôi nước, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Những năm qua cô muốn gì ông ngoại đều cho cô ta, cô ta muốn được gần cho người đàn ông, cũng thuận lợi được gần cho người ấy. Tuổi anh và tuổi của cô ta không khác nhau nhiều lắm, cuộc sống của thiên kim tiểu thư xuất giá kết hôn, có người phụ nữ mà không có chồng bao nuôi phụ nữ ở bên ngoài? Chỉ có ông xã của cô, Đỗ Phương Phương này, chỉ có một phụ nữ duy nhất là cô ta. Cô ta vẫn luôn luôn kiêu ngạo về điều này, cũng chính cô ta luôn tỏ ra đặc ý về điều này ở trước mặt một số những phu nhân danh tiếng hay trước các thiên kim tiểu thư kia!

Cô ta cũng vẫn luôn tự tin cho rằng, ngoại trừ gia thế của cô ta, đối với bản thân cô ta, Hà Dĩ Kiệt cũng có chút cảm tình, ưa thích. Trong cuộc sống hàng ngày của vợ chồng của bọn họ cũng coi như hài hòa, anh cưng chiều cô ta, cũng nguyện ý nghe lời của cô ta. Nhưng cho tới hôm nay, đột nhiên cô ta chợt nhận ra một điều, đối với trái tim của người đàn ông này, cô ta vẫn luôn không sao nhìn thấu nổi!

Anh luôn luôn mang bộ mặt ôn hòa như ngọc, cái mà hàng ngày anh luôn có thể làm cho cô ta chẳng qua cũng chỉ là một thể xác của người chồng nho nhỏ nhả lệ độ mà thôi! Trong lòng Đỗ Phương Phương khóc lóc cực kỳ thảm thiết, nước mắt cũng không nhận nổi nữa rơi xuống như mưa...

“Hà Dĩ Kiệt, em đã đâm trung tâm sự của anh rồi phải không? Lúc này ai mới thật sự là người được anh lưu giữ lại ở trong lòng vậy? Có phải là Văn Tương Tư không?” Đỗ Phương Phương che mặt, tiến lên từng bước một. Gương mặt cô ta tràn đầy nước mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia. Đây là người đàn ông mà cô ta đã nằm ở bên cạnh suốt một năm qua đó sao, người đàn ông này là chồng của cô ta, nhưng bỗng nhiên cô ta cảm thấy anh thật lạ lắm và đáng sợ biết bao!

Chương 34: Nếu như Tương Tư có thể cùng Trường Sinh

Đỗ Phương Phương che mặt, từng bước một tiến lên, cô mặt mũi tràn đầy nước mắt nhìn người nam nhân kia, đây là đang bên người cô nằm một năm người đàn ông, trượng phu của cô, cô lại bỗng nhiên cảm thấy anh lạ lắm đáng sợ!

Hà Dĩ Kiệt không nói lời nào, cứ im lặng đứng ở nơi đó, âm u như một con kèn kèn. Vừa rồi anh đã dùng một lực khá lớn để đánh Phương Phương, đến tận lúc này lòng bàn tay của anh vẫn còn thấy cực kỳ đau rát. Đối mặt với câu chất vấn của Đỗ Phương Phương, anh chỉ cảm thấy buồn cười. Anh cũng không biết

người phụ nữ này thật sự quá ngu xuẩn, hay là cô ta nguy trang quá tốt, rốt cuộc người chồng của mình có để tâm ở trên người của mình hay không, so với bất cứ người nào khác, chính cô ta phải là người hiểu rõ hơn tất cả mới phải chứ!

Đỗ Phương Phương thấy anh trầm mặc, lại càng chắc chắn những vật kia là của Văn Tương Tư để lại. Từ khi cô ta chuyển vào ở đến bây giờ, đã cho sửa chữa lại phòng ở rồi, tất cả những thứ gì mà cô ta thấy không vừa mắt cũng đều đã vứt hết rồi, cho nên cô ta vẫn tự cho mình là đúng. Những đồ vật của người phụ nữ khác để lại cũng không có ngoại lệ, tất cả đều bị ném vào đồng rác. Mấy ngày hôm trước ngẫu nhiên cô ta nhìn thấy ngăn kéo của anh trong thư phòng bị khóa chặt, trong lòng liền nổi lên sự tò mò, chạy đi tìm quần gia lấy chìa khóa dự bị để mở ra, thấy trong đó tràn đầy một ngăn kéo toàn là thuốc. Mới đầu cô ta cũng không hề để ở trong lòng, Hà Dĩ Kiệt có bệnh đau dạ dày, cô ta cũng đã biết, nhưng về sau thấy anh chưa bao giờ từng mở cái ngăn kéo này ra, khi bị đau bụng cũng vẫn không hề động chạm gì số thuốc ở trong ngăn kéo. Dần dần cô ta cảm thấy rất nghi hoặc, nên đã tìm một cơ hội dấu chỗ thuốc đó đi, ai ngờ, nhanh như vậy anh đã tìm đến cô để hưng sư vấn tội rồi...

“Hà Dĩ Kiệt, tại sao anh không nói? Anh nói đi...” Trong lòng Đỗ Phương Phương càng nghĩ càng thấy hận. Cô ta thuận tay quơ luôn chiếc bình hoa cổ được bày đặt ở trên giá của vách ngăn cách, giơ lên cao nặng nề ném mạnh xuống trên mặt đất. “Choang” một tiếng, chiếc bình cổ có giá trị không hề nhỏ đã vỡ tan thành mảnh nhỏ, nhưng cô ta cũng không thèm để ý liếc mắt một cái. Cô ta cứ cầm lên bất cứ thứ gì trong tay đều mang ném xuống trên mặt đất đập vỡ tan tành. Lúc này trong phòng là cả một đồng bừa bộn vỡ nát. Hà Dĩ Kiệt vẫn đứng bất động ở nơi đó như cũ là, chỉ khi cô ta giận dữ quơ lấy ly trà dự định đập vào trên đầu của anh, lúc này đột nhiên Hà Dĩ Kiệt tiến lên một bước, chuẩn xác nắm lấy cổ tay của cô ta.

Đỗ Phương Phương nhìn anh, trên gương mặt tuấn dật của anh bày ra sự giấu cợt rõ ràng, trong con người đen bóng như hai viên ngọc đen lộ ra cái nhìn rét thấu xương, lạnh lùng đầy khinh miệt. Đỗ Phương Phương không cách nào kiềm chế nổi, cô ta run rẩy cả người, kêu khóc, giãy dụa muốn giằng ra. Nhưng tay của anh lại càng siết lại chặt hơn, gần như muốn bóp nát xương cổ tay của cô ta ra vậy.

Hà Dĩ Kiệt hơi nghiêng người xuống một chút, khiến cho khoảng cách giữa hai người càng bị kéo sát vào nhau hơn. Đỗ Phương Phương ngửi thấy rất rõ mùi thuốc lá nồng đậm ở trên người anh. Cô ta bị anh hấp dẫn, không cách nào không chế nổi sự yêu thích đối với anh, nhưng lại mắng chửi anh đến khàn cả giọng, không cách nào không chế nổi: “Hà Dĩ Kiệt, anh là đồ vô lại, anh là con người tiểu nhân, đồ vong ân phụ nghĩa, anh qua sông đoạn cầu, anh...”

“Phương Phương...” Đột nhiên anh trầm thấp cất tiếng gọi tên của cô, âm cuối hơi kéo dài một chút, giống như mang theo một chút thở dài, vừa giống như mang theo sự tiếc nuối nồng đậm. Đỗ Phương Phương bị anh gọi lên một tiếng như vậy, không khỏi sững sờ. Lúc này anh cũng nở nụ cười quyến luyến nghiêng mặt qua dán vào bên tai của cô ta, cánh môi gần như sượt qua vành tai của cô ta. Cô ta có cảm giác tựa như mình đang trong ảo giác, sau đó nghe thấy giọng của anh dịu dàng đến cùng cực, từng chữ từng câu vang lên vô cùng rõ ràng: “Đỗ Phương Phương - cô quả thật đúng là một mụ đàn bà chanh chua!”

“Oành” một tiếng, đầu óc của cô ta thoáng cái giống như bị tạc đạn làm nổ tung. Lời nói của anh trở nên sắc lạnh đến lợi hại, từng câu từng chữ đâm sâu vào trong da thịt của cô ta, mỗi dây thần kinh đều ở đau nhức, đau đến mức cô ta không sao kiềm chế nổi, người run hết cả lên. Lúc này anh cũng đã mạnh mẽ hất tay của cô ta ra, xoay người, tiến lại trên bàn trang điểm rút ra một cái khăn ướt, cẩn thận lau sạch bàn tay lúc này đã nắm lấy cổ tay của cô ta, sau đó ưu nhã đi ra khỏi gian phòng.

Mãi cho đến khi cánh cửa bị anh nặng nề đóng sầm lại, Đỗ Phương Phương mới rú lên một tiếng thê thảm giống như đã sắp bị hỏng mất vậy, trong phòng lập tức vang lên hàng loạt tiếng “choang, choang”. Bước chân của Hà Dĩ Kiệt bước vững vàng đi ra khỏi phòng. Quần gia vẻ mặt lo lắng đứng ở trên lầu nhìn theo anh, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Hà Dĩ Kiệt đi thẳng đến chỗ đỗ xe, lúc này Đỗ Phương Phương tóc tai bù xù mới từ trong biệt thự lao tới. Không biết cô ta đã lòi ở đâu ra chiếc roi ngựa, cầm trên tay. Cô cầm roi, giống như là một người điên cứ gặp người là đánh, mấy cái người hầu không kịp trốn tránh bị cô ta quất cho vài roi, đau đớn kêu lên thảm thiết. Sắc mặt Hà Dĩ Kiệt dần dần trở nên tái nhợt, đến khi cô ta chạy đến trước mặt anh, anh dứt khoát cứng rắn chịu bị đánh một cái, rồi mới tiến lên một bước bóp chặt tay của cô ta, túm lấy roi, lại vung lên

đánh cho cô ta một cái tát nữa. Tuy trên cánh tay của anh đã bị thương nhưng lực đạo cũng không hề giảm bớt, một cái tát của anh đã làm cho Đỗ Phương Phương ngã gục xuống trên mặt đất.

Tiếng la hét thê thảm của cô ta đột nhiên dừng lại, tựa như cỗ máy bị cắt đứt dây điện, trong nháy mắt bị tắt ngấm luôn.

Cô bị anh đánh cho quỳ rạp trên mặt đất. Lúc này nửa mặt bên này của cô ta đã hoàn toàn sưng phồng lên. Hà Dĩ Kiệt phần nộ đến cực hạn, nghiêm nghị nói với quần gia, “Đem cái roi đốt đi cho tôi!”

Anh tức giận ném mạnh cái roi xuống trên mặt đất, không biết lúc này nên gọi cô ta là gì nữa!

43. Chương 34

Quần gia ngập ngừng đáp lời, lại nhìn Đỗ Phương Phương vẫn không dám tiến lên, bởi vì xưa nay Hà Dĩ Kiệt luôn giữ thể diện cho Đỗ Phương Phương, người ở trong biệt thự này từ trên xuống dưới cũng đều thói quen có chuyện gì cũng đều phải trưng cầu ý kiến của cô ta. Bình thường Hà Dĩ Kiệt mặc kệ, nhưng hôm nay lại nhìn thấy anh hết sức tức giận, một cước đã bay chiếc roi kia ra xa rồi mà dường như anh vẫn còn chưa hết giận. Đôi mắt của anh ánh lên sắc lạnh, tựa như lưỡi kiếm nhìn thẳng vào mặt quần gia, nhưng giọng điệu lại bay bổng, bộ dáng dường như còn thoáng hơi cười cười: “Sao vậy, bây giờ đến lời của tôi nói ra, con mẹ nó, cũng không có người nghe nữa rồi hả, có phải vậy không? Cái nhà này có phải là muốn sửa lại thành họ Đỗ rồi hay không!”

Quần gia bị dọa cho sợ hãi, thiếu chút nữa cũng ngã xụi lơ xuống trên mặt đất, vội vàng chạy đến nhặt chiếc roi lên, cầm mang đi đốt. Lửa giận của Hà Dĩ Kiệt vốn không dễ ngăn lại được, nếu không phải bận tâm nghĩ đến thể diện của nhà họ Đỗ, lúc này đây anh tuyệt sẽ không bỏ qua cho Đỗ Phương Phương nhẹ nhàng như vậy!

Khu anh mở cửa xe ra đang định lên xe thì Đỗ Phương Phương lại buông một câu lạnh ngắt: đi n đ àn l e q uý đ òn “Em đã nhìn thấy Văn Tương Tư rồi.”

Tay Hà Dĩ Kiệt đang mở cửa xe ra chợt run lên một cái cứng đờ, động tác liền ngưng lại.

Phản ứng của anh rơi vào đáy mắt Đỗ Phương Phương, càng làm cho trái tim của cô ta vô cùng băng giá. Hóa ra, quả thật anh đã bị cô đoán đúng rồi, người phụ nữ có tên Văn Tương Tư này, đối với anh mà nói thật sự không giống như những người khác.

Hà Dĩ Kiệt cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, đi n đ àn l e q uý đ òn sau đó mới chậm rãi xoay người lại, anh đôi mắt như hồ nước sâu không một gợn sóng, không một chút xao động, nhưng hai bàn tay của anh lại không sao tự kiềm chế nổi, cứ nắm chặt lại đến nỗi hết gân xanh, đã tự tiết lộ hết toàn bộ tiếng lòng của anh. Ánh mắt của Đỗ Phương Phương lơ đãng lướt qua trên đôi tay của anh, cô ta vẫn nằm ở trên mặt đất như cũ, trên mặt vẫn còn mang theo vệt nước mắt, nhưng vẻ quật cường cùng quyết tuyệt nơi đáy mắt lại hiện lên rõ ràng .

“Cô còn muốn như thế nào nữa? đi n đ àn l e q uý đ òn Những người phụ nữ trước kia tôi đều đã dọn dẹp sạch sẽ hết rồi, thật không dễ dàng gì mới có một người phụ nữ thú vị để tôi thấy vui vẻ. Cô không thích, đã vung vài roi để đuổi người ta đi rồi. Đỗ Phương Phương, tôi tự thấy rằng, tôi Hà Dĩ Kiệt này, đã lo liệu mọi việc rất đầy đủ rồi. Cô hãy ra bên ngoài mà xem xét một chút đi, không nói người khác, ngay cả Đặng Hoa, người bạn thân của cô, thiên kim của nhà họ Đặng đó, chồng cô ấy là Tần Mộ Chi đã bao nuôi bao nhiêu phụ nữ ở bên ngoài? Vậy mà tôi, ngay cả một chút chuyện cũ năm xưa như vậy, cô vẫn cứ hết lần này tới lần khác bám lấy không tha như vậy sao?”

Đỗ Phương Phương nghe anh nói như vậy, không kiềm chế nổi giọng nói mỉa mai, liền cười nhẹ một tiếng: “Hà Dĩ Kiệt, chuyện cho tới bây giờ anh vẫn còn giả bộ sao? Anh nghĩ rằng tôi, Đỗ Phương Phương này thực sự là một kẻ ngu hay sao? Trong lòng anh có người ta hay không chẳng lẽ tôi lại không nhìn thấy hay sao? Tôi nói cho anh biết, tôi, Đỗ Phương Phương này chính là một phụ nữ không giống với những người

phụ nữ kia. Các cô ấy có thể chịu nhin hết lần này tới lần khác, nhưng tôi, tôi không thể chịu nhin được. Có phải là anh không thể nào quên được cô ta, đúng không? Tốt lắm, đủ rồi, chúng ta cùng đi tới chỗ của ông ngoại, nhờ ông bình luận phân xử giúp. Hà Dĩ Kiệt, tôi cũng muốn xem xem, xem anh làm thế nào để trả lời, giải thích cho người nhà họ Đỗ của chúng tôi đây!”

Đỗ Phương Phương nói xong, cắn răng đứng lên. Cô ta cào qua quít mái tóc vài cái, xoay người lạnh lùng hét lớn: “Lái xe, chuẩn bị xe, hồi kinh!”

Cô ta nói xong, cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Hà Dĩ Kiệt thực sự không sợ, đợi cô đi đến trước xe rồi, anh mới cất cao giọng, chậm rãi nói ra một câu: “Phương Phương, tâm tình của cô không được tốt, cứ trở về nhà ở lại một vài ngày để giải toả hết nỗi sầu đi, tôi sẽ nói để cho ông ngoại hiểu.”

Đỗ Phương Phương tức giận, bước chân thoảng dừng lại, hàm răng cắn chặt, sắc mặt trắng bệch như tuyết, xoay người bước lên xe, “rầm” một tiếng, đóng sập cửa xe lại.

Hà Dĩ Kiệt thấy xe của cô ta chạy ra khỏi nhà, lúc này anh mới thu hồi lại giọng nói mỉa mai, thần sắc trào phúng trên mặt, lập tức cầm điện thoại đi ra bấm số điện thoại của thư ký Triệu: “Cô ấy vẫn đang ở thành phố A. Lập tức phái người tiếp tục đi tìm. Tìm được cô ấy trước hết âm thầm bố trí người để bảo vệ cho cô ấy đã, không cần thiết phải làm kinh động tới cô ấy, sau đó lập tức báo cho tôi biết!”

Cúp điện thoại, cả người Hà Dĩ Kiệt dường như đột nhiên bị rút hết khí lực, cơn đau dạ dày vẫn đang từng đợt từng đợt cuộn lên. Anh nắm chặt lấy quần áo, tựa người vào trên xe mệt mỏi nhắm mắt lại. Tương Tư, tôi nên làm cái gì bây giờ, lúc này tôi nên bắt giữ em lại hay phải làm gì đây...

Tôi đã không còn tư cách gì để buộc em phải trở lại bên tôi nữa rồi. Từ ngày tôi và Đỗ Phương Phương kết hôn với nhau trở đi, tôi đã thật sự buông tha cho em rồi. Em là một con người xinh đẹp, sạch sẽ như vậy, còn thể giới của tôi lại quá dơ bẩn, tôi không muốn để cho em bị cuốn vào trong đó... Nhưng mà, tại sao em lại không chịu rời đi như vậy...

Nếu như cả đời này em cũng không xuất hiện nữa, tôi cũng có thể cứ tiếp tục trải qua một cuộc sống như thế này cũng không sao cả. Nhưng em lại đang ở đây, em đang ở chỗ này, em làm như vậy bảo tôi làm sao có thể buông tay với em được đây?

Tương Tư cảm giác có điều gì đó không đúng. Mấy ngày nay khi đi làm hay tan tầm, cô luôn luôn có cảm giác có người đang theo dõi từng bước chân của cô trên đường. Nhưng khi cô quay đầu nhìn khắp mọi nơi thì lại thấy hết thấy xung quanh đều rất bình thường. Tương Tư cảm thấy mình giống như chim sợ cành cong, dứt khoát đi làm hay tan tầm đều kéo theo Trường Sinh cùng đi. Trường Sinh vẫn luôn nói với người khác là cậu mới có mười lăm tuổi. Nhưng thế nào mà một năm trước cậu đã cao vọt lên tới 1m76, tính tình của cậu trở nên vừa chín chắn vừa kín đáo. Cậu cũng chưa bao giờ nói đến chuyện yêu đương, nhưng nhìn cậu thế nào cũng không giống như một thiếu niên mới có mười lăm tuổi, ngược lại, nhìn cậu giống như một người đã trưởng thành với dung mạo tuấn tú và tác phong xuất sắc.

Trường Sinh cực kỳ vui thích khi được đi làm và tan tầm cùng với Tương Tư. Về sau này, vào giờ nghỉ ăn cơm trưa ở siêu thị, Trường Sinh lại cầm cặp lồng đựng cơm chạy đến chỗ của Tương Tư, hai người ngồi đối diện cùng nhau ăn cơm. Một thiếu niên nhìn như thanh niên đã trưởng thành, một cô gái tuổi còn trẻ nhìn chỉ độ mới hai mươi tuổi ngồi ăn cùng với nhau, dần dần những đồng nghiệp bắt đầu nhìn ngó, trêu ghẹo bọn họ. Nam thanh nữ tú đáng yêu, nhìn thế nào cũng giống như là một đôi trời sinh.

Tương Tư cảm thấy những người này quả thực cực kỳ nhàm chán. Dù không chủ tâm, ở trước mặt Trường Sinh cô luôn luôn dùng tư cách là bậc trên để đối xử với cậu, so ra cô còn lớn hơn cậu ta mười tuổi cơ đấy! Làm sao có thể được chứ? Trường Sinh nghe thấy những người kia hay nói giỡn về cậu và Tương Tư nhưng cũng chỉ vụng trộm mỉm cười, sau đó liền cúi đầu và cơm ăn, không giải thích mà cũng không phản bác. Mãi đến khi Tương Tư đã sắp sửa tức giận, cậu mới ôn hoà dịu dàng liếc nhìn cô một cái, sau đó ôn tồn nói với mọi người: “Các chị à, các chị nói em thì không sao cả, đừng nói chị Tư Tư của nhà em, chị ấy da mặt mỏng, rất xin lỗi...”

Mấy cô gái trẻ kia nghe thấy cậu nói như vậy, đầu tiên chỉ im lặng không nói gì nữa, nhưng sau đó lại phá lên cười ầm ĩ. Tương Tư cũng không sao nhin nổi, giận dữ trừng mắt liếc cậu một cái, cầm chiếc thìa gỗ

đầu của cậu, miệng nói có chút giận dữ: “Trường Sinh, cậu sợ rằng thiên hạ chưa đủ loạn hay sao, hả?”

Trường Sinh cũng không tránh, để mặc cho cô cầm chiếc đĩa gỗ vào mình, nhìn cô cười sắc mặt trở nên hồng hào, đôi mắt cũng trở nên sáng lóng lánh, cậu cảm thấy trong lòng mình hết sức vui sướng. Nếu như cô cứ vẫn luôn cười như vậy cậu cũng sẽ cảm thấy rất hạnh phúc.

Anh không thích cô vụng trộm ngồi khóc một mình, không thích cô nửa đêm ngủ không yên, cứ ngồi trầm mặc ở trong phòng khách, không thích khi cô gọi tên cậu mà ánh mắt của cô trống rỗng, bên trong đầy mắt không có cậu. Cậu chỉ mong muốn chị Tư Tư của cậu có thể vui vẻ nhiều hơn một chút, cười nhiều hơn một chút. Cô cười rộ lên, đôi mắt cô sẽ sáng rực rỡ giống như viên ngọc quý, nhìn thật là đẹp.

Cô gái trẻ tuổi nhìn thấy ánh mắt của Trường Sinh nhìn sang Tương Tư không nhìn không được liền cậu chọc chọc tôi, tôi chọc lại cậu, thì thầm nói đùa với cậu một câu: “Ày này, Trường Sinh, cậu mà nhìn nữa, Tư Tư sẽ bị cậu nhìn đến tan mất đấy!”

Mặt Trường Sinh đỏ còn hơn cả mặt trời, rốt cuộc Tương Tư không thể ngồi lại được nữa, trừng mắt nhìn Trường Sinh, vút đôi đĩa xuống, gương mặt thanh tú động lòng người duỗi ngón tay dài nhỏ ra, chỉ vào chóp mũi của cậu nói đầy oán hận: “Cận Trường Sinh, ngay lập tức, cậu mau chóng rút về nơi làm việc của mình cho tôi nhờ!”

Trường Sinh hơi mím môi lại cười cười, đôi mắt dài nhỏ, đuôi mắt lộ ra vài phần thanh tú mỉa mai, ngoan ngoãn buông cặp lồng xuống. Cậu đứng lên, cơ thể người thiếu niên cao gầy giống như cây trúc xanh tươi.

“Tư Tư, vậy buổi tối tan tầm em vẫn đứng chờ chị ở đó, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà nhé.” Nói xong câu đó, cậu lại nhìn cô một cái thật sâu rồi sau đó xoay người đi về hướng kho hàng hoá để chuyên chở.

Đám phụ nữ trẻ lại cười phá lên, Tương Tư dậm chân một cái, vừa tức vừa giận, đến cuối cùng cô thực sự không sao nhìn nổi nữa, cũng bật lên tiếng cười, đôi mắt sáng trong veo: “Đứa nhỏ này, thật không biết thế nào là lớn, thế nào là nhỏ nữa!”

Buổi chiều khi làm việc Trường Sinh lại có chút không được chuyên tâm. Trước kia cậu luôn nói cho người khác biết rằng cậu mới có mười lăm tuổi, chẳng qua là bởi vì cậu không muốn lớn lên, cậu sợ phải lớn lên. Cậu là một người không biết thân thế của mình ra sao. Cậu không cha không mẹ, chỉ biết ăn xin mà sống, sau khi lớn lên thành một nam thiếu niên, đã có thể làm được mọi việc, cậu lại một mực muốn mình mãi mười lăm tuổi. Tất cả mọi người lui tới ở trong con hẻm nhỏ này, người ta đều coi cậu là một cậu bé không cần thiết phải đề phòng. Cậu sống thanh thản ổn định, nhưng cậu sống những năm tháng của cuộc đời cô độc, tràn đầy vô ưu vô lo kia không được nhiều lắm, cho đến khi cậu gặp được Tương Tư rồi, lúc này cậu cảm thấy bản thân mình đã lớn hẳn lên, biến thành một người lớn thực sự.

Nếu không phải chính bản thân mình để cho mình làm một đứa trẻ nhỏ, thì mình làm sao có thể vĩnh viễn làm một đứa con nít được. Trên đời này, làm sao có thể có người nào vĩnh viễn không bao giờ trưởng thành đâu? Cận Trường Sinh, cuộc đời của cậu nên bắt đầu có một cuộc sống mới, xin cậu đừng nên tiếp tục như vậy, đừng tiếp tục trầm luân nữa được không....

44. Chương 35: Mọi Người Đều Xa Lánh

Trên đời này làm sao có thể có người nào vĩnh viễn không bao giờ trưởng thành đâu? Cận Trường Sinh, cuộc đời của cậu nên bắt đầu có một cuộc sống mới, xin cậu đừng nên tiếp tục như vậy, đừng tiếp tục trầm luân nữa, được không?...

Mười tám năm trước đây, cậu là một con người không cha không mẹ sống ở trong con ngõ nhỏ này, đi ăn xin, lạng lẹ mà lớn lên. Mười tám năm sau, cậu gặp được một cô gái khiến trong lòng cậu cực kỳ ngưỡng mộ, những ngày tháng trong cuộc sống của cậu coi như cũng không uổng phí!

Năm nay kể cả tuổi mẹ cô mới có 23 tuổi, cũng chỉ hơn một tháng nữa là cậu đã tròn 18 tuổi, tính toán ra, cô cũng chỉ hơn cậu có bốn tuổi mà thôi... Trong lòng Trường Sinh đang mải tính toán tuổi của mình, khi người khác chuyển cho cậu một thùng hàng không nặng lắm, vì đang thất thần nên cậu không đưa tay nhận, thùng hàng rơi trên mặt đất, làm cho mọi người cười ầm lên nhưng cái cười đầy vẻ thiện ý. Kể n đ ần lê q ụy đ ôn Trường Sinh vuốt vuốt mái tóc, lại nghe thấy có người nói, bộ dạng ngây ngốc vừa rồi của cậu chàng này hình như là đang có vẻ yêu đương gì rồi đây...

Cậu không kiềm chế nổi, hé miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng, trên gương mặt thanh tú đẹp như vẽ kia tự nhiên nổi lên sắc đỏ ửng. Yêu đương thì sao chứ, bọn họ muốn yêu đương, còn chưa có ai tìm được đối tượng tốt như vậy đâu!

Trường Sinh vác kiện hàng lên, bước nhanh ra bên ngoài, đi đến nơi cửa chính khổng lồ của kho hàng hoá chuyên chở đang mở rộng. Sau buổi trưa, ánh mặt trời chiếu vào vô cùng sáng sủa, thân hình cao to và tuấn tú của cậu từng chút, từng chút hòa vào trong ánh nắng chiều rực rỡ. Mới đầu còn có thể thấy rõ bóng của cậu, kể n đ ần lê q ụy đ ôn đến cuối cùng, cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng cao gầy của cậu đang được vàng sáng bao quanh, phảng phất cả người cậu như đã hòa nhập vào bên trong ánh mặt trời. Một vài đồng nghiệp của cậu ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng của cậu giờ phút này, vẻ mặt không khỏi thoáng kinh ngạc. Đây chính là Cậu Trường Sinh, người công nhân làm nghề bốc vác thuê giống như bọn họ đó sao?

Nhà họ Đỗ.

Đỗ lão tướng quân mặc thường phục ngồi ở trên ghế sa lon, Đỗ tiên sinh cùng Đỗ phu nhân ngồi đối diện với ông. Hà Dĩ Kiệt tiểu tụy và gầy đi rộc đi ngồi ở trên chiếc ghế sa lon đơn ở phía bên kia.

Đỗ Phương Phương vẫn còn đang trong phòng ngủ, trên lầu. Ngày đó sau khi hai người đấu khẩu với nhau, cô ta đã trở về nhà họ Đỗ làm náo loạn một hồi, kể lể mười tội ác không thể tha thứ của Hà Dĩ Kiệt, làm như anh là Hoàng Thế Nhân(*) vậy, nhưng về sau Đỗ lão tướng quân đã cho gọi Đỗ phu nhân đến hỏi rõ ràng, biết được nguyên nhân hai người cãi nhau, sau đó lập tức liền gọi điện thoại cho Hà Dĩ Kiệt bảo anh tới. Trong lòng ông đang âm thầm tức giận, cô cháu gái của ông bây giờ thực sự càng ngày càng quá mức rồi!

(*) Hoàng Thế Nhân: một nhân vật trong phim Bạch Mao Nữ của Trung Quốc. Hắn là một địa chủ, say mê Bạch Mao Nữ, tên thật là Thi Nhi, một cô gái nhà nghèo rất xinh đẹp. Thi Nhi đã có người yêu là Trường Công, nhưng Hoàng Thế Nhân dựa vào quyền thế của mình đã cướp Thi Nhi, thậm chí còn khiến cha con Thi Nhi phải chia lìa. Vì quá yêu cô, hắn bắt buộc Thi Nhi chỉ được phép có một người đàn ông duy nhất là hắn, trừ hắn ra, cô không được phép nghĩ về người đàn ông nào khác, ngay cả nghĩ về người cha của mình cũng không được phép. Về sau do tính hay ghen, lại bị những người đàn bà khác trong gia đình ghen ghét gièm pha, Hoàng Thế Nhân đã hành hạ Thi Nhi rất tàn khốc, đánh đập, chửi bới cô chẳng hề nương tay khiến cô bị sẩy thai. Thi Nhi buồn khổ không thôi, qua một đêm tóc đã bạc trắng nên mới có biệt danh là Bạch Mao Nữ.

Trong đoạn văn trên, ý tác giả muốn nói Đỗ Phương Phương vì quá ghen tuông nên nổi cơn tức giận, đã kể tội của Hà Dĩ Kiệt với ông ngoại.

Từ nhỏ đến lớn, cô cháu gái này đã luôn ở bên cạnh ông, đương nhiên ông hiểu rất rõ tính nết của cô ta. Còn đứa nhỏ Hà Dĩ Kiệt này, ngoài sáng trong tối ông cũng đã tìm hiểu qua. Hà Dĩ Kiệt là hạng người gì, ông tự nhận mình cũng hiểu rất rõ ràng. Phương Phương táo bạo tùy hứng, tính tình vừa thẳng vừa bướng bỉnh, nhưng Dĩ Kiệt vừa trầm ổn kín đáo lại vừa ôn hòa rộng lượng. Hai người, một động một tĩnh, nếu hợp lại với nhau thì lại càng tăng thêm sức mạnh, trong nội tâm của lão tướng quân hiểu rất rõ điều này. Người bị hại, phải chịu uất ức ở đây nhất định không phải cháu gái ông, cái người lúc này đang khóc rống tưởng như trời sắp sụp đến nơi rồi.

Cũng đành chỉ có thể dùng thế co kéo là thuốc tốt nhất. Nhưng trong mắt của tất cả bọn họ, toàn bộ những lời nói kia tuy nói ra nhiều như vậy nhưng lại là những lời không có căn cứ. Lão tướng quân cả đời ngay thẳng, đối với vấn đề tác phong này lại càng có sự kiêng kỵ rất sâu sắc. Trước khi Dĩ Kiệt và Phương Phương kết hôn, ông cũng đã từng phái người đi điều tra về anh. Tuy nói trước kia ở bên cạnh anh cũng đã

từng có mấy người bạn gái, nhưng nam chưa lập gia đình nữ chưa gả đi, ông cũng chẳng có gì để nói. Hơn nữa, trước khi đính hôn với Phương Phương, anh đã xử lý sạch sẽ tất cả những phụ nữ ở bên cạnh mình rồi. Cho tới bây giờ, sau khi kết hôn hơn một năm, ông chưa từng nghe thấy anh có bất kỳ tin tức nào về tình cảm lẫn chuyện xấu. Trong tâm tưởng của ông lúc nào ông cũng tin tưởng rằng Hà Dĩ Kiệt đối với Phương Phương là chân tâm thật ý.

“Dĩ Kiệt à, Phương Phương nhà chúng ta từ nhỏ đã bị ta làm hư rồi, tính tình của nó thế nào ta biết rất rõ, nguyên nhân gây ra chuyện thế nào ta cũng đã biết rõ. Lúc này đây, lỗi là ở Phương Phương, nhà họ Đỗ chúng ta tuyệt sẽ không mấy may thiên vị với nó. Bây giờ ta sẽ lập tức bảo Phương Phương xuống, đứng ở trước mặt những bậc trưởng bối buộc nó phải nhận lỗi với con, sau đó, con hãy mang nó về nhà thôi, vợ chồng son giận dỗi làm sao có thể cách đêm được chứ? Đúng không nào?”

Lão tướng quân hút thuốc xong, liền mở miệng nói. Hà Dĩ Kiệt vừa nghe thấy lời này, lập tức vội vàng nói đỡ lời: “Ông ngoại, ngài nói rất đúng, chỉ là... chỉ là cháu cũng là người có lỗi. Cho dù Phương Phương có phát ra cơn tức giận thế nào đi nữa cháu cũng không nên như vậy, cháu cũng không nên ra tay đối với cô ấy...”

Lời anh nói còn chưa dứt, lão tướng quân liền khoát tay, con người sắc bén, sâu xa quét qua cánh tay của Hà Dĩ Kiệt, thở dài một tiếng trầm thấp, Phương Phương đứa nhỏ này cũng quá ngu ngốc, chẳng lẽ không biết người đàn ông là phải dỗ dành phải lừa gạt một chút hay sao? Đằng này động một chút lại khóc lóc om sòm vung roi lên, thời gian dài, nhất định cảm tình có sâu hơn, tính tình có tốt hơn nữa cũng không thể nào chịu đựng được nổi. Hiện tại Dĩ Kiệt lại còn nói đỡ cho chuyện của con bé nữa. Hai người cãi nhau, con bé làm náo loạn thành ra như vậy, Dĩ Kiệt vẫn còn yêu thương nó, một thời gian dài nữa nếu cứ tiếp tục như thế này nữa, vậy thì chẳng phải rõ ràng tự mình đã đẩy người đàn ông của mình ra ngoài hay sao? Ông còn có thể sống được bao lâu nữa? Nhà họ Đỗ lại có thể hưng thịnh được bao nhiêu ngày đây? Đến lúc đó tan đàn xẻ nghé, liệu có người nào bước tới mà che chở cho nó được đây?

“Đối với Phương Phương cũng nên giáo huấn nó một chút, lần này hành vi của nó thức sự đã quá phận rồi, lại còn dám vung roi đối với con nữa! Dĩ Kiệt à... Vết thương trên cánh tay của con đã đỡ chút nào chưa vậy?” Đỗ phu nhân tiếp lời, nhìn về phía anh có chút bận tâm.

Hà Dĩ Kiệt nghênh đón ánh mắt lo lắng của Đỗ phu nhân, đáy lòng anh không khỏi thấy áy náy vài phần. Người mẹ vợ này của anh vậy mà lại là người hoàn toàn khác hẳn với Đỗ Phương Phương. Bà thiết tình chân ý đối xử rất tốt với anh, con rể của mình. Lần này Đỗ Phương Phương bị đánh đã chạy về nhà mẹ đẻ làm náo loạn âm ỹ, bà lại còn thân chinh tự mình gọi điện thoại cho anh, xin lỗi anh thay cho con gái. Hà Dĩ Kiệt cúi đầu xuống, trầm giọng mở miệng nói: “Mẹ, con đỡ rồi, ngài đừng lo lắng quá.”

Lúc này Đỗ phu nhân mới thở phào một cái, vành mắt lại hơi đỏ lên: “Dĩ Kiệt à, tính tình này của Phương Phương... Con có thể bao dung được thì cố gắng bao dung nó một chút, tính tình của nó không được tốt, nhưng nó không phải là người có tâm địa xấu xa đâu...”

“Mẹ, ngài yên tâm đi, con cũng biết vậy, lần này là con cũng có cái sai, con không nên ra tay đối với Phương Phương...” Hà Dĩ Kiệt thấy mẹ vợ rơi lệ, vội vàng mở miệng nói an ủi.

“Cút đi... Hà Dĩ Kiệt, anh cút ra ngoài cho tôi! Đừng có giả mù sa mưa nói những lời nói nhảm kia nữa. Mẹ của tôi tin anh nên mới bị anh lừa gạt, nhưng mà tôi không ngu ngốc như vậy đâu...”

Đỗ phu nhân còn đang nhỏ giọng ghen ngào, Đỗ Phương Phương đã huỳnh huych từ trên lầu vọt xuống đến nơi. Cô ta vẫn còn đang mặc đồ ngủ, sắc mặt tái nhợt, khí sắc cũng cực kỳ kém, mái tóc cũng vẫn để bù xù như vậy, đảo đôi mắt đen thật to một vòng xung quanh, không hề còn vẻ tao nhã và diêm lệ như ngày thường, giọng nói the thé chỉ tay vào Hà Dĩ Kiệt liền bắt đầu mắng chửi...

Đỗ lão tướng quân thấy cô ta không có quy củ như vậy, sắc mặt tái nhợt vì tức giận. Ông vỗ bàn một cái đứng dậy quát lên một tiếng mạnh mẽ: “Phương Phương, con cầm miệng cho ta!”

Đỗ Phương Phương bị một tiếng quát này khê run rẩy, nước mắt liền trào ra. Cô ta tức giận nhìn sang lão tướng quân, chỉ cảm thấy bản thân mình đầy một bụng uất ức, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn không có một người nào đứng ở phía bên cô ta nói giúp cô ta một câu nào!

Rõ ràng là trong lòng Hà Dĩ Kiệt chứa những người phụ nữ khác. Vì những người phụ nữ khác đó mà anh đã tức giận với cô ta, còn đánh cô ta một cái tát nữa. Cô ta kể lại thì không có người nào tin lời cô ta nói, ba mẹ ông ngoại đều nói chuyện giúp cho anh, nói gần nói xa, ý tứ tựa như mọi người đều trách cứ cô ta đã quá tùy hứng!

45. Chương 36-1: Đi Gặp Cô

Rõ ràng là trong lòng Hà Dĩ Kiệt chứa những người phụ nữ khác. Vì những người phụ nữ khác đó mà anh đã tức giận với cô ta, còn đánh cô ta một cái tát nữa. Cô ta kể lại thì không có người nào tin lời cô ta nói, ba mẹ ông ngoại đều nói chuyện giúp cho anh, nói gần nói xa, ý tứ tựa như mọi người đều trách cứ cô ta đã quá tùy hứng !

Giờ đây ông ngoại là người thương cô ta nhất lại càng mắng cô ta dữ dội hơn, bắt cô ta dừng lời, đi về nhà để ông ngoại ôn chuyện bé xé ra to. Nhưng mà, cái này có thể coi như là chuyện nhỏ hay sao? Chồng của cô ta có ngoại tình trong tâm tưởng, cô ta lại vẫn không thể náo loạn lên được hay sao?

Hà Dĩ Kiệt nhìn mặt mà nói chuyện, đầy mắt ánh thoáng hiện ánh nhìn thâm thúy, lập tức liền xoay người đi tới trước mặt Đỗ Phương Phương, ôm lấy cô ta bộ dáng ăn nói khép nép, mở miệng nói xin lỗi: “Phương Phương, đây là lỗi của anh, anh không nên đánh em như vậy, anh rất xin lỗi em, em đừng tức giận nữa, có cái gì nóng giận, đi về nhà em hãy trút hết lên trên người của anh, bây giờ ở đây toàn những bậc trưởng bối cả, chúng ta không nên làm náo loạn như vậy, được không...”

Đỗ Phương Phương thét chói tai, toàn thân run rẩy không ngừng, cô ta lấy một tay lấy đẩy anh ra, liếc nhìn ba ba và ông ngoại vừa nghe xong lời nói của anh, cả hai đều gật gật đầu vuốt cằm bộ dạng vô cùng tán thưởng. Phương Phương càng đặc biệt thấy khó chịu, cô ta quơ lấy ấm trà liền ở bên cạnh ném mạnh xuống trên mặt đất: đi về nhà đi ông ngoại “Hà Dĩ Kiệt, lúc này anh đừng có giả bộ làm người tốt, anh... anh...”

Cô ta nói từ “anh” mãi một lúc, nhưng cuối cùng lại không nói tiếp cái gì nữa. Đỗ lão tướng quân thấy cô như vậy, không khỏi có chút phiền lòng, liền nghiêm mặt lại, ho một tiếng, giọng nói uy nghiêm: “Phương Phương, lập tức đi thu thập đồ đạc của con rồi sửa đổi ngày cho ông cái tính tình xấu xa kia của con đi! Nếu có lần sau con vẫn còn cố tình gây sự như vậy nữa, đi về nhà đi ông ngoại coi chừng ta không tha cho con đâu!”

“Ông ngoại... con không đi, con không quay về nhà đâu. đi về nhà đi ông ngoại Anh ta là người lòng lang dạ sói, qua sông đoạn cầu như thế, con không chịu. Anh ta lợi dụng nhà họ Đỗ chúng ta xong liền trở mặt không nhận nợ nữa...” Đỗ Phương Phương nhìn thấy Đỗ lão tướng quân càng càng ra mặt đứng về phía Hà Dĩ Kiệt, càng thêm tức giận, nước mắt rơi không ngừng. Tất cả mọi người trong nhà cô ta bây giờ, tại sao ai cũng bị anh ta lừa gạt thế nhỉ?

“Đồ hỗn láo!” Đỗ lão tướng quân khó thở, lại thấy sắc mặt Hà Dĩ Kiệt đỏ bừng đứng ở bên cạnh, xấu hổ không thôi, thân hình rắn chắc như thép của ông liền vượt qua cái bàn, bay thẳng tới trước mặt Đỗ Phương Phương. Đỗ Phương Phương không kịp đề phòng liền bị trúng ngay một cái tát của ông ngoại. Cái tát này của ông ngoại làm cả người Đỗ Phương Phương như u mê đi, những người này đều là những người thân thiết của cô mà. Nhưng tại sao giờ đây lại vì một người đàn ông lòng lang dạ sói kia, vì một người đàn ông mặt người dạ thú mà ông ngoại lại đánh cô? Chẳng lẽ bọn họ cũng không nhìn ra hay sao, không có ai nhìn ra Hà Dĩ Kiệt hoàn toàn không phải là một người tốt, anh vẫn luôn đang diễn trò, vẫn luôn lừa gạt cô ta cũng như đang lừa gạt cả nhà bọn họ!

“Cha...” Đỗ phu nhân đau lòng thay cho con gái, vội vàng đứng lên đi tới ngăn cản, nhưng Hà Dĩ Kiệt đã tiến trước một bước ôm lấy Phương Phương, lại trúng ngay một cái tát của cô ta. Gương mặt anh lúc này tràn đầy sự đau xót, anh ôm lấy cô, vừa xoay người nhìn lão tướng quân liên tục cầu khẩn: “Ông ngoại, tất cả đều do lỗi của cháu, ngài đừng đánh Phương Phương nữa, ngài muốn trách thì hãy cứ trách cháu là được, hay ngài cứ đánh cháu cũng được...”

“Dĩ Kiệt, chuyện này không liên quan con, Phương Phương hiện tại càng ngày càng trở nên vô lý, cũng nên phải giáo huấn nó một lần cho nó hiểu!” Đỗ tiên sinh cũng đã lên tiếng, nhìn sang con gái bộ dạng khóc lóc lắc đầu không ngừng. Gia đình ông sao lại bây giờ lại trở nên bất hạnh như vậy chứ. Ông và vợ của mình đều là những người tao nhã lịch sự, tại sao lại sinh ra một đứa con gái thô lỗ dã man như vậy chứ!

“Mọi người đều nói giúp anh ta! Rốt cuộc ai mới là người của nhà họ Đỗ?” Đỗ Phương Phương khóc mãi, người run hết cả lên, cố gắng đẩy Hà Dĩ Kiệt ra: “Anh cút đi... cút ra khỏi nhà đi... tôi không muốn nhìn thấy anh nữa...”

“Phương Phương...” Hà Dĩ Kiệt cầm lấy cánh tay của cô ta không muốn buông ra. Đỗ Phương Phương liều mạng giãy giụa, mấy lần muốn tránh ra mà không được. Cô ta giơ tay lên liền ra sức lúc đập vào đầu, lúc đập vào trên mặt anh... Hà Dĩ Kiệt bị cô đánh những vẫn không chống trả lại, cứ tránh trái tránh phải, nhìn chật vật không chịu nổi...

Đỗ phu nhân thấy Đỗ Phương Phương khóc lóc om sòm như vậy, là một người mẹ đương nhiên bà đau lòng thay cho con rể, vội vàng tiến tới liều mạng kéo Đỗ Phương Phương ra, lại không biết làm thế nào nữa, đành chỉ khuyên nhủ Hà Dĩ Kiệt: “Dĩ Kiệt, hay là con cứ trở về nhà trước đi, mấy ngày nữa mẹ sẽ tự mình đưa Phương Phương trở về nhà...”

“Mẹ...” vẻ mặt Hà Dĩ Kiệt đầy vẻ khổ sở, vành mắt đỏ ửng đứng ở bên cạnh, ánh mắt giằng co trên người Đỗ Phương Phương, tràn đầy cảm xúc đau lòng và áy náy. —

Đỗ phu nhân nhìn thấy vậy lại càng vừa xấu hổ vừa đau lòng, túm lấy Đỗ Phương Phương đập đập vài cái đầy oán hận, bà mắng con gái mà mắt rơi lệ: “Sao con không thể tĩnh tâm lại một chút xem, Dĩ Kiệt nó tốt như vậy thế mà con còn làm ầm ĩ lên như thế! Rốt cuộc đến khi nào thì con mới có thể trưởng thành được đây? Làm sao con lại cứ không chịu hiểu chuyện như vậy chứ, hả?!”

Đỗ Phương Phương khóc nức nở không ngừng, không sao kìm nén nổi nữa, giật tay khỏi tay Đỗ phu nhân rồi chạy vọt lên trên lầu ...

Đỗ tiên sinh nhíu mày lắc đầu không ngừng, mà ngay cả Đỗ lão tướng quân vẻ mặt cũng vô cùng tức giận. Đỗ phu nhân tự mình đưa Hà Dĩ Kiệt đi ra ngoài, thấy anh bộ dạng gục đầu ủ rũ, không khỏi mềm lòng, vừa kéo anh đi vừa an ủi hồi lâu, rồi sau đó tiễn anh lên xe rồi đi...

Đỗ phu nhân thấy Hà Dĩ Kiệt lái xe đi rồi, lúc này mới vội vã quay người trở lại. Vừa mới đi vào phòng khách, nhìn thấy phía đối diện lão tướng quân đang vội vã đi ra phía ngoài, Đỗ phu nhân vội vàng đi tới ôm lấy cha mình cố nở nụ cười: “Cha, Phương Phương không hiểu chuyện... Làm cho ngài phải nhọc lòng rồi...”

Lão tướng quân hừ lạnh một tiếng, cơn tức giận vẫn cứ chưa tiêu tan: “Hương Mai, con phải kiên quyết dạy dỗ Phương Phương cho cha một chút. Đã gả cho người khác làm vợ người ta rồi mà còn tiếp tục náo loạn như vậy nữa, chỉ tổ mua thua thiệt cho bản thân mà thôi, cái uy danh nhà họ Đỗ của chúng ta chỉ là dọa người khác thôi! Dĩ Kiệt là người đàn ông tốt như vậy, tìm ở đâu được một người như nó chứ? Con phải bảo Phương Phương lập tức trở về nhà nó ngay cho cha đi! Cha không muốn còn phải tiếp tục nhìn nữa bộ dạng của nó như vậy ở tại nhà họ Đỗ nữa!”

Đỗ phu nhân cảm thấy không thể lay chuyển được cha, đành liên tục gật đầu đồng ý. Lão tướng quân trong cơn tức giận gầm gào ầm lên vài câu, sau đó mới nổi giận dửng dưng rời đi.

Đỗ phu nhân đứng ở nơi đó, đôi chân đứng dường như đã nhũn ra, lại nghĩ tới con gái mình tùy hứng thô bạo như vậy, nỗi chua xót lẫn sự khổ sở chợt trào lên mãnh liệt trong lòng bà. Bà chỉ có một đứa con gái này, bà không muốn nhìn thấy con gái lại tiếp tục mắc thêm lỗi lầm nữa. Trên đời này làm gì có người đàn ông nào không ăn trộm thịt bao giờ đâu? Không nói đến Dĩ Kiệt bị oan uổng, cho dù anh bên ngoài thực sự có người phụ nữ khác đi nữa, con gái bà cũng không nên làm náo loạn thành ra như thế. Suốt ngày chỉ biết khóc lóc om sòm cả nhà, làm gì có người đàn ông nào nhìn như vậy còn thích được chứ? Cho dù là mối đầu còn thấy trong lòng có chút áy náy, nhưng đến cuối cùng cũng sẽ biến thành chán ghét, càng may mắn hơn nếu bản thân mình có thể chia tay rồi bỏ tình yêu ấy!

Cái con bé ngốc nghếch này, làm sao nó lại không chịu hiểu rõ điều này cơ chứ?

Thư ký Triệu cho người đi tìm trên trời dưới đất suốt năm ngày ròng rã. Lúc này coi như cứ chiếu theo chút dấu vết để lại kia rồi cuộc một ngày họ cũng đã tìm được Tương Tư. Chỉ là bọn họ lúc trước đều rất ít khi nhìn thấy Tương Tư, theo dõi vài ngày, cũng không dám xác định cô gái ăn mặc xám xịt, có bộ dáng quê kệch kia lại có phải chính là người mà Hà Dĩ Kiệt muốn tìm hay không. Đợi cho đến sau khi Hà Dĩ Kiệt từ trong kinh trở về, thư ký Triệu lập tức chạy đến ngay phòng làm việc của anh, báo cáo lại toàn bộ những tình hình này cho anh biết. Hà Dĩ Kiệt liền trở nên trầm mặc.

Anh có cảm giác hiện giờ mình đang đứng ở một ngã tư đường, không biết nên đi về phương hướng nào cho đúng. Dựa theo suy nghĩ của anh từ trước tới nay, anh không nên gặp lại cô, anh cũng đã đồng ý là không đến quấy rầy cô nữa. Nhưng hiện tại Đỗ Phương Phương cũng đã biết cô vẫn còn ở nơi này, hơn nữa hiện tại Đỗ Phương Phương đang ở trong trạng thái bị kích động quá mức. Vì vậy anh cực kỳ lo lắng cô ta sẽ âm thầm động tay động chân gì đó đối với Tương Tư.

Nhưng nếu anh đi gặp cô, anh có thể dùng thân phận gì để gặp cô đây, có thể dùng cảm xúc gì để đối xử với cô được đây, bởi vì hiện giờ anh đâu còn có tư cách gì với cô nữa? Nếu như anh thấy không được yên tâm, có thể âm thầm cho người bảo vệ cô, hoặc là lúc này anh cũng có thể ép buộc cô phải rời đến ở tại một địa phương mới, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Nhưng mà vì cái gì chứ, hay là anh chỉ muốn liếc nhìn cô một lần, hay là anh không thể kiềm chế nổi một chút khát vọng của mình... Anh nhớ cô, mà cô lại ở gần ngay đây, ở một nơi chỉ cách anh một khoảng cách gần như vậy. Cho dù là chỉ đứng ở rất xa liếc nhìn cô một cái, anh sẽ yên tâm, sẽ hoàn toàn buông tay, sau đó đi ra khỏi thế giới của cô. Còn anh, anh sẽ tiếp tục cuộc sống của anh, tiếp tục cuộc sống thống khổ dài dằng dặc của mình - mà nào có ai biết được, không biết đến bao giờ tấm mặt nạ che cuộc sống đó mới lặn lẽ rơi xuống?

Hà Dĩ Kiệt thoáng nở một nụ cười khổ sở, thư ký Triệu đứng ở bên cạnh, thoáng vẻ muốn nói nhưng lại thôi. Nếu như cô bé kia thật sự là Văn tiểu thư, anh làm sao có thể nói với Hà Dĩ Kiệt rằng - luôn luôn có một chàng trai tuổi còn trẻ bộ dạng rất tuấn tú đi theo ở bên cạnh cô?

“Thư ký Triệu...” Hà Dĩ Kiệt khép mắt lại, ngón tay thon dài chống vào đuôi lông mày, nơi huyết Thái Dương đang đập giật giật đau nhói. Trên trán anh mơ hồ có một lớp mồ hôi mỏng rịn ra, giọng nói như là từ thế giới bên kia vọng về vậy, ngữ điệu giảm thấp xuống một nửa: “Sắp xếp cho tôi một số người đặc lực ở bên cạnh cô ấy, âm thầm che chở cho cô ấy, mọi chuyện sau này... tôi sẽ sắp xếp tiếp.”

Thư ký Triệu lời nói đến bên miệng, lại cố gắng nuốt xuống, anh gật đầu đáp lại: “Vâng, tôi sẽ sắp xếp luôn.”

46. Chương 36-2

Khi thư ký Triệu đi tới bên cạnh cửa, Hà Dĩ Kiệt chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng nói vang lên nghe có chút khàn khàn: “Cô ấy... Thoạt nhìn, trông cô ấy hiện giờ như thế nào?”

Bước chân của thư ký Triệu thoáng dừng lại, trong lòng cảm thấy hơi kinh ngạc. Anh chưa từng nghe thấy ngữ điệu nói của Hà Dĩ Kiệt như thế này bao giờ. Giọng điệu mang đậm vẻ cô đơn, chứa đựng trong đó một chút quan tâm lẫn chờ mong nho nhỏ.

“Không tốt lắm đâu...” Thư ký Triệu chau cặp lông mày lại, chung quy anh vẫn quyết định nói toạc móng heo tình hình hiện tại của Tương Tư ra. Thư ký Triệu anh, chỉ là thuộc hạ của Hà Dĩ Kiệt, đương nhiên không thể có bất kỳ sự giấu diếm nào đối với anh. Anh nghĩ nếu như hôm nay mình mà không nói ra thì nếu như về sau Hà Dĩ Kiệt tự mình phát hiện ra được, khó đoán chắc được trong lòng của sếp sẽ có ý kiến gì khác đối với bản thân anh hay không!

“Trước kia tôi cũng đã từng gặp Văn tiểu thư mấy lần, bộ dáng của cô ấy bây giờ đã khác với trước kia rất nhiều, dĩ nhiên là q ười đ ầu tiên nhìn cô ấy bây giờ tôi gần như cũng không dám khẳng định đó chính là cô ấy...”

Hà Dĩ Kiệt chậm rãi đứng lên, hai tay của anh chống vào trên mặt bàn, đầu cúi thấp buông thõng. Thư ký Triệu nhìn thấy bả vai gầy gò của Hà Dĩ Kiệt tựa như đang có chút run rẩy, giọng nói của anh tự nhiên run lên, dần dần âm điệu trở nên nhỏ lại, cuối cùng anh không dám nói tiếp nữa. Trong phòng thoáng chốc trở nên trầm mặc.

Hà Dĩ Kiệt cứ đứng như vậy trọn vẹn hết một phút đồng hồ, có lẽ còn lâu hơn nữa. Khi Thư ký Triệu cảm giác trên sống lưng của mình đã toát ra mồ hôi lạnh. Anh thật sự đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của Văn Tương Tư đối với Hà Dĩ Kiệt rồi. Trong đầu anh đang xoay vòng vòng, không khỏi có chút khó xử, cả hai bên, anh đều không thể đắc tội, việc này thật sự đã làm khó cho anh.

Chợt nghe thấy tiếng chuông gió vang lên ở bên tai, hoá ra là cửa sổ không được đóng chặt, đến khi hoàng hôn buông xuống, gió nổi lên đã làm những chiếc chuông gió kêu lên lanh canh.

Cơn gió dần yên ả trở lại, cái mát lạnh của cơn gió đầu mùa xuân mang đến cảm giác trống trải và vắng vẻ.

Hà Dĩ Kiệt dần dần phục hồi lại tinh thần lại, anh hơi nhíu nhíu mi tâm lại, nhẹ nhàng lắc đầu, nỗi đau đớn trong lòng của anh không sao nói ra được, không cách nào hình dung được sự khổ sở đó. Nếu như cô sống một cuộc sống tốt một chút thì sự áy náy của anh có thể bớt đi một chút, ít nhất anh cũng không cần quá lo lắng về cô, không cần phải lo lắng cho tương lai của cô sau này nữa. Nhưng cô lại phải trải qua một cuộc sống không tốt như vậy, cho dù có một ngày đột nhiên anh rời khỏi thế giới này rồi, trong lòng cũng sẽ thấy bản thân còn day dứt mãi, không sao bỏ xuống được.

Hay là mình đi nhìn qua cô ấy một cái nhỉ, mình chỉ đứng rất xa liếc mắt nhìn cô ấy thôi, sau đó nhất định sẽ đưa cô ấy rời đi chỗ khác, rời khỏi vĩnh viễn cái thành phố đơ bản này.

47. Chương 37-1: Cõi Như Người Lạ

Hay là mình đi nhìn qua cô ấy một cái nhỉ, mình chỉ đứng rất xa liếc mắt nhìn cô ấy thôi, sau đó nhất định sẽ đưa cô ấy rời đi chỗ khác, rời khỏi vĩnh viễn cái thành phố đơ bản này.

“Thư ký Triệu, đi chuẩn bị xe cho tôi.”

Anh đột nhiên mở miệng, làm cho thư ký Triệu vẫn đang luôn trầm tư bị giật mình, người run lên, “Dạ, bộ trưởng, chúng ta đi gặp Văn tiểu thư sao?”

Anh khẽ hỏi lại thử thăm dò, thấy Hà Dĩ Kiệt gật đầu vài cái không dễ nhận ra, liền lập tức lớn tiếng nói: “Dạ, để tôi đi bố trí xe luôn bây giờ.”

Khi thư ký Triệu mở cửa ra đi ra ngoài, Hà Dĩ Kiệt lại nói với theo một câu: “Chớ làm kinh động đến cô ấy, đừng để cho cô phát hiện ra, nói cho mấy người giúp việc hãy làm việc cho cẩn thận.”

“Dạ, xin ngài yên tâm, tôi sẽ dặn dò mọi người cẩn thận.”

Hà Dĩ Kiệt gật gù đầu: “Đi đi!”

Thư ký Triệu đóng cửa lại rồi đi, Hà Dĩ Kiệt có chút chậm chạp ngồi xuống, thân thể của anh chìm sâu vào trong chiếc ghế xoay bằng da mềm mại, trong lòng cảm thấy chán nản không nói ra được. Anh tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại bất động, nhưng trong đầu vẫn lẩn quẩn những lời nói ban nãy của thư ký Triệu, bộ dáng bây giờ của cô ngay cả thư ký Triệu cũng có chút không nhận ra được một cách chính xác nữa rồi.

Tương Tư là người như thế nào? Cô nên có bộ dạng nào mới hợp?

Cô hẳn nên có bộ dạng uyển chuyển đáng yêu như ngày xưa khi còn ở bên anh, với nụ cười tươi tắn xinh đẹp rạng rỡ như ánh nắng, với ánh mắt hồn nhiên linh động. Cô mảnh mai nhưng lại không mềm yếu, linh hoạt như nai con, cô nghịch ngợm nhưng lại rất có gia giáo, khi hoạt động hay yên lặng đều rất đúng mức, cô nên được mặc những bộ quần áo thật xinh đẹp, sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, không phải lo lắng gì đến cơm áo gạo tiền như trước năm cô mười chín tuổi. Đây mới chính là bộ dáng Tương Tư của anh.

Anh không thể nào hình dung ra được bây giờ cô thay đổi như thế nào. Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu anh liền hiển hiện dung nhan của cô ngày đó, trong lòng anh lại thấy đau đớn tựa như có lưỡi dao đâm ngược từ bên trong ra ngoài, xuyên qua da thịt, chọc thủng toàn bộ những nguy trang của anh.

Xe chạy phá vỡ màn đêm tối đen. Tiếng động cơ âm ỉ xuyên qua sự tĩnh lặng của đêm khuya.

Ngoài cửa sổ xe là thế giới muôn hồng nghìn tía của ánh sáng. Bên trong cửa sổ xe là sự yên lặng tịch mịch như ban đêm. Lái xe giữ im lặng khi lái xe, thư ký Triệu ngồi ở vị trí kế bên tài xế hít thở cũng rất nhẹ nhàng.

Hà Dĩ Kiệt ngồi ở trên ghế ngồi phía sau, anh vẫn một mực nhắm mắt dưỡng thần, nhưng lúc này hai hàng lông mày vẫn nhúu chặt lại, khiến những rãnh sâu hằn lên thành hình chữ Xuyên (). Sự lo lắng khắc khoải sâu đậm bóp nghẹt trái tim anh không sao hoá giải được.

Xe vượt qua hơn một nửa thành phố, rẽ ngoặt vào một vùng thôn quê khắc hẳn với những âm thanh màu sắc náo nhiệt, xe cộ nườm nượp nơi phố xá vừa đi qua. Nơi duy nhất lộ ra sự náo nhiệt và xa hoa hơn một chút chính là toà nhà của khu liên hợp thương mại, siêu thị Nhạc Phúc.

Xe dừng ở bãi đỗ xe bên ngoài, ở một nơi rất xa, Hà Dĩ Kiệt mở cửa sổ xe xuống đến một nửa, nhìn qua ánh đèn sáng chói nơi cửa ra vào của siêu thị.

Thư ký Triệu khẽ khàng cất tiếng nói, nếu như tôi không nhận lầm người, thì có thể nói..., lúc này Tương Tư vẫn còn đang đi làm ở trong siêu thị. Buổi sáng cô ấy thường thường đúng tám giờ sẽ đến siêu thị đi làm, giữa trưa độ hai giờ trở về nhà ăn cơm nghỉ ngơi, buổi chiều làm mãi cho đến chín giờ tối, lúc siêu thị đóng cửa thì cô ấy mới tan tầm.

Hiện giờ mới là tám giờ ba mươi phút thôi.

Thư ký Triệu giơ lên cổ tay lên xem đồng hồ, sau đó nhìn ra bên ngoài, nói: “Còn có chừng nửa canh giờ nữa, Văn tiểu thư sẽ tan việc.”

“Ừ, ta chờ ở chỗ này thôi.” Hà Dĩ Kiệt nói một câu, nhưng ánh mắt vẫn chưa từng dịch chuyển khỏi nơi cửa ra vào của siêu thị. Anh cứ chăm chú nhìn vào nơi cửa chính, nơi có ánh đèn đang sáng ngời. Mọi người vẫn lui tới siêu thị rất đông, tuy nhiên xem ra anh dường như không nhìn thấy gì hết. Trong nội tâm anh vẫn đang âm thầm tính toán, chẳng biết lúc nào anh có thể nhìn thấy Tương Tư bé nhỏ của mình.

Thư ký Triệu thấy bộ dạng này của anh, thoáng khe khẽ thở dài một hơi, không dễ nghe thấy, rốt cuộc làm sao bây giờ lại phải khổ như vậy chứ? Nếu như quả thật bộ trưởng không nở như vậy thì lúc trước cũng đừng có buông tay người ta. Bây giờ đã kết hôn rồi, phu nhân lại là người có kiểu cách tính tình như thế nào, những gì bộ trưởng làm như bây giờ, không phải rõ ràng đã gây phiền toái cho Văn tiểu thư hay sao?

Người anh chợt run lên một cái mạnh mẽ, quả thực anh không dám nghĩ, nếu như sau này Đỗ Phương Phương biết rõ hết thấy mọi việc, cô ta sẽ có bộ dáng thế nào. Dù sao anh cũng rất sợ người phụ nữ này, không bằng trong khoảng thời gian này anh nên tạm thời xin nghỉ phép, tránh né cuộc nội chiến dữ dội này.

Nghĩ như vậy, nhưng rồi trong lòng anh lại tự mình hủy bỏ, anh đã bị cuốn vào trong cuộc hoả chiến này rồi, nếu như có tránh được thì cũng chỉ là nhất thời, làm sao có thể tránh được cả một đời?

48. Chương 37-2

Tương Tư đi thay bộ quần áo lao động, cầm cái bọc nhỏ của mình chuẩn bị tan tầm. Vừa ngẩng đầu cô đã nhìn đến Trường Sinh đang tựa ở cạnh cửa, thân hình cao to hơi có phần lộ ra vẻ gầy gò. Trong cái se lạnh của bầu trời đêm mùa xuân, gương mặt tuấn dật như tranh vẽ của cậu mang theo vài phần quạnh quẽ. Cặp lông mày xé dài hơi chau lại, cánh môi mỏng hơi mím lại mang theo chút tà khí đơn thuần, đôi mắt khi nhìn xuyên qua ngọn đèn mang theo chút mơ màng nhẹ nhàng, di@en*dyan(lee^qu.donnn), khiến cho Tương Tư cũng chợt thoáng thấy hoảng hốt. Thế nào mà đứa nhỏ này, mấy ngày hôm nay ngày càng thấy trở nên

khác hẳn ngày trước thế nhỉ, nhìn Trường Sinh giờ đây cô thấy không giống với Trường Sinh của lúc trước nữa rồi!

Tựa như là chỉ trong vòng một đêm đứa bé kia đã thoát khỏi sự ngây thơ, biến thành một người đàn ông thanh tú cao ngất.

Trường Sinh biết cô đã nhìn thấy mình rồi, đôi mắt hơi cong cong, ánh lên một nụ cười ảm áp nhẹ nhàng. Cô ưỡn ngực lên, lấy tay dài mảnh khảnh của cậu chứa đựng sức lực riêng có của người tuổi trẻ liền đưa tới, khoắc lên trên vai Tương Tư, hơi kéo cô về phía bên cạnh mình, có chút mập mờ nhưng lại không hề có ý khiêu khích, giống như đang nâng niu một đoá hoa sơn chi mùi thơm ngát, tươi mới thanh thuần.

“Chị Tư Tư chúng mình cùng đi về nhà thôi.” Giọng nói trầm trầm của cậu nghe khêu gợi như tiếng dây đàn Violin rung lên, giống như tiếng nước chảy qua bên tai cô vậy. Tương Tư nhẹ nhàng liếc mắt qua cậu ta, đưa tay gạt phắt cánh tay của cậu đang ôm vai mình xuống, giả vờ nổi giận mắng mỏ: “Không biết thế nào là lớn, là nhỏ cả!”

Trường Sinh cười ha ha, lộ ra hàm răng trắng bóng như ngọc, đáy mắt ánh lên cái nhìn sáng chói. Cậu vẫn đứng đó, không hề động đậy, chỉ cúi thấp người xuống thêm một chút, ghé sát vào vành tai của cô khẽ nói: “Tư Tư, em đã lừa chị một chuyện.”

Tương Tư sững sờ, ngẩng đầu lên, đôi con người mở trừng thật lớn nhìn cậu: “Chuyện gì vậy?”

Trường Sinh cười có chút đắc ý, nụ cười kia nhìn rất狡 hoạt không giống như một cậu thiếu niên mới có “mười lăm tuổi”: “Em đã mười tám tuổi rồi, đã tròn mười tám tuổi rồi đó.”

Tương Tư giật mình đánh thót một cái, vài giây đồng hồ sau, cái miệng nhỏ của cô dần dần tròn thành hình chữ O, nhưng đáy mắt lại bùng lên một chút lửa giận. Diện mạo le quý đon com Nụ cười của Trường Sinh càng lúc càng lớn hơn. Tương Tư cũng đã bộp một cái vào trên đầu của cậu, tức giận mắng: “Cậu đúng là một cậu nhóc xấu xa! Tôi đã biết rồi, tôi đã biết rõ từ lâu rồi!”

Trường Sinh bị cô đập một cái có chút hơi đau, co người lại sực sực cái mũi, nháy nháy con mắt hỏi lại: “Sao chị lại sớm biết tuổi của em như vậy?”

Tương Tư bị cậu làm cho tức giận, thiếu chút nữa không kiềm chế nổi nhảy dựng lên. Rất lâu sau cô cũng không nói lời nào, chỉ hung hăng trừng mắt, liếc nhìn cậu, quay người ra phía bên ngoài bỏ đi. Trường Sinh vội vàng đuổi theo sau cô, gọi: “Tư Tư, Tư Tư...”

Tương Tư không để ý tới cậu, chỉ cúi đầu bỏ đi thật nhanh, Trường Sinh khẽ vươn tay ra, cầm lấy cổ tay của cô, cô giật tay lại. Trường Sinh lại cầm lấy tay cô, Tương Tư giận, vừa quay mặt đi, nước mắt cũng đã lưng tròng đảo quanh hốc mắt: “Cận Trường Sinh, cậu thấy đùa bỡn tôi rất vui về sao? Cậu đã mười tám tuổi lại gạt tôi, nói cậu mới mười lăm tuổi. Hàng ngày cậu vẫn ở tại trong nhà của tôi, tôi cũng không để ý phòng ngừa gì với cậu, vẫn coi cậu chỉ là một thiếu niên, tôi, tôi...”

Nước mắt của Tương Tư rơi xuống ào ạt như mưa. Minh thật thiệt thòi chết mất, bao nhiêu tiện nghi đều bị cậu ta chiếm hết! Tuy rằng hàng ngày cô vẫn luôn luôn mặc đồ ngủ đi lại ở trước mặt cậu, nhưng mà, nhưng mà có nhiều lần cô lại đang dỗ cho Nhất Nặc bú sữa mẹ, Trường Sinh về đến nhà cô cũng chỉ xoay người qua chỗ khác, không hề có ý tránh né, đi trở về phòng của mình!

Nhìn thấy nước mắt của cô, Cận Trường Sinh không sao chịu nổi, máu lại sôi trào cuộn cuộn trong lồng ngực của người thiếu niên, tiếng khóc nức nở của cô khiến cậu không cách nào khống chế nổi mình nữa. Cậu vươn cánh tay ra định ôm cô vào trong lòng, cục yết hầu di động lên xuống, trong giọng nói như suối nguồn tuôn trào lộ rõ sự rối trí lẫn nóng nảy: “Chị Tư Tư, chị Tư Tư, thực xin lỗi...”

“Cận Trường Sinh! Cậu lại còn xằng bậy!” Tương Tư khó thở, khẽ vươn tay hung hăng đẩy cậu ra. Trường Sinh bị cô đẩy một cái lảo đảo lui về phía sau vài bước, Tương Tư xoay người bỏ chạy, lại lao vào trong một bộ ngực rắn chắc.

Hà Dĩ Kiệt sắc mặt tái nhợt, khóe môi vẫn còn đang run rẩy không ngừng. Lửa giận trong đôi mắt gần như muốn bùng cháy lên, hai cánh tay cứng như sắt của anh liền khóa chặt Tương Tư lại. Nhưng ánh mắt của anh lại như gắn chặt vào trên người của Cận Trường Sinh, hàm răng của anh nghiến chặt lại, nhưng anh

vẫn cố kiềm chế, không để sự phẫn nộ trào dâng bộc phát ra ngoài... Cậu mà cũng dám ôm Tương Tư sao, cậu cũng dám sao?!

“Có muốn anh cho người đánh hấn một trận như tử không? Có muốn anh cho người đánh chết hấn không?!” Anh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi xông ra đứng ở bên cạnh cấp dưới gầm nhẹ, bàn tay anh giữ lấy cánh tay Tương Tư vừa mạnh mẽ vừa chặt chẽ thêm vài phần.

Cảm giác đau đớn lan ra từ đầu khớp xương tràn ra bên ngoài, Tương Tư đứng ở nơi đó, núp ở trong ngực anh, khoảng chừng một phút đồng hồ, cũng không thể cử động được.

Hương vị trên người anh, tiếng nói của anh, động tác ôm cô của anh, lồng ngực ấm áp của anh, tất cả những thứ này cũng chưa từng biến đổi, chỉ có điều, sự quen thuộc đó giờ đây đã trở nên lạ lẫm mất rồi.

Cô cho rằng cả đời này cô khó có khả năng gặp lại anh, nhưng không ngờ sẽ cô lại được gặp anh trong tình cảnh thế này.

Nhưng cô đã không còn là Văn Tương Tư ngày xưa, mà anh cũng không phải là Hà Dĩ Kiệt trong lòng cô nữa rồi. Tất cả tình cảm giữa bọn họ, đã sớm bị người vợ của anh dùng vài roi kia chặt đứt sạch sẽ cả rồi.

Lúc anh nói chuyện, trong lồng ngực anh cứ vang lên tiếng ong ong khiến cô tỉnh táo lại, cô hơi nhấc cái mũi lên một chút. Lúc này, trong cô có cảm giác hơi chua xót, nhưng may mà cô vẫn chưa rơi lệ.

Cô dùng sức đẩy ra anh, động tác của anh giằng co một lúc, nhưng rồi anh lại thuận theo một cách kỳ lạ, mặc cho cô đẩy anh ra.

“Anh dựa vào cái gì mà động thủ với cậu ấy.” Cô ngẩng đầu lên, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, cô nhìn anh giống như đang nhìn một con người xa lạ.

Đây là câu nói đầu tiên cô nói với anh. Hà Dĩ Kiệt đứng ở giữa đám người lui tới, đột nhiên trong lúc này, anh cảm thấy dường như không thể nhận ra nổi, người hiện đang đứng ở trước mặt mình kia rốt cuộc có phải là Tương Tư hay không!

Lúc này cô đã xoay người đi sang chỗ khác. Anh nhìn cô đi từng bước một đến trước mặt cậu thiếu niên tuần tú kia, đẩy hai người thuộc hạ của anh đang vây quanh cậu ta ra. Anh nhìn cô cầm tay của cậu thanh niên, kéo cậu ta đi về một phương hướng khác.

Cậu thanh niên kia lại quay đầu nhìn lại anh, trong đôi con ngươi trong veo như suối nguồn lộ ra ánh nhìn sắc bén, lạnh lẽo giống như một con thú nhỏ. Cậu ta nắm chặt tay Tương Tư, cái nhìn của cậu lúc này tràn ngập sự khiêu khích.

Trong lòng Hà Dĩ Kiệt đau đến không thốt ra nổi thành lời, anh không thể nào nhìn cô bỏ đi như vậy, liền lao đảo đuổi theo.

“Tương Tư...” Anh gọi tên của cô, nhưng bước chân của cô vẫn không hề ngừng lại, phảng phất như anh đang gọi tên của một người khác, không có một chút liên quan đến cô.

49. Chương 38-1: Tư Tư, Anh Đồng Ý Với Em, Anh Sẽ Buông Tay

Tương Tư...” Anh gọi tên của cô, nhưng bước chân của cô vẫn không hề ngừng lại, phảng phất như anh đang gọi tên của một người khác, không có một chút liên quan đến cô.

Anh đi theo phía sau cô, mà cô bước đi vừa nhanh vừa vững chãi, một mực bước đi, chưa từng quay đầu lại.

“Tương Tư...” diễ n dần lê q úy đôn Anh cắn răng một cái, bước nhanh mấy bước đi vòng qua đứng chắn ở trước mặt cô, lại gọi tên cô một lần nữa.

Cô ngược mắt, đôi mắt nhìn tràn ngập sự trống trải, khuôn mặt gầy gò mái tóc cắt ngắn như một cậu con trai, mặc bộ quần áo bảo hộ màu xám dày cộp đến gối, quả thật khiến anh sắp không nhận ra cô nữa rồi.

Anh cũng không nói lời nào tiếp nữa, cứ đứng như vậy mà nhìn vào cô, mà cô cũng lẳng lặng nhìn lại anh. Chỉ có điều trong ánh mắt kia tựa như được che phủ bởi một lớp sa mỏng, cách xa tới muôn sông nghìn núi.

Tương Tư tự nhận thấy mình không phải là một con người lập dị, trước kia cô vẫn luôn là một người hoạt bát cởi mở, cũng không phải là người tán thành cách nói dông dài thương xuân buồn thu khi bàn về những chuyện tình cảm nam nữ. Nhưng giờ phút này, cô nhìn người đàn ông đang ở trước mặt này, người đàn ông mà cô đã đi theo suốt bốn năm, cô đã từng yêu đến không cách nào tự kiềm chế nổi bản thân, một người đàn ông đã khiến cô yêu đến cực hận, nhưng cũng không sao oán hận nổi. điên_đàn_lê_quý_đôn Trong nội tâm của cô chỉ có tâm tâm niệm niệm một ý nghĩ duy nhất, chúng ta thật sự đã không thể trở về bên nhau được nữa rồi.

Rốt cuộc, không cách nào để trở về bên nhau, không thể trở về được cái giờ phút lúc ban đầu gặp nhau, cũng không thể trở về được giây phút yêu đương kia nữa rồi. Anh đang đứng ở trước mặt của cô đây, nhưng mà giữa bọn họ có một vách núi không thể vượt qua được.

Nhìn anh lúc này cô đơn như một cây tiêu cổ (cây sáo - một loại nhạc cụ) trong bóng đêm. Chiếc áo choàng bên ngoài màu đen anh khoác trên người gần như hòa lẫn với màu đen của đêm khuya, diễn_đàn_lê_quý_đôn mà bên tóc mai của anh, dường như có chút sương trắng. Cô không biết là mắt của mình đã mờ rồi, hay sự thật là đúng như thế. Cũng chỉ mới qua một năm ngắn ngủn, anh đã già đi nhiều như vậy rồi sao!

Cô không phủ nhận, sự chua xót chợt lướt qua trong lòng cô, nhưng cô cũng chỉ là con người, cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ ngã xuống, cũng sẽ lùi bước.

Từng ngón tay một cứ từ từ xiết chặt lại, cô cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm vào mũi chân mình.

“Anh nhận lầm người rồi.” diễn_đàn_lê_quý_đôn Giọng nói của cô vẫn giống như trước đây không hề thay đổi, chỉ có âm điệu thấp một chút, nặng nề tới tận một chút.

Chỉ năm chữ ngắn ngủn đó mà tựa như búa tạ, thoáng cái đập vào trong lòng của anh khiến thân hình anh có chút lay động. Trên mặt anh, tràn ngập vẻ hốt hoảng và chán nản ngày càng nồng đậm, anh lắc đầu, trong ánh mắt có sợi tơ lưu luyến chém không đứt nổi, nhưng nỗi chua xót cứ từng chút từng chút một thấm vào trong anh: “Tương Tư, anh biết chính là em, anh biết rõ là em mà...”

“Tiên sinh.” Tương Tư lại liếc nhìn anh, những lời nói này tràn ngập mệt mỏi, chính cô nghe mà cũng cảm thấy không thể tin được. Nhưng ngoại trừ điều đó ra, cô không biết phải nói điều gì khác hơn: “Ngài thật sự đã nhận lầm người rồi.”

“Tư Tư...” Anh cười khổ sở, đầy vẻ mệt mỏi, đôi tay đang rũ xuống ở hai bên chân muốn nâng lên ôm lấy gương mặt của cô mà vô vọng, nhưng sao như nặng tựa ngàn cân, thực sự là không thể nào động đậy nổi nữa.

Tương Tư cũng đã xoay người sang chỗ khác. Trường Sinh ngược lại, cậu ta nắm chặt lấy tay của cô, hai người vai sọ vai đi về phía trước.

Hai hàm răng của Hà Dĩ Kiệt từng chút từng chút nghiêng chặt lại. Lời nói của cô đầy vẻ lạnh lùng, còn ánh mắt của cậu thiếu niên kia thì đầy khiêu khích. Hai cánh tay lúc này đang đan chặt vào nhau, nhìn giống như không được minh bạch cho lắm, tựa như có ngọn lửa đang bốc lên thiêu đốt mỗi một tấc da thịt của anh. Đột nhiên nơi đáy mắt của anh có sát khí xẹt qua, mắt anh như bị gió thổi qua, chớp chớp mấy cái. Lúc này hai người thuộc hạ vẫn đứng ở một bên đang cùng nhau bước tới. Một thiếu niên gầy gò, nhỏ nhẽo sao có thể là đối thủ của họ được. Chỉ ba bước bước lên phía trước, lập tức cánh tay của Cận Trường Sinh đã bị người ta vặn chéo cánh khuỷu kéo sang một bên. Ngũ quan tuần tú của Trường Sinh bắt đầu vặn vẹo, đôi tròng mắt lộ ra sự không cam lòng sâu sắc cùng với sự hung ác sắc bén không phù hợp với lứa tuổi của cậu ta. Hà Dĩ Kiệt vẫn đứng yên ở nơi đó, vững vàng như núi Thái Sơn. Đôi mắt thâm thúy của anh đảo qua gương mặt người thiếu niên kia, chỉ có khóe môi hơi cong lên một ít, giống như cho cậu ta một nụ cười đầy khinh thường, đầy mỉa mai trào phúng, sau đó quay đi không nhìn cậu ta nữa.

Hà Dĩ Kiệt đi thẳng về hướng trước mặt Tương Tư. Cơn gió đêm thổi làm bay tung vạt áo choàng ngoài của anh lên, để lộ ra cặp chân dài thon dài rắn chắc vững chãi. Thân hình anh cao to sừng sững như trái núi, bước chân đi vững vàng với khí thế bức người, không nói một câu, nhưng khí thế của anh lại làm cho

không một người nào có thể bỏ qua anh. Trong lúc này những người khác tựa như chỉ để làm đẹp, dù có thể nào cũng đều bị coi nhẹ hơn anh.

Cô nóng nảy tức giận, đứng ở nơi đó hai tay xiết chặt lại, cả người run lên, lửa giận bùng cháy nơi đáy mắt, hai má đều nóng đến đỏ bừng. Cô trợn mắt nhìn sang anh, sự phẫn nộ từ bên trong bộc phát ra nóng rực, giống như một đầm nước lạnh leo bị đốt lên vậy. Trái tim của Hà Dĩ Kiệt chợt nhói lên đau đớn, nhưng anh vẫn gượng gượng cười vui. Khá lắm, cô còn có thể tức giận, còn có thể phẫn nộ, ít nhất biểu tình trên gương mặt cô khi nhìn anh còn tương đối dễ chịu, nếu không anh không thể chịu nổi.

Anh đi đến trước mặt cô, thân hình cao lớn tựa như muốn bao phủ cả người cô. Quanh người anh tràn ngập khí phách lạnh lùng và băng giá, cô mấp máy môi, bị ức chế không chịu nổi. Trong lúc cô còn đang giằng co mâu thuẫn, không biết mình nên ngửa mặt, phẫn nộ mở miệng mà mắng chửi anh hay là cố giả bộ ra dùng những lời nói lạnh lùng với anh, thì anh đã đưa tay cầm lấy tay của cô. Trên khuôn mặt trần đầy sự kiên định và ngang ngược, kiên quyết không cho cự tuyệt, giọng nói hoà tan vào trong bóng đêm, mang theo âm điệu trầm thấp khiến cho lòng người sợ hãi: “Đi theo anh.”

Anh giữ chặt lấy tay của cô sau đó tiến về trước, Tương Tư bị anh xoay người quay ngược lại, sau đó đảo bước mấy bước đi theo anh, nhưng ngay lập tức cả người cô bắt đầu tụt lại đằng sau, không muốn đi tiếp nữa. Lực đạo trên tay anh gia tăng thêm một chút, cô bị đau, tiếng kêu đau tràn ra môi, lực cầm của anh liền buông nhẹ hơn một chút.

Tương Tư dùng một tay còn để trống kia liều mạng cạy ngón tay của anh ra. Nhưng đột nhiên anh xoay người lại, trong đôi mắt sáng giống như ngôi sao lạnh ở trên bầu trời xa xôi của anh, làm cho người ta nhìn không thấu, không đoán nổi kia, khi nhìn sang cô lại chất chứa sự áy náy lẫn đau đớn cực kỳ sâu đậm. Cô sững sờ, không để cho cô kịp tỉnh ngộ phản kháng lại, anh liền xoay người ôm ngang người cô lên, sau đó đi nhanh đến chỗ đỗ xe. Lái xe đã sớm mở cửa xe, anh ôm cô hai chân đang giãy dụa đá đạp lung tung đi vào trong xe, trầm giọng quát: “Không cho phép bất cứ ai tới đây!”

Cửa xe đóng lại, khoá chặt bọn họ lại ở trong không gian nhỏ nhỏ của buồng xe ô tô.

Cô vẫn còn đang ở trong ngực của anh, hai tay của anh giống như bàn ủi, ôm siết lấy cô vừa chặt vừa nóng bỏng. Cô giãy giụa nhưng không sao thoát ra nổi, trên người đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng khiến cả người cô dinh dính rất khó chịu. Cô không thể tiếp tục đợi ở chỗ này được, cô không thể đi cùng anh được! Cô phải trở về nhà, Nhất Nặc còn đang chờ cô ở nhà, cô còn phải cho Nhất Nặc bú sữa, cô phải về nhà, cô phải về nhà!

“Hà Dĩ Kiệt, anh dựa vào cái gì để bắt tôi phải đi theo anh? Anh đã kết hôn rồi, anh đã có vợ rồi, anh còn muốn tôi đi theo anh để làm gì? Để cho khi trở về với anh, tôi lại lần lượt chịu roi sao? Để làm tình nhân bí mật của anh rồi lại phải chịu bị đánh đến mức chết dở sống dở nữa hay sao?”

Tương Tư ép buộc mình phải tỉnh táo lại. Thời điểm cô nói lên lời này, giọng đã không còn sự phẫn nộ như vừa rồi nữa. Khóe môi của cô hơi nhếch lên một chút, đáy mắt mang theo vẻ mỉa mai trào phúng nhìn lại anh, không né không tránh.

Giống như bị một bầu nước lạnh quay ngược đầu đội xuống, đột nhiên anh trở nên tỉnh táo lại. Trong ánh sáng mờ tối của khoang xe, hơi thở của anh và cô lượn lờ một chỗ với nhau, khoảng cách gần gũi như vậy đã làm cho tay chân anh cũng bắt đầu rét run lên.

Anh đang làm cái gì vậy? Đã nói là chỉ liếc nhìn cô một cái thôi, đã nói là sẽ không bao giờ tham gia vào cuộc sống của cô nữa, vì sao hiện tại anh lại không thể không chế không nổi ham muốn, muốn cô đi cùng với anh chứ?

Anh liệu có tư cách để mang cô đi không? Không, anh hoàn toàn không có khả năng mang cô đi được!

Anh đã kết hôn, đã cưới một người phụ nữ có bối cảnh hùng hậu làm vợ, thân thể của anh cùng với tính mạng và tiền đồ nửa đời sau của bí thư Tiểu đều đã thất ở trên cái cây đại thụ kia rồi, làm sao anh có thể mang cô đi được?

Nhưng mà, cứ như vậy buông tay ra hay sao, cứ như vậy thả cô đi hay sao? Anh không làm được, anh chỉ cần nhìn thấy cậu thanh niên tuổi còn rất nhỏ kia ôm lấy cô, chỉ cần nhìn thấy bọn họ nắm tay nhau thôi,

anh đã chịu không sao chịu nổi rồi, anh đã tựa như muốn nổi cơn điên lên, vậy thì làm sao anh có thể lại cho phép cô trở về được đây? Để cho cô kết hôn, sẽ sống chết cùng với người khác ở chung một chỗ hay sao?...

Nhưng mà anh lại không thể thốt lên lời nói anh muốn giữ cô ở lại. Nếu như anh muốn giữ cô ở lại, cũng không phải là không có cách, chỉ có điều, muốn Tương Tư của anh phải lén lút đi theo anh, làm một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng được, chờ khi anh có đủ khả năng lực thoát ra khỏi nhà họ Đỗ, sau đó anh sẽ cho cô một thân phận quang minh chính đại hay sao?

50. Chương 38-2

Anh không thể nào để tình trạng tàn nhẫn đến như vậy đến với cô, anh cũng thể để cho mình có một bộ dáng vô liêm sỉ như vậy được!

Tay anh đang ôm ngang chiếc eo của cô, từng chút từng chút buông ra. Anh chán nản ngồi tựa vào ghế ngồi trong xe, trong nháy mắt dường như đã già nua thêm mười mấy tuổi.

Ngay lập tức Tương Tư từ trên người anh dịch chuyển ra chỗ ngồi bên ngoài, tựa như anh là một con thú dữ hay cơn hồng thủy đáng sợ nào đó. Nhịp thở của Hà Dĩ Kiệt trầm xuống, anh không thể nào giữ cô lại, nhưng lại không nỡ nói ra lời cho phép cô rời đi, anh cứ nhắm mắt như vậy, chờ cô bỏ đi.

Tương Tư quay lưng lại, giọng nói khê khàng của cô vang lên trong buồng xe bị phong kín, nghe nhẹ nhàng mềm mại giống như nước chảy tràn qua khe dưới ánh trăng: diennndannleeequyydonn “Hà Dĩ Kiệt, mọi chuyện đều đã qua rồi, đều trở thành quá khứ rồi. Hiện tại tôi đang sống cuộc sống rất tốt, một cuộc sống bình thường như vậy làm cho tôi cảm thấy rất an tâm. Nếu như anh cảm thấy còn có một chút áy náy đối với tôi, nếu như anh vẫn còn nhớ kỹ được tôi đã từng đi theo bên cạnh anh suốt bốn năm, thì tôi xin anh đừng có xuất hiện ở trước mặt của tôi nữa, cũng đừng nên quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, được không?”

Anh vẫn không mở mắt ra, chỉ nâng một tay lên, lấy mu bàn tay che kín hai con mắt, nỗi đau thương không sao nói ra được từ trong trái tim của anh dần dần lan ra khắp người. diennđầnlêquyyđôn Cô gái nhỏ nhỏ kia, chung quy đã bị chính bản thân anh vứt bỏ.

Cô nói rất đúng, nếu như anh còn có lương tâm, nếu như anh còn có áy náy đối với cô, cũng đừng nên cuốn cô vào trong vòng xoáy thị phi đầy nguy hiểm kia nữa. Anh đã không có cách nào để bảo vệ được cô, vậy thì không nên trêu chọc cô nữa.

“Anh đồng ý với em, anh buông tay, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ còn quấy rầy cuộc sống của em nữa, anh cũng sẽ không bao giờ còn xuất hiện ở trước mặt của em nữa!”

Anh đã mở miệng, giọng nói khàn khàn tựa như những hạt cát thô ráp cọ sát vào nhau.

Tương Tư kinh hãi xoay người, quay đầu lại nhìn anh, cố chống lại ánh mắt đau thương của anh. Trong nội tâm của cô đột nhiên thoáng có rút lại một cái rất đau đớn. Nhờ ánh sáng êm dịu củ đèn đường bên ngoài cửa sổ chiếu xuyên qua, cô mới dần dần nhìn thấy rõ, bên tóc mai của anh, diennđầnlêquyyđôn dần ra thật sự đã nhuộm một lớp sương trắng (tóc bạc). Anh cũng đã già rồi, một Hà Dĩ Kiệt luôn trầm ổn kín đáo, cao cao tại thượng kia, một Hà Dĩ Kiệt luôn có phong thái nhanh nhẹn làm khuynh đảo vô số phụ nữ kia, giờ đây anh cũng sẽ có vẻ mặt như thế này, anh cũng sẽ có một ngày bị già đi...

Tương Tư cúi đầu, năm nay anh cũng đã ba mươi bảy tuổi rồi, trong lòng cô không sao xác định nổi mùi vị cảm xúc lúc này của mình là gì nữa. Cô vươn tay ra mở cửa xe, xoay người chuẩn bị xuống xe.

Một khi anh đã đồng ý rồi, như vậy giữa bọn họ cũng sẽ không cần bất kể một lời nói đáp từ khách sáo gì nữa, cô cũng nên rời đi, trở về nhà của mình.

Chương 39: Ôm người lần cuối cùng và ở riêng

Một khi anh đã đồng ý rồi, như vậy giữa bọn họ cũng sẽ không cần bất kể một lời nói đáp từ khách sáo gì nữa, cô cũng nên rời đi, trở về nhà của mình.

“Tư Tư...” Giọng nói của anh đầy âm điệu hiu quạnh giống như tiếng tiêu cổ, đầy bi thương ngập tràn trong đêm tối. Một bàn tay chậm rãi đưa qua, kéo tay cô lại, đặt cô ngồi lại trên chỗ ngồi, lực đạo êm ái nhưng lại rất kiên định.

Động tác của cô không bị khống chế nhưng cũng dừng lại. Cô không xoay người lại nhìn anh, trong ánh sáng mờ tối của buồng xe, cô gần như có thể cảm nhận được phía sau lưng mình đang có người áp sát về phía cô. Cô cúi thấp đầu, cắn vào môi dưới, sống lưng có chút căng thẳng.

Hơi thở của anh cách cô rất gần, nhịp tim của cô liền đập rối loạn... Sau sự mê muội ngắn ngủi, cô vẫn kiên quyết cắn răng một cái, rút bàn tay đang bị anh giữ lại ra, không chút ngần ngại phóng khỏi ra xe, nhưng đột nhiên anh lại từ phía sau ôm chặt lấy eo của cô.

Bầu không khí lúc này dường như thoáng trở nên ngưng trệ. Trong óc cô chợt thoáng trống rỗng, hốc mắt có chút đau đớn. Cô vẫn giữ nguyên động tác kia không hề động đậy, thân thể tựa như cũng cứng ngắc lại, thân thể của anh nhẹ nhàng tiến tới áp sát vào cô. Mặt của anh áp vào trên sống lưng của cô, tư thế ôm này của anh mang theo hương vị khẩn cầu, kích thích tiếng lòng của cô luôn mềm nhũn trước anh.

Cô cho là anh sẽ nói chút gì đó, hoặc là khẩn cầu, hoặc là dùng những lời hoa ngôn xảo ngữ để tiếp tục lừa bịp, hoặc có thể là sự uy hiếp hà khắc... Nhưng anh vẫn một mực trầm mặc, chỉ ôm cô, chăm chú như là không bao giờ có ý định muốn thả cô ra nữa.

Đột nhiên giữa lúc này nước mắt của Tương Tư liền rơi xuống, lặng lẽ, không một tiếng động. Cô không biết được vì sao giữa bọn họ đã trở nên như hôm nay.

“Em đi đi, trở về nhà đi, em yên tâm, từ nay về sau anh sẽ không trở lại đây nữa.” Cánh tay của anh đang ôm lấy cô chợt buông ra, trong bóng tối bàn tay của anh sờ lên mặt của cô, đầu ngón tay mang theo một lớp chai mỏng nhẹ nhàng vuốt ve từ mi tâm của cô xuống phía dưới. Chỉ sau mấy cái vuốt ve ngắn ngủi, hơi thở ấm áp trong nháy mắt liền cách xa. Cô mở to mắt nhìn, nhưng chỉ chốc lát, sau đó cô xuống xe, đóng cửa xe lại.

Khi cửa xe sắp sửa khép lại, một khắc kia, dường như cô nghe thấy được một câu gì đó, nhưng cô nghĩ chắc đó là ảo giác của mình mà thôi.

Cô không lưu lại nữa, nhanh chóng đi về hướng ngôi nhà của mình. Làn gió đêm thổi tới làm cô tỉnh táo lại. Cô đã trì hoãn thời gian quá lâu rồi, Nặc Nặc vẫn còn đang chờ cô về nhà, thím Phúc cũng sẽ lo lắng, lại còn cả Trường Sinh nữa, không biết có bị những người kia bắt nạt hay không...

Càng nghĩ, bước đi của cô càng nhanh hơn, không cần đến một phút, anh đã không còn nhìn thấy bóng dáng của cô nữa rồi.

Cô đi không có một chút lưu luyến, thậm chí ước gì rời khỏi anh thật xa được nhanh một chút. Hà Dĩ Kiệt cười cười tự giễu, anh ngồi đó, mệt mỏi tựa vào lưng ghế xe, dạ dày lại bắt đầu đau lâm lâm. Anh nắm tay lại thành quyền chống vào chỗ dạ dày đang đau đớn, khẽ ấn xuống, nhưng cho dù vậy sự đau đớn này cũng không thể nào tan nổi, đau âm ỷ lan tràn một đường đến trái tim.

Tương Tư rào bước đi trở lại, Trường Sinh vẫn đang bị hai người kia kèm giữ ở bên cạnh. Tương Tư mượn ánh sáng ngọn đèn nhìn lại cậu thật kỹ, thấy trên mặt cậu dường như không bị thương tổn gì, liền thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hai người kia xem ra cũng đã nhận được lệnh rồi nên cũng thả cho Trường Sinh ra đi. Gần như khi được bọn họ buông ra, một giây sau thoáng cái Trường Sinh đã cầm lấy hai tay của Tương Tư, ánh mắt của cậu nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, mãi một lát sau cậu mới cắn răng hỏi: “Tên xấu xa kia, anh ta không bắt nạt chị chứ?”

Tương Tư nhìn thấy bộ dáng hỏi rất nghiêm túc của cậu, trong lòng có chút tình cảm ấm áp: “Không đâu, chúng ta trở về nhà thôi.”

Trường Sinh gật gật đầu, nhưng vẫn cầm tay của cô, dắt cô đi.

Tương Tư muốn kéo tay trở lại, nhưng Trường Sinh cũng không quay đầu lại, chỉ nói một câu: “Chị Tư Tư, chị cứ coi em như là em trai của chị đi.”

Tương Tư khê giật mình, đáy lòng chợt buông lỏng, thở mạnh một hơi: “Được, đời này tôi sẽ luôn coi cậu là em trai của tôi.”

Trường Sinh không nói năng gì, chỉ tùy tiện gật gật đầu. Cuộc đời này dài như vậy, ai có thể biết được từ nay về sau sẽ như thế nào, em chỉ muốn hiện tại có thể được gần gũi với chị thêm một chút, từng chút từng chút hoà nhập dần vào trong cuộc sống của chị, thế là tốt rồi.

Lúc trở về, cả hai người đều không một ai nói năng gì nữa về câu chuyện đã xảy ra sau buổi tối muộn hôm nay. Thím Phúc ôm Nhất Nặc vẫn còn đang ở phòng khách chờ bọn họ. Tương Tư không kịp rửa mặt liền chạy ngay đến, đưa tay ôm lấy con gái. Lúc cô ghé vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn hung hăng hôn mấy cái thì Nhất Nặc liền há cái miệng nhỏ xinh ra cười toe toét. Nhìn gương mặt bụi bặm với hai cái lúm đồng tiền trên má, cười ngọt ngào, trái tim Tương Tư như mềm nhũn ra, tất cả những gì không vui đều bị cô nhanh chóng quăng ra ngoài chín tầng mây. Cô ôm con gái tránh vào trong phòng ngủ, thay quần áo của mình ra sau đó cho con bú, Nhất Nặc mở đôi mắt to tròn xoe, cái miệng xinh xắn há ra, tiếng mút sữa chùn chụt vang lên. Trên cái trán đầy đặn của cô bé hơi rịn ra chút mồ hôi, Tương Tư cầm lấy chiếc khăn mềm yêu thương chấm chấm mồ hôi trên trán con. Cô ôm Nhất Nặc trong tay, siết thật chặt.

Cô không thể để cho Hà Dĩ Kiệt biết rõ sự tồn tại của Nhất Nặc. Đêm nay anh cũng đã đồng ý với cô rồi, anh sẽ không đến quấy rầy cuộc sống của cô nữa. Cô hiểu rõ tính anh, từ trước đến nay anh đã nói điều gì cũng sẽ không dễ dàng đổi ý, nhưng trong lòng cô vẫn đề cao cảnh giác. Mãi cho đến thời gian trôi qua được hơn một tháng, cuộc sống của cô vẫn gió êm sóng lặng như cũ, lúc này Tương Tư mới dần dần yên lòng – rốt cuộc lần này Hà Dĩ Kiệt đã không hề lừa gạt cô.

Đỗ Phương Phương ở lại nhà họ Đỗ suốt nửa tháng trời. Cho tới khi bị Đỗ lão tướng quân cưỡng chế, yêu cầu, Đỗ Phương Phương liền bị Đỗ phu nhân tự mình đưa cô trở về nhà.

Ngày hôm đó Hà Dĩ Kiệt cố ý xin nghỉ không đi làm, đến sân bay để đón tiếp hai mẹ con cô. Tuy Đỗ Phương Phương đồng ý trở về nhà, nhưng vẫn trưng ra cái vẻ mặt như cũ. Xe đi về đến nhà, ba người còn đang đi vào trong phòng khách, Đỗ Phương Phương liền ném chiếc túi da trong tay vào trên ghế sa lon, hất chiếc cầm lên đây vẽ kiêu ngạo, nhìn sang Hà Dĩ Kiệt, mỗi chữ mỗi câu cô ta đều vênh mặt hất hàm mở miệng nói kiểu như sai khiến: “Hà Dĩ Kiệt, đây là tôi tha thứ cho anh trước, cho nên tôi không cho anh được đi vào phòng của tôi, tôi muốn hai chúng ta sẽ chia phòng ra ngủ riêng!”

Cả một phòng đang đầy ắp người hầu đều thoáng sửng sốt, sau đó lặng yên không một tiếng động, tự động lánh ra bên ngoài.

51. Chương 39

Sắc mặt Hà Dĩ Kiệt tái nhợt, không xác định nổi, anh đứng ở nơi đó cực kỳ xấu hổ, hai bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Đỗ phu nhân trong lòng nóng như lửa đốt, hung hăng trừng liếc mắt nhìn Đỗ Phương Phương, đang định mở miệng giải vây thì Hà Dĩ Kiệt cắn răng một cái, nhẹ nhàng mở miệng, nhưng giọng điệu lại như chém đinh chặt sắt: “Được, cứ dựa theo như lời em đã nói, tạm thời chúng ta sẽ ở riêng.”

Trên gương mặt của Đỗ Phương Phương, thần sắc cao ngạo thoáng cái lập tức như bị treo ở giữa không trung. Suốt nửa tháng nay, biểu hiện của Hà Dĩ Kiệt vẫn luôn một mực ẩn nói khép nép, cho dù cô có cố tình gây sự như thế nào anh vẫn bao dung vô điều kiện. Lần này bị ông ngoại đuổi về nhà, trong nội tâm cô vẫn hết sức không cam lòng. Cục tức giận kia vẫn đang còn làm ỏ ở trong lòng cô, chưa hoàn toàn bị đánh tan. dĩ ễn đạ_n lê q úy đôn Cô nhất định phải để cho Hà Dĩ Kiệt biết rõ, cô để ý cái gì, cô nhất định phải làm cho anh một lần lại một lần cầu xin cô, bù đắp lại cho cô, muốn anh phải hiểu rõ, hà Dĩ Kiệt anh đã lừa gạt thì Đỗ Phương Phương cô sẽ không tha!

Trở về trên đường cô đã suy nghĩ kỹ càng rồi, cô muốn tạo lập lại uy thế của mình ở nhà họ Hà một lần nữa. Cô muốn cho toàn bộ nhà họ Hà từ trên xuống dưới, mọi người phải nhìn thấy Hà Dĩ Kiệt dễ dàng

cô như thế nào, đã cầu xin cô như thế nào, làm cho bọn họ biết được rằng, nếu như Hà Dĩ Kiệt mà lừa gạt thì nhà họ Đỗ cô sẽ không tha, dĩ nhiên đàn ông này dĩ nhiên Hà Dĩ Kiệt phải quan tâm thật nhiều đến Đỗ Phương Phương cô, sẽ vô cùng sợ hãi nếu như cô ta không chịu hồi tâm chuyển ý!

Nhưng cô ta hoàn toàn không ngờ đến, đúng lúc này, không biết vì sao đột nhiên thái độ của Hà Dĩ Kiệt lại thay đổi đột ngột như thế!

Những lời nói kia của anh thoáng cái đã làm cô ta ghen hòng, nửa ngày vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Anh thế mà lại đồng ý hai người ở riêng cơ chứ!

Trời biết, cô ta tuyệt đối không muốn ở riêng chút nào, cô ta chỉ muốn để cho anh phải cầu xin cô ta vài câu...

Đỗ phu nhân cũng hơi sửng sốt, diện mạo le qua le lại nhưng rất nhanh bà đã tỉnh táo lại ngay, gắng gượng nở ra một nụ cười vui vẻ cắt đứt bầu không khí trầm mặc đáng xấu hổ này, nói đỡ một câu: “Dĩ Kiệt con xem, Phương Phương đang giữ tính tình trẻ con thích đùa giỡn như thế, thế nào mà con lại cũng hồ đồ mà hùa theo như vậy chứ? Cái này vợ chồng khề bảo ban nhau, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, làm gì có chuyện vợ chồng hận thù nhau qua đêm bao giờ...”

Đỗ phu nhân còn định khuyên nhủ tiếp, nhưng Hà Dĩ Kiệt đã khoát tay, mặt mày lạnh băng: “Mẹ, con cũng có giới hạn riêng của mình, cũng có ta nguyên tắc của mình. Ngày trước Phương Phương đã làm náo loạn như thế nào, con cũng không quan tâm, nhưng mà hiện tại...”

Giọng nói của Hà Dĩ Kiệt tựa như có chút ghen lại. Anh xoay người sang chỗ khác, bộ dạng tràn ngập vẻ sa sút tinh thần không nói ra được: “Phương Phương đã tùy tiện buông ra những lời nói tuyệt tình như thế..., vậy cô ấy đã đặt tình cảm vợ chồng giữa con và cô ấy ở đâu nơi nào đây? Nếu như thực sự cô ấy vẫn còn có một chút xíu tình cảm với con... thì cô ấy nhất định sẽ không nói ra những lời như vậy...”

Giọng nói của anh dần dần lắng xuống, tựa như quá mức khổ sở, đến mức không nói được thành lời.

Vành mắt Đỗ Phương Phương dần dần đỏ lên, không nhịn được liền khẽ kêu lên một tiếng: “Dĩ Kiệt... Em... Không phải là em...”

Hà Dĩ Kiệt cũng không để cho cô ta nói hết câu đã nhanh chóng mở miệng nói: “Phương Phương à, anh nghĩ hiện tại cả em và anh, hai chúng ta thật sự đều rất cần được tỉnh táo một chút, tách ra một thời gian ngắn như thế cũng rất tốt. Hai chúng ta cũng nên phải suy nghĩ kỹ càng lại cho tốt hơn, nghĩ xem làm thế nào để tiếp tục từ nay về sau... Giữa vợ chồng nếu như ngay cả sự tin tưởng lẫn sự tôn trọng nhau cũng bị mất đi, vậy thì thật sự không bằng...”

Trái tim Đỗ Phương Phương chợt nảy lên một cái, cô khẩn trương nhìn sang phía Hà Dĩ Kiệt, đã thấy anh hít sâu một hơi, nhúu chặt lông mày, nhắm mắt lại, cúi đầu rử rử lên tiếng: “Thật sự không bằng tự được thì cũng tan được...”

Thân thể Đỗ Phương Phương run lên một cái, mềm nhũn, cô ta muốn mở miệng nói một chút mấy lời xoay chuyển lại..., nhưng lòng tự ái cao độ đã làm cho cô ta không có cách nào cúi đầu nhận sai được.

Đỗ phu nhân trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không mang Đỗ Phương Phương ra mà đánh cho thức tỉnh lại, gắng sức nháy mắt với con gái, nhưng thấy Phương Phương chỉ là cắn môi không nói lời nào, Đỗ phu nhân âm thầm thở dài về đây oán hận, bất đắc dĩ không thể không nói tiếp mấy lời thương lượng: “Dĩ Kiệt à, Phương Phương không hiểu chuyện, con hãy tha thứ cho nó lần thứ nhất đi, chuyện ra ở riêng này, nếu truyền ra ngoài, chung quy cũng không được dễ nghe...”

“Mẹ, chỉ là tạm thời thôi, chờ đến khi con và Phương Phương tỉnh táo lại, suy nghĩ cho thật rõ ràng, đương nhiên chúng con sẽ lại về chung phòng với nhau. Hiện tại trong lòng con rất rối loạn, nếu lúc này hai chúng con ở cùng một chỗ, không chừng lại muốn khắc khẩu...”

Đỗ phu nhân nghĩ đến tính nết của Đỗ Phương Phương, bất đắc dĩ đành phải gật đầu: “Vậy thì tạm thời trước mắt cứ như vậy... Trước mắt tạm tách ra một tuần thôi, một tuần sau, cho dù như thế nào, con cũng phải trở lại phòng ngủ chung, nghe thấy không, Dĩ Kiệt?”

Chương 40: Dự sách

“Vậy thì tạm thời trước mắt cứ như vậy... Trước mắt tạm tách ra một tuần thôi, một tuần sau, cho dù như thế nào, con cũng phải trở lại phòng ngủ chung, nghe thấy không, Dĩ Kiệt?”

Hà Dĩ Kiệt gật gật đầu: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, trước mắt bây giờ con để Phương Phương ở lại cùng với mẹ, con còn có chuyện quan trọng cần phải xử lý, buổi tối con sẽ ăn cơm cùng với ngài.”

“Con bận việc cứ đi đi, không cần bận tâm đến mẹ đâu, đều là người một nhà, không cần phải khách khí như vậy.”

Đỗ phu nhân liên tục khoát tay, Hà Dĩ Kiệt định nói nhưng lại thôi nhìn Đỗ Phương Phương mấy lần, rốt cuộc cũng không nói gì nữa, chỉ nặng nề thở dài một hơi, cầm lấy áo khoác ngoài xoay người ra khỏi nhà...

Mãi cho đến khi khởi động cho xe chạy rời khỏi biệt thự, trên gương mặt kiên nghị của Hà Dĩ Kiệt mới dần dần hé mở ra nụ cười, dần dần nụ cười kia trở nên cực kỳ rạng rỡ, mang theo sự thích thú và thoải mái dễ chịu không nói ra được. Đỗ Phương Phương, đây chính là lời mà cô đã chủ động nói ra. Chúng ta kết hôn đã hơn một năm, cuối cùng cô cũng đã làm được một việc khiến tôi thấy cực kỳ hài lòng!

Đỗ Phương Phương mất thấy anh đi ra ngoài, lái xe đi, lúc này mới không ngừng dậm chân về đầy oán hận, xoay người nén giận nói với Đỗ phu nhân: “Mẹ, tại sao mẹ thấy trở ngại như vậy mà lại không chịu ra mặt giúp con? Con chỉ thuận miệng nên đã nói như vậy, tại sao mẹ lại có thể nói giúp cho anh ấy như vậy chứ?”

52. Chương 40-1

Cho dù tính tình của Đỗ phu nhân có tốt thế nào đi nữa, cho dù bà có muốn bao che khuyết điểm cho con gái đi nữa, lúc này đây cũng không thể nhìn được nữa rồi. Bà gơ tay một phát túm luôn lấy tay của Đỗ Phương Phương, trên gương mặt vốn luôn hòa nhã mềm yếu giờ đây đã tràn ngập sự phẫn nộ và uy nghiêm: “Con đi theo mẹ lên lầu, mẹ đang có mấy lời muốn nói với con!”

Đỗ Phương Phương xua xua tay, nhưng Đỗ phu nhân đã hung hăng trừng mắt nhìn cô ta: “Phương Phương, có phải là con muốn làm náo loạn đến mức phải ly hôn hay không?”

Đỗ Phương Phương khẽ giật mình, nhưng vẫn mạnh miệng ngẩng đầu cao ngạo: “Ly hôn? Hà Dĩ Kiệt anh ta dám sao? Bên này chỉ cần anh ta dám nói ra hai chữ ly hôn thôi, phía bên kia con sẽ làm cho anh ta rớt đài luôn!”

Đỗ phu nhân uể oải lắc đầu, mỗi một đến cực điểm, bà thở dài một hơi, nhưng vẫn là cố gắng giữ vững tinh thần: “Phương Phương, đối với người đàn ông không thể dùng thủ đoạn như vậy để bắt anh ta phục tùng đâu, con là vợ con của nó, lại nói tiếp, bây giờ con là người của nhà họ Hà, mọi vinh nhục của con đều buộc ở trên người Dĩ Kiệt. Ngay cả hiện tại Dĩ Kiệt cần dựa vào nhà họ Đỗ, cho dù là hiện tại nó không thể không khuất phục trước mặt con, nhưng với tình cảm như vậy con cảm thấy có thể tin được không? Có cái gì quan trọng hơn so với việc nắm giữ được trái tim của một người đàn ông đây?”

“Dĩ Kiệt cũng là một người đàn ông, nó cũng cần thể diện, cũng có tôn nghiêm của nó. Con lúc nào cũng hơi động một chút lại mang nhà họ Đỗ ra để dọa nó. Thời gian dài, bất cứ là ai cũng sẽ đều có tâm lý phản nghịch. Bây giờ nó vẫn còn nguyện ý cưng chiều che chở cho con, con không biết có chừng có mực, tương lai nhất định sẽ bị phản tác dụng. Cho nên khi Dĩ Kiệt đã thất vọng triệt để đối với con rồi, Đỗ Phương Phương không phải mẹ nói con đâu, đến lúc đó con có muốn khóc cũng sẽ không có nước mắt mà khóc nữa đâu!”

Đỗ Phương Phương bị những lời nói này của Đỗ phu nhân làm cho sững sờ cả người. Mãi một hồi lâu, cô ta mới cúi đầu gắt gao cắn môi, nhưng về vẫn không cam lòng nói cứng: “Dĩ Kiệt rất yêu con, mẹ, sẽ không đâu, sẽ không có cái ngày ấy đâu...”

“Rất yêu con ư? Dù có yêu sâu nặng thấm thiết hơn nữa, nếu như con cứ giữ cách sống như vậy, lần một lần hai Dĩ Kiệt có thể ăn nói khấp khểnh để cầu được lòng của con. Nhưng nếu như con còn náo loạn như mấy lần trước như vậy nữa, rồi con sẽ thấy nó còn có thể sẽ như vậy nữa không!”

Đỗ phu nhân nhận thấy con gái mình dường như đã nghe ra, vội vàng rên rỉ khi còn nóng, “Phương Phương à, mẹ là người từng trải. Đối với con, mẹ chỉ có ý tốt không có ý xấu, trên đời này người khác có thể có tư tâm gì đó đối với con, kể cả Dĩ Kiệt, nhưng chỉ có mẹ là không có. Mẹ chỉ toàn tâm toàn ý muốn nhìn thấy con được sống một cuộc sống tốt đẹp. Nhưng với tính tình của con như bây giờ, nếu con không chịu thay đổi, sửa lại cái tính xấu ấy đi, thì đến một ngày nào đó, chính con sẽ đích thân đẩy Dĩ Kiệt sang cho người khác rồi đấy...”

Đỗ Phương Phương nghe đến đó liền cuống quýt cả lên. Mới đầu Hà Dĩ Kiệt cực kỳ ân cần, mấy lần đi đón cô, cầu xin cô, nhưng thấy anh như vậy trong nội tâm của cô lại càng được nước, càng thêm cậy thế, cho rằng Hà Dĩ Kiệt nếu không phải là cô thì không thể. Nhưng lần này Hà Dĩ Kiệt lại đồng ý với cô sẽ ở riêng, thật sự đã làm cho cô thoáng cái trở nên chết lặng người. Xem ra trong khoảng thời gian này Dĩ Kiệt đã quá dung túng đối với cô, mà cô cũng hoàn toàn quên mất người đàn ông có tên Hà Dĩ Kiệt này từ trước đến giờ không phải là người cô nắm chắc được trong lòng bàn tay, hoàn toàn không thể nhào nặn anh được!

“Mẹ, vậy bây giờ mẹ nói những lời này thì có tác dụng gì nữa đâu, Dĩ Kiệt cũng đã đồng ý như vậy rồi...” Vành mắt của Đỗ Phương Phương nhanh chóng trở nên đỏ ngầu. Ở ngay trước mặt của mọi người cô ta đã nói không cho anh đi vào trong phòng ngủ rồi, anh sẽ diện như vậy, nhất định sẽ không chủ động trở về phòng ngủ, chẳng lẽ bây giờ cô ta phải chủ động đi cầu xin anh hay sao? Việc này chẳng phải sẽ làm cho công sức của khoảng thời gian vừa qua trở thành uổng phí hay sao? Mà cô ta lại không muốn mình bị rơi xuống thế hạ phong...

Suy đi tính lại cô ta thấy cũng không cam lòng, nhưng cứ ở riêng như vậy thì cô ta lại càng không muốn. Trong khoảng thời gian ngắn Phương Phương liền lâm vào thế bị động tiến thoái lưỡng nan chi địa. —

“Bây giờ con mới biết sốt ruột hay sao?” Đỗ phu nhân thấy cô cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại, trong lòng bà cũng thấy được nổi lỏng ra một chút. Bà kéo con gái vào trong phòng ngủ, ngồi xuống giường xong xuôi rồi mới vuốt mái tóc của con gái, nói phân tích: “Thử nhìn lại con một cái sao, hàng ngày đều ăn mặc giống như là người đàn ông vậy, con cũng nên sửa đổi lại phong cách ăn mặc quần áo của mình...”

Cặp lông mày Đỗ Phương Phương liền nhăn lại: “Mẹ, con vốn dĩ là người xuất thân từ quân nhân...”

“Nhưng mà con cũng là phụ nữ mà!” Đỗ phu nhân cười dịu dàng: “Nghe lời mẹ, đêm nay chỉnh lý lại mọi thứ cho tốt đi, tự làm cho mình trở nên mềm yếu đi! Là đàn ông vẫn luôn thích được dỗ dành phỉnh nịnh một chút, con để mình yếu thế một chút, chẳng phải vừa vặn để cho chồng con một bậc thang để đi xuống dưới hay sao?”

“Cho tới tận bây giờ con cũng chưa từng cầu xin một người nào hết.” Đỗ Phương Phương vẫn giữ bộ dáng không vui. Đỗ phu nhân thở dài: hai đứa các con là vợ chồng, đóng cửa lại chính là người một nhà, cái gì mà giữ thể diện với mặt thể diện, cái đó quan trọng lắm sao?”

Đỗ Phương Phương lắc đầu: “Mẹ, để một thời gian nữa đi! Con bây giờ vẫn chưa nghĩ sẽ làm lành trở lại đâu. Từ nhỏ đến lớn con vẫn chưa từng bao giờ phải chịu bị ai đánh, không ngờ rằng lần đầu tiên bị đánh lại là do chính người đàn ông của mình đánh như thế. Nếu như là vì chuyện khác, thì thôi đi, nhưng mà con không thể chịu được, không thể chấp nhận được chuyện anh ấy vì người phụ nữ khác mà đánh con...”

“Con nói người phụ nữ này là ai? Dĩ Kiệt thực sự có người ở bên ngoài rồi hả?” Đỗ phu nhân thấy con gái đột nhiên thốt ra lời nói vẫn luôn luôn cấm kỵ này liền cảm thấy cũng lo lắng.

Đỗ Phương Phương thở dài: “Con không biết hiện tại hai người bọn họ còn liên lạc với nhau nữa hay không. Người phụ nữ kia, ngày trước vốn là tình nhân của anh ấy, nghe nói, đã theo anh ấy suốt bốn năm. Mẹ cũng biết đó, thân phận Dĩ Kiệt như vậy nếu như có thể giữ cô ta ở bên mình suốt bốn năm, nhất định không phải là tầm thường... Về sau, con tìm tới cửa đã đánh đuổi cô ta đi, Dĩ Kiệt cũng không hề nói gì...”

“Nếu đã là chuyện trước kia, vậy thì một chữ cũng không được phép nhắc lại!” Đỗ phu nhân lập tức cắt ngang lời con gái: “Ai mà không có một quá khứ chứ? Dĩ Kiệt đã vì con mà chấp nhận đuổi sạch sẽ toàn bộ phụ nữ ở bên cạnh mình đi như vậy, coi như đã là có tâm rồi, chỉ cần sau khi kết hôn Dĩ Kiệt toàn tâm toàn ý với con là được. Phương Phương, con phải rộng lượng một chút, cũng không nên để cập lại những chuyện trước kia làm gì. Con sống rộng lượng rồi ngược lại, Dĩ Kiệt sẽ cho rằng con đã phải chịu thiệt thòi, nó sẽ càng đối xử tốt gấp bội với con!”

“Mẹ...” Đỗ Phương Phương ngã xoài ra ở trên giường, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nơi khóe mắt mơ hồ ánh lên chút nước mắt: “Con rất sợ... Mẹ... Con chưa từng có cảm giác sợ hãi như thế bao giờ, chung quy là con cảm thấy... sẽ không đơn giản như vậy đâu... Mẹ biết không, người phụ nữ kia, một thời gian ngắn trước đây ngẫu nhiên con đã nhìn thấy cô ta một lần... Cô còn ở nơi này, dù cô ta ở nơi này một ngày thì một ngày đó con cũng sẽ không thể nào an tâm được... Mẹ... mẹ nói xem, con nên làm thế nào bây giờ... Nếu như cô ta chết rồi... Cô ta chết rồi thì có phải là Dĩ Kiệt sẽ chặt đứt được những nhớ nhung hay không... Đến lúc đó con sẽ được sống bình an với Dĩ Kiệt hay không? Mẹ...”

“Phương Phương! Con nói nhăng nói cuội gì đấy!” Đỗ phu nhân kinh hãi, Đỗ Phương Phương lại mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đáy mắt hiện rõ vẻ mờ mịt rời rã, nhưng vẫn chất chứa sự quyết tuyệt không nói ra được. Đỗ phu nhân nhìn thấy con gái như vậy cực kỳ kinh hãi. Bà túm lấy bờ vai của con gái ra sức lay động: “Phương Phương, con hãy tỉnh táo lại một chút đi, tất cả những điều đó đã trở thành chuyện quá khứ rồi con ạ! Mẹ xin con, ngàn vạn lần con đừng có làm chuyện gì quá manh động, con không nên chặt đứt đường lui của mình, con làm vậy chính là con đã phá hủy chính bản thân con đấy...”

“Bây giờ con cũng đâu còn đường lui nữa hả mẹ?” Đỗ Phương Phương ngồi dậy, cười khổ sở đầy sự chua xót. Cô ta đưa tay cầm lấy tay của Đỗ phu nhân: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ không làm chuyện điên rồ ấy đâu, con sẽ không để cho nhà họ Đỗ chúng ta bị mất mặt đâu. Chỉ là con thấy trong lòng mình ngọt ngào quá thôi... nên con mới nói ra với mẹ. Đúng như lời mẹ đã nói, người phụ nữ kia giờ đã trở thành quá khứ rồi, con không nên nhắc lại làm gì. Từ nay về sau con cũng sẽ không bao giờ nói ra nữa. Mẹ, ngài cứ yên tâm đi, hai ngày nữa con sẽ nói chuyện với Dĩ Kiệt thật tốt, con sẽ nói lời xin lỗi với anh ấy. Chúng con là vợ chồng, từ nay về sau con sẽ sống sao cho tốt hơn thời gian trước, con sẽ không để cho người khác “ngư ông đắc lợi” đâu mẹ...”

Tăng đã lớn trong lòng Đỗ phu nhân như được đỡ đỡ, lúc này bà mới thở một hơi dài nhẹ nhõm: “Thật vậy sao cơ! A di đà Phật, con đã có thể nghĩ thông được như vậy thì tốt rồi! Đứa bé ngoan, mẹ biết rõ con phải chịu uất ức, nhưng cuộc sống chính là như vậy, chung quy cũng phải có người chịu nhường bước lui về phía sau con ạ! Dĩ Kiệt đã lui một bước dài như vậy rồi thì con cứ lùi lại một bước là được.”

Đỗ Phương Phương nhẹ nhàng gật gật đầu, trong khóe mắt nước mắt đã vòng quanh, nhưng cô ta vẫn cố nhịn xuống, ngửa cao đầu một mực nuốt nước mắt trở lại. Đỗ Phương Phương cô không thể khóc, cũng sẽ không bao giờ khóc nữa. Cô, Đỗ Phương Phương này, tuyệt đối sẽ không khinh kẻ địch đã bị đánh bại như vậy. Văn Tương Tư trước kia đã không phải là của Phương Phương này rồi thì hiện tại, cô ta cũng sẽ không phải!

Ba ngày sau, Đỗ phu nhân rời đi. Buổi chiều Đỗ Phương Phương liền bắt đầu tắm rửa thay đổi cách ăn mặc. Trước đây cô ta không thích những quần áo đậm chất nữ tính chút nào, nhưng giờ đây, lại cố ý đi mua sắm một lần cùng với Đỗ phu nhân. Phương Phương mua một chiếc váy ngủ mỏng dính gần như trong suốt. Phương Phương sau khi tắm rửa đi ra ngoài liền mặc bộ đồ ngủ bằng ren có chiếc đai thắt có hình hoa hồng đỏ, đứng ở trước gương trang điểm nhìn lại mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-bo-lo-tinh-yeu>